www.virtual-project.eu

JOHN SAUL

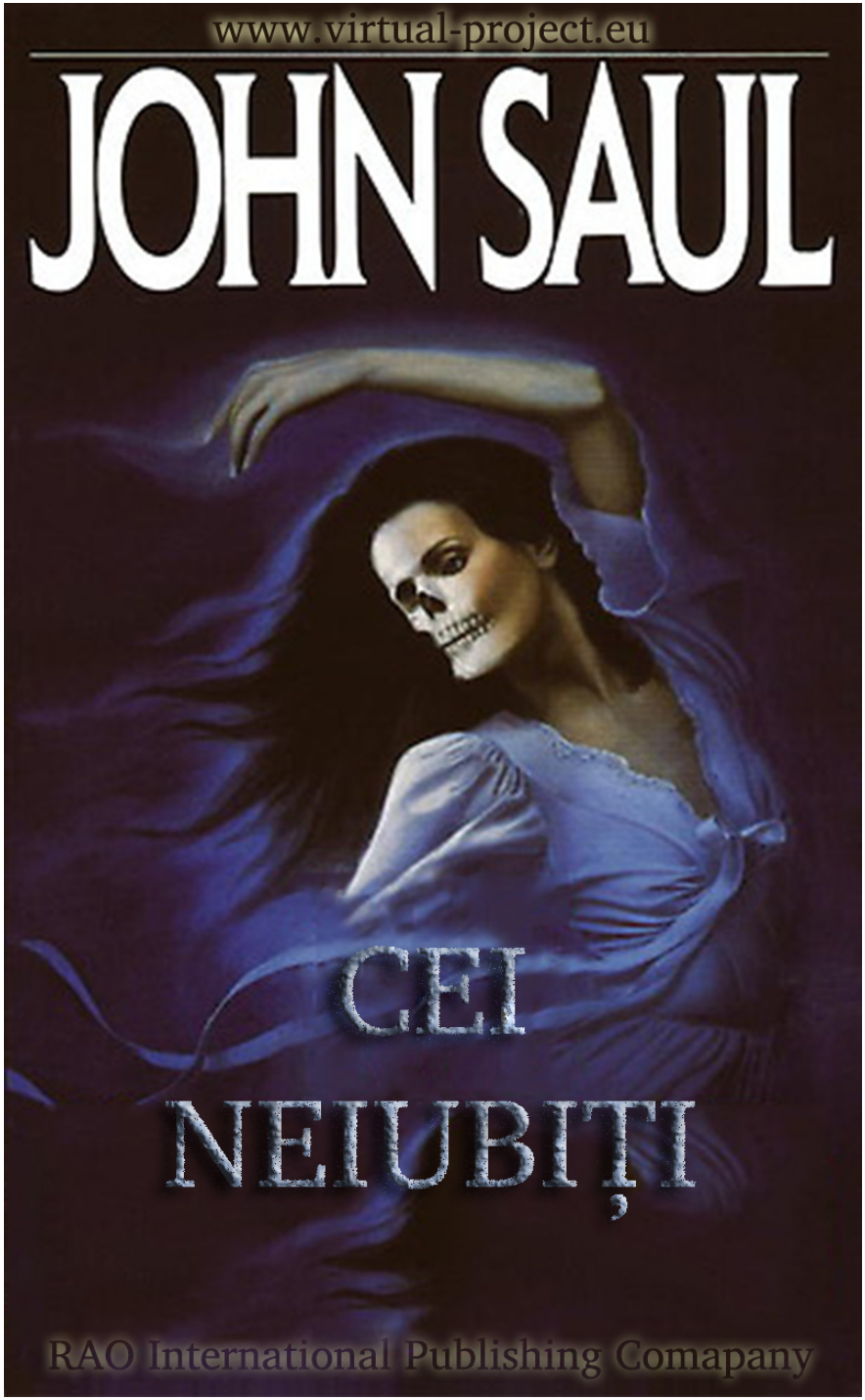

CEI NEIUBIȚI

RAO International Publishing Comapany

JOHN SAUL

CEI NEIUBIȚI

Original: *The Unloved* (1988)

Traducere din limba engleză:
CAMELIA BUSUIOC

Ediția I

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
1994

• Capitolul 1

Ea se afla undeva în întuneric, înaintând încet spre el. Deși nu putea s-o vadă – n-o văzuse niciodată, niciodată până în acel ultim minut – putea totuși s-o simtă venind spre el. Era ca și cum ar fi încercat s-o miroasă, dar nici de asta nu era prea sigur. Mirosul – ciudatul miros de mosc pe care-l simțea în nări – era de la propria lui teamă, nicidecum parfumul *ei*.

Dorea să se ascundă de ea, dar știa că nu poate. Încercase asta și mai înainte, dar niciodată nu reușise. Și totuși, acum, simțindu-i prezența, simțind-o târându-se, din ce în ce mai aproape, încercă să-și amintească de ce nu fusese vreodată în stare să se ascundă.

Nu-i veni nimic în minte. Nicio amintire; nicio imagine. Doar certitudinea că mai încercase să se ascundă, dar nu izbutise.

Dar poate că de data asta…

Încercă să raționeze, să-și amintească unde se afla. Însă din nou, nicio amintire, niciun fel de simț al spațiului. Numai întunericul, învăluindu-l, făcându-l a-și dori să se strângă în el însuși și să dispară.

Dintr-o dată, o rază de lumină străpunse întunericul. Își acoperi ochii cu mâna, încercând să se ferească de strălucirea chinuitoare. Atunci, prin lumina orbitoare, văzu chipul furios al femeii, schimonosit de ură, apropiindu-se de el.

Ușa se deschise larg și lumina îl copleși, alungând umbrele care-l învăluiau. Se gândi că, deși acum se afla lângă el, femeia încă nu vorbise. Își luă mâinile de la ochi și o privi în față.

— Ce cauți aici? o auzi întrebând. Știi că nu ai voie aici!

Încercă din nou să raționeze, să-și amintească unde se află. Se uită împrejur, sperând ca femeia să nu-i vadă licărirea ochilor, în timp ce se frământa căutând un răspuns salvator.

Camera în care se afla părea ciudată, neterminată, și sub tapetul zdrențuit se ghicea lemnul brut al pereților. Cândva fusese în acest loc – acum simțea asta. Și totuși, nu realiza unde se afla camera, sau ce-ar putea fi.

Dar simțea că femeia era din nou furioasă pe el și, în străfundul conștiinței lui, știa ce se va întâmpla.

Femeia urma să-l ucidă.

Ar fi vrut să strige după ajutor, dar când deschise gura nu putu

scoate niciun sunet. Gâtul i se contractase, tăindu-i respirația; realiză că dacă nu-și va învinge spaima, pe care o simțea crescând în el, va fi sufocat de propria-i teamă.

Femeia făcu un pas, iar el se retrase, lipindu-și spatele de perete. O pată de sudoare înghețată, lucitoare, i se întipări pe spate și îi simți picăturile prelingându-se pe brațe. Fu străbătut de un fior, în timp ce de pe buze îi scăpă un scâncet.

Sora lui.

Poate că sora lui va veni să-l salveze.

Dar era plecată – ceva se întâmplase cu ea, și el rămăsese singur acum.

Singur cu mama sa.

Temător, privi în sus.

Părea că se înalță deasupra lui. Își ținea fusta strânsă la spate, de parcă s-ar fi ferit ca el s-o atingă, să n-o murdărească. Mâinile îi erau ascunse în faldurile fustei, dar el știa ce ținea în ele.

Toporul. Toporul cu care îl va ucide.

Și atunci văzu tăișul lamei strălucind în lumina ce venea prin ușa deschisă, mânerul lung, din lemn, pe care mâinile mamei îl strângeau. Nu vorbea, doar îl țintuia cu privirea. Nu era nevoie să-i vorbească, știa ce dorea, ce dorise mereu.

— Iubește-mă, murmură el, iar vocea îi tremură într-un fel care-l făcu să-și simtă în urechi vibrația cuvintelor.

Mama lui nu auzi. Niciodată nu-l auzise, ori de câte ori o implorase, ori de câte ori încercase să-i spună că-i părea rău pentru ce făcuse. Și-ar fi cerut scuze pentru orice, știa asta. Dacă măcar ar fi vrut să-l asculte, atunci i-ar fi spus orice și-ar fi dorit ea să audă. Și chiar dacă ar încerca încă o dată, știa că ea nu-l va asculta, nu voia să-l asculte.

Ea nu voia decât să scape de el.

Toporul începu să se miște, ridicându-se, vibrând deasupra lui, ca și cum lama însăși ar fi anticipat cum avea să-i despice craniul, să-i zdrobească oasele sub greutatea ei. Văzu oțelul cum începe să coboare, iar timpul păru că încremenește.

Trebuia să facă ceva – să fugă, să se apere, să dispară, încercă să-și ridice brațele, dar chiar și aerul din jurul lui părea acum dens, inflexibil, iar lama se mișca mai repede decât el.

Apoi lama îi pătrunse-n țeastă și dintr-o dată nimic nu mai avu sens. Totul se întoarse cu susul în jos.

Mama lui era cea care, prăvălită pe podea, îl privea îngrozită, fixându-l, în timp ce lama toporului o străpungea.

Și el cel care simțise împotrivirea când lama pătrunsese în craniul ei, zdrobindu-i capul ca pe un pepene. O ceață trandafirie urcă spre el și simți fragmente din creierii ei împroșcându-i fața.

Deschise gura și, în sfârșit, țipă.

•

Stătea în mijlocul patului, cu cearșafurile adunate în jurul lui, cu trupul jilav, scăldat în aceeași sudoare înghețată pe care o simțise în vis. În fața ochilor, în camera întunecată, îi stăruia încă imaginea mamei, cu craniul sfărâmat, dar când camera se umplu de lumină totul dispăru.

— Kevin? își auzi soția întrebând, apoi simți mâinile ei pe braț. Kevin, ce s-a întâmplat? Ești bine?

Kevin Devereaux alungă ultimele imagini ale visului și se dădu jos din pat. Deși nopțile mijlocului de iulie erau calde, tremura. Își puse halatul înainte de a-i răspunde, cu voce răgușită, lui Anne.

— A fost un vis. Îmi imaginam că mama încerca să mă ucidă, dar până la urmă eu am fost cel care a ucis-o pe ea. Am ucis-o, repetă cu o voce ciudată. Mi-am ucis mama.

— Dar a fost doar un vis, replică Anne și începu să aranjeze patul, netezind plapuma mototolită și punând la loc cearșafurile. Vino înapoi în pat și uită. Toți avem vise ciudate, dar asta nu înseamnă nimic. De altfel, adăugă, având în vedere sentimentele pe care le ai față de ea, mă uimește că nu ai visele astea în fiecare noapte.

Kevin încercă să schițeze un zâmbet, deși nu-i ardea de așa ceva.

— Le-am avut un timp, când eram copil, obișnuiam să mă trezesc cu visul ăsta tot timpul. Până la urmă, la școală, au trebuit să-mi dea o cameră separată, colegul meu se plângea că țipam atât de tare în somn, încât nu putea dormi. Dar nu le-am mai avut de când aveam șaisprezece ani. Credeam că am terminat cu asta.

Anne îi făcu loc lângă ea, în pat.

— Hai, vino. Orice l-ar fi adus, s-a terminat acum și trebuie să dormi puțin.

Kevin își scutură capul, înnodându-și cordonul halatului în jurul mijlocului:

— De data asta a fost altceva. Când eram mic, de fiecare dată visam că mama încerca să mă omoare, dar întotdeauna mă trezeam înainte de a se întâmpla. De data asta totul a fost altfel. Aproape de

sfârșit, eu am fost cel care a omorât-o și nu m-am mai trezit înainte ca visul să se fi terminat.

Ochii lui Anne îi întâlniră pe ai lui, iar zâmbetul care-i juca în colțul buzelor dispăru.

— Vorbești serios, nu-i așa? Tu chiar crezi că visul are vreo semnificație?

Kevin își ridică neputincios mâinile.

— Aș vrea să știu și eu, spuse el. Am sentimentul că i s-a întâmplat ceva. Privi ceasul, întrebându-se dac-ar putea s-o deranjeze pe sora lui, dar renunță la idee. La trei și un sfert dimineața n-ar fi făcut decât s-o sperie. Dar știa că nu va mai putea să doarmă. Nu încă. Nu înainte de a-și analiza visul, de-a înțelege ce-ar putea însemna, de ce îi apăruse din nou, după atâția ani. Se aplecă și-și apăsă buzele peste ale lui Anne.

— Încearcă să dormi, iubito. Am să cobor să iau ceva din frigider.

Anne îl privi un moment insistent; în ochii ei se citea îngrijorarea.

— Îmi spui și mie dacă ai de gând să stai acolo ca să meditezi la cele întâmplate, nu-i așa?

Kevin chicoti și o sărută din nou.

— Foarte bine, poate am să meditez puțin. Sunt cu patruzeci de ani mai bătrân ca atunci și am dreptul să meditez, nu-i așa? Acum, încearcă să dormi și nu-ți mai face griji pentru mine. Totul o să fie bine.

Stinse veioza de la patul lui Anne, închise ușa, apoi, trecând tiptil pe lângă camerele copiilor, coborî scările.

Dar, în loc s-o ia spre bucătărie, intră în camera de zi și se așeză pe locul lui preferat – un scaun mare, cu brațe, din piele, aidoma celui din biblioteca în care copilărise. Aidoma celui în care mama sa nu-i permisese să stea niciodată.

Numai că acum era mai bătrân cu patruzeci de ani, și mama lui avea aproape optzeci, iar el ar fi trebuit de mult să uite de scaunul acela – și de tot restul.

Și crezuse că a reușit… până în noaptea asta.

Acum își dădea seama că nu uitase nimic, chiar de când îi apăruse visul, într-adevăr nimic. Asta însemna că încă își mai ura mama, la fel de mult ca înainte. Încă îi mai dorea moartea.

•

Lucinda Willoughby se trezi brusc și, instinctiv, își privi ceasul bărbătesc de la încheietura mâinii. Trei și un sfert, ceea ce însemna

că dormise ceva mai mult de două ore. Nu că ar fi contat cu adevărat pentru bătrâna din patul de alături, de obicei aceasta dormea toată noaptea, și Lucinda nu vedea ce importanță avea dacă uneori mai ațipea și ea pentru câteva minute. Cu siguranță că avea dreptul s-o facă, având în vedere felul în care o trata Helena Devereaux. La urma urmei era infirmieră, nu servitoare.

Trezită din somnul ei, serios raționalizat, Lucinda redeschise cartea ce-i căzuse în poală, dar chiar atunci sunetul care îi tulburase somnul se repetă.

— Nu mă auzi, domnișoară? răsună vocea plângăreață a Helenei. Să știi că nu te plătesc ca să dormi toată noaptea!

Lucinda închise cartea cu zgomot și se ridică.

— Nu dormeam, doamnă – începu ea, dar amuți văzând mânia din ochii doamnei Devereaux.

— Nu-mi spune tu mie ce făceai, se răsti bătrâna. Nu am murit încă și nici n-am orbit! Helena Devereaux stătea acum aproape vertical, și Lucinda o văzu cum caută după paharul cu apă, aflat pe măsuța de lângă pat. Mișcându-se cât de repede îi permitea propriul volum, infirmiera smulse paharul chiar în clipa când degetele bătrânei dădeau să-l apuce.

— Cum îndrăznești? șuieră Helena. Să-mi dai acel lucru imediat, mă auzi?

Respirând adânc și numărând în gând până la zece, Lucinda îi întinse în silă paharul cu apă.

Instantaneu, Helena zvârli conținutul paharului în fața infirmierei, apoi îl aruncă spărgându-l de perete.

— Deci, unde este el? ceru imperios Helena. Unde este Kevin?

Lucinda icni, uitându-se șocată la bătrână. Știa cine este Kevin – nu exista cineva în Devereaux, Sud-California, care să nu știe. Dar el nu mai venise de ani de zile, și deci cum putea ea, Lucinda Willoughby, să știe unde se află el acum.

— Îl vreau aici, se enervă Helena. Vocea îi tremura. Sunt pe moarte și doresc să îmi văd fiul până nu este prea târziu. Îl vreau aici!

Dintr-o dată, Lucinda crezu că înțelege și luă mâinile zbârcite ale bătrânei într-ale sale.

— Încercați să vă calmați, doamnă Helena, spuse pe un ton profesional. N-o să muriți, oricum, nu atâta vreme cât eu mă aflu lângă dumneavoastră. N-am pierdut niciodată un pacient și vă asigur

că nu intenționez să încep cu dumneavoastră. În timp ce vorbea, încerca să-i ia pulsul bătrânei. Era oarecum alert, dar Lucinda știa că e doar un simptom provocat de furie, nicidecum de un iminent atac de cord.

— N-am să mă calmez, se răsti Helena, respingându-i mâna. Mor, și o știu. Vreau să-l văd pe Kevin înainte de a muri. Vocea i se sparse într-un țipăt sinistru, în timp ce, cu privirea, căuta pe masă după ceva de aruncat. Ai să mi-l aduci, mă auzi? Este treaba ta, femeie puturoasă, care nu ești bună de nimic!

— Mamă! Mamă, ce s-a întâmplat?

Ochii Helenei alunecară pe lângă infirmieră și se fixară asupra fiicei sale, care apăruse în ușa camerei, strângându-și halatul în jurul trupului.

— Kevin! repetă ea. Îl vreau pe Kevin. Vreau să-l văd, să-i vorbesc!

Marguerite Devereaux se încruntă și privi întrebător spre Lucinda, care ridică neputincioasă din umeri. Helena Devereaux percepu schimbarea produsă, și ochii i se aprinseră de furie.

— Niciuna dintre voi nu înțelegeți englezește? întrebă ea. Sunt pe moarte și vreau să-mi văd fiul. Căzu înapoi pe pernă, extenuată de atâta furie. Pieptul i se scutura ciudat, și respirația ei chinuită sugera apropierea morții. Imediat, Lucinda Willoughby îi apucă încheietura mâinii, căutând încă o dată cu degetele-i puternice pulsul bătrânei. Îl găsi o secundă mai târziu, zbătându-se sălbatic, urmând bătăile inimii ieșite de sub control.

— Un pahar cu apă, domnișoară Marguerite, ordonă ea. Își uită ura și, cu blândețe, o așeză pe bătrână într-o poziție comodă, înălțând pernele în jurul ei.

În timp ce Marguerite se îndrepta spre baie, Lucinda pregăti pastilele Helenei. Îi împinse pilulele printre buzele subțiri și-i apropie paharul cu apă de gură. Un moment mai târziu, respirația Helenei Devereaux deveni liniștită și pulsul reveni la normal. Numai după ce fu sigură că iminentul pericol trecuse, Lucinda îi făcu semn din ochi Margueritei să o urmeze în hol.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Marguerite speriată, după ce Lucinda închise ușa.

— Nu știu. Ațipisem, și când m-am sculat, țipa la mine.

— Dar de ce? insistă Marguerite. Apoi, amintindu-și vorbele mamei, se opri, apucând umărul infirmierei. Este adevărat? întrebă cu voce tremurândă. Este pe moarte?

Lucinda Willoughby ezită un moment.

— Ar fi putut să moară chiar acum, spuse ea. Se opri, dar hotărând că nu avea niciun motiv să nu continue reluă: Este vorba de temperamentul ei. Dacă s-ar putea controla, ar mai duce-o ani. Dar n-o va face. Va continua să se consume pentru orice fleac din jurul ei și, de fiecare dată, își va face rău. Pentru că eu nu cred că ea se va schimba, am face bine să privim în față faptul că va muri.

Marguerite așteptă un moment, perfect liniștită, lăsând vorbele infirmierei să treacă pe lângă ea. Știa, bineînțeles, că era adevărat – o știa de ani de zile. Mama sa nu putea trăi o veșnicie, dar era ceva în bătrâna doamnă care părea etern. Marguerite nu-și putea imagina casa în care trăise o viață fără prezența mamei. Și totuși, câteva minute mai devreme, văzuse spectrul morții acoperindu-i obrajii scofâlciți.

Iar mama ei hotărâse să-l vadă pe Kevin.

Era pentru prima dată, de mai bine de douăzeci de ani, când Helena Devereaux pronunța numele fiului ei.

Marguerite se despărți de infirmieră și o luă încet pe coridorul de la etajul doi spre camera ei. Aproape inconștient, își îndreptă mâna dreaptă spre șold, presând cu degetele locul dureros. Simți adânc în oase un junghi ascuțit, ca un cuțit încins. Durerea făcea parte din viața ei de atât de mulți ani, încât arareori o mai lua în seamă. Dar în seara asta părea mai puternică decât de obicei, și o simțea coborând din piciorul drept spre gleznă.

Decisă, alungă gândul durerii și încercă să-și îndrepte ținuta. Când ajunse în dreptul ușii, simți o atingere pe umăr; se întoarse spre Ruby, femeia care trăia în această casă dinainte de nașterea ei. Privind-o întrebător, ochii ei întunecați reflectau îngrijorarea.

— Ce este, domnișoară Marguerite? întrebă încet Ruby. Este cumva domnișoara Helena?

Marguerite încuviință cu un zâmbet de simpatie.

— Cred că da, Ruby. Mă gândesc – mă gândesc să-l sun mâine dimineață pe Kevin, să-l rog să vină.

O exclamație ușoară scăpă de pe buzele lui Ruby.

— A întrebat de el? I-a rostit numele?

Marguerite încuviință din nou.

— Mă întreb, murmură mai mult pentru sine decât pentru bătrâna îngrijitoare, mă întreb dacă va veni.

Buzele lui Ruby se încrețiră, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Va veni, spuse ea. Și nu este nevoie să-l chemi, domnișoară Marguerite, el știe deja că doamna Helena este rău bolnavă.

Marguerite își înclină ușor capul, examinând fața întunecată a lui Ruby în lumina lipsită de strălucire a candelabrelor aliniate pe hol. Despre ce vorbea?

— Dar n-are cum să știe, Ruby! Doar niciunul dintre noi nu a vorbit de ani de zile cu Kevin.

— N-are importanță, replică Ruby pe un ton nepăsător. El știe ce s-a întâmplat cu mama lui. Este un Devereaux, și asta este definitiv. Ai să vezi că am dreptate, domnișoară Marguerite. Ai să vezi că va suna mâine dimineață. Fără să aștepte răspuns, Ruby se întoarse și, o clipă mai târziu, dispăru în jos pe scări, îndreptându-se spre camera ei, aflată alături de bucătărie.

Marguerite se retrase în dormitorul ei, închizând ușa. Își scoase halatul și se întinse pe pat, acoperindu-se doar cu un cearșaf. Chiar și bumbacul uzat părea greu în căldura umedă a nopții de vară, dar rămase așa, dezbrăcată, simțind o vagă liniște. Afară, zumzetul insectelor și orăcăitul broaștelor se suprapuneau peste zgomotul mării aflate la câteva sute de metri, și un dulce parfum de caprifoi plutea în aer.

Începu să se gândească la Kevin. Ar fi minunat să-l poată vedea din nou, să-i cunoască familia. Trecuse atâta timp, și niciodată nu-i spusese mamei cât de mult îi dusese dorul.

Oare moartea mamei trebuia să fie cea care îl va readuce acasă? Nu era drept. Nu trebuia să-și piardă mama ca să-și poată regăsi fratele.

Va trebui să se împace cu gândul că mama ei o să moară, indiferent dacă Kevin va veni sau nu. Era un lucru cu care trebuia să se obișnuiască.

Orice s-ar fi întâmplat, Marguerite acceptase întotdeauna realitatea, nu se plânsese niciodată și cu atât mai puțin, avea de gând s-o facă acum. Va accepta totul, orice-ar fi.

Cu parfumul de caprifoi în nări și țiuiturile care-i linișteau simțurile, adormi.

•

În camera ei, Helena Devereaux nu putea să doarmă. Stătea întinsă pe pat, gândindu-se cât și-ar fi dorit ca inima să-i bată mai lin, așa cum, toată viața, își dorise ca lucrurile să se petreacă după dorințele ei. Până acum câteva luni, dorința fusese suficientă. Dar acum era

aproape de sfârșit. Simțea că puterile o părăsesc, că legătura cu Ruby și cu Marguerite începea să se rupă, pe măsură ce legătura ei cu viața se pierdea. Cum stătea acum în întunericul camerei, se întrebă ce ura mai mult – faptul că murea sau faptul că-și pierduse controlul asupra celor din jurul ei. Bineînțeles, o dată cu sfârșitul, nimic nu mai avea importanță, toate ajungeau la același numitor: moartea este ultima pierdere a controlului.

Amintirile o năpădiră.

Prima ei întâlnire cu Rafe Devereaux când avea numai șaisprezece ani. Rafe era cu zece ani mai în vârstă – frumusețe întunecată și îndrăzneață; cât îi mai promisese lumea întreagă, dar tot ce putuse să-i ofere fuseseră rămășițele unei plantații ruinate și o moștenire de familie, lucruri care pentru ea nu aveau nicio valoare. Ce-i păsa ei de strămoșii hughenoți ai lui Rafe și de gloria lor ofilită? În primele luni de după căsătorie, își imaginase că peste aproximativ un an o va duce la New York, uzând de influența sa pentru a-i asigura cariera. Dar se dovedise că el nu avea nicio influență dincolo de Charleston, și nici chiar în Devereaux numele lui nu figura pe listele înaltei societăți. Atunci se născuse Marguerite, urmată opt ani mai târziu de Kevin, iar visurile ei se spulberaseră; din tot ce fusese nu-i mai rămăseseră decât lecțiile de dans pe care i le dădea Margueritei. Apoi, când Kevin împlinise șapte ani, Rafe renunțase complet la viață, sinucigându-se. Bineînțeles, încercase să-i acopere gestul, coborând trupul spânzurat de grinzile hambarului și împingându-l ea însăși de pe marginea podului. Doctorul, exact cum își imaginase, considerase drept un accident gâtul lui rupt, neobservând urmele lăsate de funie.

Nu trecuse o săptămână, și descoperise că Rafe Devereaux nu făcuse nimic pentru ea nici măcar după moarte, întreaga avere îi fusese lăsată ei, dar numai în custodie. Putea s-o păstreze până la moarte, dar apoi trebuia transmisă mai departe, intactă.

Și așa, în furia care o susținea din acea zi și mult timp după aceea, își izgonise băiatul la o școală-internat, devotându-se Margueritei.

Mai apoi, Marguerite o părăsise și ea, încât, spre sfârșit – și simțea că sfârșitul este atât de aproape acum – nu-i mai rămăsese nimic. Nimic altceva decât un corp bolnav, care acum îi ținea mai tot timpul companie în pat, și un spirit bolnav, care își pierduse abilitatea de a domina. Putea să vadă asta în ochii lor. Aproape că nu se mai temeau de ea; ba, mai mult, în ultima vreme îi amuza.

Ei bine, nu era încă terminată.

Poate că, într-adevăr, nu mai era capabilă de-a o înfrunta pe Marguerite prea mult, dar încă îi rămăsese Kevin.

Chicoti încet, pentru ea însăși, când realiză că soțul ei, mort de mult, o ajuta totuși cu ceva. Din propria lui dorință îi oferise unealta de care ea avea nevoie pentru a-și menține puterea, chiar și după ce trupul ei va ceda în această prăbușire finală.

Încă mai chicotea în gând când, în sfârșit, își permise să adoarmă.

•

Prima lumină a zorilor, de un gri-cenușiu, abia începuse să se arate spre est, când Kevin auzi trosniturile podelei din foaier. O clipă mai târziu, încercând să-și alunge ultimele urme de somn de pe ochi, în cameră intră fiica lui.

Kevin o privi un moment, uimit din nou de asemănarea ei cu sora lui.

Julie avea cincisprezece ani, iar ochii ei căprui, luminoși, descopereau aceeași privire ca și a Margueritei. Părul întunecat, ușor ondulat, îi încadra chipul curat, la fel de plăcut ca și al surorii sale, în vreme ce trupul îi era chiar mai proporționat, cu aceeași suplețe a mușchilor pe care Marguerite o avusese la aceeași vârstă, rezultat al nesfârșitelor ore de lucru la bară. Dar Marguerite practicase baletul mult mai intens decât o făcuse vreodată Julie, lucru pe care de altfel nici Kevin și nici Anne nu îl încurajaseră. Sincer vorbind însă, Kevin credea că Julie era deja o dansatoare mult mai bună decât fusese vreodată sora lui.

Îi zâmbi afectuos, în lumina strălucitoare.

— Ar trebui oare să notez în calendar ziua asta în care te-ai sculat fără ca cineva să țipe la tine?

Julie zâmbi, doar pe jumătate trezită, și se trânti pe sofa.

— Am avut un coșmar, recunoscu, roșind ușor de această mărturisire. Știu că pare o prostie, dar mi-a fost teamă să adorm din nou.

— Bun venit atunci, îi ură Kevin. Stau aici de la ora patru dimineața, exact din același motiv, și mă gândesc dacă să mă mai duc sau nu la culcare. Clipi conspirativ către fiica sa. Pe de altă parte, există astfel posibilitatea ca noi doi să le facem o surpriză mamei și fratelui tău, pregătindu-le un mic dejun cu adevărat fabulos.

Julie îi replică printr-un zâmbet și, urmându-și tatăl în bucătărie, se cocoță pe un scaun, în timp ce, expert, el începu să pregătească ouă Benedict.

— Cum de nu te-ai gândit niciodată să-ți deschizi un restaurant? Gătești mai bine ca oricine.

Kevin ridică din umeri.

— Partea economică. Afacerile cu restaurante reprezintă cel mai rapid mod de a da faliment inventat vreodată de om, și întotdeauna m-am gândit că mi-ar face mai mare plăcere să te hrănesc pe tine și pe fratele tău decât să hrănesc o adunătură de străini cu avantajul unui faliment. Bineînțeles, când voi veți fi mari, iar mama voastră și cu mine vă vom alunga de aici, s-ar putea să mă răzgândesc.

Julie luă telul pe care i-l întinse tatăl ei și începu să amestece sosul olandez.

— Dar atunci ai să fii prea bătrân, nu-i așa? întrebă cu o studiată inocență.

Kevin se încruntă, încercând să pară cât mai ofensat.

— Pardon. În zece ani voi avea cincizeci și, în cazul că nu știai, cifra de cincizeci este considerată acum cel mai crud început pentru vârsta mijlocie. Și…

Julie râse, dându-și ochii peste cap.

— Și bătrânețea nu începe până la optzeci, termină ea. Apoi redeveni serioasă. Nu ai început să obosești muncind mereu pentru altcineva?

Kevin ridică din umeri.

— Shannon este un hotel bun și îl găsesc destul de drăguț.

— Dar dorești să fie al tău, replică direct Julie, ochii ei întâlnindu-i pe ai lui. Jeff și cu mine v-am auzit pe tine și pe mama discutând uneori despre asta.

— Copiii sunt creaturi foarte curioase și nu este frumos din partea lor să tragă cu urechea la lucruri pe care nu ar trebui să le audă, observă el liniștit. De altfel, dacă se va ivi vreo ocazie, îmi voi deschide un restaurant – sau mai bine un local de minuturi. Dar, până acum, această posibilitate nu s-a ivit.

Julie chicoti cu subînțeles.

— Poate bunica va muri și-ți va lăsa o grămadă de bani, sugeră ea, dar, văzând fața tatălui ei cum se înroșește, ochii i se lărgiră de mirare.

Kevin se întoarse spre ea, cu fălcile tremurând, și rosti cu voce încordată:

— Este un lucru urât să spui asta.

— Îmi-îmi pare rău, se bâlbâi Julie. N-am vrut. A fost doar o

glumă.

— Nu prea amuzantă, îi răspunse el enervat. N-ar trebui să glumești niciodată cu asemenea lucruri.

Dintr-o dată Julie se simți și ea cuprinsă de furie.

— De ce nu? replică. Ție nici măcar nu-ți place bunica! Întotdeauna ai povestit ce persoană josnică era și cum a făcut-o pe mătușa Marguerite să-i poarte de grijă. Ce-i mare lucru dac-am făcut o glumă pe seama ei? Puse telul alături, și fugi din bucătărie.

Un timp, Kevin rămase nemișcat. Ar fi trebuit să se ducă după Julie, să-i ceară scuze, pentru că știa că avusese dreptate. Dacă n-ar fi fost visul acela, în mod sigur n-ar fi reacționat așa la cuvintele ei.

Deci visul îl mai deranja încă.

Se uită la ceas. Era aproape șase fără un sfert.

Probabil că Ruby se sculase și prepara micul dejun pentru Marguerite și mama lui. Dacă în noaptea asta se întâmplase ceva, ea ar fi trebuit să știe.

Se reculese și luă receptorul…

Zece minute mai târziu, urca încet scările pentru a o trezi pe Anne. De îndată ce-i văzu fața, Anne înțelese că ceva nu era în regulă.

— Trebuie să mergem acolo, spuse Kevin cu o voce scăzută. Am vorbit cu Marguerite. Spune că mama este pe moarte și întreabă de mine. Nu mai pot continua să ignor această situație. Trebuie să merg acasă.

Anne își privi un timp soțul în tăcere, apoi dădu pătura la o parte și se sculă din pat.

Deci până la urmă avea să se întâmple.

Pentru prima oară în cei optsprezece ani de căsnicie urma să se întâlnească cu familia soțului ei.

• Capitolul 2

— Cât mai este, tati? întrebă Jeff Devereaux de pe locul din spate al break-ului *Dodge*. Tocmai trecuseră de ceea ce lui îi păruse a fi o nesfârșită câmpie cu copaci năpădiți de mușchi. În ultimele două ore se plictisise tot privind la țărmul sălbatic acoperit de nisip, din partea stângă, și la marea aflată de cealaltă parte.

— Ai mai întrebat și acum cinci minute, îi răspunse Julie. Dacă atunci mai erau cincisprezece minute, câte crezi că mai sunt acum?

— Nu te-am întrebat pe tine, replică Jeff. Îl întrebam pe tati.

— Nu are importanță pe cine întrebai. Mai sunt încă zece minute. De ce nu poți să fii și tu liniștit, să urmărești priveliștea ca toți ceilalți?

Jeff îi aruncă o privire furioasă surorii sale mai mari, dorindu-și pentru a mia oară să fie posibil ca un băiat de opt ani să poată învinge o fată de cincisprezece. Dar de câte ori încercase, Julie, râzând, îl ținuse departe de ea, ceea ce îl înfuriase și mai tare. Era adevărat că n-o putea doborî, dar măcar de nu și-ar mai da aerul ăsta de șefă.

— Nu văd de ce ar trebui să fac mereu ceea ce spui, mormăi. Doar nu le știi tu pe toate.

— Iar tu nu știi nimic, replică Julie, realizând imediat că era probabil exact răspunsul pe care Jeff îl aștepta. Înainte de a mai putea spune ceva, Anne se întoarse spre ei de pe locul din față pe care îl ocupa și le aruncă celor doi copii o privire de avertisment.

— Mai sunt încă zece minute, și am vrea ca restul călătoriei să-l facem în liniște, s-a-nțeles?

— Nu eu am început, rosti Jeff cu glas subțire. Tot ce am făcut a fost să pun o întrebare. Cum as putea să învăț câte ceva dacă nu îmi dați voie să pun întrebări? Tati spune întotdeauna…

În ciuda a ceea ce simțea, Anne începu să râdă.

— În regulă, în regulă! Nu-mi pasă cine a început, aș dori numai să încetați. Dacă vreți să puneți întrebări, începeți.

Jeff se conformă imediat.

— Cum se face că nu am mai fost până acum aici?

Din nou Julie fu aceea care-i răspunse fratelui său, înainte ca mama ei să aibă vreo șansă de a scoate un cuvânt.

— Pentru că tata n-o place pe bunica.

— De ce nu? insistă Jeff. Ce nu este în regulă cu ea? Privind cu coada ochiului, Anne văzu falca lui Kevin tremurând și degetele încleștându-se pe volan.

— Nu despre asta e vorba, spuse repede, sperând să-i distragă atenția lui Jeff. Numai că este foarte departe de Connecticut și nu am avut niciodată destul timp.

— Dar am mers în fiecare an în vacanță, argumentă Jeff. De ce nu am fi putut veni aici? Este o plajă mai bună decât cea din Cape Cod.

— Credeam că îți place False Harbor, replică Anne, binecuvântând șansa de a schimba subiectul.

— Este în regulă – confirmă Jeff; apoi identifică indicatorul pe lângă care treceau: DEVEREAUX – 10 mile.

— Uau, exclamă el. Au denumit un întreg oraș după numele tatei.

Pentru prima oară de mai bine de-o oră, interveni și Kevin:

— Nu după mine, rosti cu voce coborâtă și parcă mușcând cuvintele. Este denumit după familia mea, care se află aici de câteva sute de ani. Și nu este chiar un oraș.

Tonul din vocea tatălui său îl făcu pe Jeff s-o privească întrebător pe sora lui, dar nici Julie nu părea să înțeleagă ce nu merge.

— Ce nu-i în regulă cu el? îndrăzni în final.

— Vei vedea în câteva minute, replică Kevin, apoi recăzu în tăcerea apăsătoare în care se menținuse toată dimineața.

Următoarele zece mile, niciunul dintre cei aflați în mașină nu mai scoase o vorbă.

Apoi, pe neașteptate, Kevin, îndreptă mașina în afara drumului și opri.

— Aici este. Acesta este Devereaux. Aici este locul unde am crescut.

Jeff deschise ușa din spate și sări afară, apoi urcă până în vârful unui mic deal ce separa drumul de plajă.

În față, la aproape o jumătate de milă de drum, se vedea un grup de clădiri – câteva aproape ascunse de o perdea de viță-de-vie –, capela unei biserici și ceva ce semăna cu un lanț de magazine ponosite. Mai erau de asemenea câteva case împrăștiate, multe dintre ele aproape dărăpănate, iar câteva cu siguranță nelocuite. Îl privi dezamăgit pe tatăl său:

— Asta este tot?

— Ține cam pe o jumătate de milă, îi răspunse Kevin, dar toate

arată cam la fel de frumos. Bănuiesc că mai există câteva locuri drăguțe, dar asta face ca totul să pară și mai rău. Zâmbi strâmb. Încă mai vrei să-ți petreci vacanța aici?

— Dar ce s-a întâmplat cu el? întrebă Anne. Pare că a fost un oraș drăguț cândva.

— A fost, aprobă Kevin. Cu mult timp în urmă, înainte de a mă naște. Probabil chiar mai înainte de a se fi născut tatăl meu, până ce pământul să se deterioreze, când încă mai existau plantații de bumbac.

— Dar care este casa ta, unde locuiesc bunica și mătușa Marguerite? întrebă Julie.

— Acolo, spuse încet Kevin, întorcând spatele orașului și arătând spre o insulă joasă, cam la două sute de iarzi{1} de țărm, legată de acesta printr-un dig rutier îngust, construit superficial pe fundul mării. Acesta este Sea Oaks{2}, unde am crescut.

Ochii lui Julie se lărgiră de uimire, privind imensa casă albă care domina partea de nord a insulei. De unde se aflau acum, putea vedea numai hornurile și câteva frontoane din clădirea înconjurată de stejari enormi, ale căror coroane înalte erau decorate cu o panglică de mușchi spaniol. Presărate printre stejari, abia puteai distinge câteva magnolii înflorite și câțiva pini, dar erau prea departe; enormele coroane ale bătrânilor stejari acopereau privirea lui Julie, străjuind casa ca într-o încercare de-a o proteja.

— Este – este un conac, se miră ea.

— Este un elefant alb, replică Kevin. În timpuri străvechi, servea unui scop. Acum este doar o casă uriașă, nelocuită și nefolositoare, și, dacă nimic nu s-a schimbat de când am fost ultima oară pe-aici, este probabil la fel de prăpădită ca și restul orașului.

Julie își întoarse capul spre tatăl ei, privindu-l curioasă.

— Dar dacă bunica locuiește aici, trebuie să fie bogată, nu-i așa?

Buzele lui Kevin schițară un zâmbet deopotrivă strâmb și amar.

— De trei generații nu a mai existat bogăție în familia Devereaux. Bunicul și tatăl meu s-au cramponat de această insulă, vânzând restul proprietății bucată cu bucată. Acum o sută de ani, cea mai mare parte a ținutului aparținea familiei și, înainte de Războiul Civil, chiar mai mult. De atunci și până acum, nu cred să mai fi rămas nimic altceva decât insula.

— Bunica este proprietara întregii insule? întrebă Jeff, pe un ton plin de respect.

Pentru prima dată în acea zi, Kevin zâmbi satisfăcut. Își aminti de anii când, de vârsta lui Jeff fiind, își petrecea după-amiezile explorând cei o sută cincizeci de acri[3] ai insulei – descoperind ruinele rămase din locuințele sclavilor, pierdute peste tot printre aracii de viță-de-vie, care crescuse atât, încât nu mai permitea de mult accesul mașinii de cultivat; sau scormonind plaja după furtună, în căutarea vreunei comori pierdute ce-ar fi putut să fie adusă la suprafață de apă, sau vânând iepuri, veverițe și uneori căprioare prin mlaștinile și peticele de pădure. Pentru prima dată de când era adult, revăzu insula prin ochii săi de copil.

Încuviință, netezind părul zbârlit al lui Jeff:

— Fiecare bucată din ea. Și dacă n-ai să găsești nimic de făcut pe acolo, atunci ai să fii condamnat la o groaznică plictiseală. Dintr-o dată, se binedispuse și îi făcu lui Anne cu ochiul. Hai să vedem cât de rău au ajuns lucrurile în Sudul decadent.

Un moment mai târziu, familia era din nou în mașină, înaintând încet spre Devereaux.

Lui Kevin orașul i se păru neschimbat. Strada principală era așa cum si-o amintea, ușor stricată de canicula și umezeală. Locul era cuprins de somnolență, chiar și oamenii păreau că se mișcă cu încetinitorul. Un câine ce dormea în mijlocul drumului cu mușchii bâzâindu-i în jurul capului refuză să se miște, chiar și când Kevin claxonă, așa încât fu nevoit să-l ocolească. Abia după ce trecu de animal se gândi că putea fi mort, aidoma orașului cuprins de tăcere.

•

Sunetul discordant din acordul final al operei *Lacul Lebedelor,* ce fusese provocat de bătrânul fonograf aflat în colțul sălii de bal de la etajul trei de la Sea Oaks, o făcu pe Marguerite Devereaux să privească repede ceasul. Pentru prima oară de când își amintea, lungul curs de balet i se păruse aproape interminabil, deși gândul îi fusese oricum departe de fetele care se pregăteau să plece acasă.

Bineînțeles, fusese nevoită să le părăsească de încă două ori, pentru a coborî la etajul doi, să-i explice mamei că nu se puteau aștepta la sosirea lui Kevin înainte de ora unsprezece. Știa că nerăbdarea ei provocată de sosirea lui îi distrăgea atenția de la lecții, și asta i se părea nedrept față de elevele ei.

Fetele – doar cinci anul acesta – erau în centrul atenției Margueritei. Numai când se afla împreună cu ele, învățându-le cu grijă toată tehnica dansului pe care ea însăși o deprinsese în tinerețe,

reușea să uite durerea din șold. Într-adevăr, uneori, când le preda fetelor, uita complet de șoldul ei bolnav și, astfel, se surprindea dansând din nou, la fel ca în tinerețe. Bineînțeles, nu chiar la fel – mișcările ei nu mai erau nici pe departe atât de armonioase pe cât fuseseră odată –, dar fetele o urmăreau întotdeauna atent, înțelegând mai mult din ceea ce încerca să le arate decât din ceea ce reușea să facă. Și, în ciuda lipsei de grație cu care indica mișcarea piciorul ei șchiop, reușeau să-și imagineze ceea ce dorea de la ele.

Adesea, după ce repetițiile se terminau, fetele mai rămâneau un timp la Sea Oaks, pentru a o asculta pe Marguerite povestindu-le ce le putea oferi cariera de balerină. „Poate fi cheia întregii lumi, obișnuia adesea să spună. Dansul te poate duce oriunde ai dori să mergi. Vă poate deschide calea spre o lume a artei și a frumosului pe care nimeni altcineva n-o poate face”. Și așa și era, chiar și pentru Marguerite a cărei viață de dansatoare fusese întreruptă imediat după ce începuse cu adevărat. Chiar și aici, în eleganța decăzută a sălii, unde de mai bine de treizeci de ani nu mai fusese vreun bal, Marguerite se putea refugia în muzică, închipuindu-și că se află în cele mai mari teatre din lume. Uneori, își imagina că zboară pe scena sălii Royal Ballet, din inima orașului Copenhaga, pe care, deși nu-l văzuse niciodată, și-l imagina cu claritate. Erau visurile sale, deopotrivă cu priceperea, pe care încerca să le imprime elevelor ei. Nu era obligatoriu ca ele să rămână în Devereaux, nu era necesar să-și sacrifice viitorul pentru atmosfera amorțită, enervantă, a unui oraș muribund.

Și câteva dintre ele nu rămăseseră. Trei dintre eleve părăsiseră modestele ei cursuri, ținute la cel de-al treilea etaj al străvechii case de pe plantație, pentru a studia la New York, Paris și Londra.

În camera ei, ascunsă într-unul din sertarele de jos ale biroului, Marguerite păstra o carte plină cu tăieturi din ziare despre una dintre fete, care acum era primă balerină.

Uneori, când găsea o fată care promitea, lua cartea și îi arăta comoara adunată. „Asta ai putea fi tu, îi spunea. Tot ce trebuie să faci este să muncești, draga mea, și poți avea totul”.

O dată cu munca, Marguerite le oferea elevelor ei și o nesfârșită răbdare, acordându-le din timpul ei oricâte ore doreau; nu era niciodată prea ocupată – sau prea obosită –, repetând cu ele încă o dată, până ce fiecare moment al fiecărui pas ajungea la perfecțiunea pe care ea însăși o atinsese cândva.

Exceptând ziua de azi.

Astăzi venea Kevin și, deși făcuse totul pentru a-și masca nerăbdarea, știa că fetele simțiseră că o preocupă ceva și nu se poate concentra asupra lecției. Astfel că, de îndată ce ultima notă din *Lacul Lebedelor* se sfârși, zâmbi și bătu din palme ca să le capteze atenția:

— Cred că asta este totul pentru azi. Doresc să-mi cer scuze, știu că nu am fost eu însămi în dimineața asta, că nu am fost corectă cu voi, dar fratele meu, pe care nu l-am văzut de aproape douăzeci de ani, se reîntoarce astăzi și, pare-se, sunt puțin agitată. Eu…

Sunetul strident al soneriei de lângă ușă, pe care mama sa o putea folosi pentru a o avertiza în caz de nevoie, răzbătu printre cuvintele ei.

Zâmbi din nou, stânjenită:

— Cred că vorbesc prea mult, nu-i așa? Ei bine, vă mulțumesc tuturor pentru prezență și sper că săptămâna viitoare voi fi mai în formă. În regulă?

Se îndreptă spre ușă, oprindu-se în fața fiecărei fete, pentru a-i vorbi și a-și lua la revedere de la ea. Jenny Mayhew – favorita Margueritei, cu toate că ea încerca să nu i-o arate niciodată – se întoarse, încetinindu-și reflex mersul pentru a urmări pașii ușori ai profesoarei, care le conducea pe scări.

— Fratele tău are copii? întrebă Jenny când ajunseseră pe la jumătatea scării.

Marguerite îi zâmbi.

— Desigur, are. O fată chiar de vârsta ta și un băiat de opt ani. O urmă de zâmbet îi miji în colțul guri. Presupun că sperai să fie un băiat de vârsta ta, nu-i așa?

Jenny roși, iar Marguerite chicoti ușor.

— Nu încerca să mă duci, Jenny. Nu a trecut chiar atât de mult de când am avut vârsta ta, și pot să-ți spun că mai degrabă preferam ca în oraș să apară un nou băiat decât o nouă fată. Se pare că aici întotdeauna am fost prea multe fete și niciodată n-am avut suficienți băieți în jurul nostru.

Roșeața lui Jenny se transformă în purpuriu.

— Pariez că puteați avea orice băiat ați fi vrut, domnișoară Marguerite.

— Bine, nu spun că n-am avut, replică Marguerite, dar după ce șoldul mi-a trecut, au trecut și băieții. Este uimitor cât de nedorit te poate face un șchiopătat.

Jenny bolborosi o scuză, dar Marguerite râse din nou.

— Oh, haide, nu a fost sfârșitul lumii, chiar dacă la timpul respectiv mi-a părut așa. Și dacă n-aș fi avut accidentul, n-aș fi acum profesoara voastră și n-aș fi avut posibilitatea să vă cunosc.

— Dar ai fi avut o carieră – protestă Jenny, însă Marguerite își scutură capul.

— Nu contează. N-am avut o viață rea și orice aș fi realizat n-aș fi simțit plăcerea pe care o simt avându-vă pe voi în jurul meu.

Se aflau acum la etajul doi, când o voce pătrunzătoare veni dinspre ușa de la capătul culoarului.

— Marguerite? Unde ești? Vino imediat aici!

— Of, doamne, murmură Marguerite. Acum chiar că am dat de necaz, nu-i așa? Ei bine, fugi singură, Jenny, și ne vedem joia viitoare.

Strângând mâinile fetelor cu afecțiune, Marguerite așteptă până când Jenny trecu de primul etaj și se grăbi spre mama ei, pentru a încerca încă o dată să o calmeze.

O găsi pe Helena stând ridicată pe pat și privind-o fioros pe Lucinda Willoughby, a cărei față era o mască de controlată indignare.

Pe podea, la picioarele infirmierei, erau resturile micului dejun, de care bătrâna nu se atinsese.

— Este concediată, tună Helena de îndată ce Marguerite intră în cameră. N-o mai vreau în casa mea niciun minut în plus.

— Totuși, mamă, începu Marguerite, dar Helena nu o lăsă să termine.

— Nu mă dirija tu pe mine, Marguerite. Aceasta este casa mea și aici fac ce vreau eu.

Marguerite deschise gura, dar, pe moment, nu putu rosti niciun cuvânt.

În final se întoarse către Lucinda.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, deși bănuia deja.

— Intrând în cameră să întreb cum a fost micul dejun, l-am găsit aruncat pe podea.

Cu ochii aruncând fulgere de mânie, Helena se trânti din nou pe pat.

— I-am atras atenția că este rece și a avut tupeul să-mi spună că trebuia să-l fi mâncat când era cald. N-am să permit să…

— Foarte bine, mamă, o întrerupse Marguerite, încercând să-și controleze propria voce. Am s-o trimit pe Ruby să strângă masa și

după-amiază vom încerca să căutăm pe altcineva.

Îi făcu Lucindei semn din ochi să treacă în hol, unde puțin mai târziu, veni și ea după ce ascultă instrucțiunile Helenei despre ce fel de persoană ar trebui s-o înlocuiască pe „incompetenta” pe care ea o angajase.

— Îmi pare rău, Lucinda, spuse, în timp ce-o conducea spre ieșire, pe scara principală. Știu că n-a fost vina ta, dar nu văd ce-aș mai putea face.

— Este în regulă, Marguerite. Dacă nu m-ar fi concediat ea, mi-aș fi dat oricum demisia. Dar nu pentru motivele la care te gândești, adăugă repede văzând compasiunea din ochii Margueritei. Am avut de-a face cu o mulțime de pacienți și mi s-a spus în tot felul. Nu mă deranjează – oamenii bolnavi o iau uneori pe acest drum, și nu-i învinovățesc. Este obositor să fii bolnav, și noi trebuie să ținem mereu cont de asta, dar pentru ea, faptul de-a mă avea pe mine în preajmă nu duce la nimic. Lucinda oftă și își înclină capul cu tristețe. Devine din ce în ce mai nervoasă și asta nu-i face deloc bine. Unele persoane, cu puțină bunătate, au un comportament onest, pot fi ajutate, dar nu ea, a cărei inimă se poate opri în orice moment. Am să încerc să văd dacă pot să-i găsesc pe cineva cu care s-ar putea împăca.

Se aflau pe veranda largă, ce înconjura partea din față a casei, și Marguerite o privi pe Lucinda cum se urcă în mașină, apoi îi făcu semn cu mâna până ce începu să conducă spre drumul principal. Tocmai când era pe punctul de a intra în casă, zări pe alee, venind dinspre digul rutier, break-ul, și imediat știu cine este.

Se grăbi să coboare treptele, nedorind să aștepte nicio secundă în plus, pentru a-și întâlni fratele.

•

— Ei bine, sper că ești mândră de tine, domnișoară Helena, spuse Ruby, în timp ce strângea cu grijă ultimele resturi ale nereușitului dejun de pe carpeta uzată care acoperea podeaua de stejar a dormitorului. Acum, că ai scăpat de Lucinda, atât eu, cât și domnișoara Marguerite va trebui să muncim și mai mult decât până acum.

— Ceea ce era destul de puțin, observă bătrâna acoperindu-se din nou cu pătura. Și Lucinda nu este singura persoană ce ar putea fi concediată.

Ruby se ridică cu grijă în picioare, privind-o disprețuitor pe femeia

pentru care lucra de mai bine de cincizeci de ani.

— Nu prea văd cum ai putea-o concedia pe Marguerite, iar pe altcineva care ar mai putea părăsi acest loc nu văd.

— Asta ești chiar tu, Ruby, se răsti Helena, și ți-aș mulțumi dac-ai păstra un ton civilizat când vorbești cu mine.

— Iar eu ți-as mulțumi dacă ai avea aceeași amabilitate, deși știu foarte bine că nu ești în stare de așa ceva, replică Ruby. Singurul lucru care mă reține să demisionez este că nu se găsesc niciun fel de slujbe pe aici, și nici nu văd cum aș putea-o părăsi pe domnișoara Marguerite, lăsând-o singură cu una ca tine.

Helenei începu să-i pulseze o venă de la încheietura mâinii și se ridică din nou în pat.

— Să nu îndrăznești să vorbești în felul ăsta cu mine, se înfurie ea. Nu uita locul pe care îl ai în această casă…

— Și nici tu – răspunse arțăgos bătrâna servitoare, cu ochii sticlindu-i acum de furie. Știi că nu mă poți concedia și, luând în considerație că eu nu am de gând să renunț, cel mai bun lucru pe care îl poți face este să te relaxezi și să încerci să te bucuri de viața pe care o mai ai în tine. Veni mai aproape de pat, iar Helena se retrase lipindu-se de perete. Voi continua să mă ocup de treburile mele și voi avea grijă și de tine, și de domnișoara Marguerite, așa cum am făcut-o mereu, dar nu vreau să te mai văd atât de capricioasă și nici să alungi infirmierele. Dacă te crezi o adevărată aristocrată, mi se pare că ar trebui să și începi să te porți ca atare.

Era gata să continue, când de afară se auzi claxonul unei mașini, apoi sunetele unor voci prin fereastra deschisă. Ruby zâmbi timid:

— Se pare că domnul Kevin a venit în sfârșit acasă, spuse încet, în timp ce ochii săi o fixară din nou pe bătrâna din pat.

Cuvintele ei părură că o electrocutează pe Helena Devereaux. Aruncă păturile de pe ea și se întoarse, astfel încât picioarele îi atârnau din pat, fără să atingă însă podeaua.

— Ajută-mă, ceru ea. Ajută-mă să mă îmbrac.

Ochii lui Ruby se dilatară de uimire.

— Să te îmbraci? Domnișoară Helena, tu nu te-ai mai îmbrăcat de cinci ani. Ce-ți trece prin minte?

— Este băiatul meu, insistă Helena, cu ochii arzând ca de febră. N-am să-mi întâmpin fiul înfășurată în zdreanța asta și țintuită în pat. Ajută-mă!

Încercă să stea pe propriile-i picioare, dar se clătină și, probabil, s-

ar fi prăbușit dacă Ruby n-ar fi sărit să o prindă de brațe. Mișcându-se încet, bătrâna îngrijitoare o conduse pe Helena prin cameră, așezând-o pe scaunul din fața toaletei. De îndată mâinile Helenei începură să cotrobăie în primul sertar după pieptene, după peria și trusa de farduri pe care nu le atinsese de ani de zile. Un minut mai târziu, începu să-și perie smocul subțire de păr care-i mai acoperea pe alocuri scalpul roz.

— Găsește-mi rochia de mătase neagră și pantofii care merg cu ea. Și mărgelele de jad, le purtam cu broșa de granate. Se privi în oglindă și văzu că Ruby încă mai stătea în spatele ei. Să faci cum ți-am spus! îi comandă, pe un ton ridicat. Acum, fir-ar să fie!

În timp ce ea începu să se fardeze, Ruby se duse la dulap să caute rochia. Cincisprezece minute mai târziu, Helena se examina în oglindă.

— Nimic nu s-a schimbat cu adevărat, nu-i așa? întrebă, cu glas atât de încet, încât Ruby nu fu sigură că ar fi vrut s-o spună tare. Eu nu m-am schimbat, casa nu s-a schimbat. Aproape totul e ca și cum nu ne-ar fi părăsit. Vom continua cu toții, ca și cum n-ar fi fost plecat niciodată.

— Dar el este aici numai în vizită, replică bătrâna servitoare. Nu are de gând să stea.

Ochii Helenei clipiră, fixând-o pe servitoare prin oglindă.

— Ba va sta, șuieră sumbru. Este un Devereaux, și niciun Devereaux n-a părăsit vreodată Sea Oaks.

— Domnul Kevin a făcut-o, îi reaminti Ruby, și poți să crezi c-o va face din nou.

— N-o s-o cred, insistă Helena. Vreau ca el să stea aici, și am să am grijă să stea. Își întoarse privirea spre picioarele ei și chicoti. Cum arăt?

Ruby se uită la stăpâna ei întrebându-se ce să-i răspundă. Părul Helenei – bogat cândva, dar acum rar și atârnându-i moale în jurul umerilor – îi încadra fața, transformând-o într-o parodie de prost gust a frumuseții ce fusese cândva. Pielea, cu ani în urmă strălucitoare și de o mare transparență, era acum acoperită de o mască din pudră albă; pete grosolane erau aplicate pe obraji și o linie roșie, strălucitoare, de ruj îi înconjura buzele subțiri. Și chiar dacă mai exista vreo fărâmă de decentă frumusețe în Helena, ea era complet anulată de dorința de a ascunde ravagiile timpului.

— Bine, răsuflă Ruby în sfârșit, știind că ceea ce văzuse Helena în

oglindă în niciun caz nu reflecta realitatea. Arăți tocmai bine.

Helena îi zâmbi.

— Atunci sunt gata să cobor, nu-i așa?

Din nou, Ruby căscă gura de surpriză.

— Să cobori scările? Dar, domnișoară Helena…

— Nu te contrazice cu mine, comandă Helena. Dacă eu vreau să-mi întâmpin băiatul în camera de zi, așa am să fac. Lasă-mă să mă sprijin de brațul tău.

Aproape împotriva voinței ei, Ruby se alătură bătrânei și, apucând-o de braț, o conduse încet afară din dormitor și dincolo de hol, spre scara principală. Sprijinind-o pe Helena cât putea de bine, o ajută să se așeze într-un vechi scaun-lift, ce fusese instalat în casă cu mulți ani în urmă. Fixă brațul de siguranță în jurul bătrânei și așteptă ca Helena să-și aranjeze faldurile vechii ei rochii de mătase neagră. În sfârșit, când Helena îi făcu semn că a terminat, Ruby apăsă butonul până la capăt. Instantaneu, mașina reveni la viață, și scaunul începu să coboare încet, purtând trupul fragil al Helenei, pentru prima dată după aproape zece ani, de la etajul doi al casei sale.

La capătul scărilor, Kevin, Anne și cei doi copii ai lor priveau apropierea lentă a ciudatei apariții.

•

„N-ar fi trebuit niciodată să venim aici.” Gândul explodă pe neașteptate în mintea lui Anne și, înainte de a se putea controla, făcu involuntar un pas înapoi. Se sili să zâmbească, simțind falsitatea gestului, chiar în timp ce înainta din nou, pentru a-și întâmpina soacra pe care n-o cunoscuse niciodată. De o parte îl avea pe Jeff, cu mâna cuibărită într-a ei și, o secundă mai târziu, Julie o luă de cealaltă mână. Nici unul dintre copii nu scoase vreun cuvânt, și Anne știa că amândoi simțeau același lucru ca și ea.

Teamă.

Și totuși, în ciuda sentimentului de teamă pe care Helena i-l inspira lui Anne, bătrâna era foarte firavă. Părea că aproape dispare în faldurile demodatei rochii negre pe care o purta, iar fața ei, cu greu vizibilă sub straturile de fard, era ciudat de inexpresivă. Doar ochii ei – doi tăciuni aprinși – păreau că scormonesc în Anne, prinzând-o în strânsoarea lor, alungând-o departe. Ajunse la picioarele scărilor atunci când scaunul-lift sună de oprire, dar nu spuse nimic. Orice ar fi fost de spus, știu, instinctiv, că va fi spus de Helena Devereaux.

Tăcerea părea că se transformă în eternitate.

— Deci tu ești femeia cu care s-a însurat fiul meu, se exterioriză în sfârșit Helena. Ochii ei se îngustară ca pentru a o evalua, iar nările i se dilatară ușor. Ei bine, presupun că nu mai este nimic de făcut în privința asta, nu-i așa? Apoi își luă ochii de la Anne, oprindu-se, pe rând, asupra fiecărui copil.

Capul i se mișcă într-o plecăciune abia perceptibilă.

— Fata este o Devereaux, se pronunță ea. Cât despre băiat, nu știu…

— Numele lui este Jeff, spuse Anne. Vocea îi pornise din gâtlej într-un sunet strangulat, forțată să iasă afară numai pentru a preveni ceea ce ar fi urmat să audă fiul ei din partea bătrânei. Și este un Devereaux în aceeași măsură ca și Julie.

Ochii Helenei – reci acum ca ai unui șarpe – o fixară iar, și Anne simți din nou strania putere a bătrânei. Nu erau de mirare coșmarurile lui Kevin în legătură cu maică-sa, și nu era de mirare că niciodată nu dorise să se reîntoarcă.

Și apoi, încă o dată, în mintea ei se născu o altă idee neașteptată: „N-are de gând să ne mai lase să plecăm. Niciodată”.

Ochii Helenei o părăsiră repede pe Anne, fixându-se acum asupra fiului ei.

— Kevin, spuse ea, și gura păru a-i dezmierda numele. Apoi, pentru că mama sa nu spusese nimic altceva, Kevin se apropie de bătrână și-i oferi brațul. Luându-i-l, Helena se ridică și străbătu în lungul său holul de la intrare, pătrunzând prin ușile deschise în sufragerie, cu băiatul ei de o parte și cu fata de cealaltă.

Nu doar insula îi aparține, reflectă Anne, urmându-i fără tragere de inimă pe cei trei Devereaux în interiorul aglomerat al camerei de zi din spatele ușilor duble. O avea pe Marguerite, îl are din nou pe Kevin, și vrea să-mi acapareze și copiii.

Un moment mai târziu, Anne, în timp ce luase loc pe sofa avându-i pe copii de o parte și de cealaltă – nefiresc de aproape de ea și privind îngrijorați către bunica lor – se întrebă dacă există ceva ce ea – sau oricine altcineva – ar putea face pentru a zădărnici dorințele Helenei Devereaux.

O oră mai târziu, după ce, în sfârșit, Helena se reîntoarse în camera ei, Anne se simți istovită de prezența bătrânei – de ochii ei pătrunzători ce scormoneau cu o forță implacabilă, în ciuda evidentei slăbiciuni a corpului. Abia acum realiză Anne semnificația

machiajului accentuat pe care Helena îl folosise pentru a acoperi urmele anilor.

Era un machiaj ca de teatru, cu menirea de a ascunde persoana din spatele lui, expunând doar o fațadă creată cu grijă pentru cei din jur. Dincolo de ea, era ceva cu adevărat înspăimântător, și Anne avu sentimentul cert că teribila mască și femeia din spatele ei erau identice.

• Capitolul 3

Ceasul era aproape două, când Jeff și Julie scăpară, în sfârșit, de întunecimea de cavernă din casa bunicii, ieșind în lumina strălucitoare a după-amiezii doar pentru a simți opresiva căldură tropicală atingându-i ca într-o înfășurare de cearșafuri ude. Stătură un timp sub umbra protectoare a stejarilor, privind mișcarea aerului ce cuprindea insula.

— E sinistră, nu-i așa? îndrăzni Jeff. Mătușa Marguerite abia a scos o vorbă, iar bunica arată de parcă ar fi deja moartă.

Aproape împotriva voinței ei, Julie chicoti amintindu-și imaginea bătrânei doamne, atât de ciudat pictată, stând cocoțată într-un fotoliu cu rezemători laterale pentru cap, așezat în apropierea căminului, ignorând tapetul scorojit și tencuiala mucegăită a tavanului în timp ce bătea câmpii despre cât de privilegiați ar trebui să se simtă copiii că se aflau acolo.

— Era ca și cum nici măcar nu-și dădea seama că totul i se prăbușește în jurul ei, spuse ea în final. Și mamei abia i-a vorbit.

Jeff își roti ochii disprețuitor, în dorința vagă de a se debarasa de teama opresivă pe care o simțise în prezența bunicii.

— Și ai auzit-o cum spunea că arăt exact ca mama? Toată lumea știe că semăn cu tata.

— Pariez că i-a spus mătușii Marguerite că mama nu este decât o vântură-lume și că ar trebui să se comporte ca și cum n-ar exista, chicoti Julie.

— Ce este un vântură-lume? întrebă Jeff.

În loc să-i răspundă la întrebare, Julie sări în picioare și o porni în sus, pe panta ușoară ce ducea spre un grup de clădiri mărginașe și șubrede, la câteva sute de iarzi de casă.

— Hai să vedem ce este acolo, sugeră ea.

O clipă mai târziu, Jeff, luând-o înaintea ei, dispăru prin ușa întredeschisă a unui hambar acoperit cu viță-de-vie, al cărui acoperiș era aproape lipsit de șindrilă. Câteva minute mai târziu pătrunse și ea pe ușă. Hambarul părea că fusese cândva construit pentru a adăposti cai, dar cele mai multe dintre staule erau acum distruse. Prin găurile acoperișului, pătrundea o lumină blândă și rece, a cărei strălucire avea o tentă de verde dată de profunzimea frunzișului ce penetra de

ani peretele lateral. Cocoțat deasupra unei șire de paie, Jeff îi zâmbi fetei satisfăcut.

— Nu ți se pare elegant? strigă el. Dacă ar exista vreo căpiță de fân aș putea sări în ea.

— Mai bine fii atent, îl atenționă Julie. Pare că întregul loc s-ar putea prăbuși în orice moment.

Zâmbetul lui Jeff se mai lăți puțin.

— Scările s-au prăbușit deja. Există vreo scară mobilă pe acolo?

Julie cotrobăi prin hambar și în final găsi o scară de lemn șubredă. O propti de șira de paie și Jeff se târî jos.

— Ce te-ai fi făcut dacă eu n-aș fi fost aici? întrebă Julie.

— Aș fi sărit, replică Jeff cu siguranța celor opt ani. Am sărit chiar și de pe acoperișul casei noastre, și este mult mai înalt decât ăsta.

— Și dacă te-ar fi prins mama, te-ar fi tăiat de la programul TV pentru o săptămână.

— Dar nu m-a prins, îi reaminti Jeff. Hai să mergem.

Părăsiră hambarul și își continuară drumul, în jos, pe panta ce ducea la un șir de căsuțe părăginite, ce serviseră cândva pentru a adăposti sclavi. Făcându-și loc printre aracii de viță-de-vie, Jeff se pomeni într-o cameră strâmtă, cu o singură fereastră și o ușă. Pe un perete se aflau o poliță șubredă și câteva cuie atârnând precar de rama ușii. Cea mai mare parte a spațiului era ocupată de patru paturi din fier ruginit, acoperite cu saltele găurite. Doar privindu-le și te făceau să te cutremuri, și el căută înspăimântat spre sora lui.

— Chiar îi obligau pe oameni să locuiască aici? întrebă cu glas gâtuit.

Julie ridică din umeri.

— Cred că da, presupuse ea. Uneori toate familiile trebuiau să locuiască în camere ca acestea.

Sprâncenele lui Jeff se încruntară, brăzdându-i fața serioasă.

— Cum se face că tata nu ne-a povestit niciodată despre asta?

— Pentru că probabil îi este rușine, replică Julie. Vreau să spun că, în mod cert, nu mi-aș dori ca cineva să afle că familia mea obliga oamenii să trăiască în acest fel.

— P-poate că n-o făceau, sugeră Jeff. Poate că astea erau niște depozite sau cam așa ceva.

— Și poate că și elefanții zboară, i-o întoarse Julie. Hai să plecăm – locul ăsta îmi face rău.

Pătrunseră încă o dată prin vița-de-vie aruncând o privire într-un

garaj ce conținea un Buick străvechi și o matahală ruginită pe care niciunul dintre ei nu o putu identifica, apoi porniră în direcția unor câmpuri, probabil cândva destinate cultivării. Pe când se apropiau de zona mlaștinii, o arătare sări dintr-un tufiș și se postă pe cărare, holbându-se curioasă la ei.

Era un băiețel cam de vârsta lui Jeff, cu un smoc încâlcit de păr negru, ce se ondula în jurul capului. Purta o pereche de blue jeans rupți și un tricou ce fusese odată alb, dar acum avea o nuanță dubioasă de gri.

— Cine ești tu? îl apostrofă el, țintuindu-l războinic cu ochii săi căprui pe Jeff.

Jeff îl privi mirat.

— Jeff Devereaux, răspunse. Dar tu cine ești?

Băiatul șovăi, făcând un pas înapoi.

— Toby Martin. Cum se face că nu te-am mai văzut niciodată pe aici?

— Pentru că de-abia am sosit, replică Jeff. Cum se face că ești aici? Credeam că în afară de bunica și mătușa mea nu mai locuiește nimeni aici.

Toby aruncă o privire furișă spre casă.

— Trec uneori pe-aici, da' nu fac niciun rău. Privesc doar prin jur. N-ai să mă spui, nu-i așa? Bătrâna doamnă nu vrea pe nimeni primprejur.

Jeff îi aruncă o privire lui Julie, care îl studia atentă pe Toby. Fata sfârși prin a-i zâmbi conspirativ băiețelului, care părea îngrijorat.

— Nu vom spune nimănui că ai fost pe-aici dacă promiți că ne vei arăta împrejurimile. În regulă?

Ochii lui Toby își pierdură nesiguranța și le zâmbi, dezvelindu-și gingia de sus de unde-i lipsea un dinte.

— Am să vă arăt totul, promise el. Sunt vite – acolo sunt mlaștini și helești, și o plajă îngrijită; numai că va trebui să aveți grijă pen'că sunt tot felul de șerpi și tot felul de chestii.

— Șerpi? repetă Julie, cu glas tremurător. Din cei otrăvitori?

Toby adăugă solemn:

— Mocasini de apă și șobolani, și tot felul de nebunii, dar dacă bagi de seamă, nu-ți fac niciun rău.

— Poate ar fi mai bine să nu încercăm, spuse Julie nesigură. Poate mai bine ne-am reîntoarce acasă.

— Care e problema, ți-e frică? își tachină Jeff sora.

Julie îi aruncă o privire aspră fratelui ei.

— De ce nu mi-ar fi? Dacă ai avea un pic mai multă minte, ai fi și tu speriat.

— Toby vine tot timpul aici, o contră Jeff și se întoarse spre băiat. Nu-i așa că nu ți s-a întâmplat nimic niciodată?

Toby își scutură viguros capul.

— Tot ce aveți de făcut este să fiți atenți. Tatăl meu spunea că șerpii sunt mai speriați de noi decât suntem noi de ei. Și, ca și cum problema ar fi fost decisă, se întoarse și începu să înainteze de-a lungul potecii, cu Jeff pe urmele lui. Un moment mai târziu, hotărând că ar fi mult mai bine să-l supravegheze decât să-l abandoneze, Julie se hotărî să-i urmeze.

Își făcu încet drum spre partea îndepărtată a insulei, pe lângă zona mlaștinilor, făcând un ocol considerabil pe lângă un iaz în care un crocodil se întindea la căldură, arătându-și numai botul și ochii deasupra apei.

— Sunt-sunt mulți pe aici? întrebă Julie, incapabilă să-și stăpânească tremurul vocii în timp ce privea la reptila răuvoitoare.

— Câteva, replică Toby. Trebuie doar să te ferești să le faci vreo porcărie, și ei nu-ți vor face niciun rău. Cel puțin dacă nu sunt flămânzi, adăugă și aruncând o privire satisfăcută cu coada ochiului către Jeff, chicoti văzând paloarea lui Julie. Haideți să mergem pe plajă.

Câteva sute de iarzi mai încolo, vegetația săracă lăsa loc unei vaste întinderi de nisip alb, strălucitor. Linie după linie, valuri joase măturau deșertul de lângă mare. Julie, stând pe nisip la umbra unui mic crâng de pini înnegriți, privea minunându-se. Era, de departe, cea mai frumoasă plajă pe care o văzuse. Era complet pustie.

— Dar – dar unde sunt oamenii? Mă gândesc că ar trebui să fie foarte mulți aici.

— Este din pricina bătrânei doamne, replică Toby, cu zâmbetul lățindu-i-se pe față. Este atât de rea, că nu vrea să lase pe nimeni s-o folosească, deși e cea mai bună plajă de p-aici. Toată lumea e obligată să înoate în canal, și din cauza asta toți o urâm. Apoi, dându-și seama dintr-o dată vorbește despre bunica lui Jeff și a lui Julie, încercă să se scuze.

— Nu ne pasă ce-ai spus despre bunica, îi răspunse Jeff. Și noi credem despre ea că este sinistră, iar tatăl nostru o urăște și el.

— Jeff! – vocea Margueritei Devereaux despică aerul strălucitor al

zilei, făcându-i pe cei trei tineri să tresară, și o văzură trecând prin crângul de copaci și apropiindu-se pe plajă. Chiar dacă acest lucru ar fi adevărat, deși eu sper că nu, este urât s-o spui. Aș vrea să ții cont că, deși ai crescut în Connecticut, ești totuși un gentleman sudist.

Jeff își plecă ochii, înghițind insulta, în timp ce mătușa lui își îndreptă atenția asupra lui Toby. Ochii ei îl fixară pe acesta cu severitate.

— Cât despre tine, tinere domn, ce faci aici?

Julie privi spre Toby, așteptându-se să-l vadă copleșit de niște lacrimi teribile. Dar în loc de asta, el îi zâmbi satisfăcut, cu ochii plini de voioșie, Margueritei.

— Încercam să aranjez un înot, domnișoară Marguerite. N-ai să mă spui, nu-i așa?

Severitatea părăsi ochii Margueritei, care își lăsă mâna în jos mângâind părul lui Toby cu degetele.

— Dacă eu ți-aș face atâtea probleme cu mama ta, câte îmi faci tu cu a mea, nu cred că mi-ai mai vorbi vreodată, nu-i așa?

Toby își scutură capul hotărât, arătând, pentru toată lumea, ca un cățeluș fericit.

— Ei bine, de data asta ești norocos, continuă Marguerite. Tocmai s-a culcat, n-avea cum să te vadă. Acum șterge-o acasă, dar data viitoare când vei veni, s-o iei spre intrare și să ciocăni la ușă. Dacă Jeff te invită, ea nu va mai putea să-mi ceară să te scot de pe insulă, nu-i așa?

Toby se uită rugător la Jeff.

— Vrei? întrebă el. Adică, vrei să mă inviți?

— Bine, fu de acord Jeff, dar va trebui ca și tu să mă inviți la tine acasă.

Înflăcărarea părăsi ochii lui Toby, care o privi nesigur pe Marguerite.

— Vom vedea, promise ea. Dar atâta timp cât Jeff va sta aici, poți veni de câte ori vrei la Sea Oaks.

Câteva minute mai târziu, după ce Toby o luă înapoi, furișându-se de-a lungul cărării ce străbătea insula, spre digul rutier, Marguerite îi conduse pe Julie și pe Jeff pe plajă către bătrânul conac. Merseră în liniște câteva minute, după care Julie începu timid:

— Mătușă Marguerite! De ce bunica nu lasă pe nimeni să folosească plaja? Este atât de frumoasă, încât ar trebui s-o folosească toată lumea.

Marguerite nu vorbi un timp, după care, trecându-și brațul pe după umerii lui Julie, spuse în sfârșit:

— Ăsta-i felul ei de a fi. Nu există niciun motiv, cu adevărat, doar că asta este plaja *noastră,* și mama și-a făcut întotdeauna griji în legătură cu ce este al *nostru.* Rămase tăcută un moment, apoi continuă: Dar nu va fi întotdeauna așa.

Jeff privi curios în sus, spre ea.

— De ce nu?

Marguerite zâmbi trist.

— Pentru că este pe moarte, Jeff, și după ce ea va muri, lucrurile se vor schimba.

Pentru câteva minute, trioul merse în liniște, apoi Julie spuse din nou:

— Mătușă Marguerite, nu-ți pasă dacă moare bunica? Vreau să spun, doar este mama ta, nu-i așa?

Marguerite se opri din mers și își ridică privirea către conacul străvechi, protejat de stejari, apoi se uită lung, cuprinzând cu privirea marea, ca în final să se oprească asupra lui Julie.

— Ba da, spuse. Îmi pasă că mama va muri. Îmi pasă chiar foarte mult.

Luând-o pe Julie de mână, se întoarse și începu să urce panta ce ducea la vechea casă.

•

În seara aceea, în jurul uriașei mese din camera de zi de la Sea Oaks, erau adunați cinci oameni. Kevin stătea în capul mesei, cu Anne și cu Marguerite în dreapta lui. Vizavi de mama și mătușa lor stăteau Julie și Jeff, iar mai încolo, spre capătul mesei, gol și cumva stingher de grup, dar încă dominându-l, se afla scaunul pe care Helena Devereaux l-ar fi ocupat dacă i-ar fi fost suficient de bine ca să poată coborî la masă. Dar ea nu coborâse. În schimb, încercând să-și alunge somnul, o somase pe Marguerite să-i aducă masa, ca de obicei, în camera ei.

La cinci minute după ce Ruby servise supa, sunetul furios al soneriei întrerupse conversația. Marguerite puse deoparte șervețelul din pânză și, fără un cuvânt, ieși cu un aer ceremonios din cameră. Un timp, familia îi ascultă pașii urcând scara.

După câteva minute, când reveni, se așeză pe scaun și continuă să mănânce supa ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

În timp ce Ruby servea aperitivul, soneria se auzi din nou, și apoi

încă o dată, înainte ca Marguerite să-și termine salata.

Apoi, în timp ce Ruby așeza cupele cu înghețată pe masă, soneria se auzi iar; Marguerite puse iar șervețelul deoparte, dar, înainte ca ea să se ridice de la masă, Anne i se adresă zâmbind nesigur:

— De ce nu încerci să-ți mănânci înghețata mai înainte de-a se topi? Orice-ar fi de data asta, sigur mai poate aștepta câteva minute.

Marguerite își scutură stânjenită capul.

— Urăște să fie lăsată să aștepte, iar pe mine nu mă deranjează foarte tare. O fac de atâta timp, încât nu cred c-aș mai ști cum să procedez la o cină la care ea să nu sune după mine. Punându-și șervețelul deoparte, se grăbi, încă o dată, să iasă din sufragerie, pentru a urca laborios scările.

Numai când fu sigură că Marguerite nu mai poate auzi, Anne se întoarse furioasă spre soțul ei.

— De ce nu spui nimic, Kevin? Mama ta o tratează ca pe un sclav! Ar trebui să i se permită să-și termine măcar masa!

— Ai auzit-o doar, răspunse moale Kevin. Cred că a spus adevărul. S-a obișnuit cu asta.

— Dar piciorul ei? exclamă Anne. Vezi și tu că o doare. Și pentru femeia aceea îngrozitoare trebuie să alerge tot timpul în sus și-n jos pe scări – ei bine, sincer, nu văd de ce n-o duce undeva! Dacă eram în situația Margueritei, de mult o trimiteam la un azil! Și totuși, în ciuda cuvintelor de bravadă, Anne se întrebă dacă spusese adevărul. Nu cumva, mai degrabă, luând în considerare forța pe care o simțise mai devreme în Helena, și ea ar fi dat ascultare ordinelor acesteia în loc de-a o înfrunta? Se temea că da.

— Nu te contrazic, spuse Kevin ridicând din umeri. De fapt, cred că ai dreptate – nici eu n-aș tolera asta și nu cred că altcineva ar putea. Din cauza asta am plecat – trebuia să aleg între asta și a mă supune ei. Dar Marguerite nu este ca mine – s-a împăcat cu lucrurile și nu se plânge. Nu s-a plâns nici măcar de piciorul ei.

Julie puse linguriță deoparte și se întoarse spre tatăl ei.

— Ce i s-a întâmplat?

— Un accident, replică Kevin. Eram doar un băiețel, iar ea era adolescentă. Nu-mi amintesc prea multe despre cum s-a întâmplat, dar se pare că și-a rupt șoldul căzând pe scări. A stat o vreme în spital și mult timp în gips. Dar nu s-a vindecat niciodată total, rămânând de atunci cu șchiopătatul. Buzele i se strânseră într-o linie aspră. Urma să devină dansatoare și, bănuiesc, una foarte bună.

Accidentul a pus capăt carierei ei, dar nu-mi amintesc s-o fi auzit-o plângându-se vreodată nici măcar de acest lucru. Într-un fel, mătușa voastră este o femeie remarcabilă. Zâmbi. Și, într-un fel, tu îi semeni foarte mult. Arăți ca ea, dansezi ca ea, și uneori, când te aud vorbind, aș jura că o aud pe Marguerite când avea vârsta ta.

Julie își încruntă sprâncenele.

— Ei bine, îmi place de ea, dar dacă mama mă va trata vreodată așa cum face bunica cu mătușa Marguerite, cu siguranță că nu-i voi sta mult timp prin preajmă.

Kevin chicoti.

— În regulă, deci nu ești chiar ca ea, ceea ce este perfect, în ce mă privește. Te plac așa cum ești. Apoi redeveni serios. Cât despre faptul că mama ta te-ar putea trata așa cum face mama cu Marguerite, nu trebuie să-ți faci griji din pricina asta. Dacă mama ta ar fi avut o cât de mică asemănare cu a mea, poți fi sigură că nu mă însuram cu ea.

Anne se ridică, simulând indignarea.

— Kevin, acesta este cel mai urât compliment pe care l-am primit vreodată. După ceea ce am văzut azi, nimeni pe lumea asta nu poate fi ca…

Dar înainte de a putea termina, de sus se auzi un țipăt strident urmat de o lovitură puternică. Instantaneu, Kevin și Anne săriră în picioare și se grăbiră în sus, pe scări, urmați de Julie și Jeff. În urma lor, din cauza greutății mult mai încet, Ruby începu și ea să urce scările.

Kevin deschise ușa de la dormitorul mamei lui și o văzu pe bătrână proptită de perne, fixând-o cu ochi furioși pe Marguerite, care zăcea pe podea, în apropierea patului, cu piciorul schilod răsucit sub ea și cu fața schimonosită de o grimasă de durere.

Kevin privi repede spre mama sa, apoi se aplecă s-o ajute pe Marguerite să se ridice.

— Ce s-a întâmplat?

Marguerite rămase acolo, privind jalnic spre el.

— Spune că nu i-am adus cina suficient de repede și s-a răcit.

Văzând tava cu mâncare neatinsă de pe măsuța mamei, lui Kevin începu să-i tremure falca.

— Dar – pentru numele lui Dumnezeu! I-ai adus-o acum o oră, înainte ca noi să începem. N-a mâncat?

Marguerite își scutură capul repede, fără să spună nimic. Kevin se ridică și, privind la mama sa și la bastonul de trestie pe care îl ținea

încă în mână, dintr-o dată înțelese.

— Deci ai lovit-o, mamă? Ai așteptat până s-a răcit mâncarea, după care ai chemat-o sus pe Marguerite ca s-o poți lovi cu bastonul tău?

Ochii Helenei se întunecară amenințător și rosti șuierând cuvintele cu răutate:

— Ai grijă ce spui, Kevin. Tu n-o cunoști așa cum o cunosc eu. Tu n-ai fost aici! Ai plecat și ne-ai lăsat singure! Nu începe să ne critici acum, tinere…

— Oh, în numele Cerului, mamă, strigă Kevin. Încetează să te mai porți ca un copil. Hai să mergem, Marguerite. Ruby poate reîncălzi mâncarea sau am s-o fac chiar eu. Dar tu coboară și termină-ți cina.

Marguerite încercă să se ridice de pe podea, dar înainte încă de a-și veni în fire, vocea Helenei izbucni ca un bici.

— Nu, Kevin, vreau ca ea s-o facă! Dacă ea vrea să-și petreacă viața purtându-se ca o servitoare, cine ești tu s-o oprești?

Năucit, Kevin privi în jos, către sora lui.

Deși avea ochii plini de lacrimi, Marguerite nu spuse nimic. În loc de asta, se sculă de jos, nesigură, și ridică de pe podea tăvița cu mâncare a mamei.

•

Era noaptea târziu, când Kevin se ridică încet din pat, cu grijă, să n-o deranjeze pe Anne, a cărei respirație căpătase ritmicitatea somnului cu ore în urmă. Kevin rămăsese treaz, adulmecând casa în jurul lui, simțind în nări parfumul familiar al copilăriei, nopțile călduroase de vară, pline de zumzetul insectelor tropicale. Toate păreau pierdute în timp, și totuși atât de familiare.

Dar imaginea care îi rămăsese în minte era cea a Margueritei întinsă pe podea, încercând să nu-și trădeze durerea și umilința, suportând tăcută furia mamei. Oare de cât timp era așa? se întrebă. Și de ce Marguerite nu-l chemase niciodată, nu-i spusese niciodată ce se întâmplă și ce devenise viața ei? Sau nici măcar nu realiza că n-ar fi fost nevoie să-și lege existența de o bătrână acră și rea ce trăia în trecut?

Știind că nu va putea adormi, își puse un halat și ieși în coridorul principal, trăgând ușa după el. Nu avea nevoie de lumină – îi era familiar fiecare colț din casă, și înaintând de-a lungul holului, către scara principală, își reaminti fiecare cameră pe lângă care trecea.

Încă de pe când era copil, multe dintre camerele conacului

începuseră deja să se deterioreze. Odinioară bunicii lui puteau oferi ospitalitate unui cerc larg de prieteni înstăriți, dar asta dispăruse de mult, împreună cu întreaga armată de servitori necesari pentru a menține casa la nivelul la care fusese concepută. Deși nu se uitase prin ele, nu avea nicio îndoială că deveniseră și mai părăginite – Camera Albastră, Camera de Smarald, Camera Trandafirilor –, toate, cu tapetul lor de damasc, cu îmbinarea lor de carpete, cu marmura șemineelor.

O luă în jos, pe scări, spre un mic hol de recepție din salonul principal, ridicându-se instinctiv când trecu pe lângă bancheta din fața pianului cel mare. Aprinse lampa de cristal aflată pe măsuța din spatele sofalei Louis al XVI-lea, și camera fu inundată de o lumină vagă, ce nu reușea să alunge umbrele din colțurile mai îndepărtate. Pătrunse prin ușile duble ce conduceau printr-un mic solariu către camera de zi, oprindu-se, un moment, pentru a privi portretul mamei sale așezat deasupra șemineului.

Realizat în Franța de un pictor de societate, în mare vogă pentru turiștii americani, mama sa apărea într-un costum de dansatoare din vremea aceea, cu părul bine pieptănat spre spate, ce-i descoperea fața, pomeții ei neavând nevoie de vreun machiaj ca să-i accentueze. O mână îi era grațios ridicată, iar piciorul stâng îndoit într-un fel ciudat, ca și cum ar fi vrut să se înalțe pe vârfuri. Kevin privi pictura un timp, încercând să descopere pe acea față plină de tinerețe măcar o urmă care s-o sugereze pe babornița acră și istovită în care se transformase subiectul portretului.

Nu exista niciuna.

Porni apoi mai departe, oprindu-se puțin în salon, dar trecând grăbit prin camera de zi și prin oficiul majordomului, până la enorma bucătărie de modă veche. Puține lucruri se schimbaseră aici de când fusese el copil. Străvechea plită încă mai dăinuia, lipită de peretele îndepărtat, opus celui care cuprindea boxele de gheață, ce fuseseră electrificate cu mult înainte de nașterea lui. Un variat sortiment de oale și tăvi din aramă erau agățate de polițele unei lungi tejghele, de o curățenie imaculată, deși Kevin era sigur că de mult nu mai fuseseră folosite. În apropiere de chiuvetă, stivuite cu grijă pe un grătar de scurgere, erau vasele pe care Ruby le folosise pentru pregătirea cinei din acea seară – numeroase boluri mici în care puteai servi șase, șaisprezece sau douăzeci și șase de persoane.

În sfârșit, deschise frigiderul, scoase resturile de friptură, găsi niște

pâine și își făcu un sandvici. Se așeză la masa de lângă fereastră, ascultând un timp sunetele casei.

O rază de lumină pătrunse înăuntru, și auzi crengile măturând peretele casei. Pe măsură ce temperatura nopții se micșora, peste tot, se auzea scârțâitul lemnului.

Apoi, dintr-o dată, simți apropierea cuiva, ce-i dădu fiori de-a lungul spinării. Părul i se făcu măciucă și un fior rece îl străbătu. O scândură a podelei scârțâi strident; sări în picioare și se întoarse repede, neștiind la ce să se poată aștepta.

În ușa camerei stătea Ruby, ațintindu-l cu ochii ei bătrâni ce afișau o privire ciudat de inexpresivă. Zâmbi cu sfială și se apropie de el.

— Nu poți să dormi, nu-i așa, domnule Kevin? spuse încet. La fel ca atunci când erai copil. Ei bine, cred că va trebui să te obișnuiești, acum, că ai venit acasă, ai să petreci încă multe nopți ca acestea.

Kevin se încruntă, scuturând din cap.

— Nu prea multe, Ruby, replică el. Și aici n-am venit acasă. Casa mea este în Connecticut. Sunt aici doar pentru câteva săptămâni, în vacanță.

Ruby se lăsă cu toată greutatea pe un scaun din fața lui, gâfâind ușor din cauza efortului.

— Nu pentru câteva săptămâni, spuse ea. Acum că te-ai întors, ai să rămâi aici. Niciun Devereaux n-a părăsit vreodată Sea Oaks.

Kevin își înclină puțin capul, ridicând din sprâncene.

— Eu, da. Am fost plecat pentru mult timp, Ruby, și nu vreau să mă mai întorc.

— Nu asta a spus domnișoara Helena, continuă Ruby. Ea a spus că te vei întoarce și vei rămâne aici. Și dacă vrei să știi, dacă ea a spus așa, atunci, așa va fi. Vei rămâne.

Vocea lui Kevin se înăspri ușor.

— Nu te-am întrebat nimic, Ruby. Dar de vreme ce ți-ai asumat răspunderea de a discuta cu mine, am să-ți răspund. Nu dau un ban pe ceea ce-și dorește mama, nu am făcut-o nici când aveam opt ani. Nu mai mult decât dă ea pe ce îmi doresc eu. Atunci de ce aș rămâne? Îmi iubesc familia, îmi iubesc viața, și nu am nici cea mai mică intenție s-o schimb. Bineînțeles, adăugă, privind cu înțeles de jur împrejurul bătrânei bucătării, n-am de gând să trăiesc în această relicvă prefăcându-mă că ar mai fi rămas ceva în Devereaux, pentru vreunul dintre noi. Orașul este mort, Ruby, și așa este și casa. Când mama va muri – dacă va muri –, noi toți vom pleca. Dar chiar dacă

va trăi ceva mai mult, eu nu voi rămâne aici.

Fără să spună nimic, Ruby continuă să-l urmărească cu ochii ei aproape negri, apoi, ridicându-se cu greu în picioare, porni înapoi către camera ei. Aproape ajunsese la ușă, când se opri și se întoarse spre el.

— Înțeleg ceea ce spui, dar știu și ce are de gând don'șoara Helena. Tu *ești* un Devereaux, domnule Kevin, și *vei rămâne* la Sea Oaks. Așa este în firea lucrurilor, nu încerca să lupți cu asta, n-ar folosi la nimic. La nimic. Înainte ca el să-i poată răspunde, dispăru în camera ei, închizând cu grijă ușa după ea.

•

După plecarea lui Ruby, Kevin rămase un timp pe gânduri apoi, în sfârșit, mușcă din sandvici. N-avea niciun gust, și pâinea părea că i se oprește în gât. Aruncă restul într-un coș din apropierea chiuvetei, stinse lumina și urcă spre dormitor.

Dar chiar și după ce se băgă în pat, iar ceasul din hol bătu ora două, el era încă treaz.

Cuvintele lui Ruby alungaseră și ultima posibilitate de a adormi, iar acum, oboseala din trup îi era accentuată de încă ceva.

Întrebându-se dacă nu cumva Ruby avusese dreptate, simțea undeva, în adâncul lui, apărând teama, ca un bulgăre de gheață. Poate că într-adevăr mama lui voia să-l determine să nu mai părăsească niciodată Sea Oaks.

Poate că intenționa să-l închidă, așa cum o închisese pe Marguerite.

Poate că intenționa să-i închidă pe ei toți.

• Capitolul 4

Începând de joi dimineață, Anne încercă să se obișnuiască cu ritmul straniu al zilelor de pe Insula Devereaux. Trebuia să învețe că micul dejun se servește exact la ora șapte dimineața, constant întrerupt, ca toate mesele, de sunetul insistent al soneriei, prin care Helena Devereaux solicita atenția fiicei ei. După dejun, Ruby urma să facă ordine, mișcându-se greoi prin casă. Anne era sigură că în timpul anului doar câteva camere erau folosite. Cele mai multe, într-adevăr, erau încuiate, mobila lor fiind acoperită cu cearșafuri de muselină prăfuite, fiind apărate de draperiile grele împotriva razelor puternice ale soarelui. Ruby urma să treacă încet prin camerele folosite, cu cârpa de praf în mână, dar fără prea mare efect – casa, ocupată acum de șapte persoane, păstra aceeași atmosferă ridicolă de muzeu. Chiar și Julie și Jeff, involuntar, vorbeau în șoaptă când se aflau înăuntru.

După micul dejun, Marguerite dispărea în camera mamei ei, unde, instalată într-un scaun a cărui tapiserie devenise lucioasă de atâta folosință, îi citea în liniște Helenei, care, întinsă pe pat, sforăia ușor de fiecare dată.

Adică până ce Marguerite se oprea din citit.

Apoi, vocea plângăcioasă a bătrânei se făcea auzită în casă, apostrofându-și fata:

— Nu cer atât de mult, erau cuvintele pe care le repeta de cele mai multe ori. Eu am avut grijă de tine toată viața – măcar atât ai putea să faci și tu pentru mine, să-mi citești din când în când!

O dată, Anne trase cu urechea la ușa Helenei, dar tot ceea ce auzi, după criza de furie a bătrânei, nu era decât tonul blând, melodios, al vocii frumos modulate a Margueritei.

Înainte de prânz, Marguerite își schimba hainele, apărând pe verandă ca și cum ar fi fost pregătită să întâmpine cel puțin douăzeci de invitați, deși publicul nu era format decât din familie. Chiar și atunci când Anne își simțea oarecum hainele lipindu-i-se de trup de atâta umezeală, Marguerite reușea să pară proaspătă, cu părul întunecat strâns într-o împletitură sofisticată, prins cu un pieptene de baga. Pe oricine altcineva ornamentul ar fi părut ridicol, dar Margueritei avea menirea de a-i accentua figura grațioasă, și chiar dacă ea era conștientă de pronunțatul ei șchiopătat, n-o arăta

niciodată. Totuși, nici chiar pe verandă nu era posibil să te sustragi ordinelor soneriei. Într-adevăr, Anne realiză cu repeziciune că apelul soneriei înceta numai în lungile după-amiezi toride, când o și mai mare somnolență cuprindea casa. Atunci, Helena cădea într-un somn sănătos, în timp ce Marguerite dispărea în atelierul de cusut, unde își petrecea o oră sau două în fața unei străvechi mașini Singer.

Făcuse deja pentru Julie o cămașă de noapte de culoare verde-marin, cu talie largă și tivită cu alb, care nu numai că îi venea perfect, dar se potrivea într-un fel cu pielea ei, sugerând aceeași frumusețe exotică pe care o avea și mătușa sa.

Fiecare după-amiază era o copie a primei zi pe care o petrecuseră la Sea Oaks – o simplă cină, întreruptă de solicitările continue ale Helenei de a i se da atenție.

Pentru Anne, neobișnuită cu temperaturile înalte din sud, zilele se derulau într-o nesfârșită umezeală, al naibii de plicticoase, pe care și le petrecea căutând puțină umbră în căldura copleșitoare.

În a treia zi de la sosire, Anne conduse mașina până dincolo de dig, în sat, dar se reîntoarse repede. Sărăcia izbitoare a străzilor prăfuite și prăvăliile dărăpănate o deprimară și mai mult; și în timp ce conducea înapoi, spre Sea Oaks, putu să înțeleagă de ce Marguerite părăsea atât de rar insula, trimițând-o pe Ruby pentru micile cumpărături necesare. Așa că, joi dimineață, nu fu deloc surprinsă când Julie, cu o expresie aproape vinovată, o întrebă cât timp vor mai rămâne acolo.

Anne îi zâmbi fetei ei cu simpatie, știind foarte bine cum ar fi reacționat ea însăși, dacă ar fi fost blocată într-un asemenea loc, la vârsta de cincisprezece ani.

— Par săptămâni deja, nu-i așa? Julie aprobă fără să scoată un cuvânt, iar Anne oftă. Nu știu ce să-ți răspund, iubito. Tatăl tău continuă să-mi spună că nu va mai dura mai mult de o zi sau două, dar știind cum este bunica ta… Vocea se frânse când văzu dezamăgirea din ochii lui Julie.

— Este doar pentru că… nu am nimic de făcut, spuse Julie moale. Tata găsește mereu câte ceva de reparat…

— Care, cu siguranță, ar putea dura un an sau doi, observă cu viclenie Anne, dar Julie nu sesiză nota de umor din remarca mamei ei.

— Iar Jeff se poate juca cu Toby, dar eu n-am cunoscut încă pe nimeni.

Fu întreruptă de vocea mătușii ei:

— Intenționez să reglementez acest lucru chiar în dimineața asta, spuse Marguerite, ieșind pe verandă. Julie roși, stânjenită, dar Marguerite, cu un gest grațios, îndepărtă neliniștea vizibilă a nepoatei ei. Fetele mele vin în această dimineață, și cred că ți-ar plăcea să participi la oră.

Julie privi nesigur către mătușa ei.

— N-nu știu. Am făcut trei ani balet, dar…

Înțelegând imediat, Marguerite o apucă de mână.

— Dacă îți este teamă că nu ești destul de bună te poți opri. Din când în când găsesc eleve destul de talentate, dar cele mai multe… Ezită în căutarea unui cuvânt potrivit. Ei bine, hai să spunem doar că nu sunt atât de motivate pe cât ar trebui să fie, este bine așa? Se întoarse spre Anne făcându-i semn cu ochiul. Totuși, eu le învăț atât cât pot și o fac cu plăcere. Și chiar dacă nu vrei să participi la oră, încheie ea, întorcându-se către Julie, măcar faci cunoștință cu fetele.

— Mi-ar face mare plăcere, rosti Julie. Și îmi pare rău de ceea ce am spus mai devreme; n-as fi dorit să auzi. Nu înseamnă că nu îmi place aici…

— Ajunge, ordonă Marguerite, ridicând mâna spre a stăvili vorbele lui Julie. *Să știi că nu ești singura care nu găsește de făcut nimic pe aici.* Este unul dintre motivele pentru care continui să profesez – le dau fetelor o ocupație. De altfel… Dar încă o dată vorbele îi fură întrerupte de sunetul ascuțit al soneriei, și ea se întoarse aproape automat, dispărând înapoi în întunericul înăbușitor al casei.

— Îmi pare atât de rău pentru ea, spuse Julie cu ochii plini de lacrimi. Mătușa Marguerite este atât de drăguță, iar bunica atât de rea cu ea. De ce nu… Dar înainte de a-și sfârși vorba, Julie se opri.

— De ce nu moare? termină Anne liniștită, iar Julie se întoarse pentru a întâlni privirea mamei ei, adăugând cu un aer nefericit:

— As vrea să nu gândesc așa, dar…

— Dar nu poți altfel, încheie Anne pentru ea. Și nici eu, dacă asta te ajută cu ceva. Desigur, ar fi fost frumos ca bunica ta să fie o bătrână doamnă simpatică, pe care cu toții s-o putem iubi, dar n-a fost să fie așa. Deci nu trebuie să-ți mai faci griji despre ceea ce ai putea gândi despre ea.

— Nici nu văd pentru ce-am venit aici, spuse Julie, dând frâu liber furiei ce se acumulase încet în ea în ultimele zile. Bunica nici nu ne vorbește lui Jeff sau mie, iar ție abia dacă ți se adresează. Și nici nu-i

pasă că tata este aici!

— Știu, suspină Anne, dar noi nu suntem aici doar pentru ea. Trebuie să ne gândim la tatăl tău. Dacă vizita asta îl face să se simtă mai bine, după ce atâta vreme a stat departe, atunci a meritat. De acord?

Julie aprobă din cap, iar Anne o îmbrățișă drăgăstos.

— Acum, hai să mergem sus să vedem dacă găsim ceva ce-ai putea îmbrăca pentru ora Margueritei. Cred că am un trening care-ar putea să-ți vină bine, dacă nu ți-e teamă c-ai să mori de cald.

— Pantofi! exclamă Julie. Nu mi-am adus niciun fel de pantofi de dans!

Anne zâmbi triumfător.

— Nu pentru asta sunt făcute mamele? Am împachetat o pereche. Nu-mi venea să cred că n-ai să vrei deloc să dansezi.

Pătrunseră împreună în casă și începură să urce scările, dar abia lipsi să nu fie rostogolite înapoi de Jeff, care tropăind, cobora treptele două câte două de la etajul doi.

— Hei, îl certă Anne, întorcându-l spre ea. Unde te duci așa grăbit? Nu ți-am spus că nu ai voie să fugi prin casă?

— Dar este vorba de Toby, protestă Jeff apelând la înțelegerea mamei. L-am văzut venind de-a lungul digului rutier și are cu el o undiță.

— O undiță! repetă Anne. Ei bine, nu cred că ne putem opune dorinței tale de a pescui. Îl lăsă pe Jeff să plece, apoi ea și Julie continuară să urce.

Când trecură prin dreptul ușii închise de la camera Helenei, auziră încă o dată cum aceasta o jignea pe Marguerite, și involuntar grăbiră pașii, niciuna dintre ele nedorind să fie martore la această umilire.

•

Când Marguerite veni sus, o găsi pe Ruby așteptând-o în capătul scărilor, cu ochii înnegurați și maxilarele încleștate.

— A refuzat din nou să mănânce micul dejun, don'șoară Marguerite. Jur că nu mai știu deloc ce să mă fac cu ea. Se poartă ca și cum ar vrea să moară de foame, sau cam așa ceva.

— Este în regulă, Ruby. Întoarce-te la treaba ta, iar eu am să vorbesc cu ea.

Ruby o privi neîncrezătoare pe Marguerite.

— În ultimul timp, pare-se, de câte ori vorbești cu ea, nu face decât să strige și se poartă cu tine ca naiba!

Marguerite suspină, obosită.

— Deocamdată sunt bine, dar nu mai pot continua mult timp în felul ăsta, nu-i așa? – după care deschise ușa și intră în dormitorul mamei.

— Unde ai fost? o apostrofă imediat Helena. Când te sun, trebuie să apari, nu să-ți irosești timpul învârtindu-te primprejur ca un copil nefolositor.

— Îmi pare rău, mamă, spuse Marguerite pe un ton neutru. A trebuit să vorbesc un moment cu Ruby…

— Ruby – Helena rosti numele cu dezgust. Nu văd de ce-o mai ținem pe-aici! Este la fel de nefolositoare ca și tine!

Ochii Margueritei alunecară de la mama ei spre micul dejun, neatins încă, aflat pe măsuța proptită de picioarele subțiri ale Helenei.

— A fost ceva în neregulă cu micul dejun pe care ți l-am adus?

Ochii Helenei o țintuiră disprețuitor pe Marguerite.

— Cum aș putea să mănânc în timp ce casa mea este plină de străini? Acel băiețel mizerabil aleargă pe scări, în sus și-n jos, de parcă aici ar fi o școală ajutătoare – un loc foarte potrivit pentru el –, iar soția aia a lui Kevin pândește primprejur de parcă ea ar fi stăpâna casei! Nu-i mai vreau pe-aici! Mă auzi?

— Sunt convinsă că toți cei din casă te-au auzit. Marguerite fu șocată când cuvintele i se rostogoliră de pe buze, deși încercase să le păstreze în gând.

Helena începu să tremure toată de furie.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești mie în felul ăsta? strigă ea. Toată viața am avut grijă de tine! Și ce primesc în schimb? Impertinență și ingratitudine! Să-ți ceri scuze chiar în acest moment, Marguerite!

Marguerite își înghiți nodul pus în gât, privind cu un aer nefericit în podea.

— Îmi pare rău, mamă, nu am vrut să fiu nerespectuoasă!

— Chiar n-ai vrut? șuieră Helena. Ai repetat cuvintele ca un papagal, copilo. Gândești că le-am crezut? Să știi că nu sunt o proastă, chiar dacă tu, întotdeauna, ai crezut asta!

— Ți-am spus că-mi pare rău, mamă, murmură cu tristețe Marguerite. Nu știu ce altceva aș putea face. Ei sunt familia lui Kevin și nu cred c-au avut intenția să te deranjeze…

— Nu ei sunt familia lui Kevin, șuieră din nou Helena. *Tu* ești

familia lui Kevin. Și eu! Nu știu de ce i-a adus și pe ei aici! Și nu vreau ca femeia aceea să-mi mai iscodească casa!

— Sunt sigură că nu…

Dar bătrâna o întrerupse încă o dată.

— Tu n-ai de unde să știi! Aș vrea să te asiguri că odaia pentru copii este încuiată. Am auzit-o cum încerca să intre acolo în dimineața asta. Am auzit-o!

Marguerite ezită un timp.

— Du-te! îi ordonă Helena.

Stăpânindu-se cu greu, cu inima plină de nemulțumire și furie, Marguerite ieși grăbită din dormitor pe hol și se opri în fața unei uși aflate lângă cea de la camera ei. Tocmai voia să apese clanța, când ușa de la camera lui Kevin și a soției lui se deschise, și în pragul ei apăru Anne.

— Camera aceea este încuiată, spuse ea, surprinsă însă, când văzu spatele Margueritei înțepenind, iar mâna zvâcnindu-i de pe clanța ușii de parcă ar fi ars-o. Simțind o prevestire rea, Anne ieși pe coridor. Ce este, Marguerite? S-a întâmplat ceva rău?

Continuând să stea cu spatele la Anne, Marguerite își scutură capul, apoi, în sfârșit, se întoarse. Fața îi era palidă, iar mâinile îi tremurau.

— Marguerite, ce este? întrebă Anne. Ceva *este* în neregulă.

— C-cum de știi că această cameră este încuiată?

Din cauza surprizei, Anne făcu un pas înapoi.

— Eu… de ce, am încercat ușa puțin mai devreme. Camera se învecinează cu a lui Julie, și m-am gândit că lui Jeff i-ar plăcea să stea acolo. A lui este atât de izolată, tocmai la capătul holului, încât m-am gândit că i-ar face plăcere să fie mai aproape de restul familiei, asta-i tot. Nedumerirea ei deveni și mai mare. De ce? Ce este în acea cameră?

Privirea lui Marguerite era a unui om hăituit.

— Nu – nu este nimic deosebit, doar că mama își ține aici câteva lucruri și dorește să fie încuiată. Voia ca eu să verific, asta e tot.

Buzele lui Anne se contractară într-o grimasă de nemulțumire.

— Ei bine, îi poți transmite că nici eu și nici copiii mei nu avem intenția să subtilizăm ceva, apoi, văzând durerea din ochii Margueritei, simți c-ar fi vrut să-și ia cuvintele înapoi. Traversă holul și își îmbrățișă cumnata. Îmi pare rău, spuse încet. A fost urât și nedrept din partea mea. Numai că – ei bine, cred că este din cauza

căldurii.

Marguerite scutură din cap.

— Nu, Anne, nu ăsta este motivul. Hai să nu mai încercăm să ne prefacem că nu știm cum este mama. Și, bineînțeles, este exact ceea ce ea a gândit, de aceea m-a făcut să vin aici, pentru a verifica ușa. Se forță să zâmbească. Ei bine, măcar îi pot transmite că încă este încuiată, nu-i așa? Îmbrățișând-o repede pe Anne, se întoarse, încercând să-și prindă o șuviță de păr ce-i alunecase pe față.

Anne rămase un moment pe loc, urmărind-o pe Marguerite, care mergea grăbită înapoi, spre camera mamei, șchiopătând mult mai tare decât până atunci; apoi se întoarse, privind gânditoare către ușa zăvorâtă.

Era sigură că, dincolo de ușă, se afla cu totul altceva decât o colecție de mobilă valoroasă.

Cu siguranță că era mai mult decât atât. Dar ce oare?

•

Julie pătrunse timid prin enormele uși duble de la sala de bal, aflată la etajul trei. Era pentru prima oară când venea aici, și ochii ei priveau cu teamă împrejur.

Sala, cam de cincizeci pe șaizeci de picioare[{4}], acoperea cea mai mare parte din cel de-al treilea etaj. Tavanul se afla cam la cincisprezece picioare deasupra podelei, fiind abundent placat cu șiruri de ghirlande și rozete. Câte un candelabru masiv era atârnat de centrul fiecărei rozete, brațele lor însă erau cu totul lipsite de strălucire, iar cristalele – multe dintre ele sparte, altele chiar lipsind – erau acoperite cu un strat gros de praf și unsoare. Opus ușilor principale de la intrare, un întreg perete era obturat de patru uși franțuzești, ce se deschideau către un balcon aflat deasupra verandei din fața casei; draperiile grele atârnau neputincioase de o parte a ușilor. În celălalt capăt al camerei, ferestrele imense ofereau imaginea panoramică a insulei și a mării.

Pardoseala era acoperită cu un parchet cenușiu, dispus în romburi într-un mod atât de complicat, încât Julie se simți zăpăcită; dar finisajul acestuia dispăruse de mult și nu mai rămăsese nici urmă de luciu. Un covor scămoșat era rulat lângă un perete. Julie era sigură că nu mai fusese mișcat din poziția asta de ani de zile.

Într-un colț îndepărtat se afla un enorm pian alături de care stătea consola unui bătrân fonograf, cu o pâlnie de forma cheii sol. În capătul sălii, pe peretele de lângă ferestre era prinsă o bară scurtă, în

spatele căreia se afla o oglindă a cărei strălucire, estompată pe alocuri, forma o țesătură de benzi întunecate și de pete cenușii care aproape nu mai reflecta imaginea. Câteva scaune, cu ornamente aurite grav deteriorate și cu catifeaua roșie de pe spătar zdrențuită, erau dispuse în jurul pianului.

Marguerite stătea pe scăunelul din fața pianului, cântând melancolic un pasaj din *Pasărea de foc* de Stravinski, iar pe podea, cinci fete se mișcau, urmărind cu dificultate coregrafia inventată de profesoara lor. Ridicându-și privirea și văzând-o pe Julie, Marguerite se opri brusc din cântat, se sculă de pe scaun și traversă camera pentru a o întâmpina. Ținându-i mâna, se întoarse spre elevele ei.

— Fetelor, aceasta este nepoata mea, Julie.

Imediat o prezentă pe Julie fiecărei fete, dar, după ce termină, Julie își dădu seama că nu putuse reține decât două nume.

Jennifer Mayhew, al cărei zâmbet fusese deosebit de prietenos, și Mary-Beth Fletcher, care nu zâmbise deloc.

— De ce n-am termina ceea ce am început, sugeră Marguerite, până ce Julie își va face încălzirea, apoi vom trece toate la bară, să exersăm câteva figuri de bază.

— Mi-am făcut jos încălzirea, mătușă Marguerite, replică Julie. Nu este nevoie s-o mai fac.

Marguerite remarcă, apreciativ:

— Atunci treci în poziție, alături de pian, să te pot vedea mai bine.

Uitându-se uimite una la cealaltă, celelalte cinci fete se apropiară de bară; Jenny Mayhew, care urma imediat după Julie, se aplecă pentru a-i șopti la ureche:

— Vrea să vadă ce poți face, fără ca tu să-ți dai seama.

— Și dacă mai aud șușoteli, observă Marguerite de pe locul ei de lângă pian, privind spre Jenny, bârfitorul va efectua un solo pentru noi toți.

Jenny chicoti, făcându-i cu ochiul lui Marguerite, și își reluă locul alături de Julie.

— Poziția întâi, fetelor, ceru Marguerite, luând un acord, urmat de o melodie într-un tempo ușor. Poziția a doua… trei… și în partea cealaltă!

Julie începu să intre în mișcări, trecând de la o poziție la alta fără prea mare efort. Brațele i se mișcau grațios, iar picioarele se simțeau firesc în pozițiile pe care mătușa ei le cerea. Ca întotdeauna, părea că muzica i se scurge din pian direct în brațe, iar apoi prin tot trupul ei,

până ce o invada, mișcările ei armonizându-se cu notele. Închise ochii lăsându-și mintea să zboare, bucurându-se de sentimentul pe care i-l dădea dansul, de încordarea mușchilor, în ciuda durerii ce-i apăruse în picioare, transmițându-i-se până la vârfuri.

Dintr-o dată, muzica se opri și, deschizând ochii, le văzu pe celelalte fete privind-o, iar pe mătușa ei, în picioare, lângă pian.

— Am – am făcut ceva greșit? întrebă cu un glas șovăielnic.

— Greșit? se miră Marguerite. Ai făcut totul aproape perfect! Se întoarse către celelalte fete. De ce nu luați loc pentru câteva minute? Cred că tuturor ne va face plăcere s-o urmărim pe Julie și, cu siguranță, vom putea învăța câte ceva de la ea. Își reîndreptă atenția către Julie. Numai trei ani ai studiat?

Julie roși stânjenită.

— Am studiat trei ani mai serios, admise ea, dar am luat lecții de când eram de șase ani.

Sprâncenele Margueritei se ridicară apreciativ.

— Nouă ani! În cazul acesta ar trebui să ai un solo, nu-i așa?

Julie ridică din umeri nedumerită.

— Doar câteva lucruri pe care le-am făcut în recital.

— Vrei să le interpretezi pentru noi? întrebă Marguerite.

Julie le testă imediat, din priviri, pe celelalte fete.

Văzu privirea lui Mary-Beth Fletcher întunecându-se, licărirea din ochii fetei de lângă ea și șușotelile dintre ele; doar Jennifer Mayhew zâmbea încurajator, ca și o altă fată al cărei nume îi veni dintr-o dată în minte: Tammy-Jo Aaronson.

— Cred… cred că aș putea, spuse în sfârșit. Am ceva coregrafiat de profesoara mea de acasă. Aveți cumva muzica din *West Side Story*?

— Desigur, o am, aprobă Marguerite. Puse un disc și, un moment mai târziu, primele acorduri din „The Dance at the Gym” inundară spațiul cu ritmuri vibrante, în ciudată discrepanță cu grandoarea decăzută a unei săli de bal din capriciosul secol nouăsprezece.

Singură pe podea, furată încă o dată de muzică, dansând, cu ochii închiși, plutind fluid în ritm, mișcându-și corpul fără efort. Marguerite își privi nepoata cu nedisimulată mândrie; în fiecare mișcare a ei vedea talentul moștenit de la mătușa și bunica sa. În timp ce privea, ochii ei fură atrași de celelalte fete din clasă.

Jennifer Mayhew și Mary-Beth Fletcher, cândva cele mai promițătoare eleve ale ei, dar comparate acum cu Julie, era evident – chiar și pentru privirea părtinitoare a Margueritei – că niciuna dintre

ele nu avea cu adevărat un viitor de dansatoare profesionistă. Cât despre celelalte…

Tammy-Jo Aaronson, o fată puțin mai plinuță, ce nu părea să-și facă vreodată probleme în legătură cu ceva, era cel mult dornică de a încerca.

Allison Carter – blondă și drăguță – era prezentă la ore numai datorită aspirațiilor sociale pe care părinții ei le nutreau pentru fata lor, deși acesteia îi păsa prea puțin atât de mama ei, cât și de lecțiile Margueritei. Cât despre cea de-a cincea, Charlene Phillips, Marguerite știa că se afla aici doar datorită prieteniei ei cu Mary-Beth Fletcher și fiindcă o imita pe aceasta în tot ce făcea.

Aceste cursuri urmau să fie ultimele. Cu ani în urmă, Marguerite decisese ca acest grup să fie ultimul: avea să stea împreună cu ele cât va putea de mult, dar fără a-și face prea mari speranțe în legătură cu ceea ce ar putea realiza fetele pe viitor. Dar asta nu conta cu adevărat, le iubea pe fiecare pentru ceea ce reprezentau în acest moment. Iar acum, cel puțin pentru un timp, o va avea pe Julie. În ea aveau să prindă viață, vibrând, toate visurile tinereții ei.

Muzica se construia într-un crescendo, în timp ce Julie, plutind peste podea, își mișca picioarele instinctiv, marcând grațios ritmul cu brațele. Apoi totul se termină și, după un moment, le auzi pe Jennifer și pe Tammy-Jo aplaudând. La puțin timp li se alăturară și celelalte fete.

Numai Mary-Beth Fletcher rămase dreaptă, cu mâinile în șolduri.

Marguerite își părăsi scaunul și se îndreptă spre Julie pentru a o îmbrățișa.

— A fost minunat, murmură ea. Nici eu, când eram de vârsta ta, n-aș fi putut-o face mai bine. Apoi, se întoarse încă o dată către fete, făcându-i semn lui Julie să facă o plecăciune. Aceasta se înclină cu adâncă curtoazie, după care, deliberat, se lăsă să cadă pe podea într-o perfectă parodie de pierdere a mobilității.

Și de data aceasta, ca răspuns la exuberanța fetelor, Mary-Beth Fletcher se abținu să ia parte la veselia lor. În schimb, începu să-i șoptească ceva prietenei ei, care își curmă imediat râsul.

Julie sări în picioare și se uită fericită spre mătușa ei.

— A fost într-adevăr bine?

— Bineînțeles, rosti Marguerite. A fost mai mult decât bine – tot ce-ai făcut îți dovedește talentul. Cu excepția ochilor. Să nu mai

închizi niciodată ochii când dansezi, Julie. Adu-ți aminte că n-o faci pentru tine, ci pentru public, iar el dorește să-ți vadă ochii.

— Dar eu dansez întotdeauna cu ochii închiși, protestă Julie. Cel puțin atunci când am un solo. Așa, simți muzica atât de bine…

— Dar n-ar trebui s-o faci, proclamă Marguerite. Întotdeauna va trebui să respecți publicul. Întotdeauna!

Ușor, clasa își reluă activitatea; deși dansa cu celelalte fete, Julie simți tot timpul privirea mătușii ațintită asupra ei. Mai mult chiar, simțea până și mândria pe care mătușa o investea în ea, iar când ora se termină, și-ar fi dorit să mai poată continua încă pe atât. Nici chiar zăpușeala din sala de bal nu părea s-o mai afecteze.

Dar Marguerite terminase lecția, și fetele începură să coboare pe scări. Ca și mai devreme, Jennifer Mayhew se nimeri lângă Julie.

— Ești cu adevărat bună, spuse ea, pe un ton sincer admirativ.

— Nici tu nu ești tocmai rea, replică Julie.

Jenny ridică din umeri.

— Am încercat, dar acum, după ce te-am văzut pe tine, simt că mai bine-aș renunța. Nu este suficient să încerci – mai trebuie să ai și talent: și cred că noi toate ne-am dat seama de unde îl ai tu pe-al tău.

— Aș fi vrut s-o pot vedea dansând pe mătușa Marguerite, adăugă Julie. Tata spunea că era cu adevărat bună.

— Și este încă. Sunt o mulțime de lucruri pe care încă le mai poate face, cred eu, dar ea niciodată nu încetează să ne facă pe noi să lucrăm.

Julie își plecă fruntea, privind-o mai atent pe Jenny.

— O placi cu adevărat pe mătușa mea, nu-i așa?

— Glumești? se miră Jenny. Toată lumea o place pe domnișoara Marguerite. Ea are mereu timp pentru noi, nu este niciodată supărată și pare că mereu știe ceea ce simțim. Și vorbind mai încet: Acesta este motivul pentru care cele mai multe dintre noi venim aici – noi toate știm că niciodată nu vom deveni dansatoare, dar avem o scuză, ca să putem sta alături de domnișoara Marguerite, ceea ce este foarte amuzant.

Dintr-o dată, Mary-Beth Fletcher, care era cu câțiva pași mai în față, se întoarse, fixând-o cu privirea pe Julie.

— Și de asemenea, niciodată nu și-a permis să aibă favorite, spuse ea. Cel puțin până acum.

Înainte ca Julie să poată spune ceva, Mary Beth se întoarse și coborî grăbită scările. După ce aceasta dispăru, Julie privi spre

Jenny; ochii ei exprimau cât de tare o duruseră cuvintele lui Mary-Beth.

— Nu-ți face griji pentru asta, îi spuse Jenny. Până să apari tu, Mary-Beth a crezut întotdeauna că eu sunt favorita Margueritei; și dacă n-aș fi fost eu, ar fi fost oricine altcineva. De altfel, adăugă ea cu un zâmbet radios, de ce n-ai fi tu favorita ei? În afară de faptul că-i ești nepoată, ești și cea mai bună dansatoare. Apoi, instantaneu, schimbă complet subiectul. Hei, n-ai vrea să mergi la plajă în după-amiaza asta? Ți i-aș putea prezenta și pe ceilalți copii.

Julie ezită o fracțiune de secundă, apoi încuviință repede:

— Mi-ar face mare plăcere, nici nu știi cât de tare m-am plictisit.

— Și eu la fel, replică Jennifer. Nu uita că eu trăiesc de-o viață aici, și nu încetez să mă *plictiseeeeeesc*!

Câteva minute mai târziu, după ce Jennifer o părăsi, Julie avea o părere mult mai bună despre Devereaux. Cine știe, poate că totuși această excursie n-avea să fie chiar o totală pierdere de timp.

• Capitolul 5

— Kevin, ce Dumnezeu faci aici? se interesă Anne. După ce-l căutase prin toată casa, îl găsise, în sfârșit, afară, spre aripa de vest, fără tricou și cu spatele strălucind de transpirație. Era înconjurat de un munte de viță-de-vie și, când se întoarse spre ea, fața lui avea o undă de triumf peste dungile de murdărie ce o brăzdau.

— Nu-mi vine să cred, rosti el, aruncând pe pământ o pereche de foarfece de tuns gardul viu și punându-și mâinile în șolduri. Să știi că, atunci când au construit casa asta, au făcut o treabă foarte bună.

Anne ridică sceptică din umeri.

— Dacă au făcut o treabă atât de bună, de ce este atât de dărăpănată?

— Asta este, zâmbi larg Kevin. Și nu este dărăpănată; sub tencuială, zidăria este la fel de solidă, deși cea mai mare parte a peretelui ar avea nevoie să fie zugrăvită și unghiurile refăcute. Credeam că după ce voi îndepărta vița-de-vie peretele se va prăbuși, dar privește! Făcu un gest spre bucata de perete rămasă dezgolită după mai bine de douăzeci și cinci de ani, urmărit în silă de ochii Annei.

— Nu văd decât o bucată de perete fără niciun pic de vopsea pe ea, două obloane care aproape îți cad în cap și un burlan din care lipsește o întreagă secțiune; conductele se prăbușesc, ferestrele de la etajul doi, sparte, și dacă aceea de pe fundație nu este o pată de igrasie, înseamnă că eu am orbit.

Kevin chicoti trist.

— În regulă, recunosc că nu arată tocmai bine, dar aceea nu este o pată de igrasie – am verificat fundația, iar lemnăria este bună. De altfel fundația este în întregime din beton și nu are cum prinde igrasie.

Anne făcu o față acră.

— În regulă, numai că totul se descompune, punctă ea.

— Cu excepția acesteia, iar restul, ce ai văzut tu, nu este decât cosmetică. De câte ori fac ceva primprejur, sunt uimit. Este ca și cum casa însăși ar fi avut grijă de ea, în toți acești ani, așteptând pe cineva care să vină să-i dea o imagine nouă.

Aceste cuvinte dădură un semnal de alarmă în mintea lui Anne și,

privindu-și soțul, ochii i se umbriră.

— Asta ai de gând să faci în următoarele zile, să pictezi?

Zâmbetul lui se stinse.

— Și dacă da? Este nevoie și…

— Și mai ai încă zece zile de vacanță, îi reaminti Anne. Sunt de acord să repari câteva lucruri, dar sper că nu ai de gând să-ți petreci tot timpul muncind în acest loc.

— Nu am într-adevăr de gând, dar oare n-ar trebui s-o fac? întrebă Kevin, dintr-o dată pe o poziție defensivă. Aici locuiesc mama și sora mea, ce-ai vrea să fac, să las totul în paragină?

Anne se lupta cu emoții contradictorii. Bineînțeles, într-un fel avea dreptate – erau o grămadă de lucruri de reparat la casă și, cu siguranță pe cele mai multe Marguerite nu le putea face. Apoi, era evident că nu existau nici bani pentru angajarea unor lucrători. Dar cum rămânea cu ea și cu copiii? Nu erau și ei îndreptățiți să se bucure, împreună cu Kevin, de aceste două săptămâni?

— Doar că-mi pare puțin ciudat ca cineva care nu voia deloc să vină aici să se comporte acum ca și cum n-ar mai vrea să plece, spuse ea într-un târziu, dar inima i se strânse văzând vălul ce căzuse peste ochii lui Kevin.

— Știi că nu este adevărat, rosti el, fără ca vocea lui să sune prea convingător, și dintr-o dată Anne înțelese că nu trebuie să continue acest subiect.

— Oricum, n-am venit aici cu intenția să te necăjesc, dar sunt nelămurită într-o problemă și despre asta aș vrea să discut cu tine.

Kevin o privi întrebător.

— Și ai vrut să-mi vorbești între patru ochi, spuse intuind ce avea în minte.

Anne încuviință scurt și îi povesti întâmplarea de dimineață de pe coridor.

— Știi ce se află în camera aia? îl întrebă când termină de relatat. Ceva din comportamentul Margueritei mi-a dat de gândit. Ca și cum acolo ar fi fost ceva ce eu nu trebuia să văd.

Lui Kevin îi reveni zâmbetul și o privi amuzat.

— Deci, tu crezi că ai detectat ceva misterios la conac? o iscodi el. Ei bine, îmi pare rău că te dezamăgesc, dar dacă este camera la care eu mă gândesc, aceea este camera copiilor.

— Camera copiilor? repetă Anne. Camera *ta*?

— Întâi a Margueritei, apoi a mea, fu de acord Kevin, și nu există

niciun mister în legătură cu ea. Dacă vrei s-o vezi, roag-o pe Ruby să ți-o deschidă.

Câteva minute mai târziu, când Anne intră în bucătărie, Ruby, care tăia o bucată de carne, refuză s-o facă.

— Acolo sunt câteva din lucrurile mai bune care ne-au rămas, motivă ea, evitând privirea Annei.

O clipă, Anne fu pe punctul de a-i porunci să-i dea cheile, dar se răzgândi imediat; la urma urmei, nu era casa ei, așa cum nici Ruby nu era angajata ei. Tot restul zilei însă, în repetate rânduri se surprinse oprindu-se în fața ușii zăvorâte și privind meditativ; apoi, după-amiază târziu, stând în hol, simți că cineva o urmărește cu privirea. Dar atunci când se întoarse, coridorul era gol.

•

Cu ochii larg deschiși în întuneric, Helena Devereaux își întoarse automat capul pentru a privi limbile fluorescente ale ceasului așezat alături de ea.

Era puțin după miezul nopții.

Nu se scula de obicei înainte de două și jumătate dimineața, dar chiar și atunci, starea de veghe nu dura decât câteva minute. Numai că în această seară, ascultând sunetul produs de zumzetul insectelor în întunericul de dincolo de fereastra deschisă, avu certitudinea că ceva nu este în regulă.

Dintr-o dată creaturile nopții tăcură.

O scândură a podelei trosni undeva, dincolo de ușa închisă a camerei sale. Ascultă atent câteva secunde ce părură a dura o veșnicie, fiecare dintre ele fiind marcată de ticăitul strident al ceasului de pe măsuța de noapte.

Zgomotul se auzi din nou.

Un moment crezu că este Marguerite, dar imediat realiză că nu putea fi ea. Oricine fusese, ezitase când trosnise prima scândură a podelei, iar Marguerite n-ar fi făcut așa ceva. Era vorba de altcineva.

Ochii Helenei se umbriră în întuneric când și-o aminti pe Anne stând pe coridor în acea dimineață și privind ușa de la camera copiilor. Când înțelese ce se întâmplă, inima începu să-i bată mai tare. Femeia aceea urma să pătrundă în camera copiilor.

Din instinct vru să apuce butonul de la capul patului, s-o avertizeze pe Marguerite, dar în clipa când se întoarse, se răzgândi.

Această situație avea s-o rezolve chiar ea.

Își coborî picioarele din pat și se întinse după capotul de mătase pe

care Ruby îl aruncase pe scaunul situat de cealaltă parte a măsuței de noapte. De ce nu-l lăsase femeia aceea stupidă pe pat, de unde-ar fi putut să-l ia mai ușor?

Helena se ridică cu greu în picioare, sprijinindu-se de tăblia patului, până ce reuși să apuce capotul; apoi se așeză pe marginea lui și începu să se îmbrace.

Când sfârși, își strânse cordonul în jurul mijlocului și, alegând o singură cheie din sertarul măsuței de noapte, începu să-și facă drum spre ușă, sprijinindu-se de perete pentru a se susține, cu respirația tot mai sacadată cu fiecare pas.

Nu mai dădu nicio importanță iritării ce-o simțea în piept.

Nu mai conta decât faptul ca acea femeie să fie ținută departe de camera copiilor! Se sprijini un moment de perete, până ce își recăpătă respirația, după care deschise ușa. Lumina slabă a unei lămpi de veghe alungea umbrele de-a lungul coridorului. Dar acolo, nici urmă de Anne.

Apoi, Helena auzi trosnind o altă scândură, la parter, și înțelese imediat ce voia să facă Anne. Încet, începu să coboare spre hol, cu genunchii îndoiți din cauza tremuratului și cu inima zbătându-i-se în piept. Când, în sfârșit, ajunse în capătul scărilor, trebui să se agațe de balustradă pentru a nu cădea.

Pentru o clipă, Helena fu uimită; ochii Helenei se umplură de ură văzând scaunul-lift – singurul mod de a trece de la un etaj la altul de mai bine de zece ani. N-avusese de gând să-l instaleze pentru folosința ei, și de fapt, după ce-i interzisese Margueritei să-l folosească, cu mulți ani în urmă, ar fi trebuit să-l desființeze. Dar din momentul în care Marguerite îi explicase că acesta nu era decât un alt fel de cârje, ea încetase să-l mai folosească.

Așa că nu mai fusese necesar să-l desființeze, iar când propriul ei trup începuse să-și piardă puterea, descoperise că ea însăși se putea folosi de el. Dar nu în această seară. În această seară, trebuie să ajungă singură la camera copiilor.

Să ajungă acolo înaintea Annei.

Începu din nou să coboare spre holul lung, încercând să ignore subita durere ascuțită ce-i străbătu brațul stâng.

•

Aflată la primul etaj, Anne bâjbâia prin întuneric, simțindu-se încă vinovată de ceea ce urma să facă. În seara aceasta nu putuse s-adoarmă, și mult timp după ce Kevin începuse să sforăie ușor lângă

ea, stătuse întinsă, cu imaginea ușii din hol încă jucându-i în fața ochilor.

Acolo sunt câteva lucruri mai bune.

Ce-o fi vrut Ruby să spună?

Ce putea fi într-o cameră de copii, încât să ții ușa încuiată?

Ieși în holul întunecos și porni spre scări, ascultând trosnetul dușumelelor la fiecare pas. Se opri, cu teama de-a nu fi auzită de cineva. De altfel, era ridicol! Prinsă că făcea, ce! Nu făcea nimic rău! Și, deși atinse butonul scărilor, nu aprinse nicio lumină, iar când ajunse în fața ușii de la bucătărie, ascultă vreun semn ce-ar fi trădat faptul că Ruby ar mai fi încă trează.

Satisfăcută, împinse într-un târziu ușa bucătăriei și căută după inelul cu chei ce era agățat de cârligul din tocul ușii.

Clinchetul ușor ce veni dinspre cârlig păru că se amplifică în întreaga bucătărie, iar ea se grăbi să-i potolească sunetul cu mâna, după care se întoarse grăbită spre scări.

De îndată ce păși pe palierul de la etajul doi simți schimbarea. Se opri, ascultând încă o dată, dar casa era tăcută, și afară insectele începuseră să zumzăie din nou. Și totuși, imediat ce porni pe coridor către ușa zăvorâtă de la camera copiilor, un soi de neliniște – mult mai puternică decât vagul sentiment de vinovăție pe care îl simțise mai devreme – o invadă.

Poate că ar trebui să renunțe, și pur și simplu să-și scoată din minte camera copiilor. Dar știa că nu va putea.

Îmbărbătându-se în legătură cu ceea ce ar fi putut găsi dincolo de ușă, parcurse repede drumul până la camera încuiată și începu să încerce cheile.

Cea de-a opta se potrivi.

O învârti în încuietoare, apoi apăsă clanța, și ușa se deschise, scârțâind ușor.

În cameră era întuneric beznă și Anne bâjbâi după comutatorul de lumină aflat pe peretele de alături. O clipă mai târziu, camera se umplu de o lumină strălucitoare și Anne deschise larg ușa.

Și țipă.

•

Un pat de copil stricat stătea proptit de unul dintre pereți, iar alături, resturile din ceea ce părea că fusese odată un leagăn de copil. Într-unul din colțuri se afla un mic balansoar, cu un duplicat cam de aceeași mărime la câțiva pași mai departe.

Ambele scaune aveau tapiseria tăiată, și prin rupturile materialului ieșeau smocuri de vată din bumbac.

Resturile unei carpete brandemburgice acopereau podeaua, iar câteva picturi – atârnate strâmb în rame sparte, în spatele geamurilor murdare – decorau pereții.

În mijlocul camerei stătea Helena Devereaux, cu ochii arzând și cu corpul tremurând de nervi.

Țipătul muri pe buzele Annei, tot atât de repede precum venise.

Un moment se uită cu dezgust la haosul dimprejur, apoi își fixă privirea asupra bătrânei.

— N-nu înțeleg, murmură mai mult pentru sine.

— Nimeni nu ți-a cerut să înțelegi, șuieră vocea Helenei. Făcu un pas către Anne îndreptându-și mâinile ca niște gheare spre ea. Nu ți-a cerut nimeni să vii aici, să cotrobăi prin casa mea! Tu n-ai nicio treabă aici, femeie! Nu ți-a trecut prin minte că această cameră este închisă dintr-un motiv anume? Sau nu-ți pasă?

— Dar ce este aici, doamnă Devereaux? întrebă Anne. Ce se întâmplă? De ce este zăvorâtă?

— Ca să-i țină departe pe oamenii ca tine! țipă Helena. Se clătină pe picioarele-i tremurânde, cu degetele arătând acuzator spre Anne. Cum îndrăznești să vii aici? Cum îndrăznești să-ți bagi nasul în afacerile noastre!

Dintr-o dată, ochii i se dilatară și făcu un pas înapoi ca și cum ceva ar fi lovit-o. Fața ei, roșie de altfel, se transformă într-un purpuriu întunecat, și își duse mâinile la piept. Apoi icni – un sunet puternic și oribil îi convulsionă întregul corp –, iar picioarele i se îndoiră și căzu pe podea.

Cu privirea încă umbrită de șoc, Anne se uită un moment neputincioasă la femeia prăbușită, apoi se lăsă în genunchi alături de soacra ei și-i luă mâna. Cu ochii strălucind de durerea ce i se răspândea în corp, Helena îi împinse mâna în lături.

— Să nu îndrăznești să mă atingi, gâfâi ea.

Simțindu-și stomacul strâns de panică, Anne se ridică și se întoarse spre ușă; atunci îl văzu pe Kevin privind spre ele nedumerit, cu ochii cârpiți de somn.

— Kevin! suspină Anne. Ceva se întâmplă cu mama ta! Repede!

— Medicamentul ei, spuse Kevin și, strecurându-se pe lângă Anne, se ciuci pe podea, lângă Helena. Este pe măsuța de lângă patul ei. Du-te și adu-l!

Cu inima bătându-i acum puternic, Anne se strecură din cameră și fugi înapoi pe hol, către camera Helenei, împingând atât de puternic ușa, încât aceasta se izbi cu zgomot de perete. Era pe punctul de a se întoarce în camera copiilor, când Marguerite, cu un halat strâns în jurul ei, apăru în cadrul ușii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Ce s-a… Apoi, pentru prima dată, văzu patul gol. Anne? Unde este mama? Ce s-a întâmplat?

— Camera copiilor, spuse repede Anne. Cred – nu știu – cred că a avut un atac de cord.

Trecu pe lângă Marguerite agitând în mână cutia cu pastile.

— Cheamă repede o ambulanță, Marguerite! Se întoarse spre camera copiilor bâjbâind la capacul cutiei cu medicamente în timp ce fugea.

— Apă! ceru Kevin.

Anne îngheță o clipă când privi fața Helenei, care devenise acum foarte albă, iar degetele uneia dintre mâini i se strângeau spasmodic, ca și cum ar fi încercat să apuce un obiect nevăzut. Apoi, recăpătându-și încă o dată controlul, Anne se repezi în camera de baie și se reîntoarse cu un pahar cu apă chiar în momentul în care Kevin scotea trei pilule din mica cutie. Luă în mâini capul mamei și încercă să-i pună pilulele în gură, dar Helena îi dădu mâinile la o parte.

— Nu – murmură ea, abia perceptibil, este prea târziu. Ochii i se deschiseră larg și privi către fiul ei. Kevin… începu ea și vocea i se stinse.

— Sunt aici, mamă, spuse Kevin. Nu-ți face griji, ai să fii bine.

Ochii Helenei se fixară asupra lui.

— Promite-mi, murmură ea. Promite-mi, după care corpul ei se chirci, ca și cum ar fi fost străbătut de un alt spasm.

— Ce, mamă? Ce este?

Deodată din ușă se auzi un mic țipăt; întorcându-se, Anne o văzu pe Marguerite, care, cu fața cenușie și încheieturile albite, strângea rama ușii.

— Este…

Anne își scutură capul.

— Unde este doctorul?

— V-vine, se bâlbâi Marguerite. Pătrunse în cameră, trăgându-și piciorul șchiop după ea, iar Anne se grăbi s-o sprijine în timp ce înainta spre mama ei.

— Nu, bolborosi Helena, cu ochii plini de răutate îndreptați către Marguerite. Nu ea! Dați-o afară! Afară!

Cu ochii înnegurați de șocul primit, Marguerite făcu un pas înapoi, acoperindu-și gura cu mâna.

— Mamă, scânci ea. Nu muri, mamă. Nu poți…

Helena păru că își revine încă o dată.

— Dar eu *mor* acum, bolborosi ea. Nu vrei să mă vezi, Marguerite? Nu este ceea ce ți-ai dorit mereu, toți acești ani? Apoi corpul ei se contractă din nou, iar mâinile i se zbătură către piept. Zvârcolindu-se de durere, îl apucă pe Kevin; respirația ei devenise un șuierat ascuțit.

— Promite-mi… îi ceru din nou.

Kevin inspiră adânc atunci când auzi cuvintele mamei, dar cum mâinile ei se încleștaseră ca o menghină pe ale lui, nu putu face altceva decât să încuviințeze.

— Marguerite, bolborosi bătrâna femeie, ai grijă de Marguerite…

Ochii ei se întâlniră cu ai lui și, pentru ultima pară în viață, Kevin se simți copleșit de strania putere exercitată de mama lui.

Și, deși ea era pe moarte, simți dorința să fugă de-acolo, să scape de acea influență. Dar nu putea. Nu putuse să scape când era doar un copil, și nu putea s-o facă nici acum.

Helena avu un ultim atac de apoplexie, și țipă puternic atunci când durerea îi explodă din piept în fiecare extremitate a trupului. O venă de la cap îi plesni și o pată purpurie i se întinse pe sub piele. Apoi, în vreme ce țipătul îi murea pe buze, strânsoarea de pe brațul lui Kevin cedă; mâinile îi căzură, gura îi rămase deschisă, iar capul îi alunecă din nou în brațele lui. Furia îi părăsi ochii și privi nedumerită în sus, până ce fiul ei îi închise blând ochii.

Târându-se ușor pe lângă peretele de lângă ușă, Marguerite își dădu seama de schimbare.

— M-mama? exclamă ea cu voce nesigură, aproape copilărească. Mama?

Kevin privi neajutorat către sora lui mai mare.

— S-a dus, Marguerite.

— Nuuuuuuuuu…

Cuvântul scăpă de pe buzele Margueritei într-un bocet chinuitor; se smulse din brațele Annei, ce o susținea, clătinându-se de-a lungul camerei. Piciorul bolnav i se strâmbă îngrozitor într-o parte când se aplecă pe podea, pentru a-si îmbrățișa mama.

— Nu, mamă, suspină ea. Nu poți să mă părăsești. Nu poți –

niciodată n-ai să mă lași, mamă. N-am să te las! N-am să te las! Suspinând sacadat își îngropă fața la pieptul liniștit al Helenei, apoi îi trase corpul spre ea, ca și cum ar fi încercat să-i dea din propria ei căldură.

Kevin încercă s-o ridice, dar dintr-o dată în ușă apăru Ruby. Intră grăbită, oprindu-l cu un gest s-o facă. Ochii li se întâlniră, iar Kevin susținu privirea aruncată de ochii întunecați ai servitoarei.

— Lăsați-o, domnule Kevin, spuse Ruby liniștită. Se va împăca, în felul ei, cu ce s-a întâmplat. Și o va face, domnule Kevin. Așa va fi.

Kevin încercă să protesteze, dar Ruby își scutură capul.

— O cunosc, domnule Kevin. O cunosc mai bine decât o cunoașteți dumneavoastră. Am fost aici toată viața și o cunosc foarte bine. Trebuie numai s-o lăsăm să se manifeste.

Oftând din greu, continuă să privească către corpul fără viață, acesta fiind tot ceea ce mai rămăsese din stăpâna ei.

— Totul va fi în regulă, spuse mai mult pentru sine. Am să fac totul ca să fie așa, don'șoară Helena. Așa am să fac. Apoi, luându-l pe Kevin de mână, îl scoase afară din camera copiilor.

Anne, care în tot acest timp stătuse lipită de ușă privind către Helena și Marguerite, se întoarse să plece; dar înainte de a ieși din cameră, o auzi pe Marguerite adresându-i-se cu voce goală:

— M-a părăsit, Anne, rosti încet.

Anne se întoarse spre ea; Marguerite o privea cu ochii arzând, plini de o durere cum nu mai văzuse până atunci.

— Cum a putut să-mi facă una ca asta? Cum de-a putut să mă părăsească? Am nevoie de ea, Anne. Am *nevoie* de ea.

• Capitolul 6

Anne privea uimită la mașinile ce străbăteau digul rutier în după-amiaza funeraliilor Helenei Devereaux, dar, reflectând puțin, decise că de fapt n-ar trebui să fie surprinsă de această asistență. La urma urmei, cu tot regresul evident al zonei, Devereaux era, de mai bine de două sute de ani, prima familie a ținutului și, cu siguranță, sfârșitul matriarhatului era considerat un eveniment notabil. Realiză, de asemenea, că cei mai mulți dintre cei prezenți la serviciile funerare n-o mai văzuseră pe Helena de mai bine de zece ani, și nicio persoană din împrejurimi nu avea nici cea mai mică idee despre babornița cu temperament diabolic ce devenise. Bineînțeles, Marguerite nu se plânsese niciodată, și cu atât mai puțin Ruby, pe care Anne o judecase greșit, fiindcă bătrâna servitoare fusese la fel de discretă ca însăși Marguerite.

Acum, stând în căldura sufocantă a după-amiezii de iulie, Anne își îndreptă atenția către preotul local, care vorbea monoton, într-un fel pe care ea îl considera o adevărată ficțiune, despre sufletul Helenei. Cu siguranță că acea Helena Devereaux, despre care vorbea preotul, nu avea nicio legătură cu femeia pe care Anne o cunoscuse cu o săptămână în urmă. Sfârși prin a și-l scoate din minte pe preot, plimbându-și ochii, cercetător, pe fețele oamenilor al căror destin era legat de cel al familiei Devereaux de mai bine de câteva generații. Grupul se adunase într-un mic cimitir de familie, la câțiva iarzi de casă, fiind format în egală măsură din albi și negri, ale căror fețe demonstrau evoluția fiecărei rase. Atât cât putu Anne să-și dea seama, nu exista niciun fel de încordare între cei ce stăteau de o parte și de alta a mormântului. Anne fu foarte surprinsă, observând că locuitorii nu păreau atât de săraci pe cât se așteptase. Fețele câtorva bărbați purtau liniile adânci ale îngrijorării endemice a celor foarte săraci, pentru care vârsta matură apare foarte devreme; dar cei mai mulți dintre ei păreau a face parte din clasa de mijloc, care avusese parte de vremuri foarte grele, dar care sperau ca aceste condiții să fie temporare. Erau îmbrăcați în costumele lor cele mai bune și, deși hainele nu erau foarte scumpe și după ultima modă, nici nu erau jerpelite sau lustruite de trecerea anilor. Cei mai mulți dintre săteni aveau costume de culoare închisă, asemănătoare cu cel purtat

de Kevin.

Femeile, în cea mai mare parte, erau proiecția soților. Fețele lor aveau, de asemenea, expresia celor cu care viața nu fusese în mod deosebit darnică, dar putu să-și dea seama că niciuna dintre ele nu reflecta neputința amară pe care, cu mulți ani în urmă, o observase prin partea colinelor din West-Virginia, pe unde ea cu Kevin trecuseră în drum spre New Orleans.

Era de asemenea evidentă ciudata similitudine a fețelor pe care le privea. Dar și asta era de înțeles, datorită faptului că, de mulți ani, aceste familii se legaseră probabil între ele, ceea ce însemna că cei mai mulți dintre cei veniți la funeralii erau veri de diferite grade. Își reprimă un mic zâmbet când se surprinse făcând speculații despre câți dintre ei mai aveau în vine sânge de Devereaux, și bănuia că era vorba de un procent mult mai mare decât ar fi vrut să admită cei din oraș.

Preotul tăcu, și Anne își îndreptă din nou atenția spre sicriul aflat pe un catafalc, lângă ușa deschisă a criptei de marmură în care odihneau generații de Devereaux. Anne studiase mai devreme cripta, citind numele înaintașilor Devereaux ce fuseseră înhumați acolo. Primii dintre ei aveau nume cu rezonanțe franțuzești ce, cu timpul, suportaseră influențe irlandeze și scoțiene. Anne nu fusese în stare să citească toate inscripțiile din mausoleul de marmură, datorită deteriorării accentuate lăsate de timp. Dar numele Helenei era clar încrustat, fiind dăltuit doar cu o zi înainte de un sculptor special adus tocmai din Charleston pentru a grava epitaful lângă cel al soțului ei, Rafe, deja încrustat pe criptă.

Mulțimea murmura șoptit o rugăciune, în timp ce cărătorii lăsau să gliseze sicriul de pe catafalc în nișa întunecoasă de marmură. Marguerite, cu figura învăluită într-o cascadă de voal negru, se apropie și puse deasupra sicriului mamei ei un singur trandafir. Mai așteptă un moment, apoi se aplecă și atinse cu vârful degetelor sicriul, după care se reîntoarse.

Kevin repetă ritualul, apoi, unul câte unul, cei îndoliați trecură pe lângă cripta deschisă, rostind încet câte un cuvânt de încurajare pentru Marguerite, după care, trecând mai departe, părăseau cimitirul și se îndreptau către conac unde, pe verandă, era deja servit un bufet rece. Anne, flancată de Julie și Jeff, stătură în spate până ce și ultimul dintre cei veniți își prezentă condoleanțele, după care se apropiară de sicriu. Întâi ea, apoi fiecare dintre cei doi copii puseră

câte o floare pe sicriul din criptă. Când și acest lucru se termină, Marguerite împinse ușa grea a criptei, apoi se opri. Își întoarse ochii umezi spre Kevin.

— Nu pot, spuse încet. Nu pot s-o fac.

Înțelegând, Kevin se îndreptă spre sora lui și închise ușa, zăvorând-o cu o cheie de argint. Petrecându-și brațul în jurul Margueritei, o sprijini pe drumul spre casă.

— S-a terminat totul? întrebă Jeff cu voce joasă, în timp ce Anne părăsea cimitirul împreună cu copiii.

— S-a terminat totul, își asigură Anne fiul, care reușise să stea relativ liniștit în jumătatea de oră cât durase serviciul funerar. Și pun pariu că îl poți găsi pe-aici pe Toby, și că împreună veți putea prinde ceva mâncare înainte de a fi terminată de ceilalți. Cu fața luminată dintr-o dată, Jeff o luă la fugă prin mulțime și, o secundă mai târziu, reapăru cu Toby Martin alături de el. Cei doi urcară cele câteva trepte ale verandei și începură să-și strângă mâncare pe farfurii. Anne zâmbi jalnic către Julie.

— Am sentimentul că va fi foarte greu să-l convingem pe Jeff să ne întoarcem acasă, remarcă ea. Ai văzut vreodată pe cineva care să-și facă prieteni atât de apropiați, într-un timp așa de scurt?

— Toby este foarte drăguț, replică Julie. De fapt, majoritatea celor de aici sunt drăguți. Nu seamănă cu oamenii pe care îi cunoaștem în Connecticut.

Anne își privi surprinsă fiica.

— Credeam că îți plac prietenii tăi.

— Îmi plac, spuse Julie roșind, dar cei de aici sunt diferiți. Lor nu le pasă de cine are cea mai frumoasă casă, sau cei mai mulți bani, sau chestii de genul ăsta.

— Este greu să-ți faci probleme în legătură cu banii atunci când nu-i ai, punctă Anne discuția cu o observație.

— Nu sunt chiar atât de săraci, spuse Julie. Tatăl lui Jennifer lucrează în Charleston, și cei mai mulți dintre prietenii tatălui ei la fel.

Expresia Annei fu una de îndoială.

— Dar dacă muncesc cu toții, de ce nu fac ceva cu casele lor? Întregul oraș pare că este gata să se prăbușească. Ochii lui Julie se îngustară și își mută privirea de la mama ei. Anne insistă nesigură. Julie? Ce este? Este ceva în neregulă?

Julie își păstră gândul pentru sine, apoi, văzând-o pe Jenny

Mayhew, care stătea cu o altă fată și trei băieți, exclamă:

— Uite-o pe Jenny. Ar trebui să merg să-i spun bună ziua, spuse șovăitor. Tocmai voia să plece când Anne o opri.

— Julie, ce este în neregulă? Ce s-a-ntâmplat?

Fata ezită încă o dată, apoi ochii ei întunecați de furie îi întâlni pe ai mamei.

— Mai bine l-ai întreba pe tata, zise ea. Să-ți spună el de ce arată orașul în felul acesta! Și, înainte ca Anne să poată replica, Julie se grăbi în sus, pe pantă, unde fu întâmpinată de grupul de adolescenți.

Anne rămase pe loc un moment, întrebându-se ce voise să spună Julie. Rumegându-și încă nedumerirea, se îndreptă și ea spre pantă. Dar n-avea cum să descifreze vorbele ciudate ale lui Julie în această după-amiază, în timp ce se mișca prin mulțimea oamenilor îndoliați, ce stăteau claustrați la umbra copacilor de pe peluza din față, făcând-o să se simtă ca o străină. Și, bineînțeles, asta și era.

Toți cei de aici – ca și soțul ei – împărțeau o moștenire despre care ea nu știa nimic. Și, pe măsură ce le vorbea, sau încerca să le vorbească, simțea adâncindu-se prăpastia dintre ea și ceilalți oameni din Devereaux.

Nimeni de aici nu-i era rudă, e adevărat, dar cei mai mulți dintre ei se abăteau din drum pentru a fi buni cu ea. Era însă felul de bunătate pe care un naiv îl arată unui străin, și nu bunătatea pe care un prieten o împărtășește cu altul.

După o jumătate de oră Anne era deja sigură că, oricât timp ar petrece în Devereaux, și chiar dacă ar fi pentru tot restul vieții ei, niciodată nu va pătrunde înăuntrul cercului.

Încă mult înainte ca primul vizitator să părăsească adunarea, ea era deja culcată în camera pe care o împărțea cu Kevin, și asta, decise ea când se strecură în pat, era nodul întregii probleme. Nu era camera ei și nu va fi niciodată. Era numai camera pe care o împărțea cu Kevin, care, deși nu-i convenea, și în ciuda acestui lucru, era un adevărat Devereaux.

Asta era situația și nu va fi niciodată alta.

Dar nu are importanță, își spuse, închizând ochii spre a-i apăra de soarele după-amiezii. Nu are importanță, deoarece mai sunt doar câteva zile și vom pleca acasă…

•

— Ai mai văzut vreodată o persoană moartă? întrebă Toby, privind trist la farfuria cu salată de cartofi, pentru care nu mai avea

nici un fel de poftă.

Jeff își scutură capul în tăcere.

— Mă face să mă simt ciudat, admise Toby.

— Și pe mine la fel, aprobă Jeff, deși pentru el însemna mai mult decât un sentiment ciudat. Ascultase întregul serviciu cât se poate de tăcut, întrebându-se ce urma să se întâmple după ce totul va lua sfârșit. Fusese bucuros că nu deschiseseră iar sicriul înainte de a-l pune în criptă – fusese și așa destul de rău, timp de trei zile cât stătuse în bibliotecă, în vreme ce locuitorii orașului veneau să privească ciudata mască albă ce nu semăna tocmai cu bunica lui. Îi privise o mulțime de timp trupul – când nu se nimerise cineva care să-l dea afară de acolo –, încercând să înțeleagă de ce bunica lui arăta cu totul diferit acum, că era moartă. Dar chiar și după ce o îngropaseră – dacă așa se putea numi când puneai trupul într-o boxă de piatră deasupra pământului – nu era foarte sigur. Dar știa că fusese înspăimântător să-i privească trupul.

Dar și mai înspăimântător fusese modul în care îl privise mătușa Marguerite, când îl găsise ieri în bibliotecă. Fața ei era albă, părul încâlcit, și pentru o secundă îl privise exact ca bunica lui.

Iar atunci când se uitase direct la el, simțise cum i se face pielea de găină. Era aceeași privire pe care o avusese bunica lui în momentul în care scaunul-lift se oprise jos, în prima zi când ajunseseră la Sea Oaks.

Ca și cum n-ar fi fost sigură cine era el, și nici nu-i păsa.

Și chiar nu-i păsa, înțelese Jeff instantaneu, deoarece din anumite motive – chiar și înainte de a-l cunoaște –, bunica lui îl urâse.

Și ieri, pentru o fracțiune de secundă, mătușa Marguerite îl privise în același fel.

Ca și cum l-ar fi urât.

Simți un fior rece pe șira spinării și privi repede în jur, ca și cum mătușa lui ar fi fost capabilă să-i citească gândurile. Dar cum nu se vedea primprejur, îl înghionti pe Toby cu cotul.

— Haide să mergem pe plajă. Începu să-și facă drum încă o dată prin mulțime, cu Toby alături, ușurat că nu trebuia să fugă de mătușa sa.

•

Stând în umbra stejarilor, Marguerite simți cum fețele oamenilor pe care îi cunoștea de-o viață se contopiseră toate, până ce nu mai fu sigură cu cine vorbea. Apoi, silueta înaltă ieși din aglomerație, și Will

Hempstead zâmbi blând, cu ochii plini de înțelegere.

— Pot să fac ceva pentru tine? întrebă, cu voce atât de înceată, încât nimeni în afară de Marguerite nu-l putu auzi.

— … Dacă există ceva, Marguerite, orice-ar fi, nu trebuie decât să-mi spui.

Marguerite zâmbi vag și-și scutură capul.

— Dar este amabil din partea ta că te-ai oferit, Will. După toți acești ani și după tot ce s-a întâmplat… Vocea ei trăda stânjeneala.

— Este în regulă, o asigură Will. Sunt mult mai în vârstă acum, ca și tine de altfel, dar nimic nu s-a schimbat, Marguerite. Sper că știi asta.

Marguerite își ridică privirea și o întâlni pe a lui Will.

— Dar *s-a schimbat,* Will. Totul se schimbă și nimic nu mai poate fi cum era odată. Văzu că Will era gata să adauge ceva – ceva ce nu era sigură că voia să audă –, când îl zări pe fratele ei la câțiva pași depărtare.

— Kevin! îl strigă ea. Kevin, vino te rog să-l saluți pe Will Hempstead. Ți-l amintești pe Will, nu-i așa?

Scuzându-se către grupul cu care se întreținea, Kevin păși spre ei cu mâna întinsă.

— Mai degrabă Will nu-și mai amintește de mine, nu cred că l-am mai văzut de când aveam opt sau zece ani. Strânse cu fermitate mâna lui Will.

— Cu ce te ocupi, în vremurile astea?

— Cu legea, anunță Will. Cu partea de ordine, nu cu chemarea în justiție.

— Will este șeful poliției, explică Marguerite, și Kevin sesiză că vocea ei devenise dintr-o dată un pic mai stridentă. Toată lumea e de acord că este persoana cea mai potrivită pentru această funcție, dar eu cred că l-au ales deoarece este atât de mare, încât nimeni n-ar îndrăzni să se lupte cu el.

— Mă tachinezi la fel cum o făceai atunci când erai doar o fetiță, replică Will Hempstead, cu toate astea radiind la cuvintele ei. Își îndreptă atenția către Kevin. Am auzit că ești aici. O mulțime de oameni se bucură că te-ai întors.

Kevin ridică din umeri.

— Ei bine, e plăcut să te simți binevenit, dar mi-e teamă că n-am să stau mult. De fapt, cred că vom mai sta încă vreo trei zile, după care ne vom întoarce înapoi în Nord.

Hempstead păru surprins.

— Să nu rămâi? Ei bine, eu nu asta am auzit. Băieții spuneau că-ți vei lua nevasta și copiii și te vei muta aici pentru totdeauna. Și dacă n-ai de gând asta, adăugă el, trebuie să-ți spun că-mi pare rău. Îi făcu lui Kevin cu ochiul. Am văzut-o pe fata ta – cea mai drăguță fată din împrejurimi, de când a crescut Marguerite. Bineînțeles, seamănă foarte mult cu Marguerite, așa că presupun c-ai putea spune că nu sunt foarte obiectiv.

— Will! exclamă Marguerite.

— Dar este adevărat, nu-i așa? insistă Will.

— Chiar dacă este, nu-i nici timpul, nici locul să spui astfel de lucruri, protestă Marguerite. Lăsându-i împreună pe Kevin și pe Hempstead, își făcu drum prin mulțime, presându-și șoldul cu mâna dreaptă și șchiopătând mai pronunțat decât de obicei. Will Hempstead o urmări cum se îndepărtează, cu privirea pierdută.

— Te mai simți încă legat de ea? întrebă, în sfârșit, Kevin, iar șeful poliției, roșind puternic, confirmă:

— Probabil că întotdeauna voi fi; și acum, că domnișoara Helena s-a dus – dar se opri brusc, stânjenit.

— Acum că mama a murit, poți veni din nou pe aici, termină Kevin. Înainte ca Will să poată spune ceva, Kevin continuă. Mă întreb ce va face de acum încolo? Trăind toți acești ani împreună cu mama – presimt că-i va fi foarte greu un timp.

Hempstead neagă din cap.

— Va fi bine. Nu cred că există nici măcar un suflet în tot orașul care să nu fie nebun după Marguerite, chiar în ciuda bătrânei doamne. Tot ce are de făcut este să ceară, și toți băieții se vor îngrămădi în jurul ei. Apoi îl privi pe Kevin direct în ochi. Sigur, ar fi de mare ajutor dacă și fratele ei s-ar îngrămădi pe aici ceva mai mult, dacă înțelegi ce vreau să spun. Tu reprezinți întreaga familie care i-a mai rămas și va avea nevoie de tine. De fapt, adăugă el, întregul oraș va avea nevoie de tine, sau măcar să afle ce intenții ai.

Kevin se foi încurcat.

— Înțeleg ce vrei să spui, Will, și intenționez să rezolv toate problemele de afaceri ale mamei, dar asta nu va dura prea mult. Și, de îndată ce totul va fi pus la punct, voi pleca.

O a treia persoană se apropie de grup. Era Sam Waterman, un avocat alb, angajat să se ocupe de afacerile Helenei Devereaux de mai bine de o jumătate de secol. Kevin nu fu surprins să vadă că, în

această zi, în ciuda ocaziei pentru care se aflau aici, Waterman era îmbrăcat cu obișnuitul său costum alb.

— Te-am auzit cumva spunând că pleci? îl întrebă pe Kevin, cu voce ascuțită.

Kevin îi repetă ceea ce tocmai îi spusese lui Will Hempstead. Bătrânul avocat îl ascultă în tăcere, dar după ce Kevin sfârși, își scutură capul.

— N-aș conta pe asta, spuse rar.

Kevin se încruntă. Despre ce tot vorbea avocatul?

— Ce vrei să spui?

— N-aș conta pe o plecare, repetă avocatul. De fapt, nici nu m-aș gândi la așa ceva până mâine, când vom desface testamentul. Și după asta, s-ar putea chiar tu să-ți schimbi intenția. Apoi, zâmbind cu subînțeles, se întoarse și surprinse o conversație ce avea loc la mică distanță.

Kevin privi un moment în urma lui, întrebându-se despre ce naiba vorbea avocatul. Pe neașteptate, îi veniră în minte cuvintele rostite de Ruby în prima seară a venirii lor la Sea Oaks.

— Tu *ești* un Devereaux, domnule Kevin, și *vei rămâne* la Sea Oaks.

În ciuda căldurii sufocante a după-amiezei, fu străbătut de un fior.

•

Kevin fu incapabil să adoarmă în noaptea aceea. Nu doar din cauza cuvintelor lui Sam Waterman, care îi rămăseseră în minte, ci și din cauza conversației pe care Anne o avusese cu Julie după funeralii, și pe care aceasta i-o relatase după cină. După ce ea terminase de povestit, el adăugase:

— Este vorba de arendă, spusese, servindu-se cu un bourbon cu apă din barul aflat în mica bibliotecă din aripa de est. Nimeni din Devereaux nu este proprietarul pământului pe care și-a construit casa, sau pe care îi sunt amplasate birourile.

Anne clipise nelămurită.

— Cum adică?

— Arendă, explicase Kevin. Familia mea a fost întotdeauna fanatică în privința pământului, așa că, atunci când lucrurile s-au înrăutățit foarte tare, pe la sfârșitul secolului, nu au vândut pământul, l-au închiriat pe nouăzeci și nouă de ani, termen care expiră în următorii ani. Ceea ce legal înseamnă că fiecare clădire din Devereaux, împreună cu pământul vor intra în posesia noastră. Din cauza asta, adăugase el, în timp ce pe fața lui Anne se citea

stupoarea, orașul arată în felul în care arată. Cine ar investi bani într-o mână de clădiri care nu-i aparțin? Nicio persoană din oraș nu este falită, Anne, doar că nu știu la ce să se aștepte pe viitor.

Ochii Annei se întunecaseră.

— Deci la asta se refereau toți când voiau să știe ce ai de gând să faci?

Kevin aprobase obosit.

— Will Hempstead chiar m-a întrebat astăzi, dar am evitat să-i răspund.

— Și ce ai de gând să faci? întrebase Anne.

Kevin își scuturase capul.

— Presupun că am să aștept să văd ce are de spus Sam Waterman. Apoi, tu, eu și Marguerite vom decide care este lucrul cel mai bun de făcut.

Anne își ridicase mâinile în semn de protest.

— Eu nu, totul depinde de tine și de Marguerite. Eu n-am mai fost niciodată aici, nu cunosc nicio persoană implicată și, ca să fiu sinceră, nu sunt prea înnebunită după locul ăsta. Când Kevin îi aruncase o privire ironică, adăugase oarecum nesigură: Ce pot să spun? Am văzut felul în care cei din jur te tratau pe tine și pe Marguerite în după-amiaza asta, și am simțit felul în care mă tratau pe mine. Pentru ei, tu ești o parte din Devereaux și nu are nicio importanță că de fapt nu locuiești aici. Tu ești o parte din *ei.* Dar eu nu sunt. Când Kevin încercase să o contrazică, i-o tăiase imediat. Oh, au fost suficient de politicoși, nu despre asta e vorba – este doar un simțământ. Am impresia că în forul lor interior ei simt că eu sunt o străină, și au dreptate. Așa că tu și Marguerite trebuie să decideți ce este de făcut, și nu-ți face griji în privința mea. Eu nu sunt o parte din Sea Oaks și nici nu voi fi.

O lăsaseră așa, iar acum Anne dormea împăcată alături de el. Dar Kevin era încă treaz și cu mintea agitată. Într-un târziu, simțind că somnul era încă departe, se ridică și părăsi camera. În cealaltă parte a holului o geană de lumină strălucea pe sub ușa Margueritei; Kevin o luă într-acolo și ciocăni încet. Un moment mai târziu, sora sa îl invită să intre.

Marguerite era în pat, cu o pereche de ochelari de vedere cocoțați pe nas. Îi dădu la o parte când el pătrunse în cameră, apoi îi făcu loc lângă ea pe pat.

— Cum te mai simți? o întrebă Kevin.

— Bănuiesc că bine, replică Marguerite. Încă amețită, dar presupun că va trece și am să supraviețuiesc.

— Întotdeauna ai făcut-o, spuse cu glas mângâietor. Uneori mă uimești. Cum ai tolerat-o toți acești ani?

Ochii Margueritei se umbrir ă ușor.

— Am iubit-o, Kevin. Apoi, când el încercă să spună ceva își puse degetul pe buzele lui. Știu cum te-ai simțit, dar pentru mine nu a fost așa. Și ea a avut grijă de mine, Kevin, după… Ezită o secundă, apoi făcu un efort să continue. După accident a avut grijă de mine, să știi.

— Cum aș putea să uit? întrebă Kevin cu amărăciune în glas. M-a trimis la o școală militară, ca să-și poată petrece tot timpul cu tine.

Ochii Margueritei se umplură de lacrimi.

— Asta este ceea ce crezi?

— De ce n-aș crede-o? Este adevărul, nu-i așa?

Marguerite rămase tăcută mult timp, și într-un târziu remarcă obosită:

— Presupun că este, și presupun că n-a fost drept, dar și pentru mine a fost o perioadă grea, Kevin. Apoi, către sfârșit tu ai plecat de-aici, dar eu nu am făcut-o niciodată.

Kevin se întinse spre ea, apucându-i mâna.

— Ei bine, nu este încă târziu. Presupun că de acum vei putea face destul de multe lucruri din ceea ce dorești. Dacă vom vinde Sea Oaks…

Marguerite își trase mâna într-o parte.

— Să vindem Sea Oaks? repetă ca un ecou. Kevin, doar nu te gândești să faci asta, nu-i așa? Unde aș locui? Ce m-aș face?

Imediat, Kevin își regretă cuvintele.

— Am spus doar „dacă”, o asigură el. Desigur, nu vom face nimic cu care tu să nu fii de acord.

— Ei bine, știu că nu vreau să plec de aici. Am trăit aici toată viața mea. Nu vreau să spun că a fost întotdeauna perfect, dar aici este căminul meu și nu știu dac-aș putea trăi în altă parte. Vocea ei căpătă accente de spaimă. Nu am nevoie de foarte mulți bani…

— Hei! protestă Kevin, ia-o mai ușor. Dacă asta este ceea ce vrei și vom găsi o posibilitate, bineînțeles că vei rămâne aici. Și, de fapt, nici măcar n-ar trebui să vorbim acum despre asta. Hai să așteptăm până mâine, să vedem ce are de spus și Sam. Ce zici?

Marguerite îl privi un moment, apoi zâmbi.

— În regulă. Apoi se uită la ceas. Cred că ar trebui să fii în pat. Tu

ești încă fratele meu mai mic și, dacă vreau, încă te mai pot trimite la culcare, nu-i așa?

— Adevărat, recunoscu Kevin și, ridicându-se în picioare, se aplecă pentru a săruta obrazul surorii lui. Și sus fruntea, surioară, okay?

— Nu am făcut-o întotdeauna? replică Marguerite.

După ce Kevin părăsi camera, își puse din nou ochelarii și încercă să se concentreze asupra cărții pe care intenționa s-o citească. Dar nu era bine. Fără mama ei, ceva lipsea în casă.

Sfârși prin a renunța și stinse lumina, întinzându-se în pat. În șoldul drept – atât de rău vătămat cu ani în urmă –, o durere arzătoare începu să radieze.

Încercă s-o ignore, spunându-și că de fapt nu exista. Dar, bineînțeles, o simțea. Era mereu acolo, pândind un moment de slăbiciune, iar în zile ca aceea de astăzi, când ceva o supăra, durerea izbucnea, cuprinzându-i întreg trupul.

Continua așa de trei zile, de când murise mama ei.

Cu fiecare zi durerea se accentua…

•

Visul a fost ceea ce îl trezi pe Jeff. O văzuse pe bunica lui; ochii ei reci îl priveau aspru, iar degetul arătător era întins spre el, acuzator. Dar el nu înțelegea de ce părea atât de furioasă pe el.

Tot ceea ce știa era faptul că ea voia să-l rănească.

Dorea să-l ucidă.

Chiar în momentul în care ea se întinse spre el, cuprinzându-i gâtul cu degetele, se trezi.

Rămase întins pe pat câteva minute cu inima bătându-i puternic, ascultând zgomotele casei.

Le identifică pe fiecare, unul câte unul.

Ciudatul sunet discordant – ca și cum cineva ar fi încercat să pătrundă înăuntru, pe fereastră – nu era decât o creangă ce mătura sita.

Ciocănitul găunos – un sunet care în prima noapte i se păruse de rău augur, ca o stafie ce bătea în ușă – fusese o jaluzea scăpată de la etajul trei, chiar deasupra camerei lui.

Scârțâiturile și gemetele erau doar o șmecherie a casei, și de fapt nu se temuse niciodată de astfel de zgomote – casa din Connecticut le avea și ea.

Dar ceva îl trezise și, în final, după ce identifică zgomotele nopții, se dădu jos din pat și porni spre ușă. Își lipi urechea de lemn și

ascultă cu atenție.

— Nimic.

Se duse spre fereastră și scrută încordat prin întuneric. Deasupra mării strălucea o jumătate de lună; urmări cu privirea fulgerul argintiu reflectat de undele apei și valurile strălucind minunat în lumina lunii.

Atunci văzu mișcarea.

Nu era sigur că, pentru o secundă, ea fusese acolo, fiindcă atunci când își îndreptă ochii către locul unde credea că a văzut-o, dispăruse.

Își mută ușor privirea și o văzu din nou.

Închise un moment ochii, pentru a se putea obișnui cu întunericul. Apoi îi deschise din nou.

Respirația i se acceleră, iar inima începu să-i bată puternic.

La o sută de iarzi de casă, o vagă formă albă părea că se mișcă pe lângă pietrele funerare din cimitir.

O fantomă.

Fantoma bunicii lui.

Dar asta este o prostie, își spuse. Astfel de lucruri nu există decât în filme.

Numai că aceasta era acolo, la fel de clară pe cât fusese bunica sa în vis. N-o putea vedea perfect, printre ramurile stejarilor legănate de briză, dar după câteva secunde se ivi din nou, mișcându-se prin cimitir, dând ușor ocol criptei.

Bătăile inimii i se accelerară și simți că nodul rece de teamă, ce-i rămăsese în urma visului, devine și mai puternic.

Ce-ar putea să facă?

Să se bage din nou în pat și să-și tragă pătura peste cap? Dar dacă fantoma l-a văzut și vine după el?

Julie.

Julie va ști ce este de făcut.

Cu picioarele tremurând merse până la ușă și ascultă din nou. Dacă era deja afară, așteptându-l?

Ascultă cât se poate de atent, dar nu auzi nimic. Cu grijă, încercând să facă cât mai puțin zgomot, răsuci clanța și crăpă puțin ușa.

Pe hol era aproape întuneric și i se păru că bunica lui apare din umbră, încercând să-și înfigă degetele reci în gâtul său.

Se trase înapoi, cuprins de panică.

Dar nu mai putea rămâne unde era. În niciun caz.

Apoi își dădu seama ce are de făcut.

Dacă va aprinde luminile din camera lui și va deschide larg ușa, va putea vedea ce fusese în hol.

Învârti butonul comutatorului de pe perete, și candelabrul din centrul camerei prinse viață. Deschise din nou ușa. Deși crăpătura nu era mai mare de o palmă, era deja mai bine. Ușor, cu grijă, mări crăpătura și conul de lumină se lărgi.

Privi în ambele părți, cercetând umbrele întunecate ce mărgineau lumina. Apoi, inspirând adânc, alergă de-a lungul holului și dădu buzna în camera lui Julie, aruncându-se pat și trăgându-și pătura până peste cap. Dintr-o dată, Julie sări în sus.

— Jeff? întrebă ea, trăgând pătura de pe el și privindu-l aspru. Jeff! Ce faci aici?

Jeff își înghiți nodul din gât și încercă să își stăpânească vocea.

— Fan-fantoma, îngână el. Este o fantomă în cimitir, Julie!

Julie privi mirată spre el.

— Despre ce tot vorbești?

— Am *văzut-o,* insistă Jeff. M-am trezit și mi-am dat seama că ceva este în neregulă, și când m-am uitat pe fereastră, am văzut-o!

— *Ce* ai văzut? se interesă Julie.

— O fantomă! Era albă toată și era ca și cum plutea primprejur!

Julie își dădu ochii peste cap.

— Astea sunt prostii. Nu există asemenea lucruri, și tu știi asta.

— Am văzut-o! insistă Jeff. Dacă nu mă crezi, du-te și uită-te!

Dintr-o dată Julie crezu că înțelege.

— Crezi că mă poți face să cobor din pat, să privesc pe fereastră, doar ca pe urmă să râzi de mine? Ei bine, n-ai să reușești, așa că mai bine te-ai duce în patul tău, dacă nu, am să-i chem pe mama și pe tata.

Jeff rămase unde se afla, fața lui reflectând încăpățânarea.

— Nu-mi pasă, spuse el, știu ce am văzut.

Julie ezită. Mai înainte, amenințarea de a-i chema pe părinții lor punea întotdeauna capăt jocurilor lui Jeff. De data aceasta era cu adevărat speriat. Oftând din greu, și totuși curioasă, se dădu jos din pat și se îndreptă spre fereastră.

Cimitirul părea liniștit sub lumina lunii și, în afară de criptă și câteva pietre funerare, nu se zărea nimic.

— Nu este nimic acolo, spuse Julie.

— Ba este, spuse Jeff, neîndrăznind să se apropie.

— Ba *nu este,* insistă Julie. Dacă nu mă crezi, vin-o și uită-te!

După o lungă tăcere, Jeff părăsi patul și se apropie circumspect de fereastră. Înainte de a privi afară, o apucă pe sora lui mai mare de mână. Apoi, făcându-și în sfârșit curaj, privi încă o dată, sub strălucirea blândă a lunii, în noapte.

Cimitirul era gol.

Își ținu respirația și ochii i se umplură de lacrimi.

— Dar era acolo, spuse. Am văzut-o, știu că am văzut-o.

Până la urmă, convinsă că orice ar fi văzut îl înspăimântase cu adevărat, Julie își duse din nou fratele în pat.

— Ei bine, orice-ar fi fost a plecat acum, dar, dacă dorești, poți dormi cu mine în noaptea asta, în regulă?

Jeff aprobă solemn și o lăsă pe Julie să-l bage în pat. Un minut mai târziu se instală și ea în cealaltă parte a patului și stinse lumina.

Pentru câteva minute, în cameră să lăsă tăcerea, apoi Jeff simți cum i se ridică părul măciucă și un fior îi străbătu spatele.

— Boo! se lamentă Julie, înșfăcându-l de spate.

Jeff țipă strident, apoi, înciudat, începu să chicotească. Dar mult timp după ce chicotitul lui încetă și Julie adormi, imaginea a ceea ce văzuse în cimitir îi stărui în minte.

— *A fost* o fantomă, și *a fost* reală!

Și, dacă ar fi rămas în camera lui, ar fi venit după el.

• Capitolul 7

— Sunt sigur că am văzut ceva! accentuă Jeff. Își încleștă maxilarul cu încăpățânare, și-o privi pe sora lui aflată de cealaltă parte a mesei de bucătărie, cu ochii îngustați, ca două crăpături.

Dar Julie ridică din umeri și își mai turnă puțină melasă peste clătita pe care Ruby tocmai i-o pusese în față.

— *N-am spus* că n-ai văzut nimic, replică ea, folosind intenționat un ton condescendent, știind că îl va enerva și mai tare pe Jeff. Tot ce-am spus a fost că ceea ce ai văzut n-a fost o fantomă. Astfel de lucruri, cum ar fi fantomele, nu există.

— De unde știi tu, replică Jeff. Faptul că tu susții asta nu înseamnă că și este așa!

— Și faptul că tu susții asta, tot nu înseamnă că este așa. Ruby se apropie, aducând un enorm platou cu mâncare, și luă loc alături de copii.

— Pentru ce vă ciorovăiți de la prima oră a zilei? întrebă ea.

Înainte ca Jeff să poată spune ceva, Julie puse lucrurile la punct.

— Jeff crede că a văzut o fantomă noaptea trecută. Ai auzit vreodată ceva mai prostesc? Dar în loc s-o aprobe așa cum se aștepta, Ruby se întoarse spre Jeff, privindu-l cu ochi strălucitori.

— În cimitir? întrebă ea. Lângă criptă?

Jeff clipi surprins și spuse:

— Era toată albă, era ca și cum plutea, sau cam așa ceva.

— Aceea era probabil don'șoara Helena, spuse încet. Mi-am imaginat eu că se va întoarce.

— Bunica? întrebă Jeff.

Dar înainte ca Ruby să poată răspunde, Julie izbucni în râs.

— Oh, hai Ruby, probabil că glumești!

Ruby se întoarse, fixându-și privirea asupra lui Julie, și ceva din adâncul lor făcu să moară râsul de pe buzele fetei.

— Pe-aici noi nu glumim cu astfel de lucruri.

— D-dar nu există fantome, repetă Julie, cu un glas ce părea că-și pierduse din siguranță.

— Nu există? întrebă bătrâna. Ei bine, poate că acolo, de unde vii tu, nu sunt, dar aici lucrurile nu sunt la fel, și când Jeff spune că a văzut o fantomă noaptea trecută, dacă aș fi în locul tău, aș înclina să-

l cred.

Prinzând curaj, Jeff o privi pe Ruby cu respect.

— Ai văzut vreodată o fantomă?

Buzele lui Ruby se strânseră o clipă, apoi încuviință din nou.

— Recunosc că da; de fapt, nu cred că există mulți oameni pe această insulă care să nu fi văzut. Și nu numai dacă s-a întâmplat să-i conducă pe ultimul drum pe cei ce-au murit aici. Se întâmplă de fiecare dată. S-a întâmplat când a murit bunicul tău – i-am văzut chiar eu spectrul.

Julie, uitând de micul dejun, privea pe fereastră. Deși cerul dimineții era strălucitor și aerul trepida deja din cauza căldurii, simți, privind spre cimitir, că o trec fiorii. O fracțiune de secundă își imagină c-ar putea vedea…

Nu! își reprimă ciudata senzație și se întoarse spre Ruby.

— Eu cred totuși că nu există asemenea lucruri, cum ar fi fantomele, insistă ea, întrebându-se în același timp pe cine voia să convingă – pe Ruby sau pe ea însăși.

Ruby o cercetă cu ochi indiferenți.

— Poți să crezi ce vrei, spuse, pentru mine oricum nu contează. Eu știu ce-am văzut, și nu m-ar surprinde deloc dacă don'șoara Helena s-ar fi întors noaptea trecută. Oamenii de pe aici susțin că toți cei din familia Devereaux se reîntorc. Câțiva susțin că, de fapt, ei nici măcar nu părăsesc insula și, de aceea, în unele nopți – când luna este potrivită – îi poți vedea pe toți bântuind în jurul insulei.

Ochii lui Jeff se lărgiră ca două farfurii.

— Dar ce vor? Ce au de gând să facă?

Ruby ridică din umeri.

— Cine poate ști? Poate că doar privesc primprejur să se convingă că totul este în regulă – privind în depărtare ochii ei se înnegurară și vocea îi deveni șfichiuitoare – sau poate vor ceva. Apoi continuă: Cu morții nu știi niciodată. Dar eu știu că ei sunt aici și, atunci când un Devereaux moare, el se întoarce întotdeauna, măcar o dată.

— Uau, exclamă Jeff. Să vezi ce-o să spună Toby de treaba asta!

— Despre care treabă? întrebă Kevin, venind dinspre sufragerie și luând loc la masă pe ultimul scaun rămas liber.

— Despre fantomă! exclamă Jeff. Era deja în picioare și, ridicându-și farfuria din față, o duse la chiuvetă.

— Noaptea trecută am văzut-o pe bunica! Nu este formidabil? Apoi, înainte ca tatăl său să poată spune ceva, Jeff dispăruse,

trântind ușa în urma lui și sărind câte două trepte deodată.

Kevin se uită după el, apoi se întoarse către Ruby.

— Te deranjează dacă îmi spui și mie despre ce-a fost vorba?

— L-ai auzit, replică Ruby, ridicându-se de pe scaun pentru a-i aduce câteva clătite lui Kevin. Don'șoara Helena. S-a reîntors noaptea trecută, iar Jeff a văzut-o.

Fața lui Kevin exprima furia.

— Ruby, pentru Dumnezeu! Doar n-ai de gând să sperii copiii cu poveștile astea vechi?

Julie îl privi fix pe tatăl său.

— Vrei să spui că și tu le-ai mai auzit?

Kevin înclină scurt din cap.

— Nu le-am mai auzit de când eram de vârsta lui Jeff. După dispariția tatălui meu, ea mă speria, spunându-mi că se va întoarce și, dacă nu voi fi cuminte, mă va pedepsi. Privirea lui se întoarse spre Ruby și remarcă spinarea ei încordată în timp ce întorcea clătitele cu dibăcie. Și n-am să te las să-l sperii și pe Jeff în felul ăsta.

Ruby vorbi fără să se întoarcă.

— Nu mi s-a părut că ar fi, ca să spun așa, de piatră.

— Probabil că acum nu, replică Kevin, dar la noapte? Sau mâine noapte? Am pierdut o grămadă de nopți din cauza acestor povești, când eram de vârsta lui, și aș dori ca lui să nu i se întâmple același lucru.

— Tot ce-am făcut a fost să-i spun ceea ce știam, răspunse cu glas înăbușit Ruby, punând farfuria în fața lui Kevin. Nu văd cum adevărul ar putea să facă rău cuiva.

— Dar nu este adevărul, i-o întoarse Kevin. Nu sunt decât basme de femeie bătrână.

Ruby se întoarse spre Kevin, înfigându-și privirea într-a lui.

— Pentru cineva care nu a mai fost pe-aici de o grămadă de timp, se pare că știi foarte „bine" ce se întâmplă. Dar dă-mi voie să-ți spun și eu ceva, tinere, adăugă pe tonul pe care Kevin nu-l mai auzise de când era copil. Tu nu știi nimic! Mă auzi? Nu știi nimic!

Și ieși țeapănă, cu capul sus, dispărând prin ușa glisantă ce ducea spre camera servitorilor. Un moment mai târziu, Julie și Kevin auziră pocnetul ușii trântite.

Julie chicoti ușor, trăgând cu coada ochiului la tatăl său.

— Pentru o secundă am crezut c-o să te pocnească.

— O secundă și eu am crezut asta, fu de acord Kevin, apoi

zâmbetul i se stinse și luă o expresie serioasă.

— Oare Jeff a crezut-o cu adevărat?

Julie ridică din umeri.

— Cine știe? Probabil că da – aproape că mă convinsese și pe mine până să apari tu.

— Ei bine, dacă îți va mai spune și alte povești, să n-o crezi, replică Kevin. Ruby este o femeie minunată, dar este plină de superstiții, ca toți cei de pe-aici.

Julie încuviință din cap, apoi privirea i se tulbură.

— Dar dacă este adevărat? Vreau să spun, dacă toți cred în treaba asta, trebuie să aibă vreun motiv, nu-i așa?

Dar înainte ca tatăl ei să-i răspundă, Anne intră în bucătărie.

— Este un telefon pentru tine. Un băiat. Cineva numit Kerry Sanders?

Julie roși toată și răspunse agitat.

— L-am cunoscut ieri, rosti cu voce subțire din cauza emoției. A promis că va suna în dimineața asta, să mă invite să merg cu el și câțiva prieteni la plajă. Am voie?

Anne ridică din umeri.

— De ce nu? După ce Julie ieși, se întoarse spre Kevin. Deci, ceva n-a mers prea bine în dimineața asta?

Kevin își scutură capul.

— Nimic despre care să merite să vorbim. Doar personalul, care le spune povești de groază copiilor.

•

Sam Waterman era foarte mândru de abilitatea lui de a prevedea desfășurarea oricărei ședințe de lucru, înainte ca ea să aibă loc. O mulțime de lucruri din ceea ce știa era urmarea anilor ce trecuseră – cu cât îmbătrânești, cu atât știi mai multe, iar el avea acum aproape optzeci de ani. Dar era chiar mai mult decât atât: avusese întotdeauna abilitatea de a citi caracterele, și asta îi dăduse mereu un avans în decursul anilor – dacă știai cu cine faci afaceri, știai cum să-l iei.

Totuși, astăzi nu reușea să-și facă niciun fel de idee despre cum va fi și, îndreptându-și mașina spre digul rutier ce ducea spre Insula Devereaux, își vârî în gură o țigară încercând să-și înăbușe arsura produsă de grija care, încă de dimineață, îi ardea stomacul. Problema era că n-o cunoștea deloc pe Anne Devereaux, și chiar și Kevin, pe care Sam îl știa din ziua în care se născuse, devenise o enigmă.

Un aspect al schimbării îl constituia felul în care vorbea acum Kevin, cu tonul aspru al yankeilor. Nicio urmă din vorbirea dulce, tărăgănată, ce caracteriza Carolina de Sud nu-i mai rămăsese în voce, și își schimbase chiar și felul de a fi. Dar, bineînțeles, acest lucru era cauzat de anii petrecuți în Nord, unde lucrurile se schimbau mult mai rapid decât în Devereaux. Sam chicoti ușor, pentru sine, în timp ce se îndrepta către insulă. La naiba, cu greu s-ar fi putut spune că s-a schimbat ceva prin Devereaux! Și totuși, era pe punctul de a le arunca ceva în brațe lui Kevin și Anne, fără nicio idee despre cum ar putea aceștia reacționa, și Sam detesta lucrul ăsta.

Fără să-și dea seama, încetini mașina, ca și cum câteva minute de gândire în plus ar fi putut îmbunătăți lucrurile, dar ajunse la conac tot nepregătit. Așa că nu-i mai rămânea decât să se împace cu situația. Dacă adevărul ar fi fost cunoscut – deși Sam se îndoia că adevărul poate fi uneori sau a fost vreodată cunoscut – ar fi putut să apară aici imediat după dejun și să fi terminat ce avea de făcut. Nimic nu se mai putea schimba, și ar fi putut economisi câțiva cenți la nota de plată a țigărilor. Oftând din greu, parcă pe locul rezervat, apoi coborî din mașină și începu să urce treptele din față. În timp ce traversa veranda, ușa principală se deschise larg și Marguerite îl întâmpină. Arăta, ca întotdeauna, proaspătă și diafană în căldura verii, dar Sam observă că ochii ei priveau mohorât, iar zâmbetul de bun venit era puțin nesigur.

Poate că știe, gândi el, dar își alungă imediat ideea din minte. Helena Devereaux n-ar fi spus niciodată, nimănui, în afară de el, ce avea de gând să facă cu averea ei, și îl pusese să jure că va păstra secretul. „Nu este doar un capriciu” se răstise la el când îi sugerase că n-ar fi rău să discute planurile pe care le avea și cu singura ei fiică. „Marguerite nu e în stare să accepte lucrurile așa cum sunt – niciodată n-a fost capabilă s-o facă”.

— Bună seara, Marguerite, spuse Sam, remarcând că, indiferent ce crezuse Helena despre fiica ei, Marguerite părea că se adaptase lucrurilor într-un fel de care putea fi mândră. Chiar și la înmormântare se purtase cu un calm remarcabil. Nu, aici nu vor fi istericale. Este toată lumea pregătită pentru citire?

Marguerite făcu un pas înapoi, pentru a-l lăsa pe bătrânul avocat s-o urmeze din căldura înăbușitoare în răcoarea relativă a casei.

— Copiii sunt pe-afară cu prietenii lor, iar Kevin cu Anne așteaptă în birou.

Sam încuviință ușor și porni spre stânga, către aripa de vest. În capătul coridorului se afla o cameră spațioasă, cu ferestre pe toate cele trei părți, unde capii familiei Devereaux își rezolvau cu preponderență afacerile. Sam gândi că nu-l întrebase niciodată pe Rafe Devereaux dacă plasarea biroului era simbolică, de vreme ce era una dintre cele două camere ale casei care oferea o priveliște completă a proprietăților Devereaux.

Cealaltă cameră era a stăpânului fiind situată chiar deasupra biroului.

La intrarea lui Sam, Anne și Kevin se ridicară. După ce îl salută, acesta ocoli masa și se așeză într-un enorm fotoliu din piele, ce trona acolo de mai bine de două secole. Acesta era la fel de rezistent ca și casa, și nu scârțâi prea mult când luă loc. Sam își fixă cu grijă pe nas ochelarii cu ramă metalică, apoi scoase o coală de hârtie subțire din mapa acordeon.

— Putem începe? întrebă el, cercetându-i pe cei trei Devereaux peste marginea ochelarilor. Cum nimeni nu obiectă, începu să citească.

Trei minute mai târziu, când totul se termină, după cum se și așteptase, o tăcere încordată se lăsă în cameră. Cât dură tăcerea, Sam făcu speculații în legătură cu cine va începe primul discuția. Tocmai se hotărâse asupra lui Kevin, când vocea lui Anne, plină de oroare, explodă strident în tăcerea tensionată.

— Este absolut oribil! Nu putea să-i lase tot lui Kevin! *Nu putea!*

— Ea nu numai că putea, observă pe un ton moderat Waterman, dar a și făcut-o.

— Dar nu este drept, protestă Anne. Cum rămâne cu Marguerite? Toată viața ei a avut grijă de Helena! Și acum să nu primească nimic? Chiar nimic? Ochii ei exprimau indignarea și, aplecându-se, apucă mâna Margueritei. Cum a putut face una ca asta?

Spre surpriza tuturor, îi răspunse Marguerite.

— Așa procedăm întotdeauna, Anne. În ochi i se citea descurajarea, dar vocea îi rămăsese fermă. Pământurile noastre au fost întotdeauna lăsate celui mai în vârstă dintre fii. A fost singurul mod de a nu se fărâmița averea. Întotdeauna tata spunea că, dacă împarți pământul, îl pierzi. Deci, bineînțeles, acum îi revine lui Kevin. Presupun că ar fi trebuit să-mi dau seama, nu-i așa?

— Contează cu adevărat? întrebă Kevin cu viclenie, vorbind pentru prima oară de când Waterman terminase de citit testamentul.

În afară de insulă și de oraș, a mai rămas ceva?

— Vreo câteva sute de acri, replică Waterman, dar nu e mare lucru de el – în mare parte pământ mlăștinos, pe care nimeni nu-l vrea.

— Dar putem vinde în oraș drepturile de proprietate, nu-i așa? întrebă Anne. Și vom împărți banii cu Marguerite.

— Posibil, aprobă Waterman, dar nu va fi așa simplu – contractele de concesiune nu expiră decât peste câțiva ani buni, și apoi mai este și un codicil.

— Un codicil? repetă Kevin. Vrei să spui că mai este ceva?

Waterman aprobă, strângându-și buzele nervos.

— Este parte din testament. Am încercat s-o conving pe Helena să renunțe, dar n-am reușit. De fapt, din momentul în care a aflat că mă opun dorinței ei, l-a trimis și altui avocat. Îl privi pe Kevin cu îndoială. Presupun că nu bănuiai cât de mult își dorea mama ta să te reîntorci aici?

Kevin încuviință, încruntându-se nedumerit. Unde voia avocatul să ajungă?

— Ei bine, mă tem că a găsit o cale. Altfel spus, ți-a lăsat ție totul, dar a stipulat că va trebui să trăiești aici, la Sea Oaks, și să administrezi averea, citez, „în vederea obținerii celor mai bune avantaje în favoarea familiei Devereaux și a cetățenilor din Devereaux, Carolina de Sud”. Închei citatul.

Încruntarea lui Kevin se topi, pentru a lăsa loc unui zâmbet relaxat.

— În cazul ăsta nu mai există nicio problemă. Tot ce avem de făcut este s-o iau pe Anne și pe copii și să plecăm acasă, iar Marguerite va moșteni totul, așa-i?

— Greșit, replică Waterman. Acordă-i mamei tale ceva mai mult credit. Poate că n-a fost o persoană drăguță, dar nici stupidă n-a fost. Dacă refuzi să rămâi aici și să administrezi averea, atunci totul va reveni Fortăreței. Totul – pământul, casa, conturile din bancă, acțiunile –, întreaga avere. Dacă tu nu vei locui aici, atunci nici Marguerite nu va avea dreptul s-o facă.

Pentru o secundă, șocul lăsă tăcerea să se aștearnă peste cameră. Degetele Margueritei se contractaseră pe brațele fotoliului, dar nu spuse nimic. Anne privea ametită, ca și cum n-ar fi înțeles ceea ce se discuta, iar fața lui Kevin căpătase o paloare cadaverică, în timp ce fălcile i se contractau cu furie. Dură aproape un minut până ce, în sfârșit, putu să vorbească.

— Presupun că ai aflat deja că nu există nicio modalitate de a sparge acest codicil?

Waterman își ridică mâinile a neputință.

— Ar dura foarte mult, ar fi foarte complicat și deloc sigur. A anulat orice posibilitate ca ea sau vreo autoritate din Charleston să aibă vreo șansă și, din câte știu eu, va rezista. M-am gândit chiar să-l ard, adăugă el. Dar nu ne-ar fi fost de niciun folos. Nici măcar nu dețin originalul.

Anne clipi, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc.

— Dar este o porcărie. După tot ce a făcut Marguerite pentru ea, nu-i lasă nimic, iar acum vrea să-l forțeze și pe Kevin să-și schimbe întreaga viață!

Waterman oftă neajutorat.

— Sunt de acord cu tine. Am făcut tot ce mi-a stat în putință s-o fac să renunțe, dar a rămas neclintită, însă, adăugă el, nu este pentru totdeauna. Buzele lui se strânseră într-un zâmbet dezolant. Deși ar fi fost mult mai bine dacă l-ar fi făcut pentru un timp nelimitat. În acest caz, Curtea ar fi putut să-l considere nerezonabil. Dar a avut grijă și de asta. Va trebui să rămâi aici zece ani. Ai întreg controlul pământului, dar, dacă ai de gând să vinzi vreo bucată din el, vânzarea nu se va autentifica până nu vor trece cei zece ani. După asta vei putea face ce vrei.

— Cât de generos din partea ei, remarcă Anne, fără a-și da silința să-și ascundă sarcasmul amar.

— Nu generoasă, o contrazise liniștit Waterman. A mers cât de departe putea ca totul să devină ireversibil, și mi-a mărturisit că ea consideră că zece ani vor fi oricum de-ajuns. Mi-a spus că dacă te va putea ține aici atâta timp, vei continua să stai din proprie inițiativă.

Marguerite se ridică, nesigură pe picioare, și șchiopătă cu greu până la Kevin. Își puse mâinile pe umerii lui și, aplecându-se, îl sărută pe obraz.

— Îmi pare rău, șopti ea. Îmi pare atât de rău. Nu am știut nimic despre asta. Absolut nimic.

Kevin acoperi mâna surorii lui cu a sa.

— Este în regulă. Nu sunt foarte sigur de ce ar trebui să fac în legătură cu asta, dar trebuie să fie o cale ca s-o scoatem la capăt. Și o vom găsi.

Marguerite schiță un zâmbet și dădu din cap.

— Sunt sigură că vom găsi, aprobă cu voce tremurândă. Dar acum

sunt puțin obosită și vă rog să mă scuzați! Îl privi pe Sam, ca și cum i-ar fi cerut permisiunea să-i părăsească. Cum el nu spunea nimic, se întoarse și, cu greu, se îndreptă spre ieșirea din birou, închizând ușa în urma ei.

— Cum a putut Helena să fie atât de crudă? întrebă Anne după plecarea Margueritei.

Waterman își scutură capul și începu să-și ordoneze din nou hârtiile în geanta acordeon.

— N-am idee, spuse, deși nu era sigur că întrebarea Annei nu fusese retorică. Presupun că este vorba de o problemă de păstrare a controlului. A urât faptul că în ultimii ani a fost mereu bolnavă și că cineva trebuia să aibă grijă de ea. Poate că, spre sfârșit, totul s-a focalizat asupra Margueritei.

— Și ce credeți că ar trebui noi să facem? întrebă Anne pe un ton plângăreț. Sigur, nimeni nu se așteaptă ca soțul meu să rămână aici.

Încă o dată buzele lui Waterman se încrețiră într-un zâmbet subțire.

— Ce veți face voi doi este o decizie care vă va aparține în întregime. Dar în timp ce vă hotărâți, nu uitați de Marguerite. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Și de toți ceilalți, adăugă el. Nu ne uitați pe noi, ceilalți. Orice veți decide, noi cei din Devereaux va trebui să trăim cu această decizie.

Cinci minute mai târziu, avocatul îi părăsi, și mașina lui ridică un nor de praf până ce ieși de pe Insula Devereaux dispărând de-a lungul digului rutier. Kevin și Anne îl urmăriră o vreme, după care se întoarseră, pătrunzând în umbra răcoroasă a conacului.

Dar nu este un conac, reflectă Anne în tăcere, închizând ușa principală. *Nu este deloc un conac. Este o închisoare.*

•

Marguerite se opri în capătul scărilor pentru a-și trage suflarea și așteptă să se mai potolească puțin durerea arzătoare din șold. O apucase în timp ce Sam Waterman citise testamentul, dar făcuse tot posibilul să n-o arate. În schimb, își încleștase brațele pe scaun, din ce în ce mai tare, până când tortura suportată de mâinile și degetele ei o făcuse să uite de durerea din sold.

Nu se gândise niciodată la posibilitatea de a părăsi Sea Oaks. Întotdeauna, chiar din primele zile după accident – când aflase că nu va mai fi niciodată capabilă să danseze – acceptase ideea de a-și petrece liniștită tot restul vieții aici, cu mama ei, în împrejurimile

familiare ce reprezentau singura casă pe care o cunoscuse vreodată. Acum, când începea să realizeze că moartea mamei ei era o realitate, își dădea seama că nu numai Sea Oaks fusese ceea ce îi dăduse curaj, ci însăși mama ei. Și până acum, până când ascultase vocea lui Sam citind, nu realizase că, într-adevăr, mama ei se dusese, că nu va mai auzi niciodată sunetul furios și enervant al soneriei, că nu va mai vedea chipul ei mânios, pretinzându-i din nou ceva.

Dar Marguerite îi acceptase dorințele cu răbdare, așa cum acceptase constantele întreruperi ale lecturii aproape cu nerăbdare. Să aibă grijă de mama sa, întocmai cum mama ei avusese grijă de ea, devenise sensul vieții sale de atâția ani, că nici nu-și mai amintea. Și, în ciuda a ceea ce credeau cei din jur, nu fuseseră ani răi pentru ea.

•

Bineînțeles, Marguerite știa ce gândeau ei, învățase de mult să le citească gândurile în spatele cuvintelor.

„Cum se mai simte mama ta?" spuneau pe un ton plin de solicitudine și cu cea mai binevoitoare expresie, ceea ce însemna, foarte simplu, „Când are de gând babornița să moară?"

„Ce mai faci?" însemna „Cum poți suporta să o tot îngrijești pe această bătrână dezgustătoare?"

Marguerite păruse întotdeauna că acceptă sensul aparent al cuvintelor, nu-și trădase niciodată resentimentele față de presupunerea celorlalți, care credeau c-ar fi trebuit să-și urască mama. Ea nu-și ura mama; adevărul e c-o iubea, considerând înrăutățirea caracterului bătrânei drept o urmare a înaintării în vârstă și a pierderii sănătății. Cine, țintuit la pat, nu ar deveni după un timp irascibil?

Și, de altfel, Marguerite îi datora Helenei mult mai mult decât i-ar fi putut ea plăti vreodată. Nu își dezamăgise oare mama cu mulți ani în urmă, când fusese atât de stângace încât se prăbușise pe scări și pusese capăt visului pe care Helena îl nutrise pentru ea, chiar din ziua în care o născuse?

Nu se transformase ea, într-o singură clipă din obiectul speranțelor mamei ei, într-o povară pe care fusese silită s-o poarte?

Iar acum, mama ei se dusese, și chiar dacă fratele ei și familia lui se aflau încă aici, pentru Marguerite, casa avea să rămână mereu pustie.

Exceptând, bineînțeles, momentele când fetele erau aici.

Încă le mai avea pe ele. Mereu le va avea pe ele, sau pe altele ca

ele.

Și pe Julie.

Nu trebuie s-o uite pe Julie. Regăsise atât de mult din ea însăși în Julie.

O luă spre camera ei și, amintindu-și-o pe Julie dansând, un mic zâmbet îi flutură pe buze. Era ca și cum s-ar fi văzut pe ea, din nou…

O mișcare neașteptată la capătul coridorului îi atrase atenția și realiză că cineva se afla în camera mamei ei.

Încruntându-se, porni de-a lungul coridorului, târându-și piciorul șchiop, fără putere, cu pași nesiguri, sprijinindu-se ușor cu o mână de perete pentru a-și menține echilibrul. Ușa de la camera stăpânei era deschisă, și Marguerite intră, după care se opri.

Ușa imensului dulap în care se aflau hainele mamei ei, atârnate cu grijă pe umerașe, erau larg deschise, iar Ruby le scotea una câte una de pe umerașe, împăturindu-le și așezându-le într-un geamantan încăpător din carton. Când înțelese ce face Ruby, ochii Margueritei se lărgiră și bolborosi ceva. Ruby se întoarse, aruncându-i o privire, apoi își continuă munca.

— Cred că putem trimite astea la un magazin pentru vânzare, spuse, cuprinzând cu privirea lungul șir de veșminte. Nu știu cine le-ar cumpăra, dar presupun că întotdeauna se găsește cineva…

Marguerite îi reteză vorba, smulgându-i rochia pe care o ținea în mână.

— Cum îndrăznești? o apostrofă ea, cu ochii plini de furie. Cum îndrăznești să atingi lucrurile mamei?

Ruby tresări și se retrase, aproape împiedicându-se de unul dintre geamantane.

— Dar este limpede ca ziua ce am de gând să fac, domnișoară Marguerite. Împachetez lucrurile domnișoarei Helena, la fel cum am împachetat și lucrurile domnului Rafe după ce a murit. Încercă să apuce rochia din mâinile Margueritei, dar aceasta o smuci înapoi.

— Nu! exclamă, strângând rochia la piept. Nu te voi lăsa! Nu încă!

Ruby încercă să protesteze, dar se răzgândi când văzu ochii Margueritei lucind de furie și o puse la loc.

— Îmi pare rău, domnișoară Marguerite. Poate ar fi trebuit să aștept până mâine.

Pe cât de repede se aprinsese, pe atât de repede se stinse furia din ochii Margueritei și ea se relaxă întrucâtva; dar nu dădu drumul rochiei.

— Da, spuse într-un târziu. Mâine. Poate de mâine poți începe să împachetezi. Sau poate poimâine. Dar nu astăzi. Privirea ei deveni rugătoare. Te rog, Ruby…

Ruby își umezi buzele, privind-o sumbru. Dar până la urmă încuviință.

— Bine, spuse ea, voi mai aștepta o zi sau două. Oricum, lucrurile acestea nu vor deveni mai demodate decât sunt; apoi se întoarse și ieși din cameră, aruncând o privire înapoi din pragul ușii.

Marguerite rămăsese în fața dulapului de haine, privindu-se în oglindă. Rochia mamei îi atârna în jurul trupului și ea se uita fix la imaginea reflectată de oglindă. Apoi un zâmbet îi lumină fața și se înclină adânc, în stilul unei prime balerine.

Dar cu piciorul care șchiopăta făcu o reverență stângace, de un grotesc jalnic.

Ruby se grăbi să iasă din cameră.

• Capitolul 8

Julie se întinse pe spate și, cu mâna dreaptă, își protejă ochii de soare. Simțea picăturile de sudoare prelingându-i-se încet de-a lungul spatelui și știa că va trebui să intre curând în apă, chiar și numai pentru a se răcori puțin. Problema era, însă, că nu era prea sigură că va mai avea suficientă putere să facă cei câțiva iarzi ce despărțeau prosopul de marginea apei. Căldura o învăluia ca o pătură, atât de strâns, încât cu greu mai putea respira. Dar copiii din jurul ei – copii ce crescuseră aici – nu păreau deloc afectați de aceasta.

Cu toții erau zece, și Julie decisese din primul moment al după-amiezii că îi plăcea pe toți, cu excepția lui Mary-Beth Fletcher. Deși încercase să și-o facă simpatică, chiar și după ce Mary-Beth se purtase în felul acela la ora de dans, cu o săptămână în urmă. Dar nu era ușor, deoarece, ori de câte ori încerca să se apropie de ea, celelalte fete schimbau imediat discuția, abordând alt subiect, ca și cum Julie nici n-ar fi fost acolo.

Și apoi, cu o oră în urmă, pe când explora împreună cu Kerry conținutul coșului de picnic pregătit de Ruby pentru ea, Mary-Beth se așezase pe marginea prosopului lui Kerry; Julie îi oferise un sandviș, dar Mary-Beth o refuzase.

— Noi pe aici nu mâncăm ca nordicii, spusese ea, lungind fiecare silabă, tărăgănând-o exagerat. Continuă și ai să te faci ca un porc, dacă asta vrei. Din partea mea, n-ai decât!

Stânjenită, Julie simțise că se îmbujorează, dar, fără să spună nimic, după câteva minute, începu să flirteze cu Kerry ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mary-Beth se arătase uimită.

Acum, Julie putea auzi din nou vocea lui Mary-Beth, de data asta vorbind unui grup de prieteni. Pentru o clipă, Julie își imagină că Mary-Beth considera că nu este auzită, dar apoi își dădu seama că adevărul era altul. Mary-Beth ridicase vocea pentru a fi sigură că Julie nu va scăpa niciun cuvânt.

— Mă gândesc că poate ar trebui să renunț la orele de dans, spunea Mary-Beth.

— Să renunți? o auzi Julie întrebând pe Jennifer Mayhew, cu o voce ce trăda exasperarea. De ce?

— Nu știu, replică Mary-Beth pe un ton calculat, neceremonios.

Deși Julie-și ținea ochii închiși, o putea simți pe Mary-Beth zgâindu-se la ea. Până săptămâna trecută domnișoara Marguerite n-a avut niciodată favorite, sau lucruri de genul ăsta, și asta făcea ca totul să fie amuzant. Acum, se pare că tot ce avem de făcut este să stăm primprejur și să privim la mofturoasa de ianchee țopăind prin sală, în timp ce Marguerite aiurează, spunându-ne tuturor cât de minunată este nepoata ei. Cine are nevoie de așa ceva?

Jenny Mayhew bolborosi indignată.

— Mary-Beth, nu este adevărat și tu știi asta! Domnișoara Marguerite nu este deloc așa, și nu este vina lui Julie că este mai bună decât oricare dintre noi. Aș putea spune chiar că ai de învățat de la ea.

Julie aproape că văzu zâmbetul afectat al lui Mary-Beth.

— Bine, doar nu ești tu, dintr-o dată, zâna cea bună!

Apoi Julie auzi o altă voce.

— Jenny nu este zâna cea bună și nici vreunul dintre noi nu este. Dacă vrei să renunți, pentru că știi că nu tu ești cea mai bună, n-ai decât! Nu este nevoie să o condamni pe Julie sau să pretinzi că domnișoara Marguerite face diferențe.

Mary-Beth bătu în retragere.

— N-am spus că am să renunț, protestă ea, am spus doar că *s-ar putea.* Am să mă mai gândesc, asta e tot. Cum se face că ați sărit cu toții pe mine? Dacă sunteți atât de înnebuniți după Julie, de ce nu vă duceți să vorbiți cu ea?

Dintr-o dată, Julie nu mai putu să suporte. Se ridică, clipind din cauza soarelui, și se întoarse spre Kerry, care așezat pe prosopul lui, alături de ea, cu fălcile încleștate, arunca fulgere de mânie din ochii lui albaștri.

— Haide, spuse ea. Hai să intrăm în apă. Dacă mai stau aici încă cinci minute, cred că am să sucomb. Încercă să se ridice, dar căzu înapoi, pe pătură, simțindu-și picioarele înmuiate de atâta căldură. Dar auzind-o pe Mary-Beth hlizindu-se, Kerry se ridică și îi luă mâna, punând-o ușor pe picioare, cu puterea trupului său minunat făcut.

— Hai, începi să te miști, spuse suficient de încet ca nimeni altcineva să nu-i poată auzi. Îi zâmbi încurajator, îndepărtându-și din ochi o șuviță ondulată de păr blond. Nu sunt decât câțiva iarzi și de îndată ce vei intra în apă, te vei simți mai bine.

Julie fu cuprinsă de amețeală. Pentru un moment crezu că se va prăbuși, dar mâna lui Kerry se încleștă pe a ei și îl lăsă să o conducă

repede pe plajă. Simțind răcoarea apei cum îi cuprinde picioarele, îi dădu drumul mâinii și plonjă într-un val înalt, ce se grăbea către țărm.

Imediat capul i se limpezi și simți cum picăturile lucioase de transpirație îi sunt spălate. Înotă câteva mișcări pe sub apă, apoi sparse valurile, întorcându-se pe spate și privind în jur după Kerry. El plutea la câteva picioare distanță, zâmbind satisfăcut către ea.

— Ti-e mai bine?

Julie confirmă.

— Credeam că am să sucomb. Cum pot ceilalți suporta?

— Căldura sau pe Mary-Beth? o tachină Kerry.

— Căldura, replică Julie. Cui îi pasă de ce spune Mary-Beth?

Dintr-o dată, Kerry țipă la ea și Julie se întoarse tocmai la timp ca să vadă valul ce se forma chiar în spatele ei. Trăgând adânc aer în piept, își prinse nasul și se scufundă chiar în momentul când valul se năpustea asupra ei; o clipă mai târziu simți apa trecând de ea.

— Te vei obișnui cu căldura, vorbi Kerry după ce reveniră amândoi la suprafață. Peste câteva săptămâni nici n-ai s-o mai bagi în seamă. Apoi zâmbi ghiduș: la fel și cu Mary-Beth – peste alte câteva săptămâni nici pe ea n-ai s-o mai iei în seamă. De altfel, cred că i-am dat planurile peste cap din cauză că te-am invitat astăzi.

Acum Julie crezu că a înțeles.

— A fost prietena ta?

Kerry clătină din cap.

— Nici gând.

— Dar și-ar fi dorit să fie? întrebă Julie, în timp ce fața lui Kerry se îmbujoră de stânjeneală.

— O să vorbim toată după-amiaza sau o să înotăm? o apostrofă el, împroșcând-o cu apă pe față.

Julie îl stropi și ea, după care toți copiii, cu excepția lui Mary-Beth Fletcher, năvăliră în apă să ia parte la încăierare. Mult înainte ca grupul să se împartă în două tabere, care de altfel își schimbau mereu componenții, unii fiind abandonați la momentul oportun, se înmuiaseră bine în mare. Și atunci, printre râsete, Julie auzi vocea lui Kerry țipând către ea:

— Julie! Fii atentă!

Se roti, dar era deja prea târziu. Parcă de nicăieri, un val enorm se ridică și, înainte de-a putea plonja în el sau de-a se întinde pe suprafața lui, curentul submarin o apucă în strânsoarea lui și simți

cum picioarele îi alunecă de sub ea, trântind-o cu totul apoi și rostogolind-o de-a lungul fundului ca pe o bucată de lemn îmbibat cu apă.

Se zbătu împotriva lui, luptând să-și regăsească echilibrul, dar simțindu-și picioarele încurcându-se în bălăriile de pe fund, primii fiori de spaimă îi strânseră inima.

Este în regulă, își spuse ea. Pot să înot și, la urma urmei, nu este decât un val, iar apa nici măcar nu-mi trece de cap. Tot ce am de făcut este să-l las să treacă, și apoi să mă ridic!

Dar cât putea să mai reziste? Plămânii ei erau atinși și știa că nu-și va mai putea ține respirația mai mult de câteva secunde, iar valul părea hotărât s-o țină la fund.

Simți greutatea din plămâni și expiră. Aerul izbucni afară din plămânii ei, și totul avea să fie în regulă! Simți cum capul îi iese la suprafață, iar picioarele iau contact cu fundul. Deschise gura larg, inspirând avidă aerul.

Și apa.

Un nou val format deja în urma primului se năpusti în fața ei, umplându-i gura, înecându-i respirația în apa sărată. O târî pentru a doua oară în străfunduri, dar de data asta știa că nu mai avea suficiente rezerve de aer ca să reziste.

Avea să se înece!

Panica puse stăpânire pe ea și începu să lupte împotriva apei învolburate, zbătându-se contra curentului, căutând să-și proptească cumva picioarele pe fund.

Împotriva voinței ei, plămânii începură să i se umple de apă.

Și apoi, când simți că-și pierde cunoștința, o pereche de brațe puternice îi cuprinseră trupul și o traseră afară din apă. Se zbătu un moment, apoi auzi vocea lui Kerry.

— Este în regulă! Ești bine, Julie! Am reușit să te prind!

Încă înecându-se și tușind, își petrecu mâinile în jurul lui și se lipi de el, în timp ce înainta cu greu prin valuri spre mal. În sfârșit, o întinse pe prosopul ei și, întorcând-o pe stomac, îi apăsă energic spatele.

Apa sărată țâșni afară din plămânii ei, dispărând în nisip.

Un moment mai târziu totul se terminase, iar Julie, întinsă pe prosop, inspira aerul curat, mișcându-și pieptul respirație după respirație. Trecuseră parcă ore până ce, în final, adunându-și puterile se roti pe spate și privi cercul de fețe adunat deasupra ei.

— Ce – ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Kerry o privi lung, cu ochii plini de îngrijorare.

— A fost numai din vina mea, spuse el. Ar fi trebuit să te avertizez. A fost un val dublu. Se formează din când în când. Totul este calm, apoi, ca din senin, vine unul foarte mare și, dacă nu ești pregătit, te poate doborî. Te simți mai bine?

Julie ezită, apoi încuviință.

— Cred – cred că da. Schiță un zâmbet slab. Dar pentru o secundă am fost convinsă că totul s-a terminat: și dacă nu m-ai fi prins… Rămase tăcută, înfiorându-se la gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla, apoi realiză că în ciuda canicule de afară, era zguduită de frisoane.

— Poate – poate ar fi mai bine să mă duci acasă…

Cu mulțimea de copii strânsă împrejur, Kerry o ridică de jos și o purtă până la mașina lui, un *Chevy* decapotabil vechi și turtit, a cărei capotă era ceva mai mult decât o grămadă de bucăți ținute la un loc de o masă de cordoane și tuburi argintii.

— Poate că ar fi mai bine dacă am lua mașina altcuiva, sugeră el cu voce nesigură, dar Julie neg din cap.

— Este în regulă, spuse ea. Îmi place mașina ta.

— Atunci ești trăsnită, replică Kerry, zâmbindu-i încurajator. Dar este în regulă – îmi plac fetele scrântite. Trântind portiera, după ce se asigurase că ea se afla în siguranță înăuntru, înconjură grăbit mașina și se urcă pe locul șoferului.

Niciunul dintre ei nu o auzi pe Mary-Beth remarcând înciudată:

— De ce n-o conduci înapoi, direct în Nord, de unde este? Și, dacă o placi atât de mult, du-te și tu cu ea!

•

Toby Martin îl privi neîncrezător pe Jeff.

— Și dacă vom fi prinși? întrebă el.

Se aflau în interiorul fortului pe care tocmai îl terminaseră în acea după-amiază – șubred și înclinat, sprijinit de garaj –, construit alături de nenorocitele rămășițe de la colibele sclavilor, cu o mână de cuie ruginite, găsite prin hambar. Avea o ușă mică, atât cât să se poată strecura înăuntru, și niciunul dintre ei nu era preocupat de faptul că nu aveau o fereastră care să elibereze căldura ce se acumula în interior. Dar chiar dacă simțeau căldura, niciunul nu era dispus s-o recunoască. De când terminaseră fortul, cu o oră în urmă, se aflau în siguranță, izolați de lumea de afară, discutând despre ce văzuse Jeff

în cimitir cu o noapte înainte.

— Nu ne vom lăsa prinși, insistă Jeff. Am să mă strecor afară după ce toți ceilalți vor adormi și ne vom întâlni aici. Apoi vom supraveghea toată noaptea cimitirul.

— Ce-a fost asta? murmură Jeff. Este cineva acolo?

Toby strânse din umeri.

— Habar n-am. Ce facem?

— Hai să vedem, decise Jeff. Se lăsă pe mâini și pe genunchi și se târî prin gaura strâmtă din perete. Toby îl urmă un moment mai târziu.

— Ce-a fost? întrebă Toby. Ai văzut ceva?

Jeff clătină din cap, cercetând cu privirea tufișurile după vreo mișcare suspectă. Câțiva pași mai departe, localiză un iepure întins pe iarbă, nemișcat.

— Privește! șopti, împungându-l pe Toby în coaste. Acolo! Să văd dacă îl pot prinde.

Toby îl urmări cu privirea pe Jeff, dar dură aproape un minut până să localizeze iepurele.

Și încă un moment până realiză de ce acesta stă nemișcat.

— Așteaptă! strigă el, dar era prea târziu.

Sunetul de rău augur emis de șarpele cu clopoței se propagă prin aer, și Jeff îngheță, mișcându-și doar ochii în căutarea sursei avertizoare de pericol.

Era la numai trei pași de el, un imens șarpe cu clopoței ros, cu coada strâns încolăcită, rotindu-și capul ce zornăia periculos, în timp ce clopoțeii din coadă tremurau amenințător.

— Nu te mișca! îl avertiză Toby. De-asta stătea iepurele țintuit. Dacă nu te miști, nu te poate vedea!

— Dar… ce putem face? șopti Jeff. I se înmuiaseră genunchii și simțea că în orice moment i-ar putea ceda.

— Am să chem pe cineva, spuse Toby, dar dacă te miști, sigur te va omorî.

Lăsându-l pe Jeff alături de creatura încolăcită, se întoarse și o zbughi pe drumul spre casă, țipând după ajutor. Ușa din spate se deschise cu o bufnitură chiar când Toby ajunsese la scări, și Kevin ieși afară.

— Un șarpe, țipă Toby. Un șarpe cu clopoței imens îl pândește pe Jeff, jos, lângă garaj. Repede, domnule Devereaux. Repede!

Alergând pe lângă băiatul îngrozit, Kevin o apucă în jos pe drumul

spre garaj, oprindu-se doar pentru a apuca un vechi târnăcop ce stătea sprijinit de perete, chiar în spatele ușii deschise. O secundă mai târziu își văzu fiul stând prostit pe loc, cu fața palidă și tot trupul tremurându-i de spaimă.

— Este în regulă, spuse Kevin. Acum sunt aici și totul va fi în regulă. Doar să stai nemișcat, Jeff. Poți să faci asta?

Prea îngrozit ca să poată vorbi, Jeff nu spuse nimic.

Kevin ocoli cu grijă locul, până când ajunse în spatele șarpelui, apoi începu să se apropie încet, cu grijă de el, încercând să facă cât mai puțin zgomot pentru a nu alerta târâtoarea asupra pericolului din spate. Se apropia pas cu pas, pândind capul unduitor al șarpelui, care încă îl mai fixa pe Jeff, mișcându-și limba înainte și înapoi, în timp ce încerca să-și localizeze victima.

Kevin ridică târnăcopul, poziționându-l, pentru a da lovitura când va fi suficient de aproape.

Piciorul lui călcă însă o uscătură ce trosni tare. Șarpele se răsuci și atacă instantaneu, dar Kevin sări în lături coborând târnăcopul cu toată forța de care era în stare. Tăișul târnăcopului se înfipse în pământ și, chiar în timp ce capul șarpelui ataca, Kevin simți vibrația loviturii repercutându-i-se în brațe. Doar puțin zăpăcit de impact, șarpele se replie, pregătindu-se din nou de atac. Dar de data asta, Kevin fu mai rapid.

Lama târnăcopului tăie corpul șarpelui chiar de lângă cap, iar creatura sucombă în mijlocul atacului, încolăcindu-se pe pământ câteva momente înainte de a muri.

Jeff țipă, aruncându-se în brațele tatălui lui.

— Totul este bine, îl liniști Kevin. Tu n-ai pățit nimic, iar șarpele este mort. S-a terminat totul.

— Tati, putea să mă omoare, spuse Jeff printre suspine. Nici măcar nu l-am văzut. Era pur și simplu acolo!

— Știu, ăsta este comportamentul lor. Va trebui să-ți ții mereu ochii larg deschiși, să fii sigur că ai privit locul unde urmează să calci. De data asta n-ai pățit nimic.

Anne apăru dinspre colțul garajului, dar văzând resturile încolăcite ale șarpelui, se opri brusc.

— Dumnezeule, îngână ea. Ochii ei exprimau oroare. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, o asigură Kevin. Jeff a dat peste un șarpe, dar a făcut exact ce trebuia într-o asemenea situație. De fapt, adăugă el, nici nu

cred că era nevoie să-l omor. Peste câteva secunde șarpele și-ar fi pierdut interesul și-ar fi plecat. Cred că era mai înspăimântat decât Jeff.

Anne îl privi indignată pe Kevin.

— Cum poți vorbi așa? Putea fi omorât! Își luă fiul în brațe și-l strânse cu putere la piept. Iubitule, ai pățit ceva?

Jeff negă și se desprinse din brațele mamei. Acum, că totul se terminase și pericolul trecuse, era fascinat de corpul șarpelui.

— Tati, îl pot păstra? întrebă el lovind cu un băț la câțiva pași de șarpe.

Kevin chicoti, tăind încă o dată corpul șarpelui.

— Ia-l pe acesta – la vârsta ta cred că aveam vreo duzină.

— Formidabil, exclamă Jeff. Se aplecă și ridică prudent șarpele, dar imediat îi dădu drumul.

Se auzise un zornăit ușor, și Jeff aruncă șarpele de parcă ar fi fost fier înroșit, apoi, stăpânindu-se, îl ridică din nou.

— Tu ai așa ceva? îl întrebă pe Toby, care stătea la câțiva pași distanță de el.

— Am cinci, încuviință Toby. Unul dintre ei este chiar mai mare decât acesta.

— Adevărat? întrebă Jeff pe un ton plin de respect. Pot să-l văd?

— Sigur, replică Toby.

— Pot merge acum?

Dar, înainte ca Toby să poată răspunde, interveni Anne.

— Nu acum; acum cred că ar fi mai bine să intrați amândoi în casă.

— Dar, mami, începu Jeff, însă Anne clătină din cap.

— Poate că pentru voi a trecut totul, dar pentru mine încă nu. Și, până o să-mi treacă, vreau să stați într-un loc unde am să vă pot supraveghea, în regulă?

Știind că nu avea rost s-o contrazică, Jeff porni către casă, cu Toby în urma lui. Anne rămase pe loc, privind cu repulsie șarpele. În final își ridică ochii spre Kevin.

— Cum poți suporta? întrebă ea. Cum poate cineva să suporte? Căldura, aligatorii, țânțarii și acum asta!

Kevin ridică din umeri.

— Cu excepția aligatorilor, ce este atât de diferit de ce avem acasă? Avem căldura asta aproape îngrozitoare și, în caz că n-ai observat încă, mai avem și șerpi cu clopoței.

Anne rămase cu gura căscată.

— Oh, doar nu vorbești serios, Kevin…

— Dar este adevărat, insistă Kevin. Peste tot în Est sunt șerpi de pădure cu clopoței. Singurul motiv pentru care nu mișună chiar așa este agitația care s-a produs pe aici în ultimul timp. Și nu va mai dura mult până să scăpăm cu totul de ei de pe-aici.

Ochii Annei se întunecară și o cută îi apăru pe frunte.

— Să scăpăm cu totul de ei? Ce vrei să spui?

Înainte ca el să poată răspunde se auzi un claxon strident și, când se întoarseră, văzură mașina lui Kerry Sanders rulând pe drumul prăfuit dinspre digul rutier, într-un nor de praf. Ajungând în fața casei frână brusc, și ei înțeleseră că se întâmplase ceva rău.

Grăbindu-se spre mașină, ajunseră la Kerry chiar când acesta o ajuta pe Julie să coboare de pe scaunul pasagerului.

Fața ei era palidă, iar părul, ca o masă de câlți, îi atârna neputincios pe spate.

Anne își privi șocată fiica.

— Julie? Ești bine?

Julie încuviință, în timp ce se înfășură într-un prosop.

— Sunt bine, dar aproape că m-am sufocat din cauza unui val care m-a lovit.

— Aproape te-ai sufocat? repetă Anne cu voce spartă. Iubito, arăți de parcă ai fi fost aproape înecată.

— N-a fost chiar atât de rău – încercă Julie să obiecteze, dar Kerry i-o reteză.

— A fost destul de rău. A fost lovită de două valuri, dar am reușit să ajung lângă ea la timp. Acum este bine, dar spunea că-i este frig…

— Șocul, spuse Kevin. Haide, iubito, te băgăm în pat să te încălzești.

Anne își privi mirată soțul. Cum de putea să ia totul atât de ușor? Mai întâi șarpele care-l înspăimântase pe Jeff, acum Julie, care fusese adusă acasă pe jumătate înecată! Iar el se purta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat! De ce nu-și dădea seama că cel mai bun lucru pe care îl aveau de făcut era să-și împacheteze, pur și simplu, lucrurile și să se reîntoarcă acolo unde le era locul. Deschise gura să spună ceea ce gândea, apoi deodată se răzgândi. Va vorbi cu Kevin mai târziu, după ce lui Julie îi va trece spaima și se va liniști, iar ei vor fi singuri. El va înțelege.

Dar o îndoială supărătoare o încerca. Și dacă el nu înțelege? Ce se

va face?

Habar n-avea.

Ridicând-o pe Julie, Kerry sări repede peste treptele din față, iar Anne alergă înaintea lui să-i deschidă ușa. Dar chiar când ajunsese pe prag, ușa se deschise și în cadrul ei apăru Marguerite. Se dădu înapoi, pentru a-i lăsa pe Kevin și pe Anne să treacă, dar îl blocă pe Kerry în intenția lui de a-i urma. Nedumerit, acesta se opri.

— Îmi – îmi permiteți să intru? întrebă în sfârșit.

Marguerite îi ignoră întrebarea.

— Ce s-a întâmplat? se interesă ea. Ce i s-a întâmplat nepoatei mele?

Kerry îi explică totul cât putu de clar.

— A fost un accident, termină el. Am încercat s-o avertizez, dar era prea târziu. Eu…

Dar Marguerite nu-l lăsă să termine:

— Cum îndrăznești? întrebă ea, cu ochii lucind de furie. Ce vrei să spui cu „un accident”? Tinere, nu există așa ceva, „accidente”. Noi ți-am încredințat-o pe Julie, și ce s-a întâmplat? O aduci acasă pe jumătate înecată!

Kerry se îmbujoră și se trase un pas înapoi.

— Îmi – îmi pare rău, domnișoară Marguerite, începu el, dar ea îl opri brusc.

— Rău? Îți pare *rău?* Nepoata mea este o persoană foarte specială, Kerry. Este o dansatoare cu o mare carieră în față. Astăzi putea să piardă totul datorită ție, și tot ce poți tu să spui este că-ți pare rău?

Kerry simți cum își pierde răbdarea.

— Și ce-ați vrea să spun? N-a fost vina mea, am încercat s-o avertizez, am scos-o din apă și am adus-o acasă! Ce altceva puteam să fac?

— În primul rând nu trebuia să lași să se întâmple așa ceva, declară Marguerite. Ești la fel ca toți ceilalți băieți – niciun fel de simț al responsabilității! Și cum îndrăznești să-mi vorbești pe tonul ăsta?

Și ultima fărâmă de control al lui Kerry dispăru.

— Tonul cu care vorbesc eu? strigă el. Dar felul în care dumneavoastră îmi vorbiți mie? Acum înțeleg de ce Mary-Beth voia să renunțe la orele alea stupide. Dacă vorbiți cu fetele așa cum vorbiți cu mine, pariez că toate vor renunța!

Marguerite dădu înapoi în fața expresiei de furie de pe fața lui

Kerry, și fu nevoită să se sprijine de tocul ușii pentru a nu se prăbuși.

— Să renunțe? bolborosi ea. Nu înțeleg – despre ce vorbești?

— Vorbesc despre Mary-Beth Fletcher, spuse Kerry, cu vocea încă tremurând de furie. Zicea că vrea să renunțe la orele tale, și toată lumea încerca să i-o scoată din cap; dar acum înțeleg ce voia să spună. Se întoarse și, părăsind veranda ca o furtună, se trânti în mașină, porni motorul și băgă în viteză. Roțile se răsuciră un moment pe iarbă, lăsând urme adânci când mașina derapă pe peluză, apoi intră pe drum, dispărând într-un nor de praf.

Zăpăcită, Marguerite rămase pe verandă mult timp după ce mașina lui Kerry dispăruse din raza privirii ei.

Despre ce tot vorbea el? Mary-Beth voia să renunțe la lecțiile ei? Dar nu era posibil. Nu o putea părăsi. Nu putea!

În timp ce gândurile i se învălmășeau în minte, simți o atingere pe braț.

Se răsuci așteptându-se aproape să-și vadă mama.

Dar, bineînțeles, nu era mama ei – mama ei era moartă. Trebuia să-și reamintească mereu asta și să înceteze s-o mai aștepte.

— R-Ruby? spuse ea și ochii i se umplură de lacrimi fierbinți. Oh, Ruby, ce-am să mă fac? Dacă mă părăsește Mary-Beth…

— Hai, lasă, o consolă Ruby. Nici să nu-ți treacă așa ceva prin minte. Nu trebuie să ne facem griji din cauza ei. Întotdeauna am spus că va sfârși rău și, dacă va renunța la lecțiile tale, cred că se va termina cu ea.

Dar Marguerite clătină din cap.

— Nu, tu nu înțelegi, Ruby. Nu mă poate părăsi. O iubesc, Ruby. O iubesc, și ea nu mă poate părăsi… Vocea îi deveni neconvingătoare și făcu un pas nesigur, sprijinindu-se greu pe Ruby pentru a nu se dezechilibra. Nu poate… mai repetă o dată.

— Atunci n-o va face, spuse Ruby pe un ton ferm, conducând-o pe Marguerite înapoi în casă și închizând ușa în urma ei. O să aranjăm noi, domnișoară Marguerite. Există mereu o posibilitate de a aranja lucrurile.

Marguerite se lăsă condusă într-un mic salon și așezată pe un scaun, unde așteptă în liniște câteva minute.

— Da, spuse într-un târziu, parcă ieșită dintr-un vis. O să aranjăm, nu-i așa? Există modalități de a aranja totul.

• Capitolul 9

Kevin aşteptă până ce terminară de mâncat şi Ruby începu să strângă de pe imensa masă din sufragerie, înainte de a scoate la iveală ideea ce-i venise în minte imediat ce Sam Waterman părăsise casa, cu câteva ore înainte. Întreaga familie ştia că se pune ceva la cale, şi voiau cu toţii să cunoască motivul care îl făcea să zâmbească. Nu le spusese încă nimic, aşteptând momentul potrivit. În final, adulmecând parfumul de glicină din aer, adus de o briză slabă ce bătea mângâietor prin uşile de tip franţuzesc deschise, decise că a venit momentul. Se întoarse către Julie, care stătea în dreapta lui, ciugulind ultima fărâmă din plăcinta cu rubarbă făcută de Ruby.

— Ce-ai zice tu, întrebă el, apăsând fiecare cuvânt pentru a obţine maximul de efect, dacă ne-am muta aici? Vreau să spun, în permanenţă?

Julie îşi privi tatăl, şocată, ridicând uşor din sprâncene.

— Adică să nu ne mai întoarcem deloc acasă? Să rămânem aici, pur şi simplu?

— Bine, sigur că vom merge acasă, spuse el, privind spre Anne – şi deodată simţi primul fior de îndoială când, în loc a-i zâmbi încurajator, aceasta păru că înţepeneşte în scaunul ei situat de cealaltă parte a mesei. Îşi reîndreptă atenţia asupra lui Julie. Va trebui să împachetăm totul, să vindem casa şi să ne ocupăm de o mulţime de detalii. Dar ceea ce vreau să ştiu este ce-ai crede dacă am veni să locuim aici.

Julie îl privi zăpăcită.

— Nu – nu prea ştiu. Vreau să spun – ei bine, nu prea m-am gândit la aşa ceva, asta-i tot.

— Eu cred că ar fi grozav! declară Jeff, cu ochii strălucind de excitare.

— Iar eu, spuse Anne de la celălalt capăt al mesei – şi răceala tonului ei şterse luminiţele din ochii lui Jeff –, aş vrea să ştiu despre ce Dumnezeu vorbeşti?

Kevin îşi întoarse privirea spre soţia lui, respirând adânc înainte de a vorbi.

— Tocmai vorbeam despre problemele noastre, şi îmi este foarte clar acum că, deşi mama a încercat să-şi menţină controlul asupra

mea cu ajutorul testamentului, s-ar putea ca de fapt să ne fi făcut cea mai mare favoare din viața noastră.

Anne aruncă o privire scurtă spre Marguerite care stătea tăcută, cu ochii ațintiți asupra fratelui ei.

— Tuturor? întrebă ea pe un ton din care răzbătea clar scepticismul. Nu sunt sigur că te înțeleg.

— Un hotel, spuse Kevin, decizând că era timpul să dea cărțile pe față. Știți cu toții că întotdeauna mi-am dorit să am un loc al meu, și mie mi se pare că Sea Oaks este perfect pentru așa ceva. Este mult prea mare pentru o familie, dar avem nouă dormitoare – fiecare dintre ele cu baie proprie – și o grămadă de spațiu aici, la parter, pentru săli și holuri. Ca să nu mai vorbesc de restul insulei. Este mai mult decât suficient spațiu pentru un teren de golf, de plimbare, bazine de înot și terenuri de tenis – tot tacâmul!

Anne îl privi de parcă acesta și-ar fi pierdut mințile.

— Kevin, despre ce vorbești? Sună de parcă ai vrea să transformi acest loc într-un alt Hilton!

— Exact! exclamă Kevin, entuziasmat de proiectul ce crescuse în el toată după-amiaza, și acum țâșnea afară. De ce nu? Nu spun că nu va necesita multă muncă și o mulțime de bani, dar avem aici tot ce ne trebuie pentru început. Avem una dintre cele mai bune plaje de pe coastă, o casă care este perfectă pentru un mic hotel – cel puțin la început – și cât pământ dorim! Și aproape că este al nostru. Pe urmă, gândește-te la beneficiile pe care le-ar avea orașul – Dumnezeule, dacă vom avea cât de puțin succes, valoarea pământului va crește vertiginos, vor fi atâtea slujbe, că nu vor fi oameni suficienți ca să le ocupe…

Dar Anne nu-l mai lăsă să termine. Se ridică precipitat, cu fața golită de expresie.

— Cred că ar fi mai bine ca tu și cu mine să vorbim despre asta mai târziu, când vom fi numai noi doi. Mă scuzați… Cum cei din familie rămaseră tăcuți, părăsi sufrageria și, un moment mai târziu, se auzi ecoul pașilor ei urcând scara.

Julie fu aceea care rupse, într-un târziu, tăcerea.

— Ai gafat, tati. Ar fi trebuit ca măcar să fi vorbit cu ea înainte!

Kevin știa că fiica lui avea dreptate, dar întreaga idee cu hotelul i se păruse atât de bună, încât sperase că și Anne o va considera la fel. Dar, totodată, știa că soția lui ura surprizele, ba, mai mult, ura ideea ca altcineva să ia decizii pentru ea. Și după felul în care el îi

vorbise… Aruncă șervețelul pe masă și se ridică.

— Mai bine mă duc să vorbesc cu ea.

— Ei bine, eu tot mai cred c-ar fi grozav, spuse Jeff după plecarea tatălui său.

Julie aproape că nu-și auzi fratele. În schimb, își privi mătușa care stătea perfect dreaptă în scaunul ei, cu ochii lipsiți de expresie.

— Mătușă Marguerite? Tu știi despre ce este vorba? De ce vorbește tata despre transformarea casei tale într-un hotel?

Marguerite își scutură capul, ca și cum ar fi vrut să-și alunge ceva din minte, și se forță să-i zâmbească nepoatei ei.

— Nu este… ei bine, de fapt nu mai este casa mea, iubito. Acum este a tatălui tău, și se pare că s-au ivit ceva probleme. Marguerite le explică copiilor cât putea de simplu condițiile din testamentul mamei ei. Când termină, Julie era plină de indignare.

— Dar nu este drept! declară ea. Cum a putut să facă una ca asta?

Marguerite ridică din umeri.

— Știu că nu pare drept, iubito, dar viața este arareori dreaptă, nu-i așa? Iar tatăl vostru încearcă să găsească o soluție pentru ca noi toți să acceptăm cât mai ușor dorința mamei. Ochii ei se plimbară prin cameră, oprindu-se un moment asupra fiecărei piese de mobilier și trecând apoi mai departe.

În final, oftă discret.

— Dar un hotel, spuse, dusă pe gânduri. Eu știu ce să zic – să umpli casa cu străini –, ei bine, pare o idee atât de ciudată.

Julie își înălță capul, cu un aer meditativ.

— Dar nu este așa, mătușă Marguerite. Tati are dreptate – casa va fi un hotel minunat. Iar un loc ca acesta oricine și-ar dori să găsească. Tati spune că majoritatea oamenilor sunt obosiți de hotelurile noi și doresc să locuiască în locuri pline de istorie și cu adevărat de modă veche, și… Tăcu dintr-o dată, din cauza remarcii neatente pe care o făcuse, dar mătușa ei îi zâmbi.

— Casa este într-adevăr de modă veche, spuse ea și fața i se lumină puțin. Și, cu siguranță, bucătăria este suficient de mare pentru a hrăni o armată. Dacă ne gândim că pe vremea bunicii mele, la masă erau invitați în mod frecvent douăzeci, douăzeci și cinci de persoane. Pe măsură ce-și amintea trecutul, fața Margueritei se lumina tot mai mult. Chiar și pe vremea când eram mică, se mai dădeau baluri aici. Veneau de la mile depărtare, de primprejur, și trebuia să angajăm personal în plus, iar casa întreagă era decorată ca

în basme. Aveam o mică orchestră în sala de bal și dansam toată noaptea. Ochii ei strălucitori se întoarseră spre Julie. N-ar fi minunat dacă s-ar mai putea reîntoarce acele vremuri? De ce nu mai poate fi cum era înainte de… Dintr-o dată se opri, posomorându-se.

— Înainte de ce? întrebă Julie.

Dar Marguerite clătină din cap.

— Nimic. Numai că, ei bine, uneori mintea mi-o ia razna, asta-i tot. Dar nu te poți lăsa în voia ei prea mult timp. Dacă o faci, s-ar putea să nu mai știi ce este real și ce nu. Și apoi… Din nou vocea i se stinse și privirea îi deveni gânditoare, ca mai înainte. Jeff, care o urmărise în timp ce vorbea, privi nervos la sora lui, dar când încercă să spună ceva, Julie scutură din cap.

— Haide, mai bine am merge s-o ajutăm pe Ruby să spele vasele.

Câteva minute mai târziu, când se aflau deja în bucătărie, Jeff o privi curios pe Julie.

— Ce nu este în regulă cu mătușa Marguerite? De ce vorbește așa de ciudat? Și de ce nu este bine să visezi?

Dar mai înainte ca Julie să poată răspunde, Ruby spuse:

— Nu este greșit să visezi, dar mătușa ta nu visează. Ea-și amintește, și atunci când își amintește de timpurile bune, își amintește și de cele rele.

Jeff privi către sora lui, apoi din nou spre Ruby.

— Timpuri rele? Ce vrei să spui?

Ruby păru că vrea să răspundă, apoi se răzgândi.

— Nimic, vorbeam și eu așa.

•

— Și cum ar trebui să mă simt? întrebă Anne. În această după-amiază a trebuit să mă împac cu testamentul mamei tale, fiica mea aproape că s-a înecat, iar fiul meu a fost atacat de un șarpe cu clopoței. Și ce se întâmplă la cină? Te comporți de parcă ți s-ar fi pus în brațe cea mai minunată șansă a vieții tale! Stătea în mijlocul camerei cu ochii numai flăcări de furia ce creștea în ea. Și nici măcar n-ai vorbit cu mine înainte! Asta a fost cel mai rău din toate – ai decis în legătură cu ceea ce dorești tu să faci, și acum te aștepți ca eu să fiu alături de tine! Ei bine, n-am să fiu, Kevin. Pur și simplu n-am s-o fac.

Kevin se îndreptă spre ea, dar Anne se retrase, ferindu-se de atingerea lui.

— Îmi pare rău, iubito, știu c-ar fi trebuit să vorbesc cu tine

înainte, dar ideea mi s-a părut atât de perfectă, încât nu mi-am imaginat că tu ai s-o vezi altfel.

Dar Anne nu se putea domoli.

— Perfectă? Pentru Dumnezeu, Kevin, ai idee cât ne va costa? De unde crezi c-ai să faci rost de bani pentru ideea asta trăsnită?

— Avem casa – începu Kevin, dar Anne îl întrerupse:

— Care este ipotecată. Am fi norocoși dacă măcar am scăpa, știi asta la fel de bine ca și mine!

— Casa asta, spuse grăbit Kevin. Cred că pot s-o ipotechez, dar chiar și dacă nu va fi posibil cred că voi putea găsi o soluție atacând testamentul.

Anne își scutură capul.

— L-ai auzit pe domnul Waterman. Nu există nicio cale să ataci testamentul. Dacă ar fi fost, ar fi găsit-o chiar el.

— Dar tocmai asta este. Nu este vorba de nerespectarea lui. Cred că pot vinde dreptul de preferință când va înceta concesiunea. Aș putea să le vând chiriașilor – mulți dintre ei își doresc să poată cumpăra pământul pe care deocamdată sunt doar locatari – și pariez că pot vinde restul unor persoane din afară. Același lucru pot sa-l fac și cu insula…

Anne îl privi de parcă el ar fi înnebunit.

— Dar nu poți să faci nimic din toate astea, obiectă ea. Nu poți vinde nimic timp de zece ani, și nici măcar atunci, dacă nu locuiești aici. Și dacă îți imaginezi că eu doresc asta…

— Așteaptă, o rugă Kevin, ridicând mâna. Te rog încearcă să te oprești puțin și să te gândești! Știu că am greșit nediscutând cu tine despre cum ar fi mai bine să facem, și nici n-am vrut să prezint totul în felul în care am făcut-o. Dar încă mai cred că este singurul mod prin care putem îndrepta în favoarea noastră dorința mamei. Tot ce îți cer este doar să te gândești la propunerea mea. Poți să faci cel puțin asta pentru mine?

Anne deschise gura ca pentru a obiecta, dar se răzgândi. Ce era pe cale să facă? Dorința ei să fie definitivă, la fel cum procedase mai devreme Kevin? Respiră adânc și abordă un mic zâmbet.

— În regulă, am să mă mai gândesc. Dar vreau s-o fac de una singură, fără să încerci să mai deschizi discuția asta cu mine.

— Lasă-mă doar să-ți spun cum aș vrea să procedez, începu Kevin, dar Anne clătină din cap.

— O să vorbim mâine despre asta. Acum aș vrea să mă gândesc

dacă pot sau nu să trăiesc aici. Și pe urmă sunt și copiii la care trebuie să mă gândesc. La școală. Nu știu prea mult despre școlile din Carolina de Sud, dar știu că nu se prea omoară cu educația pe-aici.

— Și eu am făcut școala aici, îi reaminti Kevin.

— Tu ai fost trimis la Fortăreață și știi foarte bine că ai urât fiecare minut petrecut acolo. Dintr-o dată, aproape fără voia ei, îi zâmbi satisfăcută: Foarte inteligentă din partea mamei tale amenințarea de a lăsa totul Fortăreței, nu-i așa? Probabil că știa că ai face aproape totul ca ei să nu pună mâna pe acest loc.

Kevin își strâmbă gura neputincios.

— Nimeni nu poate spune că mama nu a fost deșteaptă, dar n-aș vrea să discut prea mult acest aspect al ei.

— Ai face mai bine, suspină Anne, deoarece trebuie să-ți spun un lucru, este o șansă destul de bună pentru ei de-a o obține. Zâmbetul i se șterse de pe față când întâlni privirea soțului său. Te iubesc foarte mult, Kevin, dar nu cred c-aș putea trăi aici. Ți-am promis că am să mai reflectez la asta, și am s-o fac. Dar dacă mă decid că nu? Ce se va întâmplă atunci?

Kevin simți un gol în stomac. Într-adevăr, ce? Dacă ea va hotărî că nu poate trăi aici? El ce va face? Fu pentru el ca un șoc când înțelese că nu știa. Nu știa ce înseamnă mai mult pentru el – soția, familia și viața pe care o trăise timp de douăzeci de ani, sau bătrânul conac – simbolul copilăriei lui nefericite, iar acum posibilitatea unui viitor la care nici nu îndrăznise să viseze. Mintea îi lucra, dar până să-și găsească cuvintele, era deja prea târziu.

— Ei bine, spuse Anne încet, cu voce tremurată, cred că am deja răspunsul, nu-i așa?

•

Era trecut miezul nopții, dar temperatura nu scăzuse decât puțin, și briza ușoară ce se stârnise mai devreme se stinsese complet. Ceva apăsător domnea peste casă și, stând în sufrageria slab luminată, Anne simți parcă atmosfera închizându-se în jurul ei, sufocând-o. Afară, se auzeau sunetele nopții o dată cu zumzăitul insectelor ce se izbeau de ferestre, încercând să ajungă la lumina ademenitoare a lămpii aflate pe masă.

Rămăsese singură de câteva ore. Până pe la zece și jumătate, când copiii plecaseră, în sfârșit, la culcare, le simțise mereu ochii urmărind-o circumspect. Știa că ei aproape se hotărâseră. Voiau să rămână.

Și de ce n-ar fi vrut? Pentru Jeff insula reprezenta paradisul pe pământ, acri și acri de ținut sălbatic ce aștepta să fie explorat, plaja lui privată, casa, care în ochii unui copil de opt ani era aproape un castel. În mintea lui, tot ce însemnau Devereaux și Sea Oaks era o fantezie devenită realitate.

Pentru Julie era aproape la fel. Reușise să-și facă prieteni, care, se pare, îi plăceau chiar mai mult decât copiii pe care îi cunoștea de-o viață. Și, bineînțeles, era Kerry Sanders – înalt, blond, cu ochi albaștri și care aproape îi salvase viața. Chiar și acum, singură în semiîntuneric, Anne zâmbi la gândul sentimentelor pe care Julie probabil le nutrea acum. Kerry, în mod vădit, era destinat să fie prima ei mare iubire, și Anne își putea imagina foarte bine cât de greu i-ar fi fost lui Julie dacă ar forța-o să-l părăsească. Dar suferința va trece, indiferent de ce credea ea acum.

Anne simțise, de asemenea, și ochii Margueritei ațintiți asupra ei, deși făcuse tot ce-i stătuse în putință să pară total neutră. Dar ce-ar face Marguerite dacă Anne l-ar convinge pe Kevin să nu rămână aici? Cum ar putea trăi ea fără casă și fără venitul de pe urma pământului, și fără tot ceea ce deținuse Helena și aranjase să le parvină peste ani? Probabil că va trebui să se mute împreună cu ei în Connecticut.

Marguerite ar urî asta.

Probabil, cu toții ar urî asta.

Dar cum rămâne cu mine? gândi Anne. Își petrecuse o oră întreagă umblând prin casa enormă, încercând să se imagineze locuind în camerele imense. Își plimbase mâinile peste mobilă – mobilă care aparținea familiei Devereaux de generații – încercând să și-o imagineze ca fiind a ei.

Nu putea.

Ea nu era o Devereaux – sau cel puțin nu o Devereaux de la Sea Oaks – și nu va fi niciodată. Trebuia să fii născut pentru a te simți confortabil printre astfel de lucruri, și ea nu era. Crescuse într-un mic oraș din partea de nord a New Yorkului, într-o modestă casă cu cinci camere, pe care părinții ei și-o permiseseră cu greu. După aceasta urmase un apartament în New York, împreună cu alte trei fete, apoi se măritase cu Kevin, neînțelegând, nici măcar o dată, din ce mediu provenea. Vorbea foarte puțin despre familia lui, și când totuși se întâmpla, o făcea cu o amărăciune ce-i umplea inima de durere. Știa că își petrecuse copilăria într-o școală militară – urând fiecare minut petrecut acolo – și plecase spre Nord cu prima ocazie. Și nicicând,

nici măcar o dată, nu lăsase să se înțeleagă că ar dori să se mute înapoi în Carolina de Sud, la propunerea nimănui.

Totuși, iată că propunerea venise.

Bineînțeles, nu era neapărat nevoie să trăiască la conac, își aminti ea. Cel puțin, nu tot timpul. Și, de altfel, nici nu va mai exista un conac. Va fi o afacere, și Kevin, știa asta, era perfect capabil să o conducă.

Totuși, vor trebui să trăiască aici, iar Kevin va fi nevoit să muncească douăzeci și patru de ore pe zi, cel puțin în primii câțiva ani, iar copiii vor trebui să urmeze școlile de aici, care, din punctul ei de vedere, erau atât de slabe, ca și cum ar fi lipsit cu desăvârșite.

Și, în final, deși aveau vecini buni, în ciuda așteptărilor lui Kevin, cu siguranță că vor rupe relațiile cu ei. Așa se întâmplă întotdeauna în afacerile hoteliere.

Și, peste toate astea, mai erau căldura, umiditatea, nenumăratele insecte, șerpi, aligatori…

Nu!

Aproape că strigă. Totul era imposibil. Dar cum avea să i-o spună lui Kevin? Și cum va reacționa el?

Închise ochii pentru câteva minute, lăsându-și mintea să plutească, nedorind să accepte deocamdată posibilitatea ca mariajul ei să fi ajuns într-un punct fatal.

Și totul din cauza acelei bătrâne vicioase și a testamentului ei răuvoitor; toată vina era a Helenei – toată.

Ceasul bătu tare jumătatea de oră, și Anne își dădu seama că ar trebui să meargă la culcare. Mintea începuse să i se încețoșeze și emoțiile să se estompeze.

Nu știu, la început, de unde îi vine certitudinea că nu mai este singură în cameră. Își spuse că nu era decât un sentiment. Rămase cu ochii închiși, ascultând.

Ceva scârțâi ușor, ceva diferit de șoapta constantă a bătrânei case.

Oricine ar fi fost în cameră, se apropia din ce în ce mai mult. Dar de ce nu vorbea? Inima Annei începu să bată mai tare. Ar trebui să deschidă ochii și să privească împrejur.

Dar nu putea.

Trebuia.

Dușumeaua trosni din nou.

Îmbărbătându-se, Anne deschise ochii.

La câțiva pași de ea, aștepta o siluetă învești mântată în alb, care o

privea.

Helena!

Stând țeapănă, ca trăsnită, Anne bolborosi ceva, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Dar atunci silueta începu să se miște și auzi o voce.

— Anne! Sunt eu, Marguerite. C-credeam c-ai adormit, n-am vrut să te trezesc.

Anne râse slab în timp ce bătăile inimii îi reveneau la normal.

— Marguerite, îmi pare rău. M-ai speriat de moarte. Bănuiesc că *am* adormit, dar dintr-o dată am avut un sentiment care m-a înfiorat și când te-am văzut pe tine am avut senzația că ești fantoma Helenei. Făcu o pauză, chicotind involuntar. Venind înapoi să mă vâneze, bănuiesc. Își scoase picioarele de sub pătură și se sculă să aprindă lampa. Ce faci aici jos? Credeam că te-ai dus la culcare de câteva ore.

— N-am putut să dorm, recunoscu Marguerite pășind din conul de întuneric și luând loc într-un fotoliu, în fața cumnatei ei. Stăteam întinsă acolo, gândindu-mă la testamentul mamei, și am început să fiu din ce în ce mai înspăimântată. Privi cu ochi întunecați spre Anne. Nu pot vorbi despre asta cu Kevin – are deja atâtea lucruri la care trebuie să se gândească. Dar mi-e teamă, Anne. Nu știu ce să fac.

— Teamă? repetă Anne. Teamă de ce?

Marguerite își strânse buzele și privi un moment în lături, apoi își întoarse ochii spre Anne.

— Mi-e teamă că va pleca din nou, spuse cu voce ceva mai tare decât un murmur. Și dacă va fi așa, nu știu ce-am să mă fac. Nu am niciun loc în care să pot trăi, și niciun ban. Pur și simplu nu știu ce să fac. Și știu că asta nu este grija ta – știu că n-ar trebui să fie grija ta. Dar – dar…

— Dar bineînțeles că este grija mea, spuse Anne imediat, simțindu-se sufletește alături de cumnata ei. Orice s-ar întâmpla ne privește pe noi toți și, de asemenea, toți trebuie să știm și ceea ce simți tu.

Marguerite clipi în lumina lămpii.

— Dar tocmai asta este, nu-ți dai seama? Nu știi ceea ce simt? Nu mă pot imagina trăind în altă parte decât aici, dar nu vreau ca tu să faci ceva ce nu ți-ai dori cu adevărat să faci. Oh, Anne! Kevin este tot ce mi-a mai rămas. El, și copiii, și tu. Știu cât de nefericit a fost aici, dar dacă el pleacă acum, iar eu am să pierd casa – vocea ei se sparse și își îngropă fața în palme. Anne se apropie și își petrecu brațele în jurul femeii disperate. Când Marguerite își ridică privirea, fața ei era

plină de lacrimi. Nu pot s-o pierd, Anne, spuse cu voce frântă. Pur și simplu, nu pot. Te rog – trebuie să rămâi. Noi toți trebuie să facem asta. Am – am nevoie de tine!

Anne încercă să-și înghită nodul ce i se pusese în gât și, când în sfârșit putu să vorbească, vocea îi tremura.

— O să rezolvăm și asta, Marguerite, promise ea. Într-un fel sau altul, o s-o rezolvăm. Și n-ai să fii singură, în regulă

Marguerite ezită, apoi încuviință, ștergându-și ochii cu o batistă. În final, se ridică și porni nesigură către holul de la intrare, spre scări.

— Îmi pare rău, se scuză ea. Mă simt într-adevăr ca o proastă, dar nu m-am putut abține, trebuia să cobor și să vorbesc cu tine. S-sper că nu te-ai supărat prea rău.

— Bineînțeles că nu, o asigură Anne. Bagă-te în pat și încearcă să dormi puțin, sunt sigură că până mâine vom ști cu toții ce avem de făcut. Îți promit că am să mă gândesc la tot.

— Asta este bine, spuse Marguerite zâmbind. Uneori obișnuiam și eu să fac asta. Privi de jur-împrejur imensul hol de la intrare și se cutremură. Bineînțeles, uneori nici măcar nu mai putea să gândească coerent, nu, cu toate amintirile de-aici. Așa că luam mașina și plecam pentru o vreme, ca să scap un timp de insulă, înțelegi ce vreau să spun?

Anne confirmă, apoi așteptă până ce Marguerite urcă încet scările; se întoarse în camera de zi, pentru a stinge lampa. Dar spre surprinderea ei, Ruby stătea în ușa sufrageriei, cu degetele încleștate pe șalul pe care și-l pusese peste umeri.

— A pus stăpânire pe tine, spuse domol. A pus stăpânire pe voi toți, și nu vă va mai lăsa niciodată să plecați de aici.

Dintr-o dată, Anne avu certitudinea că înțelege.

— Ea a murit, Ruby, este moartă și îngropată și nu ne mai poate face nimic nici unuia dintre noi. Orice vom face va fi pentru că noi o dorim, nu din cauza domnișoarei Helena sau a testamentului ei.

Dar, încă o dată, Ruby clătină din cap.

— Vei rămâne. Voi toți veți rămâne. Așa a vrut ea, și a găsit o cale de-a obține ce și-a dorit. Apoi, lăsând-o pe Anne singură în camera de zi încă dominată de portretul Helenei Devereaux, Ruby se întoarse și, călcând cu greu, traversă sufrageria îndreptându-se spre micuța ei cameră de lângă bucătărie.

• Capitolul 10

Cerul era cenușiu ca plumbul, cu nori bolnavi zburând către sud-est. Lângă tejgheaua din bucătărie, Ruby punea ultimele lucruri pe masa cu micul dejun al Margueritei, privind pe fereastră și clătinându-și capul cu tristețe.

— Parcă ar vrea să ne avertizeze de ceva, de data asta, mormăi nemulțumită. Se pare că va fi rău de tot astăzi. Nici nu mă aștept ca domnișoara Marguerite să poată coborî astăzi.

Julie privi revista pe care o răsfoise în timp ce își luase micul dejun.

— Dar cum rămâne cu ora de balet? Astăzi s-a trezit mai devreme, nu-i așa?

Ruby ridică neputincioasă din umeri.

— Tot ce știu este că, pe o vreme ca asta, piciorul ei este foarte rău, și dacă piciorul ei este foarte rău, nu-mi dau seama cum își va putea ține ora. De altfel, adăugă ea, arătând spre furtuna care se forma afară, dacă va continua așa, oricum nimeni nu va putea traversa digul rutier. Ridică tava și porni către ușa bucătăriei, dar Julie sări prompt în picioare.

— Pot s-o duc eu sus.

Ruby ezită o fracțiune de secundă, cuta dintre sprâncene adâncindu-i-se puțin, apoi zâmbi și îi întinse tava.

— Ei bine, presupun că îi va face plăcere.

Purtând tava cu grijă, Julie trecu prin ușa glisantă de la camera majordomului, prin sufragerie și camera de zi spre scările principale. Când începu să le urce, auzi vocea mamei ei venind din biblioteca aflată în aripa îndepărtată.

— Kevin, nu te poți aștepta să iau o hotărâre atât de importantă peste noapte! Dumnezeule, întâi vii cu ideea asta fără ca măcar să mă avertizezi, apoi te aștepți să știu ce cred despre ea, chiar în ziua imediat următoare. Pur și simplu, nu este drept.

— Iubito, nu-ți cer să te decizi în acest moment. Te rog numai să mă lași să-ți explic…

— Nu! explodă Anne. Nu este nevoie să-mi explici nimic – sunt sigură că orice plan ți-ai făcut ai s-o scoți la capăt cu el într-un mod suficient de rezonabil. Lucrul de care nu sunt deloc sigură este dacă

eu am să pot trăi aici. Și sunt absolut sigură că va fi o greșeală pentru copii.

— Dar ei *vor* să stea – începu Kevin, însă Anne i-o reteză.

— Iar Jeff și-ar dori să fie Crăciun în fiecare zi! Pentru numele lui Dumnezeu, Kevin – sunt *copii!* Nu te poți aștepta să știe ce este bine și ce este rău pentru ei!

Înainte ca tatăl ei să poată răspunde, Julie se grăbi în sus pe scări, nedorind să audă mai mult. Dar în momentul în care ajunse în capătul scărilor și o luă de-a lungul holului spre camera Margueritei, sucul de portocale se revărsase deja peste marginea paharului, stropind bucățile de pâine prăjită, așezate de Ruby alături de cele două ouă de pe tava Margueritei. Ochii ei erau îndureraţi dar, încercând să-și controleze emoțiile, Julie împinse ușa de la camera Margueritei și pătrunse înăuntru. Îmbrăcată într-o robă de șaten roșu, mătușa sa stătea într-un fotoliu aflat în apropierea patului, cu piciorul bolnav întins peste un taburet. Îi zâmbi nepoatei ei, când aceasta intră în cameră, dar zâmbetul i se stinse văzând strălucirea ochilor lui Julie.

— Ce s-a-ntâmplat, Julie? Ce nu este-n regulă?

Julie pufăi în timp ce lăsa tava pe măsuța aflată lângă mătușa ei.

— Nimic important, cred. Tocmai i-am auzit pe mama și pe tata, asta-i tot. Se certau în legătură cu ideea de a rămâne sau nu aici.

Marguerite închise ochii pentru o secundă, mișcându-și capul cu tristețe, în sus și-n jos.

— Știam eu, spuse domol, știam că vom avea necazuri. Credeam – de fapt n-are importanță ce credeam. Apoi zâmbi din nou. Ești foarte drăguță că mi-ai adus micul dejun, dar să știi că nu trebuia să te deranjezi – putea să îl aducă Ruby.

— Eu am vrut așa, protestă Julie. Îmi – îmi pare rău că în această dimineață te doare piciorul. Ruby mi-a spus că, întotdeauna când este urât afară, se accentuează.

Marguerite abordă un zâmbet resemnat.

— În legătură cu asta nu este nimic de făcut, dar dacă am să stau ceva mai liniștită o oră sau două, până ce fetele mele vor ajunge aici, voi fi mai bine.

Julie privi nervoasă pe fereastră. Vântul părea că se întețise, iar pinii începuseră să șuiere – un sunet ascuțit și profund ce o făcu să tremure.

— Crezi că vor veni astăzi? Ruby spunea…

Marguerite îi opri vorbele cu un gest.

— Ruby este o teribilă prevestitoare de rău, mereu sigură că sfârșitul lumii este chiar după colț. Asta este doar o mică rafală. Ai să vezi – până la ora zece toate fetele vor fi aici, și piciorul meu va fi perfect.

Julie se încruntă, nehotărâtă.

— Poate ar trebui s-o sun pe Jenny să-i spun să nu vină. Ea le-ar putea spune și celorlalte fete și…

— Asta este absolut ridicol, dacă as simți că nu am suficientă putere, ți-aș spune. Și, fii sigură, nu doresc ca vreuna dintre fete să fie în pericol venind aici. Dar eu voi fi bine și furtuna va trece. Ar trebui să mergi jos să-ți termini micul dejun; n-ai să poți dansa imediat după masă, ai să te alegi numai cu crampe. Julie se grăbi să iasă din cameră, dar Marguerite o opri. Și, Julie! Nu-ți face griji în legătură cu mama ta. Sunt sigură că, până la sfârșit, va proceda așa cum este bine. Trebuie doar s-o lăsăm să se gândească în liniște. În regulă?

Julie încuviință, nesigură, și părăsi camera. Când ajunse la parter își încordă auzul pentru a prinde frânturi din discuția furioasă dintre părinții ei, dar în bibliotecă era liniște. Se îndreptă gânditoare spre bucătărie, unde își găsi părinții cu fețele împietrite, stând de cealaltă parte a mesei, pentru micul dejun.

Niciunul dintre ei nu-i dădu atenție când intră, iar când o privi pe Ruby, bătrâna clătină puternic din cap. Julie ieși repede din bucătărie, încercând să-și înăbușe zgomotul pașilor; când ajunse la scări, Jeff tocmai se grăbea să coboare. Julie îl opri chiar când acesta încerca să se strecoare pe lângă ea, și-l întoarse cu fața spre sine.

— Dacă ai de gând să mergi în bucătărie, mai bine n-ai face-o. Mama și tata sunt acolo, tocmai au avut o ceartă. Acum nici măcar nu-și mai vorbesc.

Ochii lui Jeff se dilatară de surpriză.

— Mama și tata nu se ceartă niciodată! declară el.

— Ei bine, se ceartă acum, și ar fi mai bine ca noi să nu ne băgăm, înțelegi?

— Dar mi-e foame, se plânse Jeff eliberându-și mâinile din strânsoarea surorii lui. Ce-ar trebui să fac, să mor de foame?

Julie își dădu ochii peste cap.

— Fă ce vrei, dar dacă mama și tata încep să țipe la tine, să nu vii fugind înapoi.

Jeff o privi disprețuitor.

— N-am s-o fac!

Cinci minute mai târziu se strecura în camera lui Julie, palid la față.

— Țipă unul la altul, spuse cu voce tremurată. Mama spune că niciodată nu va locui aici, iar tata spune că n-avem de ales. Ce putem face?

— Nu știu, răspunse Julie clătinând din cap. Presupun că *nu putem* face altceva decât să așteptăm să vedem ce se mai întâmplă.

— Dar nu este drept, replică Jeff. Noi toți dorim să stăm aici, cu excepția mamei. Ce nu-i convine?

Julie nu putu decât să ridice din umeri și să scuture din cap.

•

La ora zece, când abia începuse să plouă, Alicia Mayhew își parcă mașina în față la Sea Oaks și patru fete țâșniră din ea, alergând pe scări, către veranda largă din fața bătrânului conac.

Jenny tocmai se pregătea și ea să se repeadă spre veranda de la intrare, când mama sa îi spuse, arătând cu subînțeles spre cerul întunecat.

— Poate ar fi mai bine să aștept; arată destul de rău.

— La ce bun să aștepți? întrebă Jenny. Dacă se va înrăutăți va trebui să stai și tu aici ca toți ceilalți. Iar dacă nu se va înrăutăți, poți veni să ne iei.

Alicia se întoarse și strânse afectuos mâna fetei ei.

— Vreau doar să mă asigur că nu vei încerca să te reîntorci acasă pe o astfel de vreme; sau oricare dintre fete. Promiteți?

— Promit, oftă Jenny. Acum, vrei să încetezi să-ți mai faci griji și să te duci acasă? Totul va fi bine.

Sări din mașină, deschise ușa verandei și fugi în sus pe scări, către grupul de fete care o așteptau. Mai făcu o dată semn cu mâna către mama ei și apăsă soneria, sigură că aceasta nu va pleca până când ea și celelalte fete nu vor intra în casă. Uneori, reflectă ea în timp ce aștepta ca Ruby să-i deschidă ușa, mama ei se comporta de parcă ar mai fi fost încă o fetită de cinci ani. Un moment mai târziu, ușa se deschise, iar Jenny se întoarse să mai facă o dată semn cu mâna. Cum era de așteptat, breakul abia începuse să ruleze către șosea. Atunci, cerul fu străbătut de zigzagul unui fulger urmat instantaneu de bubuitul tunetului, așa că intră în casă, trăgând ușa după ea. Celelalte fete erau deja pe scări, urcând spre etajul trei.

— Unde este Julie? întrebă Jenny. Ruby îi arătă cu degetul spre tavan.

— În camera ei, bănuiesc. Nu înțeleg, fetelor, de ce vreți să vă pierdeți timpul; domnișoara Marguerite nu se simte prea bine în dimineața asta.

Jenny zâmbi ghiduș.

— Ar trebui să fie pe moarte ca să piardă cumva vreo lecție. În acel moment, ca pentru a dovedi adevărul spuselor fetei, Marguerite apăru în capătul scărilor, cu spatele la fel de drept ca întotdeauna, cu părul strâns, ridicat și prins cu o agrafă de baga, o șuviță rebelă acoperindu-i ceafa.

— Iar dacă tu nu treci imediat sus să-ți faci încălzirea, spuse, privind-o pe Jenny cu asprime, vei fi moartă înainte de a termina lecția.

În timp ce Jenny se grăbea pe scări, în sus, Marguerite o luă încet de-a lungul culoarului de la etajul doi; șchiopătatul ei era foarte vizibil. Ruby o urmări până ce aceasta dispăru din raza privirii ei, apoi se îndreptă spre bucătărie. Dar era foarte ciudat, gândi ea. În ultimii douăzeci de ani, mersul Margueritei devenea din ce în ce mai greoi când vremea se înrăutățea; în dimineața asta, când intrase în bucătărie și o găsise acolo cu mult înainte ca ea să fie măcar îmbrăcată, putuse citi durerea pe fața Margueritei, iar piciorul ei era atât de înțepenit, încât cu greu fusese capabilă să urce scările. Și totuși, acum, Marguerite părea să se simtă perfect.

Ciudată zi, decise ea, împingând ușa bucătăriei. Foarte ciudată zi.

•

Anne simțea casa închizându-se parcă în jurul ei. Toată dimineața, din momentul în care se trezise dintr-un somn ce mai mult o obosise, simțise această presiune în jurul ei. Nu era vorba numai de Kevin, care făcea presiuni asupra ei pentru a se hotărî înainte de a avea cu adevărat șansa de a-și forma o idee despre ce avea de făcut. Mai erau și copiii. Văzuse fața lui Julie în răstimpul când apăruse în bucătărie, după care plecase imediat. Ochii fetei se opriseră doar un moment asupra mamei, dar putuse citi în ei foarte clar mesajul.

— De ce te cerți cu tata? spuneau ochii ei. De ce nu poți și tu să faci ceea ce facem noi ceilalți?

Apoi intrase Jeff, cu fața îngrijorată și privind cercetător, tocmai la timp ca să-i audă sunetul vocii ca de scorpie.

Atunci aproape că cedase, fiind pe punctul de a-și da acordul în

legătură cu planurile lui Kevin, în ciuda presimțirilor rele pe care le avea. Și acceptase să se lase condusă prin casă, ascultându-i cu atenție planurile ce urmau să transforme conacul într-un mic hotel.

Dar ceea ce văzuse, cameră după cameră, presupunea o nesfârșită cantitate de muncă ce trebuia prestată și o la fel de nesfârșită cantitate de note de plată ce urmau să fie plătite. Ca să ajungă, în final, unde? Captivi pe o insulă micuță.

Acesta fusese momentul când, adunându-se toate în ea – imensele camere deveniseră aproape neînsemnate –, le simțise presând asupra ei până când îi venise să țipe.

Se aflau din nou în bibliotecă, și Kevin parcurgea coloanele de cifre, estimând costul lucrărilor și demonstrând cum puteau achita totul. Dar ea nu mai voia să-l asculte, și nu numai din cauza furtunii ce urla afară și a vântului ce frângea ramurile de pin și de magnolii, amenințând să le scoată din rădăcini și să le spulbere în mlaștina de lângă mare. Chiar și casa se cutremura din când în când, pe măsură ce rafalele se abăteau asupra ei. Dar nu furtuna o asurzise.

Era casa – închizându-se în jurul ei – și propria ei minte care-i striga să evadeze, să meargă în altă parte și să se gândească la tot, undeva unde ar fi putut să fie singură, unde n-ar fi văzut sau simțit ochii celorlalți urmărind-o, așteptând să se hotărască. Atunci își aminti vorbele Margueritei din seara trecută: „… uneori iau mașina și plec pentru un timp. Părăsesc insula pentru puțin timp…”

— Am să plec, spuse dintr-o dată.

Kevin o privi speriat.

— Să pleci? repetă cu voce înăbușită. Dar credeam…

Anne clătină din cap.

— Nu definitiv, dar trebuie să ies de aici. Trebuie să părăsesc această casă și această insulă, să fiu cu mine însămi pentru un timp. Ochii i se umplură de lacrimi. Am o senzație ca și cum niciodată n-am să mai pot gândi. Știu ce dorești tu, știu *de asemenea* ce-și doresc copiii și Marguerite! *Dar nu știu ce doresc eu,* Kevin! Și se pare că, pe timp ce trece, urăsc locul acesta din ce în ce mai mult. Și nici măcar nu-mi pot da seama de ce îl urăsc! Vocea ei luase o notă isterică, iar cuvintele i se rostogoleau din gură parcă fără voie.

— Știu că este o casă minunată, știu că poate fi transformată într-un bun hotel! Și știu că tu poți face asta! Dar simt că mi-am pierdut complet controlul. E ca și cum mama ta încă te-ar domina, deși este moartă. Te domină pe tine, îi domină pe copii și pe Marguerite, și

acum mă vrea și pe mine! Știu că sună anormal, dar așa simt! Simt ca și cum aș fi pe cale să înnebunesc, Kevin. Trebuie neapărat să plec. Acum!

Kevin se aplecă să o prindă de mână, dar ea se feri.

— Nu, strigă ea. Nu încerca să mă oprești! Nici măcar nu mai încerca să-mi vorbești! Doar să mă lași să plec!

Kevin o privi fix. Avea fața palidă, mâinile îi tremurau, iar privirea ei era mai sălbatică decât o văzuse vreodată. Se apropie încă o dată de ea, dar din nou se feri de atingerea lui.

— Te rog, spuse – și glasul îi devenise aproape un murmur. Doar să mă lași să plec. Lasă-mă să plec pentru câteva ore de aici. Îi întoarse spatele și fugi din bibliotecă. Când o prinse din urmă ea era deja în vestibul, îmbrăcată într-o haină de ploaie și căutându-și cheile de la mașină prin poșetă. Ușa era pe jumătate deschisă, dar el îi făcu vânt, închizând-o.

— Nu acum, spuse el. Iubito, trebuie să aștepți, furtuna este prea puternică. Nici măcar n-ai să poți traversa digul rutier…

Anne clătină din cap.

— Trebuie să o fac. Trebuie să scap de aici și trebuie să o fac acum. Dacă nu scap de insula asta, simt că am să înnebunesc. Trebuie să fac asta, Kevin. Am să mă întorc în câteva ore sau am să te sun. Dar acum trebuie să plec. Împingând ușa, își strânse haina de ploaie în jurul ei și ieși pe verandă. Ploaia, purtată de vântul necruțător, se năpusti asupra ei, dar ea o ignoră și ieși în furtună, împleticindu-se pe scări. Un moment mai târziu, dădu colțul casei și, după un minut, Kevin o văzu pe Anne la volan, demarând repede de-a lungul carosabilului înspre drum. O privi, neajutorat, cum se îndepărtează, până ce furtuna o făcu nevăzută.

Chiar în momentul în care vru să închidă ușa din față, cerul păru că explodează, luminându-se instantaneu și urmă un bubuit atât de puternic, încât geamurile zdrăngăniră. Când tunetul încetă, luminile se stinseră dintr-o dată, lăsând casa într-o beznă aproape la fel de neagră ca noaptea.

— Fir-ar să fie, înjură încet pentru sine. Închise ușa, opintindu-se împotriva furtunii și o luă pe scări, spre subsol. Poate că nu era o avarie – poate că era doar o siguranță de la tabloul electric, probabil instalația electrică se încărcase excesiv.

•

În sala de bal, muzica de la fonograf se opri deodată. Lumina

strălucitoare a candelabrelor mai tremură o dată, apoi se stinse. Furtuna se îndrepta acum asupra casei cu întreaga ei furie și în momentul când lumina se întrerupse una dintre fete țipă.

— Este în regulă, spuse Marguerite pe un ton calm. Nu este decât o furtună, și noi am mai trecut prin asta și până acum. Sunt sigură că într-un minut lumina va reveni și ne vom putea continua lecția.

— De ce să nu renunțăm? întrebă Mary-Beth Fletcher pe un ton agresiv. Tot ce am făcut până acum a fost să stăm și să privim cum dansează Julie. Nici măcar nu știm de ce am venit azi.

Celelalte fete păstrară tăcerea, privind-o toate pe Marguerite, care, după o secundă de ezitare, îi zâmbi lui Mary-Beth.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate. Poate că ar fi mai bine să sfârșim pentru azi și să mergem jos, să vedem dacă Ruby a pregătit ceva de mâncare. Ce ziceți?

Tensiunea creată de cuvintele lui Mary-Beth se destrămă, și fetele își scoaseră pantofii de dans și se îndreptară spre ușă, făcându-și drum prin întuneric, către scări. Dar când, în sfârșit, ajunseră la primul etaj, în timp ce restul fetelor intra în bucătărie, Mary-Beth se opri.

— Plec acasă, anunță ea. Nu-mi este deloc foame și îmi face silă să văd cum Marguerite își revarsă sentimentele asupra lui Julie, și la fel de silă de lecțiile astea stupide.

Jennifer Mayhew o privi cu reproș.

— Ce-ar fi să taci din gură? Vrei să te audă domnișoara Marguerite?

— Cui îi pasă? i-o întoarse Mary-Beth. Ei nu-i mai pasă acum de noi. Tot ce-o interesează este încrezuta ei de nepoată yankee, și îmi este atât de silă de *ea,* încât aș arunca-o afară. Așa că plec acasă.

— Dar nu ai cum, protestă Jenny. N-ai să poți trece pe dig.

— Ei bine, prefer să fiu udată pe dig decât să mai rămân aici, replică Mary-Beth. Începu să-și îmbrace haina de ploaie, când Marguerite apăru, coborând cu greu scările de la etajul doi. Până ce ea ajunse în holul de la intrare, Mary-Beth era gata de plecare.

Marguerite o privi surprinsă.

— Mary-Beth, unde vrei să pleci?

— Acasă, răspunse Mary-Beth, cu privirea ațintită în podea. M-am decis să abandonez lecțiile de dans, nu am de gând să mai rămân aici niciun minut mai mult. Așa că plec acasă.

Fața Margueritei se întunecă.

— Dar – dar nu înțeleg. Credeam că îți place să dansezi…

— Poate că mi-a plăcut, replică Mary-Beth, cu vocea posacă, dar acum s-a terminat. Și, de asemenea, nici Julie nu-mi place. Așa că mai bine plec. Se întoarse spre ușă, dar Marguerite o opri.

— Mary-Beth, nu poți pleca acum. Nu pe furtuna asta și nu așa. Vocea ei deveni rugătoare. Te rog. Rămâi măcar până trece furtuna, și hai să vorbim despre asta. Nu poți să ne părăsești așa. Pur și simplu nu poți.

Mary-Beth își scutură capul.

— Nu-mi este teamă de furtună și n-am de gând să mă răzgândesc, spuse furioasă. De ce nu mă lași în pace? Se întoarse și împinse ușa din față, ieșind în furtună.

Buimăcită, Marguerite o urmări plecând, apoi, involuntar, își duse mâna la șoldul drept care, deodată, începuse s-o ardă de durere; se duse până la dulap și scoase o haină de ploaie de pe umeraș.

Julie, care rămăsese în vestibul, se uită țintă la mătușa sa.

— Mătușă Marguerite, ce ai de gând? N-ai cum să pleci acum. Lasă-mă pe mine. Eu și Jenny putem merge după ea.

Marguerite clătină din cap.

— Eu trebuie s-o fac, spuse calm. Trebuie să fac ce este drept. Zâmbi către Julie, cu mâna deja pe clanța ușii, apoi și spre Jenny, care apăruse în holul de la intrare. N-o să dureze mai mult de câteva minute, promise ea. O găsesc și o aduc înapoi. Un moment mai târziu, Marguerite dispăru și ea în furtună.

•

Anne opri la un stop, la capătul digului rutier, cercetând concentrată printre rafalele de vânt. Practic nu vedea nimic, nici chiar cu ștergătoarele la maxim, ploaia era mult prea intensă pentru a fi eficiente. Până la urmă, coborî un geam și se înclină în afară, privind insistent în direcția drumului îngust, ca o panglică, ce se întindea de-a lungul insulei principale.

Vântul lovea acum coasta dinspre sud, într-o constantă spulberare de apă sărată aruncată de marea agitată, împroșcând fața Annei și micșorând vizibilitatea. Dar, credea ea, digul rutier părea încă practicabil, chiar și atunci când văzu creasta unui val împroșcând peste drum. Închise geamul și băgă în viteză, apoi acceleră și pătrunse cu mașina în intervalul îngust.

Când ajunse pe la jumătatea drumului, motorul începu să tușească. Apăsă repede accelerația până la podea. Mașina se smuci pentru o

secundă, apoi motorul își reveni, și ea porni mai departe, prin norul de picături.

Trecuse deja de jumătatea drumului, când motorul tuși din nou, împroșcând, apoi muri. Anne apăsă frâna, dar o dată cu oprirea motorului aceasta se defectase, și îi trebui toată forța pentru a opri mașina. O scoase din viteză și învârti cheia, dar nu se întâmplă nimic. Apoi își aminti și, repede, întoarse cheia înapoi, și imediat înainte.

Accelerația era la podea, dar motorul refuză să prindă. Așteptă un moment, după care încercă din nou.

Tot nimic.

Dintr-o dată, vântul se înteți, și Anne simți cum mașina se ridică ușor și alunecă puțin. Un val – mai înalt decât celelalte – se năpusti dinspre sud și se sparse pe dig, inundând pentru scurt timp drumul, înainte de a se îndrepta spre nord.

Anne răsuci din nou cheia. Și încă o dată apăsă accelerația până la podea, dar inutil.

Fără să-și dea prea bine seama ce face, Anne împinse ușa și-și făcu loc până în fața mașinii, ținându-se de orice putea apuca. Dibuind, prinse cârligul care elibera capota. Un moment mai târziu, privea cu stupoare mulțimea de fire și tuburi ce se încrucișau în jurul motorului ca într-o încrengătură.

Niciunul dintre ele nu avea vreo semnificație pentru ea. Avea doar o vagă idee despre cum funcționează o mașină, mult prea puțin ca să-și dea seama de unde să înceapă cercetarea pentru a-și rezolva problema.

Și apoi, pe când se uita pierdută la motor, un alt val se sparse peste digul rutier, făcând-o aproape să se clatine pe picioare. Icnind în urma șocului, Anne trânti capota și-și făcu loc până la portiera șoferului.

Un al treilea val o izbi în timp ce apuca portiera, și atât ea cât și interiorul mașinii se udară complet până ce reuși să-l închidă.

Privi un moment la rafalele de vânt de afară.

Furtuna se forma din ce în ce mai repede acum, iar valurile spălau drumul, unul după altul, ținându-l constant sub apă.

Mașina trebuia să pornească – trebuia! Nu exista nicio altă posibilitate de a răzbi prin furtună. Dacă n-o mătura vântul de pe șosea, oricum ar fi târât-o valurile.

Cu spaima ce-și făcea din ce în ce mai mult loc în sufletul ei, răsuci încă o dată cheia în contact.

De această dată, demarorul se auzi, dar mult mai slab, și-și dădu seama că o lăsase bateria. Dar motorul tot nu porni.

Ochii ei căutară cu disperare spre bord, după vreun semn care să-i indice ce nu este în regulă. Atunci văzu.

Indicatorul de benzină păru că se dilată, devenind cu mult mai mare decât era, ca și cum l-ar fi privit printr-un telescop.

Gol.

Acul care trebuia să marcheze plinul se odihnea în partea opusă a scalei.

Dar era imposibil. Făcuse plinul doar cu două zile în urmă. Ea însăși se ocupase de asta și condusese foarte puțin de atunci.

Și atunci, încet, începu să i se dezvăluie adevărul.

Cineva golise rezervorul.

Să-l golească!

Dar era imposibil. Nu avea sens! De ce?

Panica din suflet începu să se amplifice invadând-o acum. Se aplecă peste claxon, țipând după cineva care ar fi putut-o auzi, care ar fi putut veni s-o salveze. Dar știa că este imposibil. Chiar și ea auzea cu greu sunetul leșinat emis de claxon, prin urletul furios al furtunii și prin ploaia care se revărsa atât de compact, încât nu putea vedea niciunul dintre capetele digului rutier.

Încercă să-și recapete stăpânirea de sine, forțându-se să rămână calmă.

Va trece. Nu era decât o rafală de vară ce părea că poartă în ea forța unui uragan. Și după ce va trece, va proceda foarte simplu: va părăsi mașina și va parcurge tot restul drumului pe jos, până în sat.

Dar furtuna nu trecea.

Din contră, forța ei părea să crească. Privind spre sud văzu valuri înalte cât munții.

Și atunci, cu o forță supranaturală, un val enorm își făcu drum spre ea, ridicându-se din ce în ce mai sus, până când creasta lui se ivi deasupra digului rutier, după un timp ce i se păru o eternitate, apoi, în sfârșit, se sparse.

Lovi mașina dinspre bord, cu forța unei locomotive în plină viteză.

Mașina se cutremură, și Anne simți cum alunecă într-o parte. Pentru o secundă, crezu că va rezista, fiindcă simțise o mică ezitare înainte ca inerția mașinii să fie învinsă de puterea valului.

Și atunci, ca și cum ar fi fost împinsă de o mână uriașă, mașina fu ridicată de apă și rostogolită.

Un al doilea val, format în spatele primului, termină treaba, rostogolind mașina încă o dată, înainte de a o arunca peste marginea drumului.

Anne țipă când mașina se scufundă în apă, dar își încordă toate puterile pentru a rezista șocului. Apoi apa se închise deasupra automobilului, care continua să se rostogolească împins de curenții și de valurile provocate de furtună.

Trebuia să iasă afară, să scape din mașină înainte de a se umple cu apă.

Încercă să deschidă ușa, dar aceasta era blocată de presiunea apei de afară. Deveni furioasă, apoi însă își dădu seama ce are de făcut. Împotrivindu-se instinctului de conservare, trebuia să lase geamul în jos, ca apa să poată pătrunde înăuntru până când presiunea se va egaliza. Numai atunci va putea să iasă, forțând deschiderea ușii sau strecurându-se pe geam.

Respirând adânc, începu să manevreze geamul.

Apa se revărsă cu forță în mașină, inundând totul în jurul ei. Se feri în lături, iar acum, că simțea apa răspândindu-se în jurul ei, respirația îi deveni șuierătoare. Mașina părea că se umple mult prea repede, într-adevăr, cu mult mai iute decât crezuse ea că este posibil.

Dintr-o dată mașina încetă să se mai rostogolească, și Anne realiză că se afla pe partea cu geamul deschis. Încă mai avea o șansă! Și atunci, chiar în fața ei, apărătorile de vânt ale mașinii se sfărâmară, cedând invaziei imediate a mării, care începuse să-și definitiveze asaltul asupra automobilului. Anne mai țipă o dată și inspiră o ultimă gură de aer, înainte să iasă din mașină.

Acum!

Trebuie să iasă acum sau, altfel, va fi prea târziu. Se deplasă spre ușă, se mișcă puțin, apoi se încordă.

Fereastra!

Se prinse cu mâinile de geamul deschis și împinse cu picioarele, încordându-se din toate puterile pentru a trece prin fereastra de la ușa pasagerului.

Sus! Trebuie să împingă în sus!

Își strecură brațele și capul prin fereastră, apoi trupul. Se răsuci, încercând să-și tragă și picioarele după ea.

Aproape că reușise, încă o secundă și ar fi fost liberă.

Apoi simți ce s-a întâmplat: ceva i se înfășurase în jurul gleznelor, strângând puternic.

Știa ce este, știa instinctiv, fără ca măcar să se gândească la asta.

Centura de siguranță.

Centura de siguranță, a cărei menire era să-i salveze viața. Dar se întorsese împotriva ei, înfășurându-i-se în jurul gleznelor, încolăcind-o, fixând-o sub suprafața apei.

Respirația îi ardea plămânii, dar și-o reținu, cotrobăind după cureaua groasă și încercând să o slăbească suficient pentru a-și elibera picioarele prinse în capcană.

Presiunea din plămânii ei continua să crească, în timp ce curentul greu al mării se abătea asupra ei, împingându-i degetele – neîndemânatice și nefolositoare acum – dincolo de materialul rigid. În final, corpul i se revoltă, iar plămânii aruncară aerul, și trase prima gură de apă sărată, agonizatoare.

Era pierdută.

Într-un ultim moment de luciditate, realiză că va muri.

Apa îi umplu plămânii, iar corpul ei exploată cu repeziciune ultima urmă de oxigen din sânge.

O ciudată euforie o cuprinse și, dintr-o dată, începu să se gândească la mare ca la un adevărat prieten.

Un prieten bun, în ale cărui mângâietoare brațe, unduitoare, urma să se nască din nou.

Panica fu atunci alungată, și dintr-o dată se simți relaxată, dăruindu-se noului și ultimului ei prieten.

• Capitolul 11

Durerea din șoldul Margueritei devenise incandescentă, dar ea făcea tot ce putea pentru a o ignora, aplecându-se în vânt, ferindu-și ochii de stropii biciuitori. Se afla pe drum, înaintând cu efort prin noroiul ce-i stropea picioarele și amenința să o mocirlească cu totul, dar trebuia să continue. Și atunci, cu greu vizibilă în torent, bănui existența unei alte persoane.

— Mary-Beth, strigă ea, dar cuvintele se pierdură imediat în urletul vântului. Așteaptă, Mary-Beth! Te rog, așteaptă! Scâncind din cauza durerii din șold și cu piciorul complet amorțit, își redublă efortul angajându-se într-o fugă neîndemânatică, încercând să o prindă pe Mary-Beth Fletcher. Când ajunse la aproape zece iarzi, strigă din nou. Mary- Beth! Așteaptă!

Mary-Beth ezită, apoi se întoarse și, un moment mai târziu, Marguerite ajunse lângă ea. Încercând să-și recapete respirația, Marguerite întinse mâna pentru a se sprijini de ea, dar Mary-Beth se retrase, încât aceasta aproape că își pierdu echilibrul.

— Te rog, Mary-Beth, icni Marguerite. Nu poți pleca acum – este prea periculos. Hai să ne întoarcem acasă.

Mary-Beth ezită. Chiar din momentul în care părăsise conacul știuse că făcuse o greșeală, când vântul aproape că o doborâse la pământ; dar luase o hotărâre și nu avea de gând să și-o schimbe. Pur și simplu nu putea îndura să se reîntoarcă în casă, să suporte privirile celorlalte fete și tachinăriile în legătură cu faptul că nu-și strunise nervii.

În special ale lui Julie. Julie, care venise de nicăieri și imediat și-i făcuse prieteni pe toți prietenii lui Mary-Beth, care dansa mai bine decât ar putea-o face ea vreodată, care-l îndepărtase de ea până și pe Kerry Sanders. Nu, nici vorbă să se reîntoarcă acum la Sea Oaks. Și niciodată. O privi aspru pe Marguerite, cu ochii strălucind de furie.

— Nu merg înapoi, țipă ea, iar glasul i se pierdu în furtună. Niciodată! Te urăsc, o urăsc pe Julie și vreau să te părăsesc. Nimeni nu mă poate opri! Marguerite încercă să ajungă din nou la ea, dar Mary-Beth se întoarse și plecă, cu poalele pardesiului fluturându-i în jurul picioarelor. Te urăsc, mai spuse Mary-Beth cu furie, încă o dată. Vă urăsc pe toți și nu vreau să vă mai văd pe niciunul dintre voi.

Apoi dispăru, înghițită de furtună.

Marguerite rămase în mijlocul drumului mâlos, zăpăcită de cuvintele furioase ale fetei, cu durerea arzătoare ce-i vibra în șold și inima bătându-i tare. Mary-Beth o părăsea.

Pleca, și n-avea să se mai întoarcă niciodată.

Dar nu se putea – ea nu putea face asta. Nu putea să-i întoarcă pur și simplu spatele. Era imposibil. Trebuia să existe o cale de-a o aduce înapoi – trebuia!

Porni din nou în furtună, aplecându-se, opunându-se vântului și târându-se înainte. Trebuia s-o prindă pe Mary-Beth, înainte ca aceasta să ajungă la digul rutier. Dacă nu reușea…

Își îndepărtă gândul din minte, incapabilă să accepte ideea că una dintre fetele ei ar putea-o părăsi pentru totdeauna.

•

Mary-Beth privi spre marea agitată. Valurile uriașe cădeau peste digul rutier cu brutalitate, cu o terifiantă putere ce o făcu să se ghemuiască de frică. Nu era posibil să-l străbată, iar vântul părea să bată chiar mai tare, amenințând s-o zboare de pe picioare și s-o arunce în marea agitată.

O rază de lumină străbătu cerul și Mary-Beth țipă cât o ținu gura când bubuitul tunetului se năpusti asupra ei. Îi simți forța în jurul pieptului, și își puse mâinile în dreptul urechilor până când acesta trecu, îndepărtându-se și pierzându-se în urletul vântului. Începu să plângă, dorindu-și să nu fi părăsit niciodată conacul, dorindu-și să aibă din nou șansa de a se reîntoarce cu Marguerite. Dar acum era prea târziu. Nu va fi capabilă să refacă drumul până la Sea Oală – era prea obosită de lupta cu furtuna. Trebuia să găsească un adăpost, un loc unde ar putea să aștepte ca furtuna să se mai potolească. Cam la cincizeci de iarzi depărtare, văzu un pâlc de pini, îndoindu-se în vânt, producând un sunet ciudat, ca de bocet, sub biciuirea istovitoare a furtunii. Dacă ar putea ajunge acolo, sub unul dintre copaci, ar fi puțin mai protejată împotriva furtunii. Ridicându-și mâinile pentru a abate ploaia, înaintă împleticindu-se, pas cu pas, către copaci.

În sfârșit ajunse și se cuibări după trunchiul unui arbore; chiar și cea mai mică protecție împotriva vârtejurilor era bine venită. Se așeză epuizată în spatele copacilor, cu răsuflarea întretăiată și cu inima bătându-i puternic.

Aici, ploaia se amesteca cu stropii de apă, putea simți gustul sărat pe buze. Dar cel puțin era în siguranță.

Un alt fulger străbătu cerul și o trosnitură ascuțită – mai puternică decât împușcătura unei arme – percută deasupra ei. Copacul după care se adăpostise se despică de-a lungul, trântind-o la pământ. Aproape instantaneu, noroiul îi pătrunse prin pardesiu și haine, simțindu-i răceala vâscoasă pe piele.

Hohotea acum, plângând cu sughițuri, zvârcolindu-se pentru a scăpa de copacul despicat și aplecându-se pentru a se feri de trunchiul altuia. Nu numai furtuna o înspăimânta acum. Era și pădurea.

Putea auzi cum în jurul ei se frângeau ramurile copacilor, smulse de vânt, zdrobindu-se de pământ.

Dacă vreuna dintre ele o lovea…

Se ridică. Trebuia să plece de acolo, să găsească un loc mai sigur. Sau pe cineva…

Împiedicându-se și tremurând, își târșâi picioarele dincolo de pâlcul de pini. Bucăți de mușchi smulse din copaci și purtate de furtună îi biciuiau fața și, încă o dată, își ridică mâinile într-un vag efort de a se proteja.

Și atunci, cu instinctul unui animal prins în capcană, simți alături de ea o prezență.

Se opri, ascultând atent, dar nu putu auzi nimic altceva decât furtuna.

— A-ajutor! strigă ea, dar cuvintele sunară plăpând în vuietul vântului și pocnetul valurilor. Vă rog – cineva să mă ajute! Vă rog!

Și atunci, înaintând prin furtună, văzu pe cineva apropiindu-se de ea. La început nu era decât o linie subțire, dar ea începu din nou să strige. Silueta păru că ezită un moment, apoi din nou porni spre ea.

Mary-Beth căzu în genunchi, epuizată nu numai de lupta împotriva furtunii, dar și din cauza fricii. Într-un minut însă totul avea să ia sfârșit. Oricine ar fi fost acolo – oricine ar veni s-o ajute – va fi alături de ea în următoarele secunde, și ea va fi salvată.

Respiră profund, încercând încă o dată să-și recapete controlul, să îndepărteze ultimele urme de panică, ce crescuse în ea în ultimele secunde. Și atunci, privi în sus.

Privi în sus, pregătită să vadă o față cunoscută zâmbindu-i, gata să îndepărteze ultima urmă de teroare din jurul ei.

Privi în sus, pentru a vedea o piatră enormă, ținută deasupra ei de două mâini tremurătoare, pornind către ea și izbind-o în față.

N-avea să știe niciodată dacă ultimul sunet auzit a fost trosnitura

ascuțită a unei crengi ce se rupse deasupra ei sau trosnitura ascuțită a propriei țeste, sfărâmându-se și căzând sub forța loviturii care se abătuse asupra ei.

•

Julie tresări când un alt fulger străbătu cerul, iar casa se cutremură sub forța tunetului ce-i urmă imediat. Încercă să nu-și arate teama când privi spre Jennifer Mayhew, care părea total indiferentă la furia vijeliei.

— Unde-or fi? întrebă ea. N-ar fi trebuit să se întoarcă până acum? Gândindu-se, lui Julie i se păru că trecuse o eternitate de când mătușa ei, urmată la câteva minute de tatăl său plecaseră să o caute prin furtună pe Mary-Beth Fletcher, deși de fapt nu trecuseră mai mult de treizeci de minute.

Dar Jennifer nu părea îngrijorată.

— Sunt bine. Am avut noi furtuni mult mai puternice decât asta. Să vezi când vin uraganele. Atunci este cu adevărat îngrozitor.

Tammy-Jo Aaronson își dădu ochii peste cap.

— Dacă se înrăutățește mai mult de atât, o să zburăm cu totul în ocean. Nervoasă, privea într-un colț întunecat al sufrageriei. Aș vrea să se aprindă lumina. Urăsc momentele când apare vreo pană de curent.

Celelalte două fete aflate în cameră chicotiră ușor.

— Te temi că domnișoara Helena va veni după tine? întrebă Allison Carter în bătaie de joc. Dintr-o dată Julie își opri privirea asupra lui Allison.

— De ce spui asta? întrebă ea, cu glas tremurător, amintindu-și povestea pe care le-o spusese Ruby în dimineața următoare funeraliilor bunicii.

Allison zâmbi răutăcios.

— Toată lumea știe despre fantomele din Devereaux. Întotdeauna se întorc, și am auzit că pe vreme de furtună sunt necruțătoare. Și, când este cu adevărat prăpăd, ies afară din cimitir și se furișează în casă.

Jeff, care stătea tăcut la capătul sofalei, privi speriat spre Allison.

— Ce-ce vor?

Allison se întoarse spre Jeff, coborându-și glasul până ce ajunse doar un șuierat răgușit.

— Băieței, spuse. Băieței ca tine. Și n-ai să știi niciodată când se vor năpusti asupra ta. De fapt, adăugă ea fulgerând cu privirea prin

colțurile camerei, pot fi aici chiar și acum, așteptând să te îndepărtezi și să rămâi singur pentru un moment…

— Încetează! o apostrofă Tammy-Jo Aaronson. Apoi, pentru că prietenele ei începură să chicotească observându-i teama ce-i răzbătea din voce, se sili să râdă. Este atât de stupid – începu ea, dar dintr-o dată amuți, iar fața îi deveni albă când ușile franțuzești fură smucite cu zgomot.

— Ce-ce-i asta, se bâlbâi Jeff, furișându-se de la capătul sofalei, lângă sora lui.

Un fulger licări afară. Dincolo de ușile franțuzești, se proiectă prin perdeaua subțire imaginea unei siluete ce se dilata dincolo de geam, încercând să desfacă închizătoarea.

Una dintre fete țipă înăbușit, iar Jeff se lipi de sora lui, strecurându-și mâna în jurul taliei ei. Apoi, după ce tunetul trecu, auziră o voce strigând de afară.

— Julie? Iubito, deblochează ușa. Am să mă înec!

Tensiunea din cameră dispăru imediat ce recunoscură vocea Margueritei. Julie alergă spre ușă și răsuci închizătoarea, ținând ușa împotriva vântului până ce mătușa ei se strecură înăuntru, cu haina de ploaie udă leoarcă.

— Ușa principală era încuiată și mi-am uitat cheile. Nu m-ați auzit când am sunat?

Julie o privi o secundă pe mătușa ei și începu să chicotească.

— Cum am fi putut auzi, electricitatea nu funcționează, îți amintești? Și nu există niciun clopoțel. Dar unde sunt tata și Mary-Beth?

— Nu am putut-o convinge pe Mary-Beth să se întoarcă, spuse Marguerite. Am încercat să vorbesc cu ea, dar n-a vrut să mă asculte. Dar… Se întrerupse privind spre Julie. Tatăl tău? întrebă ea. De ce-ar fi trebuit să-l văd? Nu este aici?

Julie clătină din cap.

— A plecat după tine, explică ea. Era îngrijorat că ai ieșit în furtună și…

Înainte ca ea să termine, ușa principală se deschise, trântindu-se apoi imediat; Kevin apăru cu hainele ude și îmbibate de noroi, și rămase între ușile duble dintre antreu și sufragerie. Cu obrajii îmbujorați, de parcă ar fi fugit privi spre Marguerite.

— Aici erai? îngână, în sfârșit, cu glas întretăiat. Dumnezeule, mă simt ca și cum aș fi cutreierat toată insula. Unde ai fost?

Marguerite se încruntă.

— Pe drum, bineînțeles. Dar Mary-Beth nu a vrut să se întoarcă. Spunea că vrea să plece acasă.

— Acum? întrebă Kevin, arătând cu un gest spre furtuna de afară. Dumnezeule, nimeni n-ar putea să treacă pe digul rutier acum. Este complet acoperit de apă.

Fetele schimbară priviri neliniștite.

— Dar, atunci, unde este? întrebă până la urmă Allison. Dacă nu este pe insulă și nici nu putea să plece… Vocea îi coborâse pe măsură ce realiza implicațiile cuvintelor ei.

— Nu, n-are rost să ne gândim acum la asta, spuse Marguerite repede, când văzu frica oglindită pe chipul fetelor. Kevin n-avea cum să cerceteze toată insula – nu a avut timp. Și s-ar putea ca ea să fi reușit să treacă de dig. Va-va trebui să stăm aici și să așteptăm, nu-i așa? Vom aștepta aici până va trece furtuna, și apoi vom încerca să aflăm ce s-a întâmplat.

— Eu pariez că știu ce s-a întâmplat, spuse Jeff, privindu-l pe tatăl său. Pariez că a prins-o fantoma. Pariez că a venit s-o caute, și a luat-o cu ea.

Kevin își privi ironic fiul.

— Ce te-a făcut să te gândești la asta?

Jeff se întoarse spre Allison Carter.

— Ea ne-a povestit. A spus că toate fantomele Devereaux se întorc atunci când este furtună.

Allison râse puțin prea tare.

— Glumeam doar, îi spuse lui Jeff, apoi se întoarse spre Kevin. Pe cuvânt, domnule Devereaux, n-a fost decât o glumă.

— Dar dacă n-a fost? întrebă Jeff. Dacă este adevărat? Dacă bunica s-a întors și a luat-o pe Mary-Beth? Dacă a ucis-o?

Șocul aduse tăcerea în cameră.

— Jeff, ai spus un lucru groaznic, interveni Marguerite, pe un ton atât de aspru, încât Jeff se dădu un pas înapoi. Ar trebui să-ți fie rușine de tine, chiar și numai pentru că ai gândit așa ceva!

Jeff își privi un moment mătușa, clipind, apoi izbucni în lacrimi și se repezi pe scări în sus.

• Capitolul 12

Furtuna încetase, și un calm straniu se instalase peste Insula Devereaux. Peste tot, insula era acoperită de moloz, ramuri rupte împrăștiate de vânt. Marea, pe care pluteau încă rămășițe ale furtunii, era acoperită de o spumă albă, și un vânt greu bătea statornic spre imensa plajă sălbatică. Dar cerul era clar, de un albastru intens; doar către nord, unde furtuna se retrăgea spre orizont, era plumburiu. Vântul se transformase într-o briză ușoară, abia perceptibilă, și deja începea să se simtă din nou căldura obișnuită. Aburul ieșea din pământ ca o ceață neclară, pe măsură ce ploaia abia căzută se evapora sub puterea soarelui.

Alicia Mayhew venise și plecase, iar conacul era acum lipsit de prezența fetelor care așteptaseră cinci ore interminabile încetarea furtunii. Treizeci de minute mai devreme, când Alicia tocmai ajunsese, legătura telefonică fusese restabilită și începuse să funcționeze și telefonul.

Chiar când Alicia era gata de plecare, Kevin o opri pe verandă s-o întrebe dacă nu cumva o văzuse pe Anne pe undeva, prin oraș, sau poate mașina ei.

Alicia clătinase din cap. „Dar dacă aș fi în locul ei, m-aș mai gândi la insulă”. Amintindu-și de forța furtunii care-i ținuse pe cei din Devereaux închiși în casele lor aproape o zi întreagă, clătinase din cap. „Am mai văzut și alte vijelii, dar asta a fost cu totul altceva.” Ochii ei arătaseră apoi îngrijorare. „Sper ca Mary-Beth să nu fi pățit nimic”.

Kevin reușise să zâmbească.

— Din câte mi-a spus Marguerite, părea că este în regulă. A fost furioasă de ceva și nu a mai vrut să se întoarcă aici.

Alicia își încruntase sprâncenele, înțelegătoare.

— Fata asta este mereu supărată de ceva. De data asta, bănuiesc că este în legătură cu fiica ta. Mary-Beth avea de luni de zile o slăbiciune pentru Kerry Sanders, dar de când a cunoscut-o pe Julie, nu mai are ochi pentru altcineva. Ei bine, încheiase ea, privind spre mașina plină cu adolescente, ar fi cazul să plec acasă. Anunță-mă dacă ai vreo veste de la Anne, vrei? adăugase coborând scările. Sunt foarte curioasă să aflu ce crede despre mica noastră vijelie.

Kevin ridicase din umeri, cu un aer trist.

— Mă tem că n-am să fac altceva decât să pun gaz pe foc. Este hotărâtă să nu rămână aici și, după toate astea, nu pot să spun c-o învinuiesc prea tare.

Alicia Mayhew se întorsese, surprinsă.

— Să rămâi aici? Vrei să spui că te gândești să te muți înapoi?

Kevin aprobase din cap.

— Deocamdată este totul neclar, dar se pare că avem motive întemeiate să rămânem. Totul depinde de Anne… Vocea lui se stinse, dar Alicia încuviințase înțelegătoare.

— Crede că trăim ca în pădure și că suntem lipsiți de cultură, așa-i?

Kevin roșise ușor, aprobând.

— Ei bine, n-o pot învinovăți, suspinase Alicia. Cred că vreo sută de ani am fost așa, doar că lucrurile s-au mai schimbat. Zâmbise încurajator. Ce-ar fi să vorbesc eu cu ea? sugerase. Poate am să reușesc s-o conving să ne acorde măcar o șansă.

— Aș aprecia foarte mult asta, replicase Kevin în timp ce telefonul din hol începuse să sune ascuțit. Trebuie să răspund, s-ar putea să fie Anne. Îi făcuse semn cu mâna Aliciei și urcând grăbit treptele, intrase în casă și ridicase receptorul Alo?

— Kevin? Aici Muriel Fletcher. Mary-Beth mai este încă acolo?

Kevin simți un gol în stomac. Mary-Beth trebuia să fi ajuns de mult acasă. Apoi auzi vocea Margueritei, vorbind de la una din derivațiile de sus ale telefonului.

— Muriel? Vrei să spui că Mary-Beth n-a ajuns încă acasă?

— Nu. Dar este acolo, nu-i așa?

— N-nu, rosti Marguerite, iar Kevin distinse îngrijorarea ce răzbătea din vocea ei. Ea… mă tem că… ei bine, a refuzat să mai rămână aici. Era supărată în legătură cu ceva și s-a decis să plece acasă pe jos.

— Pe jos? Pe furtuna asta? Dumnezeule, Marguerite, cum ai putut s-o lași să facă una ca asta?

Vocea Margueritei tremură.

— Am încercat s-o opresc, dar n-am reușit, Muriel. Pur și simplu și-a luat pardesiul și a plecat. Am mers după ea și am încercat s-o conving să se întoarcă, dar n-am putut. A… ei bine, de fapt a fugit de mine.

— Oh, Doamne, gemu Muriel. De fapt, nu era foarte surprinsă. De

regulă fata ei se aprindea foarte repede, și chiar și Muriel avea probleme cu ea pentru a o ține sub control.

— După aceea am plecat din nou după ea, dar până să ajung la digul rutier, dispăruse, continuă Marguerite. Dar să știi că nu era prea rău când am văzut-o. Furtuna părea că se mai domolise puțin și, probabil, a traversat. Oricum, se putea întoarce înapoi, nu-i așa?

Muriel ezită, încercând să se pună în locul fiicei ei.

— Nu, spuse ea în final. Probabil că n-ar fi făcut-o. Dacă era furioasă în niciun caz. Mai degrabă ar fi în stare să stea singură în furtună decât să admită că a greșit.

— De fapt, sunt sigură că totul este în regulă, insistă Marguerite. S-ar putea să se fi dus la unul dintre prietenii ei.

Urmă o nouă ezitare, dar când Muriel Fletcher vorbi din nou, Kevin îi simți îngrijorarea din voce.

— Poate că da. Oricum, am să sun prin împrejurimi. Și, Kevin? Mai ești acolo?

— Sunt aici, zise Kevin.

— Te deranjează dacă arunci o privire primprejur? Știu că îți cer mult, dar…

— Bineînțeles că o voi face, replică Kevin. Am să te sun cam într-o oră.

Puse receptorul jos și, un moment mai târziu, auzi pașii neregulați ai surorii lui înaintând pe holul de la etajul doi spre capătul scărilor. Se uită la el cu o figură îngrijorată.

— N-ar fi trebuit s-o las să plece, Kevin. Dacă i s-a întâmplat ceva, totul va fi numai din vina mea. N-ar fi trebuit s-o las să plece.

— Curaj, Margie, spuse Kevin, folosind involuntar numele de alint cu care o chema când era copil. Deocamdată nu știm dacă i s-a întâmplat ceva. Am să ies să arunc o privire în jur – dar înainte să poată termina, auzi o mașină oprind afară și, o clipă mai târziu, sunetul greu al unor pași pe verandă. Soneria sună chiar în momentul în care deschidea ușa.

Pe verandă stătea Will Hempstead, cu o expresie sumbră, privindu-l grav. Numaidecât Kevin își dădu seama că se întâmplase ceva cu adevărat rău și, instinctiv, făcu un pas înapoi.

— Este vorba de Anne, Kevin, spuse șeful poliției. Este un anunț foarte greu de făcut. Ea – ei bine, corpul ei a fost adus de apă, ceva mai la nord de oraș. Nu știm… de fapt nu știm exact ce s-a întâmplat, dar…

Hempstead continuă să vorbească, dar Kevin nu mai auzi nimic. Nu era posibil. Anne nu putea fi moartă – nu putea! Plecase doar într-o plimbare, numai ca să fie puțin singură. Urma să se întoarcă. Putea să se întâmple asta în orice moment, și nu va mai fi niciodată supărată. Îi va zâmbi și-i va spune că a trecut totul, și…

Dar ea nu se va mai întoarce. Ceva se întâmplase și niciodată nu se va mai reîntoarce, la el sau la copii.

Se lăsă pe scaunul de lângă ușă și își îngropă fața în mâini, în timp ce primul suspin de durere făcu să-i tresară corpul.

•

Se pare că până și creaturile nopții tăcuseră.

Aerul era liniștit și ultimii brizanți de furtună muriseră de mult. Doar un clipocit ușor persista în întuneric, și Kevin, singur în camera pe care o împărțise cu Anne, privea afară pe fereastră. Mintea îi era amorțită, incapabilă să accepte adevărul în legătură cu ceea ce se întâmplase. Era animat de o profundă nevoie de a vorbi cu Anne, s-o strige, ca și cum ea s-ar fi aflat undeva în baie, pregătindu-se de culcare. De vreo două ori i se păruse că aude ceva și privise nerăbdător, gata să deschidă ușa pentru ca Anne să intre în cameră. Dar se stăpânise de fiecare dată.

Nu era Anne.

Niciodată nu va mai fi Anne.

Reconstituiseră împreună ce se întâmplase. Nici măcar nu izbutise să treacă dincolo de digul rutier. Vântul și marea o prinseseră, trăgând mașina de pe șosea și blocând-o înăuntru. Dar aproape că se eliberase.

Încă îi mai sunau în minte cuvintele lui Will Hempstead.

— Am găsit mașina. Scăpase din ea. Aproape că reușise. Dar după urmele de pe corpul ei, se pare că o centură de siguranță i s-a înfășurat de gleznă și a ținut-o la fund. Atât de stupid. Afurisită stupizenie!

Kevin aproape că își dorea ca Will să nu-i fi spus. Într-un fel, i-ar fi fost mai ușor dacă și-ar fi imaginat că a murit instantaneu, inconștientă, datorită vreunei lovituri. Dar ca să te lupți până în ultimul moment, să fii atât de aproape de supraviețuire…

Se cutremură și încercă să-și stăpânească lacrimile ce-l copleșeau. Incapabil să se abțină, se lăsă pradă unui hohot de plâns tăcut, câteva minute, până când valul distrugător de durere se potoli. Deschise fereastra și inspiră adânc, în plămâni, parfumul greu.

Mirosul a fost cel care a declanșat totul, parfumul puternic ce îl purtă deodată înapoi, spre tinerețea sa, în zilele de dinaintea morții tatălui, când viața părea atât de minunată pentru el. Dar apoi, când împlinise șase ani, tatăl lui își rupsese gâtul, căzând din pod, și murise. După asta totul se schimbase.

Dintr-o dată, mama lui își îndreptase întreaga atenție către Marguerite, și Kevin nici măcar n-o putea învinui pentru asta, cel puțin nu acum. Nu din perspectiva propriei lui maturități. La urma urmei, Marguerite semăna atât de mult cu mama lui. Avea frumusețea ei, grația, talentul ei…

Marguerite devenise deodată viața ei și, în hotărârea sa că fata va trebui să aibă cariera pe care ea o ratase, îl părăsise cu totul pe Kevin. Îi întorsese spatele și, în final, îl scosese din viața ei, trimițându-l la o școală militară.

La Fortăreață, unde în fiecare an petrecea nouă luni mizerabile, numai pentru a fi trimis în fiecare vară într-o tabără în Maine.

Acasă – acasă la Sea Oaks – numai de Crăciun.

Locul ăsta n-ar mai fi trebuit să însemne pentru el acasă, nu, după toți acești ani. Și totuși, când dulcele miros al verii sudiste îi umplu plămânii, se simți, în sfârșit, acasă.

Mama lui fusese ceea ce urâse aici, nu acest loc.

Și-ar fi dorit ca Anne să fi putut înțelege asta, că atunci când își exprima mereu ura pentru acest loc, nu era de fapt îndreptată în mod direct spre acest oraș, sau insulă, sau casă.

Numai spre mama sa.

Dar mama lui era moartă acum.

Și la fel și Anne.

Tot ce-i mai rămăsese era Sea Oaks. Sea Oaks și visul lui. Visul pe care sperase ca Anne să-l împartă cu el, ajutându-l să devină realitate.

Încet, privind afară, spre insulă, și simțind casa în jurul lui, înțelese că decizia lui era finală. Fără prezența Annei alegerea nici nu mai avea sens. El aparținea acestui loc, aici erau rădăcinile lui, și aici va rămâne împreună cu copiii și sora lui.

Va sta și va supraviețui.

Dar știa că Anne nu-l va părăsi niciodată. Nici măcar după douăzeci de ani de căsnicie fericită, deși ultimele lor momente împreună fuseseră momente de furie. Furie și amărăciune. Și acesta era un lucru cu care va trebui să trăiască tot restul vieții.

— Îmi pare rău, murmură în noapte. Oh, Anne, îmi pare atât de rău. Doar dacă…

Dar nu mai putu continuă, pentru că, de fapt, nu-i mai rămăsese niciun „doar dacă”. Tot ce-i mai rămăsese era realitatea, și un ciudat gol înlăuntrul lui.

•

Marguerite se mișcă încet pe hol, încercând să nu tulbure tăcerea casei. Se opri în fața ușii lui Kevin ascultând un moment. Era liniște, dar chiar când se pregătea să bată ușor în ușă, tăcerea fu întreruptă de murmurul surd al unei dureri imposibil de stăpânit, și Marguerite ezită.

Ce i-ar fi putut spune? Ce i-ar fi putut spune pentru a ușura durerea pe care, probabil, o simțea?

Nimic.

Mâna sa, oprită foarte aproape de ușă, se retrase, și ea trecu mai departe.

Durerea din șold era mult mai suportabilă în această după-amiază, și nici nu șchiopăta prea tare. Asta, bineînțeles, pentru că furtuna trecuse. Întotdeauna, după trecerea furtunii, șchiopăta mai puțin.

Se opri în fața ușii la Jeff, ascultând din nou, apoi intră în cameră fără să mai ciocăne. Băiatul stătea întins în pat, cu ochii larg deschiși ațintiți spre tavan. Se apropie de pat și se aplecă dezmierdându-i ușor obrazul.

Dar el își întoarse fața.

— Îmi pare rău, dragul meu, spuse Marguerite, lăsându-se ușor pe marginea patului. Îmi pare atât de rău de ce s-a întâmplat.

Jeff o privi furios, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu este drept, spuse cu glas întretăiat. De ce a trebuit mami să moară? Nu este deloc drept!

— Știu, șopti blând Marguerite, încercând să-l mângâie din nou. Știu cum te simți și aș vrea să știi…

Dar din nou Jeff îi întoarse spatele, trăgându-și pătura peste cap și ghemuindu-se ca o minge.

— Lasă-mă în pace, se smiorcăi, cu vocea înfundată din cauza păturii. Tu nu ești mama mea, așa că lasă-mă în pace!

Mâna Margueritei se retrase ca arsă. Stătu un moment nemișcată, întrebându-se ce să facă, apoi se ridică cu greu în picioare. Se aplecă încă o dată, pentru a-l bate ușor cu palma pe umăr. Simțindu-se vag nemulțumită, Marguerite părăsi camera, închizând ușor ușa în urma

ei.

Înaintă încet de-a lungul coridorului și ajunse în sfârșit la ușa lui Julie. Așteptă un moment, ascultând din nou, apoi bătu ușor. După o clipă, auzi vocea lui Julie, clară, dar oarecum stranie.

— I-intră.

Marguerite răsuci mânerul și împinse ușa. Cu ochii roșii de atâta plâns, Julie stătea în pat, sprijinindu-și spatele de câteva perne. Marguerite rămase un moment pe loc, cu inima strânsă, la vederea fetei.

Ca mine, gândi. Seamănă atât de mult cu mine când eram de vârsta ei.

Pas cu pas, se apropie de nepoata ei. Simți brațele lui Julie încolăcindu-i-se în jurul gâtului și presându-i pieptul cu fața.

— Ce-am să mă fac, suspină Julie, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Oh, mătușă Marguerite, ce se va întâmpla? M-mă simt atât de tristă și așa – așa de singură. Nu mai pot suporta, mătușă Marguerite. Pur și simplu nu mai pot suporta.

— Liniștește-te, draga mea, șopti Marguerite în urechea lui Julie. Totul o să fie bine. Eu voi avea grijă de tine, draga mea. Voi avea mereu grijă de tine, și niciodată nu vei mai fi singură. Niciodată de acum încolo.

O simți pe Julie relaxându-se încet în brațele ei și suspinând din ce în ce mai rar. Marguerite o legănă ușor un timp, îngânându-i încet un cântec de leagăn.

Rămase acolo multă vreme după ce Julie, în sfârșit, adormise, privindu-și nepoata, aplecându-se din când în când pentru a-i mângâia obrazul și a-i îndepărta o șuviță de păr de pe frunte.

Totul va fi bine, gândi Marguerite, când în sfârșit începură să se arate zorii. Ea va avea grijă de ei toți; va avea grijă de Kevin și de Jeff.

Și de Julie.

Va avea grijă de Julie la fel cum Helena îi purtase ei de grijă.

Da, de acum încolo totul va fi bine…

• Capitolul 13

De două săptămâni, un soi de ciudată amorțeală plana asupra lui Sea Oaks, ca și cum moartea Annei ar fi alungat orice dorință dincolo de conac. O indiferență rece îl cuprinsese pe Kevin și, în primele zile după funeralii – niște funeralii foarte discrete, având în vedere că în scurtul timp de când Anne venise acolo foarte puțini oameni din Devereaux reușiseră s-o cunoască –, se surprinsese adesea nefăcând nimic în cea mai mare parte a zilei. Urma să înceapă cu mici activități, probabil nimic mai mult decât curățarea unei porțiuni de grădină, când, dintr-o dată, deveni conștient de timpul care trecea – timp pe care și-l petrecuse într-o lume aparte, o lume în care soția lui se mai afla aproape de el, atât de intim încât ar fi putut chiar s-o atingă. Dar n-avea cum s-o atingă, nu tocmai, nici măcar în această perioadă de tăcere, retras în nemișcare, n-avea cum s-o mai atingă. Fusese un timp dureros, și când se încheie, Kevin constată că nu-i mai rămăseseră decât amintirile, și continuă să-și asume mici corvoade, care îl făceau să suporte mai ușor singurătatea din el. Și totuși, pe măsură ce treceau zilele, își dădea seama că trebuia să iasă din această izolare, să înceteze de a se mai învinovăți pentru tot ce rămăsese nerostit între el și Anne. Îi avea totuși alături pe copii, pe Marguerite și Sea Oaks. Cu fiecare zi, încet, încet, reuși să facă puțin mai mult, pentru ca interesul lui pentru lumea reală să renască, gândindu-se din ce în ce mai puțin la durerea lui.

Acum, pe măsură ce rana lui se vindeca, putea să observe progresele făcute la conac. Terenul din jurul casei, lăsat de atâta timp în paragină, fusese curățat, iar grădinile își arătau menirea pentru care fuseseră plănuite și create. Vopseaua scorojită fusese curățată cu grijă și peretele tencuit, așa încât casa era pregătită pentru zugravii care urmau să înceapă munca într-o săptămână sau două. Dar ceea ce era cu adevărat nevoie să facă, era să înceapă munca în interior, lucru pe care, fără voia lui, îl lăsase deoparte și nu din cauză că n-ar fi știut exact ce avea de făcut, fiindcă de fapt stabilise totul. Cu ochii minți decisese deja felul în care avea să arate fiecare cameră, și chiar și renovarea etajului trei unde el, Marguerite și copiii aveau să locuiască eventual. Toate erau perfect concepute, cu detalii, gata să fie puse pe hârtie de un arhitect din Charleston, pe care îl contactase

chiar ieri. Și totuși, în ciuda planurilor sale, încă amâna zi după zi, munca brută ce urma să fie făcută în interiorul casei în timp ce se mișca din cameră în cameră, putând aproape să audă vocea mamei lui, șoptindu-i: „Asta este casa mea. Nu ai niciun drept să o schimbi. Trebuie să rămână așa cum este, cum am lăsat-o eu.”

Situația reală – faptul că Marguerite, el, Julie și Jeff ocupau fiecare câte o cameră, și că sora lui îl rugase să nu se apuce încă de camera copiilor și de apartamentul mamei lor – nu era decât o scuză. Mai erau încă trei camere în care putea lucra, și care aveau urgentă nevoie să fie decojite și tencuite, la fel ca și exteriorul casei. Într-adevăr, în unele zile, după ce-și termina munca și petrecea câteva minute hoinărind prin conac, se întreba dacă va fi cu adevărat capabil să realizeze tot ceea ce-și pusese în gând să facă.

Și totuși, după lungi conversații cu Sam Waterman, concluzionă ce avea de făcut. Pe lângă asta, reușise să întocmească un plan care urma să-i asigure întreaga finanțare de care avea nevoie, cu singura condiție ca el să rămână la Sea Oaks.

În această dimineață trebuia să vorbească cu Marguerite despre planurile lui. Nu avea cum să mai amâne.

Și nici copiii nu mai puteau fi lăsați deoparte. Știa că în ultimul timp îi neglijase, silindu-i să se împace cu moartea mamei lor cum puteau, timp în care el își îngrijise propria-i rană. Nu era drept, și totuși, în primele zile după neașteptata nenorocire, nu fusese capabil de nimic altceva. Realizase însă ce se petrecea în jurul lui, felul în care fiecare dintre ei se împăcase cu tragedia.

Julie părea că se maturizase peste noapte. Chiar în dimineața funeraliilor lui Anne, dovedise o maturitate pe care nu o observase până atunci la ea. Fără ca cineva să-i atragă atenția, începuse să-și urmărească fratele, asigurându-se că-și făcuse toaleta, controlând ca în camera lui să fie cât de cât curățenie dereticând și terminând ea însăși treaba, la fel cum făcea și mama ei. La funeralii stătuse alături de Jeff, ținându-i mâna și îngenunchind lângă el pentru a-l încuraja atunci când îl podideau lacrimile. Și seara, când Kevin ajunsese sus, o găsise pe Julie ieșind din camera lui Jeff. Îl dusese în cameră, stătuseră de vorbă și pe urmă îi citise. Forțându-se să zâmbească, îi explicase că n-o făcuse doar pentru el – o făcea și pe ea să se simtă mai bine. Și totuși, uneori, când, fără să fie văzut, o urmărea pe Julie, care stătea tăcută citind o carte sau privind la televizor, putea să vadă durerea din ochii ei, mâhnirea pe care se silea atât de mult să

și-o stăpânească. O dată, aflându-se singuri în bibliotecă, încercase să-i vorbească, dar numai după câteva cuvinte, ea refuzase, clătinând din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spusese ea. Nu acum. Poate peste câteva zile. Dacă aș vorbi cu tine despre moartea mamei, aș începe să plâng și n-aș mai fi capabilă să mă opresc. Apoi va începe și Jeff să plângă și nu voi mai fi capabilă să am grijă de el. Ochii ei îi întâlniseră pe ai lui. Trebuie să am grijă de el, tată. Mama și-ar fi dorit asta.

Acum, în timp ce urca la Marguerite, Kevin se gândi că Anne ar fi dorit ca și el să aibă grijă de Jeff. Și în asta eșuase. Nu știa ce să-i spună lui Jeff. Cum i-ar fi putut explica fiului său cum o lăsase pe mama lui să plece în furtună, deși știa cât este de periculos, că el, Kevin, o lăsase să moară? Jeff l-ar fi urât pentru asta – poate la fel de mult cum se ura el însuși –, iar el nu putea suporta ideea asta. Așa că se surprinsese evitându-și aproape fiul, observând cum se retrage din ce în ce mai mult în el însuși. De fapt, în ultimele zile Jeff se mulțumise să-i spună doar unde pleacă și ce are de gând să facă. Dar avea să schimbe totul, își spuse Kevin bătând la ușa Margueritei. Adevărata muncă în casă abia urma să înceapă, și ei toți aveau să înceapă o viață nouă. Și totul va funcționa.

— Intră, spuse blând Marguerite.

Kevin împinse ușa și o văzu pe sora lui, care, încă în rochie de casă, stătea lângă fereastră cu o carte în poală. Privi spre el și-i zâmbi smerit.

— Știu că ar fi trebuit de mult să mă îmbrac, dar este atât de cald, și pentru că tot n-am nimic de făcut atât de important încât să nu mai poată fi amânat cu o zi, credeam…

— Mi-e teamă că eu am ceva ce nu suferă amânare, o întrerupse Kevin, lăsându-se pe marginea patului ei. Este vorba de renovare. O vor începe în două săptămâni.

Marguerite îl privi pierdută.

— Doar două săptămâni? Dar credeam – ei bine, credeam că vor fi luni.

Kevin ridică neajutorat din umeri.

— Nu pot aștepta luni de zile. Dar am o problemă. Îi expuse și ei planurile lui, explicându-i modificările ce urmau să fie făcute la etajul doi și ce ar mai fi trebuit construit la etajul trei. Problema este cu podeaua, încheie el. Nu-ți cer să renunți la camera ta – sau cel

puțin nu încă – dar trebuie să încep lucrul la celelalte.

Marguerite clipi.

— Dar este vorba de camera roz, și de camera verde…

— Și de camera copiilor, și de camera mamei, o întrerupse Kevin, decis să atace problema la care se gândea. Marguerite păli ușor, și Kevin îi văzu corpul contractându-se. Nu pot să repar camerele pe rând, am ajunge la niște cheltuieli astronomice. Asta înseamnă că va trebui să rezolvăm cu lucrurile mamei. Cât despre camera copiilor… începu el, dar în mod deliberat își lăsă vocea să se stingă. Nu numai o dată de la moartea mamei lor dorise să abordeze subiectul acestei camere, ce se afla în ruină. Dar acum nu mai putea fi ținut deoparte.

Marguerite rămase tăcută o clipă, crispându-se când durerea din șold o săgetă, coborându-i apoi până în piciorul beteag. Făcu tot ce-i stătea în putință s-o ignore și, în final, luând o decizie, se ridică, cu piciorul amenințând să cedeze sub ea.

— Știu că te întrebai ce este cu acea cameră, spuse în sfârșit. Respiră adânc și, atunci când începu din nou să vorbească, ochii ei îi evitară pe ai fratelui său. Eu am făcut-o. Eu… ei bine, presupun că întotdeauna am sperat că într-o bună zi mă voi mărita și voi avea copiii mei și… ei bine, bănuiesc că această cameră a fost modul meu de a-mi păstra speranțele vii. Am-am început într-o bună zi să lucrez la ea. La început am renovat-o, iar pe urmă, după un timp, i-am făcut draperiile și am mobilat-o, totul era gata. Dintr-o dată, ochii ei strălucitori poposiră asupra lui. Și atunci mama a distrus-o. Spunea că n-a fost decât o fantezie și că trebuie să uit totul. Așa că a distrus totul într-o singură zi. Vocea începu să-i tremure. A spart toată mobila, a sfâșiat husele și a rupt picturile. După asta a încuiat-o și mi-a interzis să mai intru vreodată în ea.

Kevin o privi pe sora lui, nevenindu-i să creadă.

— Și tu n-ai mai intrat? întrebă stupefiat.

Marguerite clătină din cap.

— N-n-am putut, admise ea. Tot timpul mi-am imaginat că după moartea mamei aș putea reuși să refac totul. Rămase un moment tăcută, apoi continuă: Dar acum am aproape cincizeci, nu-i așa? N-am de gând să mă mai mărit și nici copii nu voi mai avea. Și nu sunt nebună. Așa că ia camera pentru copii și fă ce vrei cu ea. E timpul să renunț la ea cu totul.

Kevin încercă să-ș înghită nodul ce-i stătea în gât.

— N-nu sunt prea sigur ce-aș putea să-ți spun – începu el, dar

Marguerite își ridică mâna, oprindu-l.

— Nu spune nimic. Mă simt și așa destul de prost. Ruby și mama au înțeles și sper să înțelegi și tu. Acum s-a terminat. N-am să mă mărit și, pentru că totul se va schimba, va trebui ca și eu să mă schimb. Ochii ei îi întâlniră din nou pe ai lui, și Kevin avu impresia că zărește, pentru o secundă, o licărire stranie în ei. Să fi fost frică, sau poate disperare, dar pe cât de repede se aprinsese în ochii ei, pe atât de repede se stinse.

— Cum rămâne cu camera mamei? întrebă, în final, cu voce scăzută.

Marguerite ezită un moment, apoi spuse:

— Am să mă ocup eu. Am să-ncep chiar în dimineața asta.

Kevin mai așteptă un timp, gândindu-se la ce i-ar mai putea spune surorii lui, sau la vreun gest prin care i-ar putea arăta că înțelege toată puterea sacrificiului ei, dar până la urmă nu găsi nimic de spus. O sărută pe obraz și, fără un cuvânt, părăsi camera.

După plecarea lui, Marguerite rămase un moment nemișcată, simțind încă sărutarea pe obraz, apoi, involuntar, se șterse cu mâna. Cu șoldul pulsând, șchiopătă până la ușă și ieși pe hol, îndreptându-se către apartamentul mamei ei. Pătrunse întâi într-o mică antecameră, apoi mișcându-se încet, intră în prima cameră, sprijinindu-se de mahonul lustruit al mobilei; se opri, privind cutia muzicală din lemn de trandafir, pe care și-o amintea din copilărie. Cât de mult îi plăcuse capacul desfăcut, când urmărea turația lenești a discului de metal în timp ce o melodie nostalgică rezona din pâlnia de sunet. Îl ridică puțin, dar îl lăsă repede și ochii i se umplură de lacrimi. Intră în dormitor și începu să facă automat mici ajustări în felul în care hainele erau așezate pe umerașe, punând lucrurile într-o ordine pe care mama sa întotdeauna o dorise. Până la urmă, rămase în fața imensului dulap al Helenei, cu ochii ațintiți asupra șirului lung de rochii – de mult ieșite din uz – de care mama sa refuzase întotdeauna să se despartă.

Deodată, fără să fie sigură de ceea ce face sau pentru ce o face, scoase din dulap una dintre rochiile agățate acolo.

Și-o amintea bine. Era una dintre preferințele mamei ei – o rochie de petrecere, pe care Helena o comandase pe când Marguerite nu era decât o fetiță. Din mătase de un verde smarald, era tăiată în talie, așa încât cădea în falduri bogate în jurul trupului Helenei, ajungând aproape până la pământ.

Ținând-o pe lângă ea, Marguerite se întoarse spre oglindă. Cu rochia lipită de trupul ei, își privi propria imagine.

Chiar și după un sfert de secol, putea să vadă asemănarea. Oglinda reflecta imaginea unei femei care semăna izbitor cu mama ei la aceeași vârstă.

Scoțându-și rochia de casă, Marguerite își trase rochia Helenei pe ea.

•

Jeff traversă coridorul, privind fascinat către ușa întredeschisă de la camera bunicii lui. Nu era sigur de cât timp privea. De fapt, nu ieșise din camera lui pentru asta. O pornise în jos, cu gândul de a se întâlni cu Toby Martin, când observase că ușa de la camera bunicii lui era întredeschisă și venise să vadă de ce.

Și acolo o văzuse pe mătușa Marguerite stând în fața oglinzii, ținând pe lângă ea o rochie de modă veche și privindu-se. Apoi, în timp ce el o urmărea, ea o îmbrăcă, mișcându-se încet, și se privi în oglindă. În final, nebănuind prezența lui dincolo de ușă, se duse spre măsuța de toaletă a bunicii lui și începu să-și aranjeze părul, ridicându-și-l în vârful capului și prinzându-l cu un imens ac de păr.

Asta îi dădea un aer straniu, și Jeff începu deodată să simtă că n-ar fi trebuit să stea acolo și să privească, când simți o mână pe umăr.

Tresări violent, aproape țipând de surpriză, când mâna îi acoperi gura, și Ruby îi întoarse fața spre ea.

— Ce faci aici, sus? îl apostrofă Ruby, cu voce joasă, dar nu mai puțin fermă.

— N-nimic! spuse Jeff după ce bătrâna își luă mâna de pe gura lui. Nu făceam nimic. Eu doar…

— Doar o spionai pe mătușa ta, încheie Ruby în locul lui, cu voce șuierată. Mama ta nu te-a învățat niciodată că nu este frumos să faci astfel de lucruri?

Jeff încercă să se smulgă din strânsoarea ei.

— N-am spionat, protestă el. Pur și simplu am văzut ceva aici, și m-am apropiat să văd ce era.

Un moment, Ruby îl privi cu atenție pe băiat, apoi îi eliberă umărul din strânsoare.

— Bine, atunci fugi de aici și vezi-ți de treburile tale.

Jeff simți un imens val de ușurare când realiză că nu va fi pedepsit. O zbughi de-a lungul coridorului, dispărând pe scări în jos.

Dar Ruby rămase pe loc, urmărind-o cu privirea pe Marguerite, în

timp ce aceasta, în fața oglinzii, încerca să-și aranjeze părul într-un mod ce imita stilul preferat ani de-a rândul de Helena.

•

Kevin își împinse scaunul din fața mesei de bucătărie și luă farfuria cu resturile de mâncare, aruncându-le în container; apoi clăti farfuria, înainte de-a o pune într-o mașină de spălat vase, ce fusese instalată cu o zi înainte, și de care Ruby începuse să se plângă chiar din momentul în care fusese adusă.

Nu văd la ce ne folosește, bombănise ea chiar atunci când instalatorul încerca s-o pună în funcțiune. Mulți dintre cei de pe-aici nu s-ar sfii să vină să spele vasele, dacă ar fi plătiți pentru asta. Acum, în timp ce Kevin punea farfuria în cuva de inox a mașinii, privi în mod deliberat în altă parte.

— Trebuie să plec în oraș să mă întâlnesc cu Sam, spuse Kevin. Mai vrea să meargă cineva?

Jeff scutură din cap.

— Eu și Toby o să lucrăm la fort.

— Toby și cu mine, îl corectă Kevin automat. Julie?

— Mă întâlnesc cu niște copii pe plajă, spuse ea. Jenny, Kerry și nu mai știu cine.

— Pe plaja noastră? întrebă Marguerite, încruntându-se.

Julie, îngrijorată dintr-o dată, se întoarse spre mătușa ei.

— N-ar fi trebuit? întrebă ea. Vreau să spun, ne-ai promis că după moartea bunicii…

— Bineînțeles, o-ntoarse Marguerite. N-am avut intenția s-o spun în felul ăsta. Știi că prietenii tăi sunt bineveniți. Doar că – ezită privind spre Kevin, după ajutor, dar fiindcă el părea că nu sesizează neputința ei, se reîntoarse către Julie. Ei bine, mă întrebam doar dacă ar trebui să te vezi cu Kerry atât de repede după… Nu putu să termine ceea ce avea de spus, și vocea i se stinse, când Kevin, înțelegând deodată, interveni.

— Nu cred că-i va face rău, decise el. Pentru noi toți ar fi mai bine să fim cât mai ocupați, să vedem cât mai mulți oameni, și dacă Julie se va putea relaxa puțin cu prietenii ei, cu siguranță că trebuie să meargă.

— Dar este atât de repede… repetă Marguerite, și acum fu rândul lui Julie să privească rugător spre tatăl ei.

— Nu este chiar atât de repede, îi răspunse Kevin. Lucrurile nu sunt tocmai cum ar trebui și, pe urmă, viața merge înainte. Îi zâmbi

afectuos fiicei lui. Îți doresc o zi bună și, dacă vrei să-l inviți pe Kerry la cină, ar fi foarte bine. Pentru noi toți ar fi plăcut să avem o companie, pentru o mică variație.

— Pot să-l invit și eu pe Toby? întrebă Jeff, cu ton rugător.

Kevin se surprinse râzând pentru prima oară de la moartea Annei.

— Sigur că da. Invită pe oricine dorești. Își privi apoi ceasul și porni spre ușă. Dacă nu plec în acest moment, sigur voi întârzia. Dar, înainte de a ieși, Marguerite îl opri.

— Kevin, eu – ei bine, m-am mai gândit. În legătură cu apartamentul mamei. Știu ce ți-am spus azi-dimineață, dar m-am răzgândit.

Ochii lui Kevin se îngustară.

— Te-ai răzgândit? Dar credeam că am căzut de acord. Marguerite, am nevoie de camere. Eu…

— Înțeleg că ai nevoie de camere, dar nu te pot lăsa s-o iei pe a mamei. Nu încă. Eu… ei bine, pur și simplu nu pot. Ezită o secundă după care continuă. Am decis să mă mut chiar eu în camera mamei, Kevin. Poți avea camera mea și camera pentru copii. Împreună cu celelalte camere vor face cinci. Cu siguranță că sunt suficiente pentru început, nu-i așa?

Kevin își privi tăios sora.

— Nu este cazul să renunți la camera ta. Sau oricum, nu încă. Credeam că am decis…

— Dar doresc să renunț, insistă Marguerite. Mă voi muta pentru un timp în camera mamei. Asta o să-mi dea timp să mă uit prin lucruri și să decid ce voi face cu ele. Apoi, când va fi gata etajul trei voi fi gata și eu. O să meargă de minune. Într-adevăr va fi bine așa!

Kevin se gândi un moment, apoi încuviință.

— Dacă asta vrei cu adevărat, da. Apoi îi veni o altă idee. Cum rămâne cu scaunul-lift? întrebă el. Există vreun motiv ca să nu încercăm să scăpăm de el? Este dureros, dar ar trebui dus jos și folosit drept cuptor atunci când cade sistemul electric.

Marguerite ezită o clipă, apoi ridică din umeri.

— C-cred că n-are importanță, spuse în sfârșit. Fă ceea ce dorești.

Kevin ieși, iar un moment mai târziu Julie părăsi și ea bucătăria, urcând în camera ei să se pregătească pentru după-amiaza de pe plajă.

Jeff își îndesă în gură ultima bucățică din sandvici, apoi își împinse scaunul într-o parte și porni spre ușa din spate; înainte însă

de a apuca s-o deschidă, o auzi pe Marguerite.

— Unde îți imaginezi că pleci, tinere domn? întrebă ea.

Tonul ascuțit al vocii ei îl îngheță pe Jeff, și el se întoarse încet.

— A-afară, se bâlbâi. Mă întâlnesc la fort cu Toby.

— Chiar așa? întrebă Marguerite. Ei bine, mă tem că va trebui să mai aștepți. Ai niște treabă de făcut, nu-i așa?

Jeff privi nedumerit la mătușa sa.

— Ce?

— Trebuie să cureți masa și s-o ajuți pe Ruby la vase.

Jeff clipi. Despre ce tot vorbea? Niciodată nu curățase după dejun. El și Julie ajutau la spălatul vaselor după cină, dar vasele de la dejun erau întotdeauna spălate de Ruby însăși.

— Este în regulă, o auzi pe Ruby spunând. Lăsați băiatul să plece, domnișoară Marguerite. Nu este mult de curățat, și eu pot…

— Nu! șuieră Marguerite, fără ca ochii ei să-l părăsească pe Jeff. E timpul să înceapă să facă câte ceva pe aici. Este deja prea răsfățat și nu văd…

Jeff își pierdu deodată stăpânirea de sine și o privi furios pe mătușa lui.

— Nu sunt răsfățat, țipă el. Și tu nu ești mama mea ca să-mi spui ce să fac!

Marguerite se ridică, cu ochii scăpărând.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești pe tonul ăsta? Cum îndrăznești? Făcu un pas spre Jeff, dar el se trase înapoi.

— Să nu te apropii de mine! țipă el. Ești nebună! Asta ești. Te-am văzut ce făceai în dimineața asta și ești nebună! Apoi își făcu drum prin ușa de plasă și, sărind treptele din spate, fugi înspre dealuri, până ce dispăru după pâlcul de pini acoperiți de mușchi.

După plecarea lui, Marguerite rămase pe loc un timp; apoi se întoarse și, șchiopătând tare, părăsi bucătăria și ieși din casă.

Ruby o urmări cu ochi îngrijorați, dar nu spuse nimic.

Poate că greșesc, își spuse, începând să clătească vasele rămase de la dejun și punându-le, fără să-și dea seama, în mașina de spălat vase. Poate că nu înseamnă nimic. Poate că este vorba numai de vârstă.

Și totuși, în timp ce-și vedea de corvoadă, știa că nu greșește, că nu era vorba numai de ani. Nu, era mai mult decât atât.

Poate mult mai mult.

•

Julie stătea întinsă pe nisip, cu Kerry tolănit alături de ea. Fusese o

zi nu prea veselă, pentru că toți copiii de pe plajă erau prieteni cu Mary-Beth Fletcher și, de când se strânseseră pe insulă, fiecare dintre ei se întreba ce se întâmplase, de fapt, cu ea. Dar niciunul dintre ei nu prea avea chef să vorbească despre asta și, în final, deciseseră să nu aducă vorba despre Mary-Beth, și să încerce să se destindă.

Soarele bătea puternic, dar Julie nu se simțea rău, dimpotrivă, aproape îi provoca plăcere, simțind cum bronzul se instala pe pielea ei, pătrunzând prin uleiul de cocos cu care se unsese cam cu o oră în urmă. În jurul ei, se auzeau râsete ușoare și, puțin mai devreme, ea însăși râsese când Kerry plonjase după un Frisbee{5} aruncat de cineva, pe care îl pierduse, rămânând cu fața în nisip.

Simțind pe cineva care îngenunchease lângă ea, deschise ochii, și furișându-și privirea în sus, o văzu pe Jennifer Mayhew.

— *Iubesc* plaja asta, izbucni Jenny fericită. Este curată și este largă, și nu este nimeni pe-aici!

Julie chicoti.

— Ei bine, ar trebui să ne bucurăm de ea cât mai putem, fiindcă l-am auzit pe tata vorbind acum două zile cu domnul Waterman despre un teren de golf, și condominiu, și alte lucruri din astea.

Kerry se ridică, încruntându-și sprâncenele.

— Tatăl tău chiar crede că o să meargă? întrebă îngrijorat. Tatăl meu spunea că nu-și poate imagina cum ar putea cineva să vrea să vină aici. Vreau să spun că nu este decât un loc plictisitor.

Julie ridică din umeri.

— Dar Hilton-ul cum este? A fost același lucru. Și dacă tata spune că va merge, atunci va merge. Îi zâmbi lui Kerry. La urma urmei, tu ai crescut aici – tuturor le pare plictisitor locul în care s-au născut. Sau măcar ar trebui să li se pară, dacă ar avea puțină imaginație. Dar privește la plaja asta. Jenny are dreptate – este formidabilă! Și când vom termina cu casa, va arăta așa cum erați obișnuiți să arate, ba chiar ceva mai bine. Chicoti. Poate că vom reuși să recondiționăm și vechile case ale sclavilor și să le transformăm în locuințe.

Kerry o privi șocat o secundă, până realiză că glumește.

— Ei bine, sper să meargă, spuse el. Și așa doresc și ceilalți, adăugă el, ștergându-și nisipul de pe spate și picioare. Cel puțin, tatăl tău încearcă să facă ceva cu locul ăsta. Toată lumea crede că bunicii tale nu-i prea păsa.

Zâmbetul lui Julie se stinse.

— Nu cred că i-a păsat, spuse ea. Cred că dorea ca totul să rămână

așa cum era, și nu cred că și-a dat vreodată seama că totul se schimbase în jur. Ea încă o trata pe Ruby ca și cum ar mai fi fost o sclavă, adăugă ea, rotindu-și disprețuitor ochii. Nici nu-mi dau seama de ce Ruby continuă să mai stea.

Kerry zâmbi ghiduș.

— Sunt motive, o tracasă el. Ea încă nu și-a dat seama că *nu* mai este o sclavă…

— Asta este groaznic, spuse Julie, aruncând o mână de nisip spre Kerry, apoi sări în picioare și o luă la fugă după el pe plajă. Dacă aș ști că ai spus-o serios, nu ți-aș mai vorbi niciodată.

— Și dacă aș vorbi serios, niciodată n-ar mai trebui să-mi vorbești, replică Kerry, lăsând-o pe Julie să-l ajungă. Hai să facem o baie. Dar de data asta, fii atentă la valuri. Nu vreau ca mătușa ta să se mai supere o dată pe mine.

Plonjară în apă, scufundându-se în valurile mici ce scăldau plaja, după care începură să înoate dincolo de linia de brizanți. Curând ajunseră în larg, unde apele erau mai liniștite. Julie se cufundă și, atingând fundul mării, simți iarba, familiară de acum, unduindu-se pe lângă picioarele ei. Pluti apoi un timp pe spate, închizând ochii, pentru a-i feri de soare; când îl simți pe Kerry care se furișa spre ea, înotând pe sub apă, se răsuci. Băiatul ieși bolborosind afară, iar ea îl stropi, în timp ce el încerca să se îndepărteze de ea. Bătând puternic apa, se năpusti în urma lui și aproape că îl prinse când simți că ceva se lovește de piciorul ei.

Lăsă să-i scape un țipăt, mai mult de surpriză decât de frică, făcându-l pe Kerry să se oprească instantaneu și să se întoarcă.

— Ce este? o întrebă el.

— Nu știu! țipă Julie iar. Ceva s-a ciocnit de mine. Ca și cum ar fi fost un pește, sau cam așa ceva!

— Pariez că este o broască țestoasă, îi răspunse Kerry. Vin după iarbă de mare în locurile mai puțin adânci, și apoi merg să își lase ouăle pe plajă. Dacă te mai lovești din nou de ea, încearcă s-o înhați.

— S-o înhați? exclamă Julie. Ești nebun? Dacă mă mușcă?

Kerry începu să râdă.

— Nu mușcă. Încearcă doar să se îndepărteze și, dacă le scoți din apă, continuă să dea din picioare. Sunt foarte nostime!

Suspicioasă, închise ochii pe jumătate.

— Dacă mă minți – începu ea, dar înainte de a putea termina simți cum din nou broasca se lovește de ea. Fără să se mai gândească, se

cufundă în apă pentru a găsi ceea ce o lovise, orice ar fi fost.

Mâinile ei prinseră cu fermitate un obiect, dar nu foarte strâns. Se încruntă în timp ce încerca să-l aducă la suprafață, dar la un moment dat obiectul se înțepeni. Atunci îi dădu drumul, încercând să revină la suprafață.

Nu era o broască țestoasă, iar Julie își dăduse imediat seama de asta.

Era Mary-Beth Fletcher.

Fața îi era umflată și cea mai mare parte a ei fusese smulsă și mâncată de creaturile mării.

Tot ce rămăsese din ea era părul, care alcătuia o masă încurcată ce se înfășură acum în jurul mâinii lui Julie, trăgând-o spre el cu lăcomie.

Amândoi ochii dispăruseră, și orbitele goale erau ațintite spre Julie. În timp ce-o privea, un vierme ieși din craniul lui Mary-Beth și căzu în apă, răsucindu-se.

Țipând, Julie încercă să îndepărteze cadavrul, dar părul i se răsucise în jurul degetelor și nu își putea elibera mâna. Apoi, în timp ce stomacul începuse să i se revolte, iar țipetele ei atinseseră o notă isterică, Kerry ajunse lângă ea; îi descâlci părul ce i se încurcase de degete, îndepărtându-l furios – gest aproape inutil – spre rămășițele hidoase ale lui Mary-Beth, ce se balansau grotesc deasupra neliniștitei mări de vară.

Julie nu știu niciodată exact cum ajunsese pe țărm.

• Capitolul 14

Mica încăpere de lângă dormitorul Helenei strălucea blând în lumina difuză ce pătrundea prin obloanele ferestrelor, și Marguerite zâmbi ușor apreciindu-și cu privirea munca. Fiecare bucată de mobilă fusese lustruită până la perfecțiune, și ultima urmă de praf îndepărtată. Făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a acoperi partea deteriorată a sofalei Victoriene, cu un șal asortat, pe care mama sa îl iubea în mod deosebit, dar nu reușise nimic în legătură cu tapetul scorojit. Poate că dacă ar fi încercat, ar fi putut găsi ceva asemănător într-unul din magazinele de papetărie din Charleston. Dar chiar și astfel, pentru prima dată după mulți ani, camera arăta așa cum și-o amintea din copilărie.

Fusese întotdeauna camera favorită a mamei ei, și acum, că fusese curățată și lustruită, Marguerite putea înțelege și de ce. În mare parte, datorită luminii. Camera era scăldată de soarele după-amiezii, și asta făcea ca lemnul de trandafir și de mahon să pară că strălucește ca luminat de o flacără interioară. Și totuși, niciodată camera aceasta nu fusese agresată de căldura după-amiezii, ca celelalte camere ale casei. Dar, dincolo de lumină și temperatură – la fel ca și mama ei –, stând în această cameră, Marguerite își putea imagina că nimic nu se schimbase la Sea Oaks, că afară lanurile de bumbac erau în floare, îmbrăcând insula în alb, iar câmpiile se întindeau până dincolo de insulă, cât vedeai cu ochii. Aproape că simțea în jurul ei casa zumzăind de viață, în timp ce servitorii trebăluiau pregătind totul pentru bal.

Poate că în noaptea asta va fi muzică.

Își imagină sala de bal, cu candelabrele strălucind scânteietor, în timp ce toți prietenii familiei Devereaux dansau întreaga noapte de vară. Și apoi, la parter va fi pregătit un mic dejun, cu mesele din sufragerie încărcate cu omlete, pepeni galbeni și cupe imense pline de căpșuni.

Aproape că auzea muzica acum, sunetul înălțător al viorilor…

Deodată, Marguerite fu smulsă din reverie. Nu era muzică, era cu totul altceva. Ascultă atent și îl auzi din nou. Același sunet.

Nu erau viori.

Era o sirenă – o sirenă ce se apropia din ce în ce mai mult. Se

îndreptă spre fereastră, îndepărtă draperia și privi afară. Undeva, departe, se putea vedea o ambulanță ce tocmai părăsea satul, urmată îndeaproape de silueta alb-negru a singurei mașini de patrulare din oraș. În timp ce privea și asculta, ambulanța o luă pe digul rutier și sirenele se auziră din ce în ce mai puternic.

Inima Margueritei începu să bată tare, gândindu-se la Julie care își petrecea după-amiaza pe plajă, cu prietenii ei.

Prietenii ei și acel băiat…

Își aminti de cele întâmplate ultima dată, când Julie plecase la plajă cu Kerry Sanders.

Cu inima bătându-i acum să-i spargă pieptul, se grăbi spre coridor și începu o cursă dureroasă spre scări.

— Kevin! strigă ea. Kevin, unde ești? S-a întâmplat ceva!

Când ajunse în capătul scărilor îl zări pe Kevin privind-o nedumerit din holul de la intrare. Alături de el era Joe Briggs, antreprenorul pe care se grăbise să-l angajeze pentru renovare. Ignorându-l pe Joe, Marguerite își ațintă ochii asupra fratelui ei.

— Vine o ambulanță, scânci ea cu voce tremurată. I s-a întâmplat ceva lui Julie! Știu ăsta!

Începu să coboare scările, ținându-se de balustradă pentru a-și menține echilibrul, dar până când ajunse la parter, Kevin plecase deja, strecurându-se afară prin ușile franțuzești ale sufrageriei, urmat imediat de Joe Briggs. Când Marguerite ajunse în sufragerie, Ruby tocmai intra venind din bucătărie.

— Ce s-a întâmplat? Unde se duc?

— Pe plajă, strigă Marguerite. Ajută-mă, Ruby. S-a întâmplat ceva pe plajă. Vine o ambulanță, și mașina lui Will, și – se prăbuși, agățându-se de Ruby. Este vorba de Julie! Știu precis că este Julie. Ajută-mă, Ruby. Trebuie să cobor acolo.

Ruby veni imediat lângă ea, luându-i mâna pentru a o susține.

— Încearcă să te calmezi, domnișoară Marguerite, o certă Ruby, în timp ce ieșeau din casă, apoi o luară pe drum în jos, spre dealurile împădurite cu pini. Nu s-a întâmplat nimic cu Julie. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, Kerry Sanders ar fi venit imediat la noi!

Dar Marguerite auzi prea puțin din vorbele lui Ruby. Sunetul tânguitor al sirenei tăia acum aerul, și ea putu vedea ambulanța și mașina poliției, care se întâlniseră față în față, dincolo de porțiunea de drum ce servea insula cu ani în urmă, când terenurile mai erau cultivate.

Șoldul îi pulsa de durere, dar în disperarea ei reuși să-l ignore, cu o parte sprijinindu-se de Ruby, iar cu cealaltă ajutându-se singură, grăbindu-se spre plajă. Sirena se întrerupse brusc. Marguerite simți un ghem rece de teamă în stomac.

Este prea târziu. Este prea târziu, Julie este deja moartă.

— Repede! țipă ea, încercând să fugă, alandala, ținându-și piciorul drept țeapăn, împotriva durerii ce amenința s-o copleșească la fiecare pas.

Mormăind pentru sine, Ruby făcea tot ce-i sta în putință pentru a ține pasul cu frenetica ei stăpână.

O tăiară printre pini și ajunseră pe plajă, cercetând din ochi ceata de adolescenți care se strânseseră în jurul lui Will Hempstead. Atunci o văzu pe Julie, ghemuită pe nisip, cu Kevin alături, ținând-o. De cealaltă parte a ei stătea Kerry Sanders, ghemuit și el și privind neajutorat spre Julie, care plângea în hohote cu fața într-un prosop. Dar unde erau oamenii cu ambulanța?

Marguerite căută frenetic cu privirea până îi găsi. Nu se aflau lângă Julie.

Erau la câțiva iarzi mai departe pe plajă, trăgând ceva afară din valuri.

Deci nu era vorba de Julie.

Marguerite respiră adânc, eliberându-se de tensiunea din ea o dată cu aerul expirat, înainte de a se mișca din nou.

Un minut mai târziu se aruncă pe nisip și, trăgând-o pe Julie în brațele ei, îi legănă capul, ținând-o la pieptul ei.

— Draga mea, biata mea scumpă. Ce este? Spune-mi ce ți s-a întâmplat?

Julie nu spuse nimic, clătinându-și doar capul o dată cu hohotele de plâns, și o cuprinse cu mâinile pe după gât. Întregul corp îi tremura, ca și cum ar fi trecut-o fiori, iar mâinile se agățau de Marguerite, prinzându-se de ea cu o disperare ce izvora din teroare.

— Este vorba de Mary-Beth Fletcher, îi răspunse Kevin cu voce seacă privind neputincios. Au găsit-o în apă, s-a lovit de Julie. Julie… ea – vocea i se sparse și clătină din cap.

— Julie a scos-o afară, domnișoară Marguerite, termină Kerry Sanders, ochii lui evitându-i pe ai ei. Am crezut că era o broască țestoasă și ea a încercat s-o prindă.

În ochii Margueritei se putea citi oroare.

— Dumnezeule mare, exclamă ea, înconjurându-și nepoata

protector cu brațele. Totul este în regulă, șopti în urechea lui Julie. Totul va fi bine, draga mea. Acum sunt eu aici și nu voi permite nimănui să-ți mai facă vreun rău. Nimănui… Încă strângând-o delicat pe Julie, îl privi supărată pe Kerry Sanders. Pleacă acasă, spuse ea pe un ton dur. Du-te acasă și lasă-ne în pace.

Cuvintele ei îl loviră pe Kerry, provocându-i aproape un șoc psihic. Rămase nemișcat un moment, apoi se ridică și porni nesigur, fără o țintă anume. Dar Kevin veni după el și-l apucă de umăr.

— N-o lua în seamă, Kerry, spuse, conducându-l pe băiat câțiva iarzi pe plajă. Este doar supărată și îngrijorată pentru Julie.

Kerry îl privi și scutură din cap.

— Nu este numai asta. Același lucru mi l-a spus și când am adus-o pe Julie acasă în ziua în care a lovit-o valul. S-a purtat de parcă ar fi fost vina mea. Și poate că în acea zi a fost. Poate că ar fi trebuit s-o supraveghez mai atent. Dar – vocea i se sparse, și el făcu un efort să-și înghită nodul pus în gât. Dar ce era să fac astăzi? N-aveam de unde să știu că Mary-Beth este… și rămase tăcut, incapabil să-și termine fraza.

— Bineînțeles că n-aveai de unde să știi, îl asigură Kevin. Și când se va liniști, Marguerite se va gândi la toate astea și va înțelege că n-a fost vina ta.

Dar Kerry clătină din cap.

— Nu, nu va înțelege, spuse cu o amărăciune în glas nefirească pentru anii lui. Ea m-a plăcut întotdeauna, înainte de venirea lui Julie. Dar acum totul este diferit – acum se poartă de parcă m-ar urî, deși n-am făcut nimic rău, domnule Devereaux.

— Nimeni nu spune că ai făcut, rosti Kevin. Ai face bine să mergi acum acasă, și când ai să vii mâine sau poimâine totul o să fie în regulă – ai să vezi.

Dar Kerry nu plecă acasă. În schimb, o luă în jos, pe plajă, pentru a se alătura prietenilor lui care urmăreau cum corpul lui Mary-Beth Fletcher era introdus într-unul din sacii de plastic ce fusese adus din ambulanță. Abia după ce se termină cu Mary-Beth, își reîndreptară atenția asupra lui Julie; îi dădură ceva pentru a contracara efectul șocului și o așezară pe o targă pentru a fi transportată acasă. La sfârșit, în timp ce medicul părăsea plaja, urmărit îndeaproape de Marguerite, Kerry se pomeni cu Jennifer Mayhew lângă el.

— Ce s-a întâmplat cu Mary-Beth? întrebă el. Știe cineva?

Jennifer clătină din cap.

— L-am auzit pe Will Hempstead vorbind cu șoferul. Spunea că nu crede că va mai fi posibil să afle ceva. Spunea… Jennifer se opri puțin și, când începu din nou să vorbească, vocea ei suna ferm, deși fața îi era încă palidă. Spunea că a stat prea mult în apă și că… și că ce a mai rămas din ea nu este suficient pentru a putea spune ce s-a întâmplat.

— La naiba, spuse Kerry încet, clătinându-și capul. Haide. Ar fi cazul să plecăm și noi de aici. Dar în timp ce se îndrepta împreună cu Jennifer spre mașina lui, fură opriți de șerif.

— Kerry, cum se face că Bobby Hastings a bătut tot drumul până în oraș ca să mă cheme? De ce n-a urcat până la conac?

Kerry rămase tăcut, privindu-l pe Hempstead. Jennifer Mayhew fu aceea care răspunse până la urmă la întrebare.

— Era speriat, spuse rușinată. Noi toți eram speriați, și Julie plângea, și Bobby n-a știut ce să facă.

— Iar eu m-am temut de domnișoara Marguerite, mărturisi Kerry cu ochii în pământ. Mi-a fost teamă că va fi furioasă pe mine și va crede că totul s-a întâmplat din vina mea. Și am avut dreptate. Oricum, eu i-am spus lui Bobby să meargă să vă cheme.

Ochii lui Hempstead se întunecară.

— Ți-a fost teamă de Marguerite? repetă el. Dar asta este o nebunie. Ei îi plac toți copiii. Mereu a fost așa.

Kerry se uită la el.

— Fetele da, spuse el. Ei îi plac fetele, domnule Hempstead. Dar pe mine nu mă place.

Se întoarse și porni din nou spre mașină. Un moment mai târziu Jennifer Mayhew îl urmă.

•

— Pun pariu că mătușa Marguerite a ucis-o, spuse Jeff.

El și cu Toby Martin se întorseseră la fort, și acum mâncau, cu un aer vinovat, prăjituri proaspete și unele mai vechi pe care Jeff le șterpelise din bucătărie în dimineața aceea. Când auziseră sirenele, alergaseră spre plajă, să vadă ce s-a-ntâmplat priviseră fascinați cum oamenii scoseseră corpul din valuri și îl puseseră în ambulanță. Încercaseră să se strecoare mai aproape pentru a vedea mai bine, dar îi îndepărtase unul dintre brancardieri, după care bântuiseră primprejur, având grijă să nu prea atragă atenția, dar încercând să nu piardă nimic din ceea ce se întâmpla. O dată, Jeff încercase să vorbească puțin cu tatăl lui, dar fusese îndepărtat și de el, spunându-i

că deocamdată este ocupat și că vor vorbi mai târziu. Și toți prietenii lui Julie, pur și simplu, îl ignorau, purtându-se ca și cum el și Toby nici măcar n-ar fi fost pe acolo. Așa că, după ce o duseseră pe Julie sus la conac și ambulanța plecase, reveniseră la fortul din spatele garajului, încercând să stabilească ce se petrecuse cu Mary-Beth Fletcher.

Acum, Toby îl privea cu ochii larg deschiși pe Jeff.

— Domnișoara Marguerite n-ar face nimănui vreun rău, spuse el. La ce i-ar fi folosit s-o omoare pe Mary-Beth?

— Pen'că este nebună, replică Jeff, căutând în pachetul de hârtie maro după o altă prăjitură. Am văzut-o în dimineața asta purtându-se cu adevărat ciudat. Își pusese una din rochiile bunicii, își strânsese părul în alt fel și tot restul.

Toby se încruntă gânditor.

— Poate că se juca de-a îmbrăcatul, spuse el. Sora mea face asta tot timpul.

Jeff luă o mină disprețuitoare.

— Sora ta are numai cinci ani. Mătușa Marguerite este ceva mai mare. Oamenii mari nu se joacă de-a îmbrăcatul. Doar dacă nu sunt nebuni. Și n-ai văzut cum s-a purtat cu Julie?

Toby se încruntă și mai tare.

— Încerca doar să aibă grijă de ea. Julie plângea, nu-i așa?

Jeff își rostogoli ochii, de parcă Toby ar fi fost idiot.

— Se purta de parcă era mama noastră, spuse el. Și a încercat să facă asta și azi-dimineață cu mine. Încerca să-mi spună ce am de făcut și tot restul!

— Și tu ce ai făcut? întrebă Toby.

Jeff ridică din umeri, cu aerul că ce se întâmplase între el și mătușa lui în acea dimineață n-ar fi fost mare lucru.

— I-am spus că ea nu este mama mea, așa că n-are niciun drept să-mi spună mie ce să fac.

— Uau, exclamă Toby căscând ochii. Și ea ce-a făcut?

— Nimic, rosti Jeff, gândindu-se că n-ar fi cazul să adauge că de fapt nici nu mai rămăsese prin preajmă ca să poată afla, că o zbughise din bucătărie înainte ca mătușa sa sau Ruby să-l poată prinde. Oricum, eu cred că este nebună, și pun pariu că ea a omorât-o pe Mary-Beth Fletcher.

Toby îl privi cu îndoială. Îi plăcea foarte mult de Jeff – de fapt, de când Jeff venise în Devereaux, erau cei mai buni prieteni. Dar pe

domnișoara Marguerite o cunoștea de foarte mult timp, și niciodată nu i se păruse nebună. Ori de câte ori el sau alt copil de prin împrejurimi mergeau cu ea în oraș, întotdeauna le cumpăra o Coka, sau bomboane, sau altceva, și stătea de vorbă ca și cu niște adulți. Iar mama lui mereu spunea că domnișoara Marguerite se simte probabil foarte singură în casa aceea mare, și lui Toby întotdeauna îi păruse rău pentru ea.

— De ce crezi c-a vrut s-o omoare pe Mary-Beth? întrebă el în sfârșit.

— De unde vrei să știu eu? replică exasperat Jeff. Nimeni nu știe de ce nebunii fac ceea ce fac. De aia sunt nebuni.

— Iar eu cred că voi doi sunteți mai nebuni decât oricine altcineva, se auzi vocea lui Ruby din afara fortului; cei doi băieți înghețară, căutând din ochi, cu fețe vinovate, un loc în care să poată ascunde prăjiturile furate.

— Oricine ar sta acolo pe o căldură ca asta, trebuie că are o scrânteală. Fața ei apăru în dreptul intrării înguste, căutând suspicios înspre ei. Aici au dispărut deci prăjiturile mele, spuse ea. Am unele calde în bucătărie, și dacă mai puteți aștepta o jumătate de oră, s-ar putea să fac și altele. Acestea ar fi trebuit date la păsări de acum două zile. Acum, veniți amândoi afară.

Își retrase capul din dreptul deschizăturii înguste, iar Jeff și cu Toby se târâră afară, nesiguri încă dacă Jeff va fi pedepsit sau nu. Dar Ruby îi luă pe fiecare de mână și începu să urce împreună cu ei spre ușa din spate.

Cincisprezece minute mai târziu, în vreme ce Ruby băga în cuptor prima șarjă de prăjituri cu ciocolată, ușa de la camera de zi se deschise și Marguerite intră în bucătărie.

— Te-am rugat să pregătești puțin ceai rece pentru… începu ea, dar se opri imediat văzând ce făcea Ruby. Prăjituri? întrebă ea pe un ton aspru. Pentru Dumnezeu, Ruby, nu prăjituri îi trebuiesc lui Julie. Îi trebuie ceva răcoritor! Ți-am cerut să-i pregătești un ceai rece!

— Este în frigider, răspunse indiferentă Ruby, arătând spre imensul frigider. Mie mi se pare că oricum nu va avea nevoie de el până nu se trezește, și am aici o pereche de băieți flămânzi ce nu par de loc adormiți.

De când intrase în bucătărie, abia acum Marguerite îi remarcă pe Jeff și pe Toby. Jeff fu sigur că vede în privirea ei o scânteie de furie, dar apoi expresia ei se lumină și le zâmbi celor doi copii.

— Cu siguranță că nu vrem să moară înfometați chiar aici în bucătăria noastră, nu-i așa? spuse ea. Se aplecă pentru a-l săruta pe Jeff pe obraz, dar el și-l întoarse. Încă mai ești supărat pe mine? întrebă ea.

— N-nu, se bâlbâi stânjenit în fața prietenului său, eșuând în dorința de a-si ascunde teama ce-i răzbătea din voce.

— Ei bine, mi-aș dori să nu mai fii, spuse Marguerite încercând să-l mângâie pe păr. Știu că n-ar fi trebuit să-ți vorbesc în felul în care am făcut-o ceva mai devreme, dar cred că nu mă simțeam tocmai în formă.

Jeff se foi nemulțumit în scaunul său, încercând să-și ferească fața de atingerea ei.

— Este în regulă, bolborosi el. Apoi: Julie încă mai plânge?

Marguerite negă din cap.

— A adormit acum, iar tu și Toby trebuie să păstrați liniște. Doar nu vreți s-o treziți, nu-i așa?

Jeff privi cu înțeles către Toby.

— Noi nu facem niciun fel de zgomot. Și oricum, când Julie adoarme, nimeni nu mai este în stare s-o trezească. E ca și moartă, sau cam așa ceva.

Fața Margueritei păli și gura i se strânse.

— Ce lucru groaznic poți spune! Nici măcar n-ar trebui să-ți treacă prin minte așa ceva. Și după toate câte s-au întâmplat…

— Oh, acum nu cred c-a vrut să spună ceva în sensul ăsta, interveni Ruby cu voce mormăită. Se strecură printre Marguerite și Jeff pentru a lua castronul cu aluatul rămas din fața celor doi băieți. Acum, du-te sus și, de îndată ce Julie se scoală, apasă pe sonerie, și am să-i aduc ceai rece și poate o prăjitură, două.

O clipă, Marguerite privi ca și cum ar fi avut de gând să obiecteze, dar se răzgândi. Apoi plecă, lăsându-i încă o dată pe băieți singuri cu Ruby, care se întoarse în tăcere la munca ei, în timp ce Jeff îl privi cu un aer de cunoscător pe Toby.

— Vezi? șopti el. Întâi a fost drăguță, după care au apucat-o furiile. Este nebună!

Ruby se întoarse cu ochii întunecați către Jeff.

— N-am spus nimic mai devreme pen’că nu sunt de acord cu ascultarea conversațiilor private ale celor din jur, dar să nu mai îndrăzniți s-o faceți pe dom’șoara Marguerite nebună, mă auziți? Nu vreau să mai aud așa ceva!

Jeff făcu ochii mari și se înroși ca un rac, apoi încuviință din cap. Un moment mai târziu, Ruby se întoarse la treaba ei ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

•

Jeff nu putea să adoarmă deloc. De când se băgase în pat, i se părea că întreaga casă este plină de sunete ciudate, pe care nu le mai auzise înainte. Afară bătea un vânt ușor, și încercă să se autoconvingă că ceea ce auzea nu era nimic altceva decât zgomotul ramurilor ce se frecau de casă, dar știa că nu poate fi adevărat, pentru că nu toate sunetele veneau de afară.

O parte din ele veneau din chiar interiorul casei, și era aproape sigur ce unde proveneau.

Era mătușa lui care umbla prin casă, oprindu-se din când în când să asculte la uși, și apoi pornea mai departe.

Era sigur de asta, ascultând pașii ciudat de neregulați, indistincți la început, dar din ce în ce mai clari apoi. Putea să și-o imagineze mișcându-se de-a lungul holului, sprijinindu-se de unul dintre pereți, oprindu-se în dreptul fiecărei uși și ascultând.

Oare ce voia?

La un moment dat, auzind-o cum se oprește în fața ușii lui pentru o clipă ce i se păruse a fi o eternitate, își trăsese cearceaful peste cap, temându-se că va intra. Dar apoi trecuse mai departe, și după un timp el încercase din nou să adoarmă. Încă mai putea s-o audă mișcându-se în sus și-n jos pe hol, și din când în când, era sigur, auzea închizându-se și deschizându-se uși.

Acum, noaptea părea plină de sunete și nu le mai putea distinge unele de altele. Dar toate păreau nepermis de tari și sfârși prin a-și pune mâinile peste urechi, încercând să le alunge.

Dar ele mai erau încă acolo.

Nu, nu mai erau. Și le imagina doar, ca atunci când se trezea dintr-un coșmar, dar visul persista încă, și toți monștrii ce-l înconjuraseră în vis se mai năpusteau asupra lui, încercând să-l apuce, deși el era treaz.

Acum putea să-și audă bătăile propriei inimi, ceea ce făcea ca celelalte sunete să se estompeze, și începu să-i pară rău că nu le mai aude, gândindu-se că oricine ar fi fost cel ce le producea, avea acum posibilitatea să dea năvală asupra lui.

Ușa.

N-ar trebui încuiată ușa?

Se strecură afară din pat, călcând cu grijă pe podea, și întoarse cheia în broască. Îngheță auzind cum zgomotul se propagă prin casă, dar dintr-o dată păru că încetează. Dincolo de ușă, casa părea acum tăcută.

Se întoarse spre pat, dar atunci văzu cu coada ochiului o vagă mișcare.

Își dădu seama ce este chiar înainte de a ajunge la fereastră și o cercetă atent în întunericul de afară.

Fantoma bunicii lui se reîntorsese.

Ținându-și involuntar respirația, se apropie și mai mult de fereastră.

Deși nu se vedea decât o șuviță de lună, chiar și în întunericul aproape total putu distinge conturul alb al siluetei din cimitir.

Ce-ar putea să facă?

Și apoi, înțelese.

Ruby.

Dacă ar putea ajunge jos, la Ruby, ea ar ști ce este de făcut. Fusese singura care îl crezuse ultima oară, când povestise ce văzuse, și în seara asta îl va crede din nou.

Nici sora și nici tatăl lui nu l-ar crede.

Doar Ruby.

Merse înapoi până la ușă și ascultă cu atenție. Pe coridor era tăcere. Cu degetele tremurând învârti cheia în broască, după care ascultă din nou.

Tot tăcere.

Scoase cheia din broască, apoi se aplecă și își fixă ochiul pe gaura îngustă.

Se distingea o lumină slabă și își aminti că o lumină de veghe fusese lăsată aprinsă, așa că cel puțin nu va fi nevoie să parcurgă tot drumul prin întuneric.

Inspiră adânc, deschise ușa și ieși din cameră. Privi în ambele părți și apoi fugi pe scări. Înainte chiar de a realiza ce face, se trezi jos, trecând de sufragerie și de camera de zi și îndreptându-se către bucătăria lângă care se afla camera lui Ruby.

Bătu ușor în ușa ei, apoi, câteva secunde mai târziu, mai tare. Într-un târziu îi auzi glasul.

— Cine-i acolo? Ce s-a întâmplat?

— Eu sunt, murmură el. Jeff. Pot să intru?

Auzi cum un cearceaf era dat în lături și niște pași târșâiți, înainte

ca, în sfârșit, ușa să se deschidă și Ruby să îl măsoare cu ochii cârpiți de somn.

— Ce s-a întâmplat, dragule? Ce cauți aici jos?

— Este – este bunica, șopti Jeff cu ochii măriți și glas tremurat. Este din nou în cimitir.

Ruby clipi, apoi înțelese și ieși din dormitor, închizând ușa în urma ei.

— Bine, hai să mergem împreună să aruncăm o privire, spuse și îl apucă pe Jeff de mână. Îl purtă prin bucătărie, și, când ajunseră în sufragerie, se îndreptară spre ușile franțuzești; dădură una dintre draperii într-o parte, după care priviră împreună în întuneric.

Strania figură albă mai era încă acolo, mișcându-se ușor în jurul criptei, cu brațele alungite.

— Ce-ce vrea? întrebă Jeff, abia șoptit.

— Copilul, replică Ruby lăsând să cadă draperia la loc. Astăzi au găsit-o pe Mary-Beth Fletcher și a venit după sufletul ei. Îl trase pe Jeff din dreptul ferestrei și o porni cu el spre scări. Acum, trebuie să treci din nou în pat, unde ar fi trebuit să fii deja. Nu-ți va face niciun rău – nu tu ești cel după care a venit. Așa că o să mergem să te bagi în pat și nu-i mai da niciun fel de atenție. În regulă?

— Dar-dar dacă intră în casă? întrebă Jeff plângăreț, în timp ce Ruby îl trăgea pe scări. De ce nu pot dormi în noaptea asta cu tine?

— Nu va intra în casă, îl asigură Ruby. Iar tu nu trebuie să dormi cu mine, nu-i așa? Nu ești tu un băiat mare de-acum?

Jeff își mușcă buza și o lăsă pe Ruby să-l bage în pat.

— P-pot cel puțin să las o lumină aprinsă? se rugă el. Te rog!

Ruby ezită un moment, apoi încuviință.

— Nu văd niciun rău în asta. Merse spre camera de baie, deschise ușa și trase de capătul firului ce aprindea lumina din tavan. Închise apoi ușa până ce nu mai rămase decât o geană de lumină, vizibilă prin crăpătura ei, ce se reflecta pe podea. Cum ți se pare? întrebă ea.

— O-okay, se bâlbâi Jeff.

Ruby se întoarse lângă el și se așeză pe un scaun la capătul patului.

— Poate că ar fi bine să mai stau puțin, spuse ea. N-are rost să mă grăbesc la culcare, acum, că m-am trezit complet.

Jeff, ușurat că nu va fi lăsat singur, dar nu prea dornic să arate, nu spuse nimic, și un moment mai târziu Ruby începu să mormăie un cântec de leagăn. După câteva minute, Jeff închise ochii lăsând

cântecul să-l aline.

Zece minute mai târziu, când respirația profundă și regulată a lui Jeff o asigură că acesta a adormit, Ruby închise ușor lumina din camera de baie și părăsi camera trăgând ușa în urma ei.

Se opri un moment pe coridor, apoi porni spre dormitorul Margueritei unde se opri din nou, de data asta pentru a asculta.

Liniște.

În final, coborî scările, simțind casa familiară în jurul ei. Se mișca mai repede acum, fără să aibă nevoie de vreo lumină, cunoscând perfect fiecare colțișor al casei. În sufragerie se mai opri o dată pentru a privi prin ușile cu sticlă către cimitir.

Figura fantomatică era încă acolo, mișcându-se ciudat în lumina săracă a lunii, deplasându-se într-un ritm bizar, ca și cum ar fi dansat.

În sfârșit, Ruby se întoarse în patul său, dar somnul nu-i mai reveni așa ușor. Rămase trează, din cauza unor amintiri stranii, imagini ce apăreau din trecut – un trecut care sperase că este de mult uitat.

• Capitolul 15

În dimineața următoare, Julie stătea întinsă pe pat, acoperită doar cu un cearșaf. Nu era sigură ce declanșase ciudata ceață ce-i învăluia mintea – căldura sufocantă sau pastilele pe care i le dăduse cu o zi în urmă doctorul, insistând să le ia până astăzi. Se trezise de două ori peste noapte, de fiecare dată cu spectrul hidos al lui Mary-Beth persistând în întuneric, cu orbitele goale întoarse acuzator spre ea. Făcuse un efort de voință pentru a se abține să nu țipe tare, și când se întâmplase a doua oară, chiar înainte de a se crăpa de ziuă, aproape că îi venise să iasă pe hol, spre a merge în camera mătușii ei. Dar, decizând că ar fi fost un comportament copilăresc, se silise să rămână pe loc, adormind abia când primele raze de soare ștergeau ultimele rămășițe ale viziunii lui Mary-Beth, protejată de întunericul nopții.

Stătea acum întinsă în căldura jilavă a dimineții, cu corpul acoperit de o peliculă lipicioasă de transpirație. Tatăl ei venise mai devreme, ca și mătușa ei, dar niciunul dintre ei nu stătuse mai mult de câteva minute, sfătuind-o să încerce să adoarmă din nou. Era însă prea cald ca să doarmă, și, în afară de asta, mai era și visul cu Mary-Beth. Amintirea îi dădu fiori prin trup, în ciuda căldurii enervante.

Auzi o mașină intrând pe aleea principală și, automat, privi spre ceas.

Zece fără cinci minute.

Bineînțeles. Astăzi veneau fetele pentru lecția de dans.

Dădu la o parte cearceaful și încercă să se ridice, întorcându-se pentru a pune picioarele pe podea. Dar chiar înainte de a se ridica, un val de amețeală o cuprinse, și trebui să se întindă din nou. Abia se așezase când se auzi o ușoară bătaie în ușă, însoțită de glasul lui Jennifer Mayhew, chemând-o prin lemnul gros.

— Julie? Ești trează?

— Intră, îi strigă Julie, surprinsă de slăbiciunea propriei voci.

Ușa se deschise, și Jenny, îmbrăcată pentru ora de dans, privi înăuntru. Ochii ei se întunecară când se opriră asupra lui Julie.

— Arăți groaznic, exclamă, după care se îmbujoră stânjenită.

Dar Julie zâmbi, gândindu-se că zâmbetul îi este la fel de slab ca și picioarele.

— Așa mă și simt, admise ea. Când v-am auzit pe voi intrând pe

aleea principală, credeam că am să mă pot îmbrăca, dar nici măcar să mă ridic n-am putut.

Jennifer intră în cameră și închise ușa în urma ei.

— Ești bolnavă?

— Cred că de vină sunt pilulele pe care mi le-a dat doctorul Adams. Mă năucesc și mă fac să dorm, dar de câte ori adorm o visez pe Mary-Beth. Și este și atât de cald. O privi pe Jenny dintr-o parte. A venit… a venit toată lumea?

— Au venit trei dintre noi, replică prietena ei, înțelegând imediat ce o interesa într-adevăr pe Julie. Eu, Allison Carter și Tammy-Jo. Fața ei căpătă apoi o expresie îndurerată. Charlene a spus că n-ar mai putea să pășească vreodată pe insulă. A venit seara trecută pe la mine, și se purta de parcă era sfârșitul lumii.

— Ea a fost prietena cea mai bună a lui Mary-Beth, îi reaminti Julie.

— Dar ea nici măcar *n-a văzut-o* pe Mary-Beth, i-o întoarse Jenny. Din momentul în care tu ai început să țipi, și-a adunat totul și n-a făcut niciun pas să se apropie de Mary-Beth când au tras-o afară din apă; după felul cum se purta, ai fi putut crede că ea a fost cea care a găsit-o pe Mary-Beth, și nu tu!

Julie se cutremură, reamintindu-și scena, iar Jenny roși din nou, dorind, dacă s-ar fi putut, să-și ia cuvintele înapoi. Dar înainte de a mai apuca să spună ceva, ușa se deschise și apăru Marguerite.

— Ora zece, o anunță pe Jenny. E timpul să mergi sus. Apoi îi zâmbi afectuos lui Julie. Iar tu ar trebui să dormi.

— Este atât de cald, replică Julie. N-aș putea veni sus, măcar să privesc?

Marguerite clătină din cap.

— Doctorul Adams te vrea în pat toată ziua. Dar dacă mâine ai să te simți mai bine…

— Dar nu sunt bolnavă, îi reaminti Julie mătușii ei. Doar m-am speriat, asta-i tot. Iar pilulele mă fac să mă simt ciudat…

— Dacă doctorul Adams dorește să le iei, sunt sigură că există un motiv, o întrerupse Marguerite cu o severitate neașteptată, pe care Julie n-o mai remarcase la ea. Dar înainte de a mai putea protesta, Marguerite părăsi încăperea, făcându-i semn lui Jenny s-o urmeze.

— Am să mă întorc după lecție, promise Jenny.

Apoi Julie rămase din nou singură.

Câteva minute mai târziu, auzi sunetele leșinate ale pianului, semn

că Marguerite începuse să cânte.

•

Căldura din sala de bal era aproape sufocantă, deși ușile cu geamuri de sticlă ale balconului erau larg deschise. Nu se simțea nici măcar o adiere de vânt, iar draperiile grele cădeau neputincioase, grosimea lor dată de faldurile din catifea nefăcând decât să sporească zăpușeala grea din camera imensă. Cele trei fete de la bară făceau tot ce puteau pentru a păstra ritmul în exercițiile lor de încălzire, dar Jenny Mayhew începea să se teamă că va eșua. Și, în afară de căldura penetrantă a dimineții, avea impresia că astăzi lecția nu era tocmai în regulă.

Nu numai pentru că Julie nu era acolo. Mai mult decât ei, fetele îi simțeau lipsa lui Mary-Beth Fletcher. Sigur că Mary-Beth lipsise și de la lecția de săptămâna trecută, dar atunci măcar exista posibilitatea ca Mary-Beth să fie încă în viață, chiar dacă nimeni nu mai prea credea de fapt. După ziua de ieri, chiar și această posibilitate dispăruse.

Marguerite nici măcar nu amintise de Mary-Beth Fletcher. O trimisese, pur și simplu, pe Jenny pe scări, spre sala de bal, unde celelalte două fete o așteptau, iar ea se așezase la pian și începuse să cânte melodia cu care acompania întotdeauna încălzirea fetelor. Dar în timp ce ea cânta, Jenny remarcă faptul că ritmul era ceva mai alert decât de obicei, și începu să aibă dificultăți în a-l urmări, în timp ce trecea cu dibăcie prin cele cinci poziții.

— Brațul drept puțin mai sus, Jennifer! o auzi pe Marguerite, în timp ce ea se întorcea pentru cea de-a patra poziție, simțind încordarea familiară în picioare, când își puse piciorul drept în fața celui stâng, pe o linie perfectă, vârf la călcâi. Foarte bine. Poziția cinci! Jennifer trecu automat piciorul drept în fața celui stâng, cu brațul drept ridicat mult deasupra capului, cu degetele aproape atingându-se. Drept! o auzi pe Marguerite strigând. Ține piciorul drept!

— Dar este prea cald, se plânse Allison Carter în timp ce mâinile îi cădeau în lături, revenind într-o poziție mai normală, pentru a-și relaxa picioarele.

— Și pe scenă, în bătaia reflectoarelor este tot cald, replică Marguerite fără să piardă nici o măsură. Jumătate din dans înseamnă să înduri, pur și simplu, și dacă nu te poți adapta la această suferință, niciodată nu vei fi o dansatoare adevărată.

Tammy-Jo își coborî și ea brațele, apoi se prăbuși într-un scaun, acoperindu-și fața cu un prosop.

— Dar eu nu vreau să devin dansatoare, se plânse ea. Tot ce am vrut a fost să mă pricep puțin, și mai mult ca să mă amuz. Dar acum nu mai este de loc amuzant!

Marguerite se opri din cântat și trânti capacul pianului. Sunetul puternic al bucății de lemn o făcu pe Jenny Mayhew să tresară; simți un cârcel dureros formându-i-se în piciorul stâng și, din reflex, și-l relaxă. Se așeză pe podea și începu imediat să-și maseze glezna.

— Amuzant? o apostrofă Marguerite cu voce stridentă. Se ridică de pe scaunul de la pian și se apropie de cele trei fete ce schimbau acum priviri îngrijorate.

— Cine v-a spus vouă vreodată că dansul este amuzant? Dansul de salon este amuzant, și presupun că pentru anumite persoane este încă și mai amuzant să danseze rock. Dar baletul nu este amuzant! Este o artă, și este nevoie de ani de disciplină pentru a o perfecționa. Ani! Voi credeți că eu mă amuzam când eram de vârsta voastră? Se opri o secundă cu ochii numai flăcări. Bineînțeles că nu, continuă ea. Dar știam de ce înduram asta. Știam pentru ce mă dor gleznele, de ce picioarele îmi erau inflamate. Dar nu m-am plâns niciodată. Niciodată!

Uitând de glezna ei în fața furiei Margueritei, Jenny Mayhew se ridică în picioare mutându-se instinctiv mai aproape de Allison și Tammy-Jo, care o priveau cu ochi înspăimântați pe profesoara lor. Dar Marguerite nu păru să observe.

— Eu munceam când eram de vârsta voastră, continuă ea, vocea ei răsunând strident în imensitatea sălii de bal. Nu avea importanță cât era de cald și cât de obosită eram, sau cât de tare mă dureau picioarele. Continuam să dansez, pentru că trebuia! Trebuia!

— Ei bine, eu *nu trebuie* să o fac! spuse Tammy-Jo, punând capăt discuției, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Nu vreau să devin dansatoare și nici n-am vrut vreodată. Nu am venit decât datorită prietenelor mele. Și uite ce s-a întâmplat. Mary-Beth este moartă, iar Charlene nu vrea să mai vină pentru nimic în lume, și nici măcar n-o învinuiesc pentru asta! Nu mai este de loc amuzant, și acum vreau să plec acasă.

Marguerite îngheță. Cu fața palidă, privi spre fete.

— Dar nu puteți – începu ea, dar vocea i se pierdu într-un murmur. Înainte de a putea termina, și Allison Carter era în picioare.

— Ba la fel pot și eu. Se întoarse furioasă spre Jenny. Eu plec împreună cu Tammy-Jo, spuse ea. Este prea cald și sunt obosită, și nu mai vreau să stau. Își desfăcu șireturile de la pantofii de dans, scoțându-i și înghesuindu-i în geantă; apoi își luă pantofii și își puse un tricou, pe care și-l trăsese peste maiou dimineață. Când termină, Tammy-Jo era și ea gata.

— Vii? o întrebă Allison pe Jenny, în timp ce se îndrepta spre ușă împreună cu Tammy-Jo.

— N-nu știu, se codi Jenny, ochii săi pendulând nefericiți între prietenele ei și Marguerite.

Marguerite, cu fața acum cenușie și tremurând din tot corpul, se întinse către Jenny, ca și cum ar fi vrut s-o atingă; dar ceva în ochii ei – o ciudată lumină arzătoare – o făcu pe Jenny să se tragă în lături.

— Îmi-îmi pare rău, murmură ea. Trebuie să merg cu ele. Glasul ei căpătă o notă rugătoare, ca și cum ar fi implorat-o pe Marguerite s-o înțeleagă. Sunt prietenele mele, încheie ea, cu voce tremurată. Trebuie să plec – vocea i se sparse și lacrimi fierbinți îi umplură ochii în timp ce își scotea pantofii de dans pentru a-și vârî picioarele în mocasini. Apoi, stânjenită de ceea ce făcea, se grăbi să iasă din sala de bal, reușind să le prindă pe Allison și Tammy-Jo pe la jumătatea scărilor. Când ajunseră la etajul doi, privi nehotărâtă spre ușa închisă de la camera lui Julie.

— N-ar trebui să ne luăm la revedere de la Julie? întrebă ea, dar Tammy-Jo clătină din cap.

— Eu nu doresc decât să ies de-aici. Știam eu că Charlene are dreptate – n-ar fi trebuit să venim deloc astăzi.

Îndepărtându-se de camera lui Julie, cele trei fete se grăbiră pe scări în jos, și ieșiră pe intrarea principală.

•

În sala de bal, Marguerite, stând perfect dreaptă, privea spre scaunele goale pe care, cu numai câteva momente mai devreme, șezuseră elevele ei.

— Nu poți, spuse ea cu voce abia perceptibilă. Nu poți să mă părăsești… nu poți.

Clipi, și umezeala-i din privire făcu încăperea din jurul ei să pară murdară, așa că se forță să-și închidă ochii, strivindu-și lacrimile ce o podideau. Când, un moment mai târziu, îi redeschise, vederea i se clarifică.

Totul se schimbase.

O briză răcoroasă intra prin ferestrele deschise, iar șirul de draperii, albe ca zăpada și proaspăt călcate, fluturau ușor. Camera strălucea de lumină, și în jurul ei oamenii dansau. Dar nu era niciun fel de muzică.

Plutind ca în transă, se îndreptă spre vechiul fonograf și luă un disc de deasupra, din grămada de alături. Un moment mai târziu, în timp ce se făceau auzite viorile imprimate pe discul uzat, Marguerite ascultă cum camera se umple de acordurile clare ale unei întregi orchestre.

Ușor, singură în ceea ce ei îi apărea ca o cameră aglomerată, Marguerite începu să danseze…

•

Jeff privi bosumflat în jur, în lumina difuză din subsolul conacului. Avea impresia că stă aici de o veșnicie, ajutându-l pe tatăl lui să arunce toate vechiturile ce păreau a fi înghesuite în toate colțurile. Căldura de afară pătrunsese până în pivniță, iar Jeff simțea praful care plutea prin aer încărcându-i plămânii.

— De ce trebuie să stăm aici? întrebă el, privind în sus spre tatăl său. Urăsc asta!

— Credeam că îți place, replică Kevin. Când am pus prima dată problema dacă să stăm aici, ai fost de acord.

— Asta a fost înainte, spuse Jeff. Când mama era aici, era amuzant. Dar acum nu mi se mai pare amuzant deloc, începu să tușească și își șterse ochii cu mâinile. Este prea cald, iar mama este moartă și eu urăsc locul ăsta. Aș vrea să merg acasă!

Kevin lăsă jos cutia imensă, cu lucruri abandonate, pe care tocmai o luase în brațe pentru a urca pe scări cu ea, și îngenunche în așa fel încât ochii lui să fie la nivelul băiatului.

— Hei, partenere, spuse înțelegător. Știu că e greu. Și mie îmi lipsește mama ta, să știi. Nouă tuturor, de altfel, dar în legătură cu asta nu mai este nimic de făcut. Chiar dacă ne-am întoarce în Nord, tot n-am putea s-o aducem înapoi.

Jeff fornăi pe nas, după care și-l șterse cu batista.

— Știu, bombăni el. Dar tot urăsc locul ăsta. Era pe cale de a mai spune ceva, când ușa din capătul scărilor se deschise și Ruby strigă spre ei.

— A venit Will Hempstead, spuse ea. Vrea să vorbească cu tine.

Kevin privi în sus, iritat, și fu pe punctul de a-i spune lui Ruby să-l anunțe pe șerif să revină mai târziu. Apoi, gândindu-se mai bine, se

ridică, mângâindu-l în trecere pe Jeff, pe cap.

— Ce zici de asta? întrebă el, abordând un ton detașat. Tocmai când ne săturasem să fim închiși aici, apare domnul Hempstead. Hai să mergem să vedem ce vrea. O luă pe scări în sus, iar Jeff, doar vag ușurat că scăpa de aerul închis al subsolului, porni după el.

Îl găsiră pe Hempstead în bibliotecă. Îi privi grav atunci când Kevin și Jeff intrară.

— Will, îl salută Kevin, întinzându-i mâna și încercând să nu arate subita senzație de neliniște pe care o simțise văzând expresia de pe fața acestuia. Îmi pare bine că te văd.

Șeful poliției strânse nepăsător mâna lui Kevin, apoi îi dădu drumul.

— Am crezut că este de datoria mea să vin să te anunț că i s-a făcut autopsia lui Mary-Beth Fletcher. Apoi, remarcându-l pe Jeff, făcu o pauză și nu mai continuă până ce Kevin nu-l trimise pe copil afară din cameră. Dar niciunul dintre cei doi nu observă ușa lăsată întredeschisă de Jeff. Nu-ți pot spune prea multe, reluă Will când rămaseră singuri. A stat prea mult în apă și – ei bine, ai văzut-o și tu. Oricum, raportul final arată că a fost un accident. Dacă furtuna a fost atât de puternică încât să răstoarne o mașină de pe digul rutier, Mary-Beth nu prea mai avea multe șanse.

— Deci s-a terminat totul, se relaxă Kevin.

Hempstead clătină din cap.

— Mi-aș dori să fie așa, dar cu lucruri de felul ăsta – ei bine, mă tem că primprejur au început să circule niște vorbe.

— Vorbe? repetă Kevin. Ce fel de vorbe?

Hempstead își mută cu dificultate greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Ei bine, mă tem că este vorba despre Marguerite. S-au găsit câțiva oameni care să spună că de vreme ce Marguerite a fost ultima persoană care a văzut-o pe Mary-Beth, și având în vedere cearta care a avut loc între ele…

— Cu greu s-ar putea numi ceartă, interveni Kevin. Tot ce a făcut Marguerite a fost să încerce s-o convingă să aștepte ca furtuna să se termine. Sigur, nu cred că oamenii vor să spună…

Hempstead îl întrerupse cu un gest.

— Într-un oraș ca ăsta nici nu-ți trece prin minte ce pot vorbi oamenii. Acesta e motivul pentru care am venit să vorbesc cu tine. S-ar putea să-ți ajungă la urechi niscaiva bârfe, și aș vrea să știi că nu

sunt mai mult de atât. Nu există nicio dovadă că cineva ar fi avut ceva cu Mary-Beth și, fii sigur, nici n-am de gând să abordez acest subiect cu Marguerite. O cunosc de prea multă vreme și știu că n-ar fi în stare să facă vreun rău unui copil. Ideea pare ridicolă. Dar întotdeauna se pot naște bârfe și mereu se găsește câte ceva de vorbit.

— Ești sigur că nu vrei să vorbești cu Marguerite? întrebă Kevin. Este sus.

Hempstead clătină din cap.

— N-are rost s-o deranjez, spuse el.

Cei doi bărbați părăsiră biblioteca, și Kevin se încruntă văzându-l pe Jeff sărind într-o parte; dar nu spuse nimic, continuând să meargă cu polițistul până la mașina lui. Se salutară scurt, apoi Kevin se întoarse, în timp ce mașina alb-negru coborî spre șosea, luând-o apoi pe drumul spre digul rutier. În timp ce se întorcea spre casă, Jeff ieși pe verandă.

— Ce-ar fi să mergem pe plajă, tati? De ce trebuie să muncim toată ziua?

Kevin dădu din cap și-i făcu semn cu ochiul.

— Pentru că dacă n-am face-o am flămânzi cu toții. Acum, haide. Aproape că am terminat acolo jos și, din moment ce vom curăța toate vechiturile, am dat lovitura. *Okay?*

Jeff își urmă tăcut tatăl în pivniță, dar de îndată ce Kevin începu să târască imensele cutii de carton în sus, pe scări, spuse:

— Pariez că toți au dreptate. Pariez că mătușa Marguerite *a omorât-o* pe Mary-Beth Fletcher. Dându-și seama că se dăduse de gol că trăsese cu urechea la discuția din bibliotecă, se bătu cu palma peste gură.

Kevin se întoarse către fiul său.

— Lăsând la o parte faptul că n-ar fi trebuit să asculți o discuție particulară, ce te face să spui un astfel de lucru?

Jeff privi în sus, către tatăl său, cu ochi furioși.

— Pentru că este nebună, spuse el. Este nebună și pariez că ea a ucis-o pe Mary-Beth, și a ucis-o și pe mama!

— Jeff!

Dar Jeff nu mai putea fi oprit.

— Ei bine, este adevărat! țipă el. Am văzut-o pe mătușa Marguerite în camera bunicii, și se purta de parcă era nebună. Și atunci când ești pe aproape, întotdeauna se poartă ca și cum m-ar

plăcea, dar nu este adevărat. Când tu și cu Julie nu sunteți prin preajmă, țipă la mine și încearcă să facă pe șefa, și se poartă ca și cum ar fi mama mea! Dar nu este. Este o persoană nebună și pariez că ea le-a omorât pe mami și pe Mary-Beth. Și pariez că vrea să mă omoare și pe mine!

Înainte de a se gândi la ceea ce face, mâna lui Kevin se ridică și-l lovi pe Jeff peste față.

— Niciodată să nu mai îndrăznești să vorbești în felul ăsta, spuse el. Mătușa Marguerite te iubește foarte mult și niciodată n-a intenționat să-ți facă vreun rău.

— Nu este adevărat, strigă Jeff, cu lacrimile curgându-i din ochi și presându-și mâna peste obrazul lovit. Mă urăște și are de gând să mă ucidă! Cum Kevin ridicase din nou mâna, Jeff făcu un pas înapoi pentru a se feri și, pierzându-și echilibrul, căzu pe spate, țipând de durere când se lovi cu capul de unul dintre stâlpii ce susținea tavanul.

Furia i se risipi la fel de repede cum îi apăruse. Kevin privi neajutorat la fiul său o secundă, apoi se năpusti în jos și îl ridică. Jeff țipa acum cât îl ținea gura, în timp ce sângele îi țâșnea dintr-o tăietură din spatele capului. Kevin urcă pe scări cu Jeff în brațe și strigă după Ruby. Ochii ei evaluară imediat situația.

— Du-l la doctorul Adams, spuse ea. Pleacă, du-l imediat; eu am să sun înainte, să-i spun că veniți.

— A-a căzut, se bâlbâi Kevin, alb la față, în timp ce ținea copilul. Am țipat la el, Ruby. L-l-am lovit chiar, iar atunci a căzut și s-a lovit la cap.

Ruby îi tăie vorba.

— Nu-mi spune. Du-te cu el în oraș să-i coasă rana de la cap. Și nu-ți face griji – tăieturile la cap sângerează ca naiba, da' nu e mare lucru de ele. Acum, grăbește-te. Îl împinse pe Kevin pe ușă, iar ea se îndreptă spre telefon; Kevin îl urcă pe Jeff în mașina Margueritei și porni către oraș.

•

Julie se trezise dintr-un somn obositor și auzi când mașina plecă din fața casei. Pentru un moment crezu că este doamna Mayhew, care le lua pe fete acasă. Se dădu jos din pat și merse tremurând până la fereastră și văzu mașina mătușii sale, cu tatăl ei la volan, îndreptându-se spre digul rutier. Și apoi, pe măsură ce zgomotul motorului se estompa, sunetele disonante ale unei muzici demodate

ce cobora din sala de bal se făcură auzite de deasupra.

Asta însemna că prietenele ei mai erau încă în casă și că lecția se prelungise.

Își trase pe ea un halat de baie și o porni spre ușă. Își simțea picioarele mai sigure acum, dar mintea îi era încă încețoșată din cauza pastilelor. După ce ieși din camera ei, se sprijini un moment de perete, așteptând să treacă valul de amețeală ce o cuprinsese. Apoi o luă de-a lungul holului, către scările ce duceau la etajul trei.

Urcă încet, oprindu-se de nenumărate ori pentru a-și recăpăta răsuflarea, și în sfârșit ajunse în capăt, pătrunzând în micul foaier ce era legat prin ușile duble de sala de bal.

Amândouă ușile erau închise, dar muzica se auzea acum mult mai clar.

Puse mâna pe una dintre uși, o împinse și intră, așteptându-se să le vadă pe Jennifer, Allison și Tammy-Jo pe podea, iar Marguerite lângă bară, urmărindu-le atent, făcându-le mici corecturi și spunându-le vorbe de încurajare.

În loc de asta, văzu camera goală, și pe Marguerite, care stătea ea însăși în mijlocul sălii, cu ochii închiși, cu mâinile ținute sus, în timp ce își mișca corpul într-o serie de piruete greoaie.

Piciorul ei drept, devenit țeapăn în urma vechiului accident, era ieșit afară din sold într-un mod nefiresc, și când se mișca, întregul ei corp se contorsiona grotesc, piciorul șchiop refuzând să execute comanda.

Julie icni, iar mâna îi zbură spre gură în timp ce privea ciudata parodie de dans. Dar, pe când încerca să iasă, ochii Margueritei se deschiseră deodată.

— Vino, spuse Marguerite, iar vocea îi reverberă în toată sala. Vino să dansezi cu mine.

Merse spre Julie cu brațele întinse și îi apucă mâna, conducând-o în mijlocul sălii.

— Poziția întâi, comandă Marguerite.

Automat picioarele lui Julie se fixară pe o linie, cu călcâiele apropiate și mâinile ținute cu grație în față, cu coatele în așa fel, încât degetele aproape să se atingă.

Marguerite, deși piciorul înțepenit refuza să răspundă la comanda mentală, se forță să intre în poziție, dar corpul i se răsuci în jurul piciorului stâng și ea se clătină înainte ca Julie să-i poată apuca brațul.

— N-ai să reușești, mătușă Marguerite – rosti ea, dar mătușa ei o ignoră.

— Trebuie. Trebuie să dansez. Este tot ceea ce am… tot ce am avut vreodată. Se forță încă o dată să obțină o poză grațioasă, dar o durere mistuitoare îi săgetă șoldul, în timp ce corpul încerca să i se opună. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu face asta, mătușă Marguerite, protestă Julie. A-ai să-ți faci rău. U-unde sunt fetele? Jennifer mi-a promis…

— Se vor întoarce, spuse Marguerite. Se îndepărtă un pas, apoi se întoarse. În timp ce încerca o reverență înțepenită, genunchiul i se îndoi și piciorul invalid i se răsuci într-un unghi neobișnuit, întinzându-se sub ea. Știu că vor veni înapoi. Ele nu mă vor părăsi. Știu că nu.

Mintea lui Julie încerca să lupte cu ceața lăsată de sedativ. Să se întoarcă? Dar unde plecaseră? Ce se întâmplase? Ce nu era în regulă?

Încă mai încerca să înțeleagă scena bizară din sala de bal, când simți o mână pe brațul ei. Se întoarse și o văzu pe Ruby privind-o îngrijorată.

— N-ar trebui să fii aici, spuse bătrâna. Ar trebui să fii în camera ta, iubito. Ar trebui să te odihnești.

Julie își scutură capul ca și cum ar fi încercat să se elibereze de ciudata ceață.

— Dar ce nu-i în ordine? întrebă ea. Unde îmi sunt prietenele?

Ruby o împinse cu blândețe spre ușă.

— Au plecat, iubito. Lecția de azi s-a terminat, și ele au plecat acasă.

— Dar-dar mătușa Marguerite… ochii lui Julie cercetară fața lui Ruby, implorând-o. Ruby, ce s-a întâmplat cu ea? Se poartă atât de ciudat. Ea este…

— Sst, spuse Ruby punându-i degetul pe buze. Se aflau acum în foaier; Ruby închise ușile în urma lor și o trase pe Julie spre scări. O să fie bine, spuse cu voce tremurată. Trebuie numai s-o lăsăm în pace, asta-i tot.

— Dar ce nu este în ordine cu ea? insistă Julie. De ce se poartă așa?

Ruby suspină și clătină din cap.

— Au fost lucruri grele pentru ea, spuse în sfârșit. Ea este ca tine, iubito. Abia și-a pierdut mama. Și mai este și Mary-Beth; Marguerite ține foarte mult la fetele ei, tu știi. Și s-o pierzi pe una dintre ele…

Vocea ei se curmă când intră în camera lui Julie. Ruby o băgă înapoi în pat, aranjând încă o dată cearșafurile în jurul ei, și o bătu liniștitor pe mână. Acum, nu mai fi îngrijorată din pricina ei. Ea o să fie bine și așa vei fi și tu. Încearcă numai să dormi, și atunci când te vei trezi, vei uita totul.

Așteptă câteva minute; încă o dată sedativul își făcu efectul asupra lui Julie și ochii i se închiseră. Numai după ce se asigură că fata adormise, Ruby părăsi camera. Dar în loc s-o apuce pe scări în jos, spre treburile ei, urcă din nou la etajul trei și deschise ușa sălii de bal, doar ca să arunce o privire înăuntru.

Cu ochii închiși, Marguerite încă mai șchiopăta pe podeaua de dans, ținându-și mâinile în sus, de parcă ar fi îmbrățișat un partener nevăzut.

O năpădi același sentiment de nefiresc pe care încercase să i-l îndepărteze lui Julie din minte. Coborî din nou scările, încercând să nu se gândească la ceea ce știa că ar fi trebuit să facă.

Dar poate că timpurile nu vor mai fi atât de rele.

Poate că de data asta nu va mai fi nevoie s-o încuie pe Marguerite.

• Capitolul 16

Julie se trezi după-amiază, târziu, cu corpul acoperit de sudoare și cu mintea vag dezorientată. Până la urmă, aruncându-și ochii la ceasul de pe măsuța aflată lângă ea, fu șocată să constate că era aproape șase. I se păru că nu dormise decât câteva minute – oare puteau fi cu adevărat șapte ore? Dar probabil că erau – ceața neobișnuită ce-i îngreunase mintea de dimineață dispăruse acum, iar efectul pastilelor, în sfârșit, trecuse. Mai rămase câteva minute întinsă în pat, așteptând să i se limpezească mintea de ultimele vestigii ale somnului, apoi se ridică și se apropie de fereastră. Tatăl ei se afla jos, lângă hambar, fără cămașă și cu pielea strălucind, mânuind o coasă rustică împotriva buruienilor crescute, ce năpădiseră micul spațiu de lângă hambar. Julie îl strigă, iar el privi în sus și îi făcu cu mâna.

— Cum te simți, strigă el, cuvintele fiindu-i purtate de o briză ușoară, ce venea dinspre mare.

— Sunt bine, răspunse Julie. Am să fac un duș, după care am să cobor. Înainte ca tatăl ei să poată protesta, se întoarse de la fereastră și intră în camera de baie. Își scoase cămașa de noapte, dădu drumul la apa rece și, inspirând adânc, intră sub stropii reci. Șocul îi limpezi imediat mintea de ultimele urme ale somnului, și, pe măsură ce simțea apa curată îndepărtându-i transpirația de pe piele, amintirile dimineții îi reveniră în minte.

Jenny Mayhew fusese acolo, și alte câteva fete, dar nu își putea aminti cu claritate despre ce discutaseră ea și Jenny. Și apoi, puțin mai târziu, urcase la etajul trei.

Dar fusese ceva ciudat.

Prietenele ei plecaseră, iar Marguerite dansa de una singură. Fusese ceva straniu în legătură cu mătușa ei, ca și cum ea n-ar mai fi recunoscut-o.

Se încruntă și, în timp ce-și freca trupul cu săpun, încercă să-și amintească mai mult. Dar nu părea să fie ceva. Doar frânturi de amintiri ca un vis.

Încruntarea îi dispăru și zâmbi. Asta trebuie să fi fost – a fost un vis. Mătușa Marguerite nu putea să danseze și, cu siguranță, dacă ar fi fost acolo sus, Marguerite ar fi recunoscut-o. De vină fuseseră

probabil pastilele și muzica.

Ieși de sub duș și se șterse până rămase uscată, apoi reveni în dormitor, unde găsi o pereche de jeanși curați și unul dintre tricourile vechi ale tatălui ei. O dată îmbrăcată, coborî în bucătărie, unde Ruby pregătea masa. Aroma de mâncare umplea camera, și Julie desfăcu un capac de la un borcan de pe plită și își puse guma de mestecat pe el, sub privirile dezaprobatoare ale lui Ruby.

— Ce faci aici? Parcă trebuia să fii în pat.

Julie clătină din cap.

— Nu sunt bolnavă. Mă simt bine și nu am de gând să mai iau din pilulele doctorului Adams. Tot ce reușesc să-mi facă este să mă amețească și să-mi dea coșmaruri. Trase unul dintre sertarele de la dulapul aflat lângă ușa bucătăriei. E timpul să așezăm masa?

Ruby ridică din umeri.

— Doar dacă nu vrei să stai singură. Dar oricum va fi pentru trei persoane. Mătușa ta nu va coborî la masă.

Sprâncenele lui Julie se înălțară a mirare.

— S-a întâmplat ceva?

— Se pare că nu este tocmai în apele ei astăzi. Ruby își ridică ochii spre cer. Tu, în pat după cele întâmplate ieri, apoi fratele tău lovit la cap, și acum domnișoara Marguerite, căzută la pat din cauza șoldului.

Julie se încruntă și mai tare.

— C-ce s-a întâmplat? spuse ea, amintindu-și deodată visul pe care îl avusese de dimineață.

Ruby clătină cu jale din cap și începu să cerceteze ridichile spălate, în timp ce vorbea.

— Mie mi se pare că ar trebui să știi – doar ai fost acolo. Nebuna încerca să danseze. Știe că nu mai poate să facă astfel de lucruri. Dar uneori degeaba vorbești cu ea. Cum era și cu mama ei, uneori.

Pe Julie o trecu un fior. Înseamnă că nu fusese un vis. Dar de ce n-o recunoscuse mătușa ei?

— Ruby! Este… ei bine, este ceva în neregulă cu mătușa Marguerite? Vreau să spun, în afară de șoldul ei?

Ruby își întoarse spre Julie privirea opacă.

— Acum, ce te face să pui așa o întrebare?

— Pentru că – începu Julie, apoi rămase tăcută, neștiind cum să explice ce se întâmplase. Este numai întâmplarea din dimineața asta, când am mers sus, și părea că ceva nu este în regulă. Mătușa

Marguerite arăta altfel, era aproape ciudată. Vorbea cu mine, dar părea că nu prea știe cine sunt. Știi, ca și cum ar fi fost altcineva, sau cam așa ceva.

Fără să spună nimic, Ruby se întoarse spre chiuvetă.

— Presupun că, uneori, durerea este prea mare pentru ea, răspunse în sfârșit. Dar dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș face prea mari probleme în legătură cu asta. O să se facă bine.

— Poate că nu trebuie să urc s-o văd.

Ruby clătină din nou din cap.

— Las-o în pace. Când începe s-o doară piciorul, tot ce dorește este să de lăsată singură. Am să-i pregătesc ceva de mâncare și până mâine dimineață o să fie din nou bine.

Ușa din spate se deschise și Kevin intră, ștergându-și sudoarea de pe corp cu un tricou. Dând cu ochii de Julie se opri deodată și clătină dezaprobator din cap. Apoi zâmbi satisfăcut.

— Ei bine, cel puțin ai reușit să te întorci în lumea celor vii. Ți-ai văzut fratele până acum?

Julie neagă din cap.

— Ruby mi-a spus că și-a făcut un cucui în cap.

— Cu greu poate fi apreciat ca un cucui, replică cu un aer jalnic Kevin. A căzut în subsol și s-a tăiat. Era peste tot numai sânge. Nu l-ai auzit țipând?

Julie clătină din cap.

— Ei bine, cred că ai fost singura din țară care nu l-a auzit. Oricum, este bine acum. Îi făcu semn cu ochiul. Bineînțeles, a trebuit să-l împac, promițându-i un film pentru seara asta.

Julie se învioră.

— Pot să merg și eu?

— Ești sigură că te simți în stare? o întrebă Kevin întunecându-se. Doctorul Adams spunea că ar trebui s-o iei mai ușor.

Julie își dădu exasperată ochii peste cap.

— Sunt foarte bine, insistă ea. Doar nu sunt bolnavă. Și urăsc pastilele astea. Abordă apoi zâmbetul ei cel mai fermecător, și știu imediat că argumentul fusese decisiv. Te rog!

Kevin ridică din umeri.

— Este în regulă din partea mea. Ar fi timpul să facem ceva toți trei. Vru să iasă din cameră, dar se întoarse și zâmbi. Când Jeff va coborî, încearcă să pari suficient de impresionată de mărimea bandajului de pe capul lui. Dar nu-l crede când îți va spune cum m-

am repezit la el.

— Te-ai repezit la el? repetă Julie. De ce-ar spune asta? Tu niciodată nu te repezi la noi.

— Ei bine, mă tem că azi i-am dat o palmă, spuse Kevin cu voce ceva mai serioasă. Nu mai mult de una, dar l-am dezechilibrat și a alunecat, dar povestit de el, va deveni un abuz major asupra copilului.

Julie chicoti.

— Atunci am să-i povestesc cum m-ai bătut pe mine cu linia când ți-am stricat noua ta pușcă subacvatică. O să-și dea seama că o palmă este floare la ureche.

— Mulțumesc, să sperăm, spuse Kevin îndatoritor, apoi dispăru pe ușă.

Două ore mai târziu, cu Jeff purtând o șapcă nouă de *baseball* pentru a-i acoperi imensul plasture de deasupra rănii de la cap, toți trei plecară la film.

— Ești sigură că nu te deranjează? o întrebă Kevin pe Ruby când ieșeau pe ușa din spate. Dacă Marguerite nu se simte bine…

— O să fie bine, îi asigură Ruby. Am avut grijă de ea încă de când era un copil, și nu-mi imaginez că nu voi reuși tocmai acum. Duceți-vă liniștiți și petrecere frumoasă.

Așteptă până se îndepărtară, apoi intră în bucătărie și începu să pregătească masa pentru Marguerite. În final, nesigură în legătură cu ceea ce va găsi sus, ridică tava și ieși din bucătărie.

•

Stând nemișcată pe scăunelul din fața toaletei, Marguerite își examină cu grijă imaginea în oglindă. Părul ei, strâns tot la spate, era aranjat într-o spirală adunată în vârful capului și prins cu o imensă agrafă din carapace de broască țestoasă. Ochii îi erau umbriți strident, cu marginea pleoapei înnegrită și acoperită de o mare cantitate de fard. Buzele îi erau stacojii, roșul intens fiind și mai tare scos în evidență de pudra cu care își acoperise fața. Iar lângă colțul drept al gurii își plasase o mică pată întunecată.

Acum, satisfăcută în sfârșit de fața ei, căută prin cutia cu bijuterii a mamei și începu să le scoată, una câte una. Și le amintea pe toate, și le amintea din copilărie, când aștepta tăcută lângă ușa acestei camere, privind-o pe Helena cum își desăvârșește ținuta pentru una din petrecerile ei.

Uneori, când era foarte, foarte cuminte, mama o lăsa să încerce

câteva din bijuteriile ei. Marguerite își mai amintea încă șiragul de jad pe care îl iubea atât de mult și pe care uneori și-l trecea de trei ori în jurul gâtului, privindu-i apoi strălucirea, ce părea că absoarbe toată lumina reflectând-o apoi spre ochii ei și aproape orbind-o.

Dar, întotdeauna, mama ei o obligase să-și dea jos șiragul de la gât. Acum însă, nu mai era nimeni care ar fi putut-o sili să facă asta.

Îl găsi chiar la fundul cutiei, îl separă cu delicatețe de celelalte bijuterii cu care se încurcase și îl apropie de gâtul ei. Până la urmă, și-l agăță în jurul gâtului cu degete tremurătoare; în timp ce-i prindea închizătoarea de modă veche, se gândi că trecuseră mai bine de patruzeci de ani de când șiragul nu mai fusese la gâtul ei.

Dintr-o dată, ușa se deschise, și simți cum o trece un val de furie. Privi în oglindă și o văzu pe Ruby stând în ușă, fixând-o cu ochii larg deschiși.

— Ce cauți aici? o apostrofă Marguerite fără să se întoarcă.

Ruby ezită, apoi înaintă spre ea.

— Ți-am adus o tavă cu mâncare, don'șoară Marguerite, spuse ea. Am crezut că s-ar putea să-ți fie foame.

Marguerite rămase un moment tăcută, cu ochii fixați în continuare pe imaginea din oglindă a lui Ruby. Când vorbi, în sfârșit, vocea ei avea un ton iritat ce-i dădu fiori bătrânei menajere.

— Unde este Julie? De ce nu mi-a adus ea masa?

Acum era rândul lui Ruby să rămână tăcută. Lăsă tava pe măsuța de lângă fereastră, apoi se întoarse s-o mai privească o dată pe Marguerite.

— Julie a plecat la film, spuse ea, cu voce joasă. S-a dus cu tatăl și fratele ei.

Marguerite își încleștă fălcile, iar ochii îi aruncară scântei.

— Dar nu m-a întrebat dacă are permisiunea să plece – începu ea, însă Ruby i-o întoarse imediat.

— Nu este fiica ta, spuse, cu voce la fel de joasă, dar fermă, după care mai făcu un pas. Și ce faci aici? De ce porți tot machiajul ăsta? Vrei să semeni cât mai mult cu mama ta?

Marguerite nu rosti niciun cuvânt, dar fața i se contractă și mai tare.

— Doar nu vrei asta, continuă Ruby, acum pe un ton blând și liniștitor. Tu nu vrei decât să fii tu însăți, don'șoară Marguerite. Tu vrei să fii femeia drăguță care ești. Tu nu vrei să fii domnișoara Helena, nu-i așa? Era acum în spatele Margueritei, măsurându-i ușor

umerii. De ce nu lași totul puțin, să te așezi la fereastră și să mănânci ceva. Am făcut bame pentru tine. Știu cât de mult îți plac bamele. Lasă puțin totul, mănâncă una și o să fie bine, ai să vezi…

Pentru o secundă Ruby simți cum Marguerite se relaxează sub atingerea ei; apoi însă se învârti pe scaun și, îndepărtându-i mâinile, ridică palma și o pocni pe Ruby peste față.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești în felul ăsta? șuieră ea, vocea ei părând să adune tot veninul cu care mama sa era capabilă cândva să comande. Ți-ai pierdut manierele, Ruby!

Ruby icni și făcu un pas înapoi, ducându-și mâna dreaptă la obraz și frecându-se peste roșeața ce începuse deja să se arate.

— Să nu mă lovești, spuse ea cu voce întretăiată. Am grijă de tine de mult timp și am să tot am grijă și de-acum încolo, da' n-am să te mai las să mă lovești, și n-am să te mai las să vorbești cu mine în felul ăsta. Tu nu ești mama ta, și ar fi bine să nu uiți asta. Și încetează să te mai gândești la Julie ca la fiica ta. Crezi că am să te las să faci cu ea ceea ce mama ta a făcut cu tine? Pentru că, dacă la asta te-ai gândit, mai bine te-ai mai gândi o dată!

Marguerite era în picioare, cu ochii scăpărând și cu șoldul pulsând de durere. Își ignoră însă durerea și își încleștă mâinile pe o sticluță de parfum. Cu o mișcare iute o ridică de pe masă și o azvârli în Ruby.

Ruby se feri din calea sticlei și aceasta se sparse de perete. Se apropie mai mult, încercând s-o plesnească pe Marguerite peste față.

— Ți-am spus să nu mai faci asta, îi spuse, pe un ton amenințător. Ce vrei? Vrei să fii din nou închisă? Asta vrei? Pentru că am s-o fac.

— Oprește-te, șuieră Marguerite. Oprește-te și lasă-mă în pace. Mă simt bine. Mă simt foarte bine!

— Bine? repetă Ruby. De aia te-ai mutat aici, în camera don'șoarei Helena? Pentru că ești bine? D-aia ți-ai făcut tot machiajul ăsta pe față, la fel cum obișnuia să poarte don'șoara Helena când tu nu erai decât un copil? Și privește la părul tău! La fel ca al ei! Tu nu ești bine, don'șoară Marguerite!

— Nu vorbi în felul ăsta, scânci Marguerite, acoperindu-și fața cu mâinile. Mama m-a iubit. Acum ieși afară din cameră și lasă-mă în pace!

Ruby clătină din cap.

— Nu pot să fac asta, don'șoară Marguerite. N-am să pot niciodată să fac asta. Cine va avea grijă de tine? Începi una din perioadele tale rele, don'șoară Marguerite.

— Nu-i adevărat, se jeli Marguerite, dar cuvintele i se opriră în gât. Hohotind de plâns, se târî de-a lungul camerei și se trânti pe pat, îngropându-și fața în pernă. Imediat, Ruby veni lângă ea și o mângâie cu blândețe.

— Este în regulă, spuse. Lasă totul să iasă afară. Știi că nu se poate să ții totul îngropat în tine – știi ce se întâmplă cu tine.

Marguerite se rostogoli în lături, ferindu-se de atingerea lui Ruby, și privi furioasă la bătrână.

— Nu este nimic în neregulă cu mine, se răsti ea. Nimic rău, în afară de tine. Mă spionezi tot timpul și mă privești ca și cum aș fi nebună! Dar nu sunt!

— Acum calmează-te, replică Ruby. Încearcă să-ți revii înainte de a mă obliga să-i spun fratelui tău ce se întâmplă cu tine. El nu știe nimic despre perioadele tale rele. Și crezi că dacă va afla, va mai rămâne aici cu copiii?

Marguerite se ghemui în pat.

— N-n-o să te creadă – începu ea, dar Ruby clătină din cap.

— Mă va crede, spuse pe un ton rece. Poate că acum douăzeci de ani nu m-ar fi crezut nimeni, dar timpurile s-au schimbat. Nu am putut-o opri pe mama ta să facă ce-a făcut, dar te pot opri pe tine să fii ca ea. Și dacă lucrurile se înrăutățesc cu tine, sunt obligată să-i spun domnului Kevin. Am să-i spun și mă va crede când îi voi arăta camera de jos, unde te încuia don'șoara Helena. Ai să vezi dacă nu mă va crede! Ai să vezi cât timp va mai rămâne aici!

— Nu, hohoti Marguerite cu voce spartă. Am să fiu bună, Ruby, îți promit. Nu-i spune – te rog nu-i spune. N-n-aș putea suporta dacă i-ai spune, și el ar pleca de aici. Privi dintr-o dată prin cameră ca și cum ar fi căutat ceva. De ce, întotdeauna, mă părăsesc? Mama m-a părăsit, și Mary-Beth la fel. Chiar și Anne voia să mă părăsească. Trupul greu îi căzu înapoi peste perne.

Deodată, Ruby înțelese totul cu mare claritate.

— Tu le-ai omorât, nu-i așa? Ai omorât-o pe Anne, și ai omorât-o și pe Mary-Beth Fletcher.

— Voiau să mă părăsească, hohoti Marguerite. Urmau să mă părăsească. Nu le puteam lăsa, Ruby. Nu înțelegi? Pur și simplu nu le puteam lăsa să mă părăsească…

Ruby încremeni în spatele patului. Era deci adevărat. Îi mai trecuse asta prin minte – o idee pe care însă o alungase imediat, respingând posibilitatea că Marguerite ar fi putut face așa ceva. Dar

de fapt știuse.

Știuse și nu făcuse nimic.

Dar acum trebuia să facă ceva. Trebuia să se ducă după ajutor, ajutor pentru Marguerite și pentru ea însăși. Dacă n-o făcea…

— Am să-l sun pe doctorul Adams, spuse cu blândețe. Îl voi suna pe doctor, iar el va avea grijă de tine. El va avea grijă de tine.

Se întoarse și porni spre ușă, dar atunci o auzi pe Marguerite mișcându-se. Se întoarse. Era însă prea târziu. Cu ochi demenți, Marguerite se aruncă asupra ei, trântind-o și, cu mâinile întinse, o apucă cu degetele într-o strânsoare furioasă. Ruby icni și încercă să sară într-o parte, dar Marguerite o împinse, dezechilibrând-o din nou. Se clătină și se propti de ușă, simțind o durere ascuțită în glezne.

Apoi Marguerite se urcă peste ea și începu s-o zgârie pe față și să-i care pumni în cap.

Ruby încercă să se apere, să-și folosească brațele pentru a se proteja de furia Margueritei, dar îi fu imposibil.

Marguerite privea ca orbită în jos, spre fața lui Ruby. Trebuia s-o oprească, s-o oprească înainte de a-i spune lui Kevin, ca acesta s-o îndepărteze pe Julie de ea. El ar putea să facă asta.

El i-o va lua pe Julie, la fel cum mama ei îi luase copilul, și cum îi luase dansul – îi luase totul, încât nu-i mai rămăsese altceva decât învelișul.

Un înveliș gol.

Toți acești ani, în care simțise moartea dinăuntru.

Toți acești ani în care nu avusese nimic.

Nimic, în afară de câteva ore pe săptămână, împreună cu elevele ei, care veneau la ea pentru lecțiile de dans.

Dar și ele o părăsiseră. Crescuseră și plecaseră să-și continue viețile lor, iar pe ea o lăsaseră cu mama ei.

Și chiar și mama sa o părăsise.

Îi luase tot ce avea, apoi o părăsise.

Dar nimeni n-o va mai părăsi vreodată. Nici Ruby, sau Kevin, sau Julie.

În nici un caz Julie.

Orice s-ar întâmpla, o va păstra pe Julie.

La fel cum mama ei o păstrase pe ea.

Numai că Ruby voia să distrugă totul. Dar asta nu se va întâmpla. Degetele i se înfipseră mai adânc în părul lui Ruby, strângând.

Brațele i se încleștară și începu să tragă înainte și înapoi izbind, iar

și iar, capul lui Ruby de podea.

Slab, ca de la mare distanță, auzea țipetele lui Ruby, dar le ignoră, continuând să izbească.

Era ca și cum ar fi călărit un căluț de lemn.

Își putea aminti asta de când era încă o fetiță subțirică.

Trebuia să stai țeapăn și să ții hamurile strâns. Apoi trebuia să începi să te legeni, iar capul căluțului se mișca în sus și în jos, în sus și-n jos.

Sus și jos.

Era un ritm ciudat și irezistibil, aproape ca ritmul unei melodii – punctată de sunetul gol, ce-l scotea capul lui Ruby izbit de podeaua de lemn masiv.

Ruby rămase tăcută, cu mâinile căzute în lături, după încercarea inutilă de a se apăra împotriva izbiturilor Margueritei. Apoi, încet, încet, energia i se risipi și Marguerite se opri din balans; dădu drumul părului lui Ruby, privind încă o dată în jos.

Ochii bătrânei erau închiși și, pentru o clipă, Marguerite fu sigură că murise. Apoi simți pieptul lui Ruby zbătându-se slab sub greutatea ei.

Trebuia să facă ceva.

Dacă Kevin o va găsi pe Ruby când se va întoarce acasă…

Jos.

Trebuia s-o ducă pe Ruby jos, unde Kevin n-o va găsi.

Ridică cu greu trupul inert al lui Ruby. Șoldul îi era acum aproape amorțit, ca și cum durerea n-ar mai fi existat, și se târî până la un scaun pe care atârna una dintre rochiile mamei ei. Se îmbrăcă în grabă, folosind cordonul pentru a lega mâinile lui Ruby.

Apucând cordonul cu ambele mâini, o târî pe Ruby prin ușa camerei, în hol. Se opri un moment, încercând să-și recapete respirația, apoi o porni încet către capătul scărilor, trăgând-o pe Ruby puțin câte puțin. La un moment dat, i se păru că o aude pe Ruby suspinând, dar hotărî că fusese cu totul altceva, pentru că, privind în jos, spre fața inconștientă, nu văzu niciun semn de viață. Într-adevăr, Ruby părea acum aproape împăcată…

Ajunse în capătul scărilor și o așeză pe Ruby în așa fel încât să stea ridicată, proptindu-i spatele de peretele de lângă scaunul-lift, ce nu mai fusese folosit de la moartea mamei sale. Se aplecă apoi, strecurându-și mâinile pe sub brațele ei. Respirând adânc, o trase în sus, și apoi spre dreapta, îngrămădind-o în scaun.

Folosind capătul liber al cordonului, o legă pe bătrână de scaun, și întoarse comutatorul de contact. Din dulapul de alături se auzi scârțâitul slab al mașinăriei liftului. Apăsă butonul de pornire, și sunetul metalic se propagă în holul imens. Se auzi un zornăit, și scaunul începu să coboare încet.

Marguerite coborî anevoios pe lângă el, mișcându-se automat în tăcerea cumplită, până ajunse la parter. Dezlegând cordonul de scaun, o lăsă pe Ruby, cu ochii încă închiși, să alunece pe podea.

Îi mai înfășură o dată cordonul în jurul încheieturilor de la mâini și o târî după ea spre subsol. Era mult mai ușor acum, deoarece aici podeaua de lemn era mai bine lustruită și opunea o rezistență mai mică decât carpetele de sus. Deschise ușa îngustă a pivniței, așezând-o pe Ruby în dreptul ei, după care îi făcu vânt.

Ruby se rostogoli până jos, trupul ei tresăltând grotesc, apoi rămase pe podea, întinsă pe spate.

Cu respirația întețită, Marguerite coborî treptele scării din subsol, până la Ruby, și trase de cordonul ce aprindea lumina.

Lumina aspră a unui bec neacoperit lumină subsolul, orbind-o pentru un moment. Dar apoi, ochii ei se acomodară și scormoni cu privirea primprejur, până ce văzu ceea ce căuta.

O ușă micuță, aproape invizibilă, în cel mai îndepărtat colț al încăperii.

Târând-o pe Ruby după ea, se îndreptă spre ușă. Când ajunse în dreptul ei, se opri.

Trecuseră ani de când nu mai fusese pe aici.

Ani, ca săptămânile – sau fuseseră luni? – de după accident, când mama ei o ținuse încuiată aici, în întuneric, încuiată până avea să înțeleagă că fusese bolnavă, și că fără mama ei niciodată nu s-ar fi făcut bine.

Încă mai putea auzi vocea mamei pătrunzând prin ușă, plutind în întuneric.

— Aș fi putut să te trimit de aici, aș fi putut să te trimit de aici pentru totdeauna. Dar n-am făcut-o. Te iubesc. Te iubesc și te țin acasă, unde este locul tău.

Unde este locul tău… unde este locul tău…

Încă mai auzea ecoul cuvintelor în timp ce căuta încuietoarea cu degete tremurânde.

La picioarele ei, Ruby suspină ușor.

Marguerite răsuci clanța, dar ușa nu se deschise.

Atunci văzu lacătul greu ce atârna de încuietoare.

Aproape târându-și piciorul drept, urcă până în bucătărie unde găsi inelul cu chei al lui Ruby, atârnat de un cui pe partea interioară de la tocul ușii. Smulgându-l din cui, șchiopătă înapoi până în subsol. Începu să bâjbâie cu cheile, căutând-o pe cea potrivită. Și, după un timp ce îi păru o eternitate, una dintre chei pătrunse în încuietoare, și o simți cedând.

Deschise ușa.

Camera în care intră era îngustă.

Un pat de lemn acoperit cu o pătură subțire se afla așezat lângă unul dintre pereți, opus unui raft larg – raftul pe care atunci când era bolnavă își mânca prânzul pe care Ruby i-l aducea de două ori pe zi.

Tot ce își amintea despre cameră era doar rigiditatea patului în care stătea întinsă, oră de oră, săptămână de săptămână, așteptând să se facă bine, așteptând să-i treacă durerea.

Și, până la urmă, partea cea mai grea *a trebuit* să înceteze, iar ea a ieșit din cămăruța din subsol și nu s-a mai reîntors niciodată acolo.

Dar cămăruța fusese întotdeauna acolo, așteptând-o…

Ruby suspină din nou, și ochii ei se deschiseră pentru un moment.

— Nu, murmură ea. Oh, te rog, nu…

Marguerite privi în jos spre ea, apoi se aplecă și trase din nou de mâinile îngrijitoarei. Împingând cu putere, o târî pe Ruby peste prag, ignorând durerea din picior, și se prăbuși lângă ea pe podea.

Înfășură capătul liber al cordonului din șaten fin în jurul gâtului bătrânei și începu să tragă cu forță.

Tare, și apoi mai tare…

Ochii lui Ruby se holbară și începură să iasă afară din orbite. Una din mâini îi scăpă afară, bâjbâind spre Marguerite, apoi căzu. Degetele i se contractară, pentru o secundă, după care se liniștiră.

— Acum totul va fi în regulă, șopti blând Marguerite în timp ce punea lacătul la locul lui, încuindu-l. Totul va fi în regulă. Voi avea casa mea, și voi avea fetița mea care îmi va purta de grijă, și nimeni nu mă va mai părăsi vreodată. Nicicând, niciodată…

•

O oră mai târziu, îmbrăcată într-una din rochiile favorite ale mamei sale, cu șiragul de jad încolăcit în jurul gâtului, se afla în camera de bal. Cântându-și încet singură, își ridică brațele și făcu o reverență cât putu de grațioasă partenerului de dans pe care numai ea îl putea vedea.

— Eu dansez bine, spuse ea, lăsându-se purtată de brațele invizibile, dar nu atât de bine ca fiica mea. Fiica mea va deveni un star într-o zi. Zâmbi blând, cu privirea pierdută. Am să am grijă de asta. Da, într-o bună zi Marguerite va ajunge un star…

• Capitolul 17

Kevin conduse vechiul *Chevy* al Margueritei pe digul rutier, apoi o luă spre stânga, pe drumul spre casă. Mașina începu să tușească, protestând, în timp ce apăsa accelerația, dar alunecă mai departe; Kevin clătină trist din cap.

— Va trebui să luăm o mașină nouă, spuse el, fără a se adresa cuiva anume. Aceasta nu poate să mai reziste mult.

— N-am putea cumpăra una decapotabilă? întrebă imediat Jeff, de pe scaunul din spate. Sunt foarte plăcute.

— Eu cred că o altă mașină break ar fi mult mai practică, replică Kevin. Privind în spate, se încruntă. Profilându-se pe cerul clar, Sea Oaks se vedea ca o masă întunecată, cu o singură lumină în partea dinspre vest, la etajul doi.

— Cum se face că Ruby n-a lăsat mai multe lumini pentru noi?

— De ce-ar face-o? întrebă Julie. Este prima dată când plecăm pe întuneric.

Câteva minute mai târziu, Kevin parcă *Chevy*-ul în garaj, închizând motorul zgomotos și trântind portiera. Julie și Jeff erau deja în bucătărie când Kevin îi ajunse. Jeff scormonea prin frigider căutând ceva de mâncare.

— Nu acum, îi spuse Kevin, împingând ușa frigiderului. Este trecut de unsprezece și ai mâncat deja o ciocolată cu malț. Este timpul să mergi la culcare.

— Oh, tati, mormăi Jeff. Ruby a spus că în seara asta o să facă o prăjitură. N-aș putea lua măcar o bucățică?

Kevin inspectă repede prin bucătărie, apoi îl privi pe Jeff cu o severitate simulată.

— Dacă Ruby ar fi vrut să mănânci din plăcinta ei ți-ar fi lăsat-o afară. Deci, la culcare cu tine! Îl atinse ușor peste fund, și băiatul plecă din bucătărie. După plecarea lui, Kevin îi zâmbi lui Julie. Cum rămâne cu tine? Dacă găsesc plăcinta, vrei să mănânci o bucățică împreună cu mine?

Julie clătină din cap.

— N-aș putea să mai înghit nici măcar o bucățică. Sunt umflată ca un balon.

— Cum dorești, replică Kevin. Verifică ușa din spate pentru a te

asigura că este încuiată. Dacă urci sus, vezi dacă fratele tău și-a spălat dinții, vrei?

— Cine ar putea fi sigur? Niciodată nu-și spală dinții decât dacă stau lângă el până termină.

Kevin se întoarse s-o mai privească pe Julie și dădu ușor din cap de parcă atunci o vedea pentru prima dată.

— Și tu faci asta? întrebă el emoționat.

Julie ridică din umeri, apoi încuviință, roșind ușor.

— C-cineva trebuie s-o facă, spuse cu voce tremurată.

Kevin își mușcă buzele, apoi își îmbrățișă puternic fetița, ținând-o la piept.

— Știu, murmură el. Dar ar fi trebuit s-o fac eu, nu tu. Cred că n-am fost…

Julie îl strânse tare și vorbi înainte ca el să poată termina.

— Știu cât de mult îți lipsește mama, spuse ea. Nouă tuturor ne lipsește. Și nu mă deranjează să am grijă de Jeff. Tu trebuie să ai grijă de noi toți, și să te îngrijești de acest loc, și de tot restul. Ce-ar fi trebuit să fac? întrebă ea, privind în sus, în ochii tatălui ei. Să te întreb dacă să te ajut în privința lui Jeff?

— Dar nu ai decât cincisprezece…

— Aproape șaisprezece ani, îi reaminti Julie. Și uneori, de la moartea mamei, mă simt ca și cum aș avea treizeci. Totul s-a schimbat deodată și nu mai pot continua să mă comport ca un copil. Dar Jeff are numai opt ani, cineva trebuie să aibă grijă de el.

Gâtul lui Kevin se contractă și, pentru un moment, crezu că nu va fi în stare să se abțină să plângă.

— Mulțumesc, șopti cu voce răgușită. Părăsiră împreună bucătăria și parcurseră drumul până în capul scărilor. Am să verific pe-aici, după care am să urc și eu sus, spuse el. Chicoti, dar râsul lui era trist.

— Era să spun că merg să te bag în pat, dar nu cred să mai ai nevoie de așa ceva, nu-i așa?

De data asta Julie chiar roși, sperând însă că tatăl ei nu observase în întunericul casei.

— Este o formă de-a fi drăguț, măcar câteodată, oricum. Sărutându-și tatăl pe obraz, o porni pe scări în sus.

Kevin umblă încet prin casă, verificând ferestrele și ușile. Dar în timp ce intra din cameră în cameră, un sentiment de nefiresc îl cuprinse, de parcă în casă ceva nu era tocmai în regulă. Când se reîntoarse în bucătărie pentru a arunca o ultimă privire, știu că ceva

îi scapă.

Vasele de la cină, curățate de resturi, stăteau morman pe chiuvetă, gata de-a fi băgate în mașina de spălat vase. Kevin privi un moment această dezordine, apoi traversă bucătăria și bătu încet în ușa lui Ruby.

Așteptă un timp mai lung, dar nu veni niciun răspuns.

Bătu din nou, de data asta mai tare, dar cum tot nu obținu niciun răspuns, răsuci butucul și deschise ușa.

Patul lui Ruby, nedesfăcut încă, era gol.

Încruntându-se, închise ușa și traversă repede casa, urcând scările și străbătând întreg holul până la ușa închisă de la ceea ce fusese camera mamei lui. Pe sub ușă se strecura o geană de lumină, așa că știu că Marguerite mai era încă trează.

Ciocăni brusc.

— Intră, o auzi pe Marguerite.

Deschise ușa și pătrunse în dormitor. Marguerite, întinsă pe pat și acoperită numai cu un cearșaf peste cămașa de noapte, îi zâmbi. Ochii îi străluceau, iar părul, căzându-i ca o cascadă pe umeri, îi încadra fața, făcând-o să pară deosebit de tânără.

— I-am auzit pe copii urcând, spuse ea. V-ați distrat bine?

Kevin încuviință.

— A fost bine. Apoi: Te simți mai bine? Se pare că da.

Marguerite zâmbi cu toată gura și se întinse languros în pat.

— Mă simt minunat, spuse ea. În seara asta aproape că n-am mai avut durerea din șold, m-am simțit de parcă aș fi putut să dansez din nou. Am stat întinsă aici, cu un sentiment de totală mulțumire. Te simți vreodată așa?

— Dar unde este Ruby? spuse Kevin, ignorând întrebarea surorii lui. Bucătăria este încă murdară și n-am găsit-o în camera ei.

Zâmbetul de pe buzele lui Marguerite se stinse, și ochii i se întunecară.

— A plecat, spuse ea cu voce subțire. După plecarea voastră a primit un telefon. Ceva probleme de familie. Oricum, mi-a adus masa sus, după care pur și simplu a plecat!

— Ruby? se îndoi Kevin. Nu prea i se potrivește. Chiar și când eram copil, ea era mereu aici…

Marguerite îl întrerupse cu un gest nerăbdător.

— Ei bine, dar asta a fost cu mulți ani în urmă, nu-i așa? Pe atunci puteai conta pe oameni. Oftă din greu. Uneori nu știu ce să mă fac cu

ea. Se pare că este din ce în ce mai rău. Să plece în seara asta, când eu nu mă simțeam bine – îți jur Kevin, uneori mă întreb dacă n-ar fi cazul s-o dăm afară și să încercăm să găsim pe cineva mai competent. Mama întotdeauna spunea…

— Mama întotdeauna spunea câte ceva rău despre cei din jur, i-o întoarse Kevin, dar cu siguranță noi n-o vom concedia pe Ruby.

Marguerite se relaxă dintr-o dată.

— Nu, cu siguranță că n-o s-o facem, își exprimă ea acordul cu o voce din nou blândă. Și presupun că oricine are dreptul ca, din când în când, să aibă probleme de familie, nu-i așa? Privi spre Kevin și îi strânse ușor mâna. Și asta nu înseamnă că n-ar avea cine să aibă grijă de mine, nu-i așa? Ești tu, și Julie…

— Și Jeff, observă Kevin.

Marguerite râse deschis, și vocea îi sună ca clinchetul unui clopoțel.

— Bineînțeles, și Jeff. Nu trebuie să-l uit pe Jeff, nu-i așa?

— Și dacă te va lăsa el, replică Kevin. Se aplecă și atinse obrazul surorii sale cu buzele. Oricum, mă bucur că te simți mai bine. Somn ușor și ne vedem mâine dimineață. Dar acum cred că ar fi mai bine să cobor și să curăț bucătăria.

— Nu este nevoie să faci tu asta, protestă Marguerite, poate s-o facă Julie dimi…

Kevin scutură ferm din cap.

— Am s-o fac eu în seara asta. Julie are destule de făcut, în special dacă Ruby va lipsi câteva zile. Ne vedem mâine.

Apoi plecă, și Marguerite se mai întinse o dată.

Se simțea într-adevăr *bine* în seara asta. De fapt, pentru prima oară de ani și ani, se simțea cu adevărat bine…

•

Julie nu realiză foarte clar ce o trezise. Nici măcar nu era sigură dacă dormise vreun pic. Într-adevăr, după ce îl dusese pe Jeff la culcare, se întorsese în camera ei, își pusese pijamaua, apoi se sprijinise de perne, cu o carte în mână, pentru a citi un timp. Deși deschisese larg fereastra, briza ușoară ce bătuse mai devreme se oprise, iar aerul greu și umed se lipea parcă de ea, făcând-o incapabilă să se concentreze asupra cărții. Până la urmă o lăsase deoparte, și întinzându-se pe spate privise la tavan, lăsându-și mintea să zboare. Puțin mai târziu, tatăl ei intrase la ea.

— De ce nu mi-ai spus? i se plânse Julie când el îi spusese de

absența lui Ruby. Te-aș fi putut ajuta cu vasele. Tot ce am făcut a fost să stau aici întinsă și să-mi închipui că este răcoare. Îi zâmbi. Dar n-a prea mers. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât era mai umed. N-a lăsat cumva Ruby și niște limonadă în frigider?

Se duseseră împreună jos, apoi stătuseră puțin de vorbă în bucătărie, până când Kevin simțise că nu mai este capabil să-și înăbușe căscatul.

— Unul dintre noi nu a dormit deloc astăzi, remarcase el, punând paharul în mașina de spălat.

Julie rămăsese întinsă în pat, aproape încă o oră, încercând să adoarmă, dar nu reușise.

În noaptea asta zgomotul insectelor părea că se amplificase, iar marea, tăcută de obicei, era numai un clipocit ușor în depărtare. De două ori se auzise o bufniță strigând încet în întuneric, și o dată, cu puțin timp în urmă, peste noapte se lăsase deodată tăcerea, ca și cum s-ar fi apropiat o prezență periculoasă. Dar apoi, insectele își reîncepuseră zumzetul lor obișnuit, iar broaștele își reluaseră corul, până ce aerul începuse din nou să vibreze de sunetele lor.

Acum, trezită complet, Julie era aproape sigură că nu va reuși să adoarmă în seara asta.

Respiră adânc, se dădu jos din pat și se apropie de fereastră. Luna era sus – un glob de argint sclipitor aruncat peste mare, ce își reflecta lumina măturând suprafața apei ca un felinar.

Departe, un vas străbătu poteca făcută de lună, iar Julie îl privi până ce dispăru, înghițit de întunericul orizontului. Apoi, cu coada ochiului, percepu o mișcare ciudată.

Se încruntă, încordându-și privirea, dar la început tot nu văzu nimic. Apoi, încet și neclar, începu să definească o formă în mișcare printre copacii plini de mușchi de lângă cimitir.

N-a fost nimic, își spuse ea, pentru că atunci când o privi direct, dispăru cu totul. O putea prinde în raza privirii numai când se uita dintr-o parte, întreagă, dar nedeslușită. Se întoarse și se forță să se așeze în pat, dar amintirea straniei viziuni îi rămase în minte, deși încerca să se convingă că nu văzuse de fapt nimic.

Vorbele lui Jeff îi reveniră ca un ecou în minte. „Știu că am văzut ceva, și știu că era o fantomă!”

Până la urmă, fără voia ei, se ridică din nou și se duse la fereastră.

Acum că trecuse de copaci și intrase în cimitir, figura era mai clară.

Luna cădea din plin pe ea, luminând-o strălucitor, în timp ce se pierdea și se întorcea printre morminte, și până la urmă veni să se odihnească alături de criptă, unde se și aplecă, lăsându-se pe pământ.

Julie simți cum bătăile inimii i se accelerează și, deodată, căldura nopții încetă, în timp ce un fior rece îi trecu pe spinare. Privi un moment înmărmurită, apoi se îndepărtă de fereastră și ieși grăbită din cameră, năpustindu-se pe coridor spre camera lui Jeff. Împinse ușa fără să mai bată, se apropie de patul fratelui ei și îl scuturâ.

— Jeff, șopti imperativ. Jeff, ești treaz?

Băiatul se mișcă, apoi deschise ochii și privi somnoros către figura indistinctă a sorea lui.

— Ce s-a întâmplat? mormăi el. Ce vrei?

— Fantoma, șopti Julie, cu voce tremurândă. Cred că este din nou în cimitir.

Jeff se trezi deodată. Sări din pat și se năpusti spre fereastră. Privi un moment afară, apoi îi făcu semn din cap lui Julie.

— Ea este, murmură el. Este bunica.

Julie își urmă aproape în silă fratele la fereastră și cercetă cu privirea în noapte. Ciudata siluetă fantomatică încă mai era în cimitir, mișcându-se ușor în jurul pietrelor funerare, ca și cum ar fi căutat ceva.

— D-dar *nu poate* fi o fantomă, șopti răgușit Julie. Nu există astfel de lucruri.

— Atunci ce este? contestă Jeff. Îți spun că este fantoma bunicii, și Ruby a spus că vine aici când cineva este mort.

— Nu, protestă Julie. Acum, că nu mai era singură, teama ei părea că se estompează. Nu cred asta. Trebuie să fie altceva. Trebuie să fie…

— Nu este! declară Jeff. Se întoarse și-și privi sora cu ochi provocatori. Dacă nu este o fantomă, de ce nu cobori acolo să afli ce este?

Julie înghiți, încercând să-și alunge nodul din gât.

— N-nu vreau eu, spuse ea.

— Vrei să spui că ți-e frică, o tachină Jeff.

— Dar ție nu ți-e? ripostă Julie. Nici pe tine nu te văd alergând jos să vezi ce este.

Cei doi se uitară un moment unul la altul, după care Jeff își mută privirea.

— C-ce-o să facem acum? întrebă el, fără tonul de bravadă de mai-

nainte.

— Îi spunem tatei, decise Julie. El o să știe ce este.

Părăsiră împreună camera lui Jeff și o zbughiră pe coridor, spre cea a tatălui lor, dând buzna înăuntru fără să mai bată la ușă. Un moment mai târziu, Kevin aprinse lampa de alături și clipi către copiii ce stăteau lângă el, cu fețele palide și ochii înspăimântați. Julie, care cu numai două ore în urmă îi păruse atât de matură, părea acum aproape tot atât de copil ca și Jeff.

— Ce este? întrebă Kevin. Ce s-a întâmplat?

— B-bunica, se bâlbâi Jeff. Este din nou în cimitir.

Kevin se încruntă spre fiul lui.

— Ce tot vorbești, credeam că am terminat o dată cu asta…

— Dar este adevărat, tati, întări Julie. Și-și eu am văzut-o. Nu știu ce este, dar mișca ceva în cimitir și… Tăcu deodată, simțindu-se prost. Ei bine, arăta ca o fantomă.

— Ei bine, nu este, hotărî Kevin, dându-se jos din pat și băgându-și mâinile prin mânecile halatului. Ar putea fi un cerb sau cineva care vrea să vă joace o farsă, dar în niciun caz o fantomă.

— Orice ar fi, nu este un cerb! spuse Jeff. Haide, îl poți vedea din camera lui Julie.

Cu copiii alături, Kevin traversă holul spre camera lui Julie, se apropie de fereastră și privi în întuneric.

Cimitirul era gol.

Se întoarse spre copii, cu sprâncenele ridicate sceptic.

— Ei bine? spuse el, arătând cu capul spre fereastră. Aruncați o privire și spuneți-mi vă rog și mie ce vedeți.

Jeff și Julie se apropiară în silă de fereastră și priviră afară. Lumina lunii încă mai scălda insula, iar pietrele funerare se conturau țepene în relief. Dar exceptând cripta și pietrele funerare alăturate, cimitirul era gol.

Ochii lui Julie cercetară printre brazii unde zărise pentru prima dată ciudata apariție, dar acum acolo nu mai era nimic altceva decât mușchiul agățător, crescut pe ramuri, și umbra adâncă lăsată de pădurea însăși.

— D-dar am văzut ceva, insistă ea, cu voce tremurândă. Tată, știu că am văzut. Amândoi am văzut ceva.

— Vă imaginați că ați văzut, o corectă Kevin. Dar orice ați fi văzut, cu siguranță acum nu mai este acolo; așa că vă vreau pe amândoi în pat. *Okay*?

Julie încuviință, amărâtă, și se întoarse în pat, dar Jeff nu se mișcă. În loc de asta, privi cu ochi rugători spre sora lui.

— P-pot să dorm cu tine în noaptea asta?

•

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, începu Kevin, dar Julie nu-l lăsă să termine.

— Este în regulă, tati. Cu adevărat. Nu mă deranjează dacă doarme cu mine.

Kevin vru să obiecteze, dar apoi ridică din umeri.

— *Okay,* cum doriți. Dar niciun fel de prostii despre fantome în seara asta, e clar? Ne vedem dimineață. Fără să mai aștepte vreo replică din partea copiilor, părăsi camera lui Julie închizând ușa în urma lui. Cinci minute mai târziu, adormise din nou.

Numai în camera lui Julie, amândoi copiii rămaseră treji, ascultând sunetele nopții, cu nervii la limită.

— Am văzut-o, spuse Jeff până la urmă, iar vocea lui răsună ciudat. Știu că am văzut-o și știu ce înseamnă asta. Înseamnă că cineva a murit.

Julie nu spuse nimic, dar pentru prima dată nu se mai certă cu fratele ei în legătură cu ceea ce văzuse sau cu ceea ce ar fi putut să însemne asta.

La urma urmei, în seara asta văzuse și ea.

•

Kevin și Julie erau deja în bucătărie când Jeff coborî în dimineața următoare. Se instală pe scaunul lui și privi cu dezgust la bolul cu cereale reci din fața lui.

— Unde este Ruby? întrebă el. Cum se face că nu avem nici ouă și nici clătite?

Kevin, cu mintea deja furată de complexitatea estimărilor pentru remodelarea celor cinci dormitoare de sus, își privi fiul:

— Ruby nu este aici, explică el, așa că toți mâncăm cereale reci, dar fără să ne plângem.

Jeff se strâmbă.

— Urăsc chestiile astea. Plesni în cereale cu lingura și se duse să-și aducă borcanul cu zahăr. Lingură după lingură, începu să-i deșerte conținutul în castron, apoi adăugă puțin lapte. În timp ce-și băga în gură prima lingură din amestecul vâscos, privi vinovat cu coada ochiului la tatăl său, dar acesta nu părea că remarcase ce făcuse el.

— Pariez că Ruby este moartă, anunță el deodată, și Kevin lăsă

deoparte estimările pe care le studia.

— Poftim? întrebă el.

Jeff privi solemn către tatăl său.

— Pariez că Ruby este moartă, repetă el. Pariez că din cauza asta s-a întors bunica noaptea trecută.

Ochii lui Kevin se îngustară.

— Nu te pot urmări.

Jeff luă o expresie exasperată.

— Ruby spunea că fantomele vin întotdeauna după moartea cuiva. Deci dacă bunica s-a întors noaptea trecută și Ruby nu este aici, asta înseamnă că ea este moartă.

Kevin clătină obosit din cap.

— Ei bine, dacă ea îți bagă astfel de idei în cap, atunci ar fi mai bine dacă nu s-ar mai întoarce deloc, observă el cu o strâmbătură.

Exasperarea lui Jeff se adânci.

— Cum să se întoarcă dacă este moartă? întrebă el.

Kevin respiră adânc, se ridică în picioare și adăugă bolul său la colecția vaselor de lângă chiuvetă.

— Uite, spuse el pe un ton supărat. Am să-ți mai explic încă o dată, după care nu mai vreau să aud asemenea nonsensuri. Orice ai văzut noaptea trecută în cimitir – sau crezi că ai văzut – nu a fost o fantomă. Nici a bunicii tale, nici a nimănui altcineva. Jeff privi în sus către tatăl său – buzele lui formau acum o linie subțire –, dar nu spuse nimic. Nu există asemenea lucruri, cum ar fi fantomele. Cât despre Ruby, ea a avut o problemă de familie și a plecat s-o rezolve. Sunt sigur că va apărea azi sau mâine. Dar nu este moartă? E clar?

Jeff înțelese din tonul lui că ar fi mai bine să nu-l contrazică și încuviință.

— Bănuiesc, aprobă el neconvins, ridicându-se de pe scaun.

Kevin, mulțumit și cu această mică concesie, își adună hârtiile și părăsi bucătăria.

— Am să fiu în bibliotecă pentru un timp, îi spuse lui Julie. Dacă ai nevoie de ceva, strigă doar.

— O să mă descurc, replică Julie. După ce tatăl ei dispăru, îi aruncă lui Jeff cârpa de spălat. Curăță masa, *okay*?

Jeff ridică din umeri, dar nu spuse nimic și începu să curețe cu grijă firimiturile de pe masa din bucătărie. Apoi vorbi din nou fără s-o privească.

— Știi ce pariez? zise el cu voce joasă, ca tatăl său să nu-l poată

auzi.

— Ce? întrebă Julie, știind că, orice i s-ar spune, el oricum va continua.

— Pariez că mătușa Marguerite a ucis-o pe Ruby, continuă Jeff. Apoi, ridicându-și privirea, ochii săi se fixară pe ușa din dos a bucătăriei. Pariez că seara trecută, când noi am plecat la film, între ele a avut loc o luptă și mătușa Marguerite a ucis-o pe Ruby și a îngropat-o pe undeva pe insulă.

— Jeff! exclamă Julie. Dar înainte de a mai putea spune altceva, Marguerite rosti cu voce înghețată:

— Este un lucru dezgustător ceea ce spui, Jeffrey.

Jeff se întoarse. Spre groaza lui, mătușa sa stătea chiar în ușa de la bucătărie, privindu-l furioasă. El icni și făcu un pas înapoi.

— Dacă am să te mai aud vreodată spunând astfel de lucruri, Jeffrey, n-am să am de ales decât să…

Dar Jeff dispăruse deja, zbughind-o pe ușa din dos și tăind-o peste dealuri spre pâlcul de pini. Marguerite șchiopătă până la ușă, ducându-și, involuntar mâna la șold.

— Vino înapoi, strigă ea. Vino înapoi aici!

— N-a vrut, mătușă Marguerite, pledă Julie pentru el. Cu adevărat n-a vrut. Este doar un copil și mereu inventează astfel de povești. Dar n-a vrut.

Marguerite, cu spatele țeapăn, rămase tăcută un moment, apoi se întoarse zâmbitoare spre Julie.

— Poate că n-a vrut, fu ea de acord. Dar mă tem că niciodată n-am să fiu în stare să-i înțeleg pe băieții mai mici. Făcu o pauză, și când vorbi din nou, vocea ei avea un ton absent. Poate că mama avea dreptate, spuse ridicându-și sprâncenele, gânditoare. Întotdeauna spunea că aduc mai multe necazuri decât merită. Și nu sunt sigură că greșea. Nu, termină ea. Nu sunt deloc sigură că greșea.

• Capitolul 18

— Ei bine, știu cum putem afla, îi spuse Toby Martin lui Jeff. Își târșâiau amândoi picioarele de-a lungul plajei, și Jeff tocmai terminase de repetat lui Toby ceea ce le spusese deja tatălui și surorii lui – că nu credea în povestea mătușii în legătură cu plecarea lui Ruby. Hai să mergem la Emmaline. Ea trebuie să știe unde este Ruby.

Jeff privi cu ochii întredeschiși în lumina soarelui.

— Cine este Emmaline?

— Sora lui Ruby, replică Toby, rotindu-și ochii ca și cum nu și-ar fi putut imagina că poate exista cineva în Devereaux care nu cunoștea identitatea lui Emmaline Carr. Locuiește dincolo de Wither Pond{6}. Hai să mergem.

Părăsiră plaja și își făcură drum prin labirintul de poteci ce străbăteau insula, apoi o luară pe digul rutier. Jeff se opri un moment, încruntându-se nesigur.

— Poate că ar fi mai bine să-i spun lui tati unde merg.

Toby îl privi batjocoritor.

— Dar nu mergi nicăieri. Doar în oraș. Cui îi pasă?

Jeff se gândi un moment, apoi ridică din umeri. Oricum nu vor întârzia foarte mult.

La capătul digului rutier Toby o luă spre stânga. Merseră un timp de-a lungul străzii principale din Devereaux, apoi Toby o coti spre dreapta, pe Atlanta Avenue, și porni spre interior. Orașul părea că se termină după numai câteva blocuri, lăsând locul unor ferme mici, fiecare dintre ele nedepășind mai mult de câțiva acri. Până la urmă Toby părăsi cu totul drumul, urmând o potecă ce șerpuia printr-o palmă de loc cu pini năpădiți de mușchi, și trecură pe lângă un iaz acoperit cu un strat de mâl verde. Jeff îl privi un moment, dar când un șarpe imens sări deodată de pe un copac pentru a dispărea dincolo de suprafața apei, fugi imediat să-l prindă pe Toby din urmă. Apoi, trecând de un mic crâng, ajunseră la o casă.

Atât cât Jeff o putea cuprinde cu privirea, aceasta nu era tocmai o casă. Nu era decât o cocioabă construită fără nicio noimă, cu acoperișul suspendat la câteva picioare deasupra pământului, pe o fundație năruită. Avea un acoperiș demodat, iar sita de la ferestre era distrusă. Ușa era deschisă, dar dinăuntru nu răzbătea nicio lumină.

Jeff privi cu teamă la cabana dărăpănată.

— Vrei să spui că aici locuiește într-adevăr cineva?

Toby ridică din umeri.

— O mulțime de oameni locuiesc în asemenea locuri. Mai făcu un pas și strigă spre cabană: Emmaline? Ești acasă?

Se lăsă o lungă tăcere și Jeff privi nervos în jurul micului luminiș. Imaginea șarpelui era încă puternică în mintea lui și aproape că putea simți cum unul dintre ei se furișa dinspre copaci, apropiindu-se de el.

— P-poate ar fi mai bine să ne întoarcem, șopti el. Nu-mi place deloc aici.

Dar Toby scutură vehement din cap.

— Am venit să vorbim cu Emmaline, și vom vorbi cu ea, insistă el, apoi strigă tare: Hei, Emmaline! Vino afară!

Urmă o nouă tăcere, după care Jeff auzi sunetul unor pași târșâiți pe podea. Un moment mai târziu, o bătrânică doar cât un nod, îmbrăcată într-o rochie subțire de bumbac ce părea că fusese cândva albastră, dar, de atâtea ori spălată și călcată, ajunsese de un alb nefiresc, apăru în ușă. Un șorț zdrențuros îi spânzura de mijloc și purta o bentiță în jurul capului. Picioarele, fără șosete sau ciorapi, fuseseră introduse într-o pereche de papuci uzați. Jeff nu putea spune exact cam cât de bătrână era, dar fața îi era brăzdată adânc și când îl cercetă cu privirea ochii ei se îngustară, suspicios, devenind doar o linie.

— Cine este? întrebă ea cu o voce hârâită, din gât. Cine țipă la mine?

Până și Toby se trase înapoi, după care însă încercă să se poarte mai brav decât se simțea.

— Sunt eu, Toby Martin.

Buzele bătrânei se contractară și își ridică mâna, îndreptând un deget tremurător spre Toby.

— Să nu faci vreo trăsnaie pe aici, îl avertiză ea. Oi fi eu bătrână, dar nu sunt moartă încă! Apoi își întoarse ochii spre Jeff. Tu cine ești? Nu cred că te cunosc.

— J-Jeff, se bâlbâi el. Jeff Devereaux.

Sprâncenele Emmalinei se ridicară încet.

— E, dar asta e ceva. Un Devereaux să bată atâta drum numai pentru c-a s-o vadă pe bătrână Emmaline. Rămase tăcută un moment și, când vorbi din nou, vocea ei suna aproape supărată. Ce faci aici?

— N-noi o căutăm pe Ruby, tremură Jeff, luptându-se cu dorința de a face stânga-mprejur și a fugi de cocioaba dărăpănată și de ciudatul ei locatar.

— Cum se face că o cauți aici? Nu locuiește cu mine.

Jeff simți cum i se pune un nod în gât.

— Mătușa Marguerite a spus – începu el, dar bătrână i-o reteză.

— Cui îi pasă de ce spune ea? întrebă Emmaline. Ea este pur și simplu nebună, și ăsta e adevărul indiferent ce cred oamenii de pe aici!

Cei doi băieți schimbară priviri neliniștite.

— Dar ea zice că Ruby a plecat să-și vadă familia, reuși Jeff să spună până la urmă.

Ochii negri ai Emmalinei sclipiră.

— Ruby nu are altă familie decât pe mine, și ea n-a mai fost pe aici de luni de zile. Își ridică din nou mâna și le făcu semn celor doi băieți să se apropie. Ați putea intra înăuntru, mormăi ea. Dacă nu ați venit pentru băuturi cu gheață, vă pot oferi cel puțin un ceai, sau așa ceva.

— M-mai bine nu, spuse Toby. Aerul lui nonșalant dispăruse în timp ce privea nervos spre întunericul din mica baracă.

— Speriat? întrebă Emmaline, iar buzele i se deschiseră într-o grimasă de zâmbet ce-i expunea găurile întunecate dintre cei câțiva dinți ce-i rămăseseră pe gingii.

— N-nu, minți Toby.

— Atunci intrați, îi pofti Emmaline. Dacă vreți să aflați totul despre domnișoara Marguerite Devereaux, trebuie să intrați înăuntru. Doar n-am să stau toată ziua aici, afară.

Se întoarse și dispăru înapoi în cocioabă, lăsându-i pe Toby și pe Jeff, care priviră nesiguri unul la altul.

— Ce ne facem? întrebă până la urmă Jeff. Crezi că ne va face vreun rău?

— N-nu știu, replică Toby. De mult nu mai vorbește nimeni cu ea. Apoi în ochi îi apăru o privire hotărâtă. Dacă fugim acum, nu vom afla niciodată unde s-a dus Ruby, decise el. Haide!

Aproape împotriva voinței lui, Jeff se lăsă purtat în interiorul cabanei. Se aflau acolo un scaun vechi – cu tapiseria ruptă și cu câlții ieșiți afară –, o masă din lemn, zgâriată toată, și trei scaune. Dar coliba părea să fi fost curățată chiar în acea dimineață, și Jeff se lăsă precaut pe unul dintre cele trei scaune de la masă, de unde putea

vedea în cealaltă cameră un pat acoperit cu grijă de o cuvertură peticită.

— Tot ce am este niște ceai, mormăi Emmaline punând o ceșcuță în fața lui Jeff și așezându-se în partea opusă, în timp ce ochii ei îl examinau pe furiș în lumina slabă. Deci tu ești Jeff, spuse ea. Strălucitor ca o monedă nouă, așa a spus ea, și așa și arăți. Sigur, nu chiar…

— Credeam că ai spus că n-ai mai văzut-o pe Ruby, rosti Jeff.

— N-am spus asta. Tot ce am spus a fost că n-a venit aici. N-a mai trecut pe aici de câteva săptămâni.

— Atunci unde ar putea fi?

Emmaline își strânse buzele și se încruntă și mai tare.

— Ei bine, acum nu prea știu. Adevărul este că de o săptămână n-am mai văzut-o de loc.

Jeff se întoarse cu ochi triumfători spre Toby.

— Vezi? Ți-am spus eu că mătușa Marguerite minte! Pariez că ea a *omorât-o* pe Ruby! Imediat își astupă gura cu ambele mâini și privi cu teamă spre Emmaline. Dar, spre surpriza lui, Emmaline nu părea furioasă. În loc de asta, încuviință aproape serioasă.

— Știam eu că se va întâmpla odată și-odată, spuse ea, pe jumătate doar pentru sine. I-am spus și i-am tot spus să se ferească de teatrul dulce al domnișoarei Marguerite, dar n-a vrut să mă asculte. Spunea că domnișoara Marguerite este mult mai bine acum și că nu va face rău nimănui!

Ochii lui Jeff se îngustară.

— M-mai bine? întrebă el. Dar ce este în neregulă cu ea?

Buzele Emmalinei se strânseră într-o linie aspră.

— Nu pot să-ți spun decât ce mi-a spus Ruby. Cu mult timp în urmă, mătușa ta a fost nebună ca o ploșniță. De la acel accident i s-a tras. Dacă a fost un accident.

Acum și Toby o asculta fascinat pe bătrână.

— Vrei să spui atunci când și-a rupt șoldul? întrebă el.

— Asta este numai o parte din accident, observă Emmaline. De fapt, era pe punctul de-a avea o familie când a căzut pe scări și a pierdut copilul. Și ăsta a fost lucrul care a înnebunit-o – nu șoldul!

— N-nebună? murmură Jeff – toate suspiciunile lui concentrându-se dintr-o dată într-un nod de frică, ce i se puse în gât. Ce-ar fi dacă tot ce spusese până acum era adevărat?

— Presupun că nimeni nu ți-a spus până acum, continuă Emmaline

sumbru. Cu siguranță, domnișoara Helena n-a spus nimănui, și nici Ruby, exceptându-mă pe mine. Spunea că nimeni altcineva n-ar fi crezut-o și bănuiesc că avea dreptate, așa cum erau lucrurile atunci. Oricum, Ruby mi-a povestit cu mult timp în urmă ce s-a întâmplat. Au ținut-o multă vreme încuiată pe mătușa ta acolo.

— Mătușa Marguerite? spuse Jeff. Un-unde?

— Jos în pivniță. Domnișoara Helena nici măcar nu a vrut s-o ducă la spital după ce a căzut pe scări. I-a spus lui Ruby că mai bine ar lăsa-o să moară decât să afle cineva că a fost gravidă. Așa că întâi au pus-o în pat, apoi a pierdut copilul și aproape că a înnebunit. Atunci au încuiat-o în subsol. Există acolo o cămăruță – ascunsă în spate – pe care cu greu o veți vedea. Acolo au ținut-o până s-a calmat. Apoi vocea ei luă un ton absent, iar ochii i se îngustară ca și cum ar fi privit în trecut. Înainte de asta, domnișoara Marguerite era o fată arțăgoasă, spuse ea. Niciodată n-am cunoscut o persoană cu atâta arțag. Întotdeauna te atingea într-un fel sau în altul. Dar, după asta… Rămase tăcută și își turnă o altă ceașcă de ceai din ceainicul crestat. Ei bine, după asta a devenit foarte dulce. Untul nu s-ar fi topit în gura ei, iar oamenii au început să creadă că este un fel de sfântă. Își scuturară capul îngustându-și din nou ochii. Dar nu eu. Întotdeauna i-am spus lui Ruby că oamenii nu trec așa ușor prin lucruri ca acela care i s-a întâmplat ei – pur și simplu îi rod pe dinăuntru, și până la urmă ei se separă. Și ar fi bine să reții cuvintele mele, încheie ea, fixându-și dintr-o dată ochii asupra lui Jeff. Într-o bună zi, mătușa ta se va separa și dacă s-a întâmplat ceva cu Ruby, pot să pariez că ea a făcut-o.

Zece minute mai târziu, Jeff și Toby părăseau micuța colibă din pădure a lui Emmaline, pornind-o spre sat.

— Tu o crezi? întrebă Jeff când se îndepărtară suficient de crâng.

Toby ridică din umeri.

— Nu știu. O mulțime de oameni spun că este cam nebună. Și de fapt așa și arată.

Jeff aprobă, dar sprâncenele lui se uniră într-o cută adâncă.

— Cred totuși că trebuie să-i spun lui tata, rosti când ajunseră la marginea așezării Devereaux. Dar pun pariu că n-o să creadă. Vii cu mine?

Toby negă din cap.

— Nu, spuse el. Niciodată n-am să mai calc pe acolo.

Jeff bolborosi:

— Tu crezi că Emmaline are dreptate, nu-i așa? întrebă el. Toby rămase tăcut, târându-și nefericit picioarele prin praf. Dar ce-aș putea să fac? Dacă tu nici măcar nu vrei să vii cu mine – dar tăcu brusc când văzu *Chevrolet*-ul turtit al mătușii lui parcat în fața magazinului general.

— Pun pariu că este tata, țipă el rupând-o la fugă. Vino! Să-l căutăm.

Dar Kevin nu era în magazin. Aflară însă că era sus în biroul lui Sam Waterman. Când urcară la etajul doi, încăpățânată, secretara nu-i lăsă să intre în biroul judecătorului.

— Orice ai avea să-i spui, poate să mai aștepte, declară ea. Sunt sigură că nu poate fi o problemă de viață și de moarte, nu-i așa?

Jeff încercă să-i explice că tocmai asta era, dar ea zâmbi îngăduitor și-i arătă un scaun.

— Dacă vrei să aștepți, poți să stai aici, spuse și se întoarse din nou la mașina de scris. Dar nu voi tolera niciun zgomot sau vreo mișcare.

Cei doi băieți se așezară să aștepte, dar, pentru ei, fiecare minut se scurgea mai greu decât cel care tocmai trecuse.

•

Kerry Sanders parcă mașina în față la Sea Oaks și privi nervos către vechiul conac. Poate că ar fi trebuit să sune înainte de a veni, dar era aproape sigur că, dacă Marguerite Devereaux i-ar fi răspuns la telefon, nu l-ar fi lăsat să vorbească deloc cu Julie. Așa că se urcase pur și simplu în mașină și traversase digul rutier, decizând că, dacă Marguerite nu-l lăsa s-o vadă pe Julie, va afla cel puțin cum se simte. Spre surprinderea lui, după ce sună la ușa, cea care îi răspunse fu Julie.

— Bună, spuse ea, ochii ei strălucind de fericire când îl văzu pe Kerry stând pe verandă.

— Bună, ești bine? întrebă Kerry pe un ton îngrijorat.

Julie încuviință și deschise larg ușa.

— Sunt bine. Intră. Dar, în timp ce pătrundea în holul de la intrare, o văzu în capătul scărilor pe Marguerite, privindu-l dezaprobator.

— Am – am venit să te invit să mergem la plajă, sau poate în altă parte, se bâlbâi Kerry, mutându-și privirea de la Julie la mătușa ei.

— Pe plajă… repetă Julie cu ochi încețoșați.

— Nu cea de aici, spuse Kerry repede. Cea de pe canal. N-ai fost

niciodată, nu-i așa? Acolo nu sunt aproape deloc valuri, iar plaja este cam îngustă, dar…

— Mi-ar face plăcere, spuse Julie, cu o expresie înseninată. Mă duc să-i spun mătușii Marguerite…

Chiar în timp ce se întorcea, Marguerite rosti cu voce răspicată din capătul scărilor:

— Dacă te simți destul de bine ca să mergi la plajă, ar trebui să te simți destul de bine și ca să vii la lecția de dans, spuse ea cu răceală. Cu siguranță că n-ai timp de pierdut cu indivizi ca el. Buzele i se strânseră și făcu semn spre Kerry, omițând intenționat să-i rostească numele. Kerry roși, dar nu spuse nimic.

Zâmbetul lui Julie se stinse.

— Dar este prea cald pentru dans, argumentă ea. Și n-a spus doctorul Adams că ar trebui s-o iau mai ușor? Nu vreau decât să stau puțin întinsă pe plajă. Nici măcar n-am să înot.

— Eu cred că n-ar trebui să te duci, insistă Marguerite. După ce s-a întâmplat alaltăieri…

— Dar a trecut, replică Julie. Și ieri n-am plecat nicăieri în afară de filmul la care am mers cu tati. Te rog! Doar pentru puțin timp!

Marguerite o privi, fiind aproape pe punctul de a-i interzice, dar apoi păru că reflectează.

— Ei bine, bănuiesc că nu te pot opri, dar promite-mi că nu vei intra în apă. Dacă ți se întâmplă ceva, nu știu ce am să mă fac. Vocea i se frânse. Știu că pare prostesc, dar, te rog, promite-mi. Mă-mă gândesc la tine ca și cum ai fi propria mea fiică, și sunt îngrijorată din pricina ta…

— Promit, spuse Julie, profitând de situație înainte ca mătușa ei să se poată răzgândi.

Kerry așteptă în mașină până ce Julie fugi sus să-și ia un prosop; dar, în timp ce stătea în bătaia soarelui strălucitor, simți ochii Margueritei ațintiți asupra lui, aproape percepând vibrațiile de ostilitate pe care le emanau. Până la urmă, Julie ieși din casă și sări pe locul de lângă el. Kerry porni motorul și conduse repede pe drum, spre șosea. Când vorbi, ochii lui erau fixați pe bandă, evitând s-o privească pe Julie.

— Pot să te întreb ceva fără să te înfurii pe mine?

Julie privi spre el cu ochi nedumeriți.

— Sigur, de ce m-aș înfuria pe tine?

— Nu știu, admise Kerry. Este… ei bine, este vorba de mătușa ta.

— Mătușa Marguerite? Ce este cu ea?

— Este vorba de felul în care se poartă, cred, spuse Kerry roșind ușor. Vreau să spun – ei bine, de obicei mă plăcea, dar de când mă învârtesc pe lângă tine, pare ca și cum m-ar urî, deși nu i-am făcut nimic. În final privi spre ea. Mie mi se pare că se poartă cam ciudat, asta-i tot.

Deodată, Julie își aminti incidentul întâmplat cu o zi în urmă la etajul trei – despre care crezuse la început că fusese un vis.

— Nu-nu știu, admise ea în sfârșit. Uneori și mie mi se pare ciudată, dar apoi devine ca oricare dintre noi. Destul de confuză, încercă să-i povestească lui Kerry ce se întâmplase cu o zi în urmă. A fost cu adevărat ciudat, încheie ea, dar eram atât de năucită de medicamente încât nici măcar nu sunt sigură că s-a întâmplat cu adevărat.

— Și ce ai de gând să faci? întrebă Kerry încetinind mașina pe măsură ce se apropiau de digul rutier. O să vorbești cu tatăl tău despre asta?

— Nu mi se pare că este mare lucru, replică Julie ridicând din umeri. Dar am să mai reflectez, și am să mă mai gândesc și la felul în care s-a purtat mătușa Marguerite în timp ce dansam. Ea crede că într-o bună zi voi deveni o mare stea, sau cam așa ceva, iar eu nici măcar nu îmi doresc să fiu.

Apoi văzu o siluetă apropiindu-se de ei, și, în timp ce Kerry oprea mașina, Jenny Mayhew veni în fugă, făcându-le semn.

— Tocmai veneam pe la voi, spuse zâmbind spre Julie. Ești bine?

— Sigur, mă simt perfect, o asigură Julie. Dar cum se face că nu ai mai trecut ieri pe la mine, după terminarea lecției?

Zâmbetul lui Jenny se topi, devenind deodată stânjenită.

— Nu ți-a spus Marguerite?

— Să-mi spună ce?

Ochii lui Jenny se măriră.

— N-am stat toată ora; era foarte cald și domnișoara Marguerite ne-a obligat să lucrăm foarte intens și – ei bine, Tammy-Jo parcă înnebunise, și a trebuit să plecăm toate mai devreme acasă. Ochii ei se întâlniră încă o dată cu cei ai lui Julie. De fapt, tocmai de asta veneam spre voi, adăugă ea. Ca să mă scuz la Marguerite.

— Să te scuzi la ea? întrebă Kerry. De ce? Dacă era atât de cald, ar fi trebuit oricum să vă trimită pe toate acasă.

Jenny clătină din cap.

— Poate că da. Dar ea ne-a spus că n-ar fi trebuit să ne pese de căldură, și bănuiesc că avea dreptate. Dacă vrei să dansezi, nu poți să spui că n-o mai faci doar pentru că îți este prea cald!

Julie chicoti.

— Dar asta este ceea ce am spus și eu. Voia să repetăm, dar eu i-am spus că este prea cald și că ar trebui s-o iau mai ușor. Privi spre Kerry și chicoti din nou. Nu mă miră că s-a înfuriat pe mine. Ieri, toată lumea a părăsit-o, și astăzi ai venit tu să mă iei de lângă ea.

— Nu te-am luat de lângă ea, protestă Kerry. Pentru Dumnezeu, doar pentru că este mătușa ta, nu înseamnă că îi și aparții.

— Ei bine, uneori se poartă de parcă într-adevăr i-aș aparține, replică Julie. Se comportă ca și cum mi-ar fi planificat întreaga viață…

— Julie! exclamă Jenny. Asta nu este adevărat. Este doar mândră de tine pentru că dansezi mai bine decât oricare dintre noi.

— Dar mie nu-mi pasă, spuse Julie cu o notă de exasperare în glas. Să dansezi este amuzant, dar nu reprezintă întreaga mea viață. Uneori, mătușa Marguerite se comportă ca și cum ar trebui să fie. De fapt, tocmai asta discutam adineauri cu Kerry.

Jenny se încruntă.

— Despre ce vorbeați? Vrei să spui că și tu ai de gând să renunți?

Julie nu avusese deloc de gând așa ceva, dar ridică din umeri cu nonșalanță.

— S-ar putea. Dar ce importanță are dacă aș face-o?

— Dar ea contează pe tine. Contează pe noi toate. Nici mie nu-mi pasă foarte tare dacă dansez, dar o iubesc pe domnișoara Marguerite, și faptul că ne are pe toate în jurul ei o face atât de fericită.

— Cu excepția zilei de ieri, îi reaminti Julie. Nu mi s-a părut că v-ați distrat foarte tare.

Jenny își roti ochii disprețuitor.

— Ei, a fost vina lui Tammy-Jo, nu a lui Marguerite. Pentru numele lui Dumnezeu, abia o găsiseră pe Mary-Beth cu o zi înainte, nimeni nu se simțea prea bine. Poate că n-ar fi trebuit să ținem lecția deloc. Se îndepărtă de mașină, dar rămase cu privirea la Julie. Și înainte de a decide să renunți la lecții, cred că ar fi bine să te mai gândești.

— N-am spus că m-am decis, protestă Julie. Am spus doar că am să mă mai gândesc, asta-i tot.

— Ei bine, spune-mi și mie când te hotărăști, spuse Jenny cu ochii

furioși. Se pare că sunt singura care a mai rămas, nu-i așa?

Înainte ca Julie să mai poată spune ceva, prietena ei plecă, mergând repede pe drumul spre Sea Oaks.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem, spuse Julie agitată în timp ce Kerry pornea din nou mașina. Nu vreau ca Jenny să fie supărată pe mine.

Dar Kerry scutură din cap.

— O să-i treacă. Marguerite a fost întotdeauna înnebunită după ea. Dădu drumul la ambreiaj și o porni peste digul rutier. Câteva minute mai târziu stăteau întinși, unul lângă altul, pe plaja ce mărginea canalul.

— Nu crezi că este mai plăcut decât să-ți petreci după-amiaza în sala de bal? întrebă Kerry.

— Mmmm-hmmm, oftă Julie. Apoi se ridică și privi spre mare; dar amintindu-și ce se întâmplase cu două zile în urmă, o trecu un fior.

— Dar încă n-am să intru în apă. Nici nu știu dacă o să mai vreau să intru vreodată.

•

Marguerite stătea pe veranda din fața casei și privea insula, fără s-o vadă. Se gândea că n-ar fi trebuit s-o lase pe Julie să plece în felul ăsta cu Kerry Sanders. Ar fi trebuit s-o țină acasă, așa cum și mama ei încercase s-o țină pe ea când era de vârsta lui Julie. Dar ea era la fel ca Julie, încăpățânată și curajoasă, și uite cum ajunsese. Mama ei încercase s-o oprească, încercase s-o salveze, dar ea nu ascultase…

Văzu o siluetă singuratică apropiindu-se pe drumul dinspre digul rutier, și se ridică să vadă mai bine. Durerea izbucni mai vie în șold – durerea care de o oră își făcea de cap, încă de când Julie plecase. Dar acum Julie venea înapoi.

Și era singură!

Traversă veranda și coborî scările spre pajiște, în timp ce silueta se apropia.

Dar nu era Julie. Era Jennifer Mayhew.

Din șoldul Margueritei o durere arzătoare iradie pe picior în jos, în momentul în care își aminti întâmplarea de ieri, din sala de bal, cu fetele – fetele ei – fugind de ea, și începu să-și maseze mușchii încordați cu degetele de la mâna dreaptă.

Se întoarse și începu să urce scările verandei.

— Domnișoară Marguerite? o strigă Jenny. Domnișoară Marguerite, așteptați!

Marguerite se opri, rămânând totuși cu spatele la Jenny.

— Am venit să-mi cer scuze, rosti Jenny. Nefericirea din glasul ei o făcu pe Marguerite să se întoarcă și să o privească. Ochii îi erau plini de lacrimi. Eu – ei bine, voiam să vă spun că îmi pare rău că am plecat ieri cu Tammy-Jo și Allison, și că deși Julie s-a decis să abandoneze, eu n-o voi face.

Se apropie și o cuprinse pe Marguerite cu brațele. Dar Marguerite nu se mișcă.

— Julie?! Despre ce vorbești?

Jenny își ridică fața spre ea.

— Tocmai am vorbit cu ea. Mergea la plajă cu Kerry Sanders și mi-a spus că se gândește să renunțe la dans.

Marguerite își roti privirea, dar când vorbi, glasul ei era calm.

— Sunt sigură că ai înțeles greșit; Julie nu va renunța la dans. Dansul înseamnă totul pentru ea – totul.

— Dar a spus…

Marguerite îi astupă delicat gura, întrerupându-i vorbele.

— Am să vorbesc eu cu ea. Când se va întoarce acasă, am să vorbesc cu ea, și sunt sigură că totul se va aranja. Apoi îi zâmbi. Dar pentru că tot ești aici, ce-ar fi să urci în sala de bal? Am să fac o lecție cu tine, numai noi două, ca să recuperăm ziua de ieri.

Jenny clipi surprinsă. O lecție, acum? Dar nu avea pantofii de dans, și nici costumul, și tot restul de care avea nevoie.

— Nu prea știu, rosti ea. I-am spus mamei că am să fiu acasă…

— Dar trebuie, insistă Marguerite. Ai făcut tot drumul ăsta, iar eu sunt așa de singură. Trebuie să mergi chiar acum. Vocea ei deveni rugătoare. Trebuie.

Jenny ezită, și pentru prima dată observă în ochii Margueritei ceva ciudat. Deși Marguerite se uita la ea, avu sentimentul cert că de fapt n-o vedea.

— Te rog, spuse Marguerite, doar puțin.

Era atâta patos în vocea Margueritei, încât inima lui Jenny se îndupleca, și ea încuviință tăcută.

— Lasă-mă să mă sprijin de brațul tău, spuse Marguerite în timp ce o conducea pe Jenny în tăcerea cavernoasă a imensei case. Mă tem că șoldul meu este mult mai rău în dimineața asta…

Vocea i se stinse, iar cu mâna dreaptă se sprijini de umărul lui Jenny, strângând-o atât de tare cu degetele, încât fata tresări de durere. O porniră în sus pe scări, mișcându-se încet. La etajul doi

Marguerite se opri să-și recapete suflul.

— P-poate ar fi trebuit să folosești scaunul-lift, sugeră Jenny, dar Marguerite scutură din cap.

— Nu sunt încă moartă, spuse ea, și în ochii ei luci o privire sinistră. Și dacă nici măcar nu pot să merg, atunci cum aș mai putea spera să dansez?

Reînnoindu-și strânsoarea pe brațul lui Jenny, începu să urce scările spre cel de-al treilea etaj.

•

Zece minute mai târziu, Jenny își dădu seama că făcuse o greșeală. Chiar din momentul în care intrase în camera de bal, și Marguerite pusese un disc demodat la bătrânul fonograf, fata simți o îngrijorare crescândă ce punea stăpânire pe ea.

Ochii Margueritei păreau acum și mai ciudați, și în loc s-o privească pe Jenny dansând și s-o corecteze delicat atunci când greșea, Marguerite însăși începu să danseze, mișcându-se împiedicat în jurul camerei, într-o parodie scălămbăiată a unui vals, cu brațele ridicate, cu capul lăsat pe spate și ochii închiși, de parcă ar fi fost ținută în brațe de un partener nevăzut.

Până la urmă, tulburarea fetei crescu până se transformă în frică, și ea porni spre ușă. Instantaneu, Marguerite se opri din dans, și ochii ei, lucind straniu, se fixară asupra lui Jenny.

— Nu pleca. Nu poți pleca acum.

Inima lui Jenny tresări și se simți încurcată.

— T-trebuie, murmură ea. De fapt, astăzi n-am venit pentru lecție, n-am pantofii de dans și n-am costumul, și…

— Dar nu contează, spuse Marguerite. Tot ceea ce contează este să dansezi. Traversă camera, mișcându-și piciorul drept anevoie, încât trupul se contorsiona oribil cu fiecare pas. Dansează cu mine, comandă ea, și o apucă cu brațul pe Jenny, împingând-o pe podeaua de dans. Ascultă muzica și dansează…

Luând mâna lui Jenny într-a sa, Marguerite se forță să se așeze în poziția întâi de balet, uitând deocamdată de partenerul nevăzut.

— Poziția unu! comandă ea, strâmbându-și piciorul bolnav spre în afară, în timp ce vinele de la gât i se umflau pe măsură ce se lupta cu durerea provocată de mișcarea din șoldul ei malformat. Întoarce picioarele în afară, Marguerite! Afară!

Jenny o privi împietrită. Ce se întâmplă? Marguerite nici măcar n-o mai recunoștea?

— Poziția doi! comandă Marguerite. Mâinile ei se ridicară deasupra capului, dar piciorul drept, tremurând de durere, refuză să se miște.

Jenny privi cu groază cum Marguerite lupta împotriva propriului ei corp desfigurat.

— Oprește-te, scânci ea, și vocea i se sparse în timp ce un suspin i se ridică în gât. Vă rog să vă opriți, domnișoară Marguerite. Ce încercați să faceți?

Marguerite ridică mâna și o pălmui pe Jenny peste față.

— Nu vorbi, șuieră ea. Când te învăț, nu vorbești!

Vocea ei căpătase un ciudat ton familiar, pe care Jenny nu îl putu delimita. Și apoi își aminti.

De câte ori nu auzise vocea aceea răsunând prin casă, chemând, comandând, apostrofând? Dar nu era nicidecum vocea Margueritei.

Era vocea mamei ei – vocea domnișoarei Helena – chemând-o pe Marguerite, revendicând prezența ei, comandându-i fiecare acțiune. Dar acum vocea domnișoarei Helena venea din gura Margueritei.

— Nu, scânci Jenny. Oh, nu… O porni spre ușă. T-trebuie să plec, murmură ea. Îmi pare rău…

— Nu! țipă Marguerite. Nu poți pleca. Nu acum! Nu poți să mă părăsești! Îți interzic!

Cu lacrimile curgându-i, Jenny fugi din camera de bal, clătinându-se, către capătul scărilor. Și atunci, chiar când ajunse acolo, auzi din nou vocea Helenei Devereaux izbucnind din gura Margueritei. N-ai să mă părăsești! N-am să-ți permit!

În același moment în care cuvintele îi ajungeau la urechi, simți două mâini pe spate și o mare greutate împingând-o înainte.

Se legănă un moment și încercă să se agațe de balustradă, dar nu mai apucă.

Se rostogoli, după ce mai întâi se lovi cu capul de treptele scării.

Lovi apoi podeaua, dar sunetul pe care îl auzi – ultimul sunet pe care avea să-l mai audă vreodată – nu era cel al capului ei strivindu-se de podeaua de lemn de la parter.

Ceea ce a auzit a fost pocnitura ascuțită a propriului ei gât care se rupea.

• Capitolul 19

— Dar îți spun, tati, asta a zis. Nu-i așa, Toby? Jeff privi răbdător la prietenul lui, ca și cum mărturisirea lui Toby l-ar fi putut convinge pe tatăl său. Toți trei stăteau în camera din spate a magazinului de mărunțișuri. Un hamburger neînceput stătea neputincios în fața lui Jeff. De ce nu mă crezi?

Kevin clătină obosit din cap. Tocmai îi explicase pentru a treia oară lui Jeff că povestea Emmalinei Carr era prea fantezistă pentru a fi credibilă. Marguerite încuiată într-o cameră ascunsă în subsol? Era absurd! Dar ceea ce nu era absurd era teama din ochii lui Jeff.

— Uite, spuse el în final. Ce-ai zice să mergem cu toții acasă, și eu o voi întreba pe Marguerite despre ce mi-ai povestit.

Încăpățânat, Jeff se bosumflă.

— Toby nu mai vrea să vină niciodată la noi, anunță el. Îi este frică de mătușa Marguerite. Și mie îmi este frică de ea.

— Dar nu are niciun sens, insistă Kevin. Mătușa ta te iubește. Nu te-ar răni pentru nimic în lume.

— Ba da, ar face-o, pledă Jeff cu ochi furioși. Nu este drăguță cu mine decât când ești tu prin preajmă. Dacă sunt numai eu cu ea, se poartă de parcă m-ar urî.

Kevin respiră adânc, știind că de îndată ce Jeff lua o decizie cu greu puteai să i-o mai scoți din cap.

— *Okay*. Îți spun atunci ce-o să facem: tu ai să te duci pentru un timp la Toby, iar eu am să merg singur acasă, și-am să vorbesc cu mătușa ta să încerc să aflu unde a plecat de fapt Ruby.

— Ai să vii să mă iei mai târziu? întrebă Jeff nesigur.

Kevin clătină din cap.

— Ți-ai aranjat să faci tot drumul până la casa Emmalinei, îți poți aranja și să te întorci acasă. Înainte de a ieși din tavernă, aruncă douăzeci de dolari pe masă. Băieți, puteți achita nota de plată cu banii ăștia și încă vă mai rămân destui și pentru un film. În regulă? Fascinați de cei douăzeci de dolari, cei doi băieți încuviințară mutește din cap. Și să fii acasă până la cină, își admonestă Kevin fiul. Până atunci am să rezolv toată această ciudățenie.

Ieși din magazin, în căldura prăfoasă a după-amiezii. Norii dinspre sud-est treceau acum peste sat, și temperatura părea să fi scăzut cu

un grad sau două; dar cămașa lui Kevin se lipea încă neputincioasă de trupul lui când urcă în *Chevy*-ul surorii lui și porni motorul.

O găsi pe Marguerite stând pe verandă și sorbind dintr-un pahar cu limonadă. Îi zâmbi când îl văzu urcând scările, și când se ridică în picioare, șchiopătatul ei era aproape imperceptibil.

— Te simți bine? întrebă Kevin, iar Marguerite încuviință zâmbind larg.

— Nu știu ce s-a întâmplat. Privi în sus, cerul, apoi ridică din umeri. De obicei, atunci când vine furtuna, se înrăutățește. Dar astăzi pare în regulă. Presupun că n-ar trebui să contez pe noroc, nu-i așa?

Kevin ridică sprâncenele.

— Mi-aș dori ca mai mulți oameni din acest oraș să facă asta, observă el, în loc să inventeze povești despre alții.

Zâmbetul Margueritei se stinse.

— Să inventeze povești? Ce fel de povești?

Kevin ezită, întrebându-se cum să înceapă.

— Ei bine, Emmaline Carr, de exemplu. Se pare că Jeff și Toby s-au dus astăzi la ea s-o vadă.

— E-Emmaline? spuse Marguerite cu un fior de teamă. De ce să se ducă s-o vadă pe Emmaline? Toată lumea știe că este cam ciudată. Să trăiești în cocioaba aceea, fără apă și fără electricitate… Vocea i se curmă și înclină din cap sugestiv. Uneori îmi pare atât de rău pentru ea. Cu excepția lui Ruby, nu mai are pe nimeni pe lume.

Kevin se încruntă.

— Dar atunci nici Ruby nu mai are pe nimeni altcineva decât pe Emmaline, nu-i așa? întrebă el.

Marguerite clipi.

— Eu… De ce? Nu știu… Apoi vorbi pe un ton impacientat: Kevin, unde vrei să ajungi? I-a spus Emmaline ceva lui Jeff?

— Mă tem că da, replică el, și îi povesti încet toată istoria pe care Jeff i-o spusese ceva mai devreme. Pe măsură ce vorbea, ultimele urme din zâmbetul Margueritei dispărură, iar ochii începură să-i scapere de indignare.

— Dar asta este teribil, spuse ea atunci când Kevin termină. Cum a putut Emmaline să spună asemenea lucruri despre mine? Niciodată nu am făcut nimic care ar fi putut s-o rănească – absolut nimic. Probabil că l-a speriat de moarte pe bietul Jeff.

— Dar unde este Ruby? întrebă Kevin. Dacă nu s-a dus la Emmaline, unde *s-a dus*?

Marguerite își duse mâna dreaptă la piept.

— De fapt nu sunt sigură că știu, replică ea. Poate că m-a mințit. Știi, așa este ea. Mama întotdeauna spunea că nu poți avea încredere în niciun cuvânt spus de Ruby. Niciun cuvânt… Deodată rămase tăcută, în timp ce Kevin se îndreptă spre ușa din față. Unde te duci?

Kevin se întoarse spre sora sa, cu ochi tulburați.

— Nicăieri, spuse el. Mă duc doar să arunc o privire prin casă, asta-i tot.

Păși în răcoarea casei, închizând ușa în urma lui. Se opri un moment, adulmecând atmosfera. La început nu sesiză nicio diferență; casa părea ca și mai-nainte. Dar apoi, trecând prin camera de zi spre sufrageria alăturată bucătăriei, avu o senzație ca și cum ceva important fusese omis.

I se păru că nu mai este singur în casă, n-o mai simțea goală. Exista un soi de prezență, și, în timp ce traversa sufrageria, gâtul lui începu să se răsucească. Se opri din mers, spionând primprejur, ca și cum s-ar fi așteptat să prindă pe cineva care îl urmărește.

Dar camera era goală.

Și apoi știu ce este. Portretul mamei lui, încă atârnat deasupra șemineului, ai cărei ochi păreau că-l urmăresc ca și cum ea ar mai fi fost încă în viață, alături de el. Se opri un moment, s-o privească.

Semăna atât de mult cu Marguerite, încât simți un fior rece străbătându-l. Realiză că mama și sora lui semănau atât de mult, încât aproape puteai crede c-ar putea fi una și aceeași femeie.

Doar că nu erau. Mama lui fusese aspră, crudă și neiubitoare. Chiar și acum își mai amintea visul pe care îl avusese – visul în care era încuiat undeva într-o cămăruță, iar mama lui venea să-l ucidă.

O cămăruță.

Asta spusese Jeff, că există o cămăruță – o cămăruță în care Marguerite fusese încuiată.

Scutură din cap. Era o nebunie – nu avea sens. Chicoti tare, hotărând că îl ajunsese și pe el căldura, dar râsul lui batjocoritor răsună nesincer în imensitatea camerei.

Întorcând spatele portretului, se grăbi spre bucătărie.

Vasele murdare erau aruncate în chiuvetă, și rămășițe ale prânzului solitar al Margueritei mai stăteau încă pe masă, ca și cum sora sa o mai aștepta încă pe Ruby să reapară, dintr-un moment în altul, ca să strângă masa. Apoi ochii lui Kevin se opriră asupra ușii de la camera lui Ruby.

Neputându-și defini ce aștepta, păși spre ușă și o deschise.

Arăta întocmai ca noaptea trecută – patul făcut cu atenție, iar cămașa de noapte a lui Ruby încă atârnând pe cuierul din camera de toaletă.

Dar Kevin mai observă și alte lucruri – lucruri pe care noaptea trecută nu le remarcase.

Pe masa din spatele ușii era o tăviță. Pe ea fusese lăsată neatinsă mâncarea – o farfurie cu bame reci și închegate și o mică salată verde care deja începuse să se zbârcească.

O masă ca și cum Ruby s-ar fi gândit să mănânce singură în camera ei când…

Când ce?

Kevin refuză să-și lase gândul să-i zboare pe marginea a ceea ce avea în minte și își continuă inspecția.

Pe un raft situat undeva în partea de sus a closetului, găsi o casetă cu capacul plin de praf.

În dulapul din baie, niciunul dintre umerașele atârnate nu erau goale și nu părea că lipsește niciuna din hainele lui Ruby.

Deodată, vederea cămășii de noapte agățate în cuier începu să-i dezvăluie un sens.

Dacă Ruby ar fi plecat undeva, n-ar fi trebuit să-și ia cu ea măcar cămașa de noapte? Sau ar fi trebuit să ia măcar *ceva* cu ea?

Și, cu siguranță, n-ar fi lăsat un întreg prânz neatins, pe o masă din camera ei.

Cu un nod de frică ce i se formă în stomac, Kevin părăsi camera ei și se reîntoarse prin sufragerie și camera de zi.

Ochii mamei lui păreau că-l sfredelesc când trecu pe lângă portret, și el își iuți pașii până când ajunse în holul de la intrare. Marguerite stătea în fața ușii principale; văzându-l pe Kevin că se îndreaptă spre ușa de lângă scara principală – ușa care ducea la subsol – vorbi cu voce tremurată.

— Unde te duci?

Kevin se întoarse, și ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

— Jos, spuse el.

— D-dar nu trebuie, murmură Marguerite. Încă o dată mâna ei se îndreptă spre piept pentru ca imediat să se retragă spre șold, și când se apropie de el șchiopătatul ei era mult mai pronunțat.

— Te rog, Kevin, nu te duce acolo jos.

Nodul de teamă își înăspri strânsoarea în stomacul lui, dar Kevin

clătină din cap.

— Trebuie să merg. Apoi deschise ușa, trase de sfoara de alături și începu să coboare în subsol, sub lumina albă a becului neacoperit ce lumina rece deasupra capetelor lor. Ajunsese deja la capătul scărilor când auzi pașii neregulați ai Margueritei urmându-l încet.

•

Privi un moment derutat spre ușă. Era încă pe jumătate ascunsă, aproape pierdută în umbra cuptorului, și înțelese de ce n-o văzuse mai înainte. Până acum câteva zile fusese probabil complet ascunsă de masa de cutii de carton ce fuseseră depozitate acolo. Ar fi putut s-o descopere el însuși, chiar ieri.

Într-adevăr, dacă nu s-ar fi lăsat antrenat de furia împotriva lui Jeff, cu siguranță ar fi văzut-o.

O putea simți acum pe Marguerite doar la câțiva pași de el, îi simțea respirația ce avea un ritm ciudat, gâfâită și iute. Se întoarse spre ea, dar fața îi rămăsese în umbră, lumina becului neacoperit formând un halo strălucitor în jurul capului ei.

— Ce este acolo, Marguerite? întrebă el, folosind în mod deliberat un ton coborât. Dar și așa, vorbele lui răsunară amenințător, atârnând greu în aer.

— N-nimic, se bâlbâi Marguerite. Nu este nimic acolo, Kevin. Cu adevărat…

— Atunci deschide-o, spuse Kevin. Dacă nu este nimic acolo, atunci nu este nimic de ascuns, nu-i așa?

Marguerite păru să se tragă înapoi.

— Nu, murmură ea, cu un glas ce căpătase o intonație copilărească. Nu pot să merg acolo. Te rog nu mă face să intru acolo. Te rog!

Inima lui Kevin începu să bată mai repede și nodul rece din stomac se transformă într-un bulgăre de gheață.

— De ce? întrebă el. De ce nu poți intra acolo, Marguerite?

— Nu pot, se rugă Marguerite. Este locul în care m-a ținut mama. Acolo m-a ținut când am fost bolnavă, până *ce* timpurile rele au trecut. Nu mă face să intru acolo, Kevin. Nu mă face.

Respirând adânc, Kevin păși spre ușă și încercă lacătul. Se ținea ferm atârnat de belciuge, lucind estompat în lumina becului.

— Am nevoie de cheie, Marguerite.

Marguerite își strânse buzele și făcu un pas șovăielnic înapoi, ascunzându-și mâinile la spate.

— N-o am, murmură ea. Ruby avea toate cheile. Eu nici măcar nu aveam permisiunea să…

Dumnezeule mare, gândi Kevin. Ce i-a făcut mama? Dar nu spuse nimic. În loc de asta, o ocoli pe Marguerite și se grăbi pe scări în sus.

Ajuns în bucătărie, începu să caute prin sertare după inelul cu chei pe care Ruby îl ținea întotdeauna la îndemână. Și atunci auzi ușa deschizându-se, o văzu pe Marguerite, cu ochii strălucind neobișnuit. Alături de ea, într-un cui, chiar lângă ușă, atârna un inel cu chei. Se apropie și îl luă.

— Nu, se rugă Marguerite, dar cuvintele i se opriră în gâtlej. Nu te întoarce acolo jos, Kevin. Te rog, nu.

Parte din Kevin ar fi dorit să răspundă rugăminții surorii lui de a pune cheile înapoi în cui, și de a nu mai intra niciodată în subsol. Dar nu putea face asta. Orice ar fi fost acolo jos, trebuia să vadă. Clătină din cap și trecu pe lângă ea, cu spatele, când Marguerite luă cuțitul de carne dintr-unul din sertarele deschise și-l ascunse în faldurile rochiei.

În timp ce pornea din nou în urma lui Kevin, durerea arzătoare din șold o săgetă în valuri, fiecare mai rău decât cel de dinainte. Când coborî scările, trebui să se țină strâns de balustradă, deoarece piciorul drept îi era acum aproape în întregime amorțit de durere, de nefolosit.

•

Kevin bâjbâi cu cheile, încercându-le una după alta. Cele mai multe nici nu intrau în lacăt, și cea care intră refuză să se întoarcă.

Acum era doar vag conștient de prezența Margueritei; simțurile lui îi înregistrau prezența doar pe jumătate, în vreme ce stătea în spatele lui, privindu-l sumbru cu ochii ei negri, fascinată de degetele lui care încercau să deschidă lacătul.

Încercă penultima cheie, și deodată simți cum lacătul se deschide în mâinile lui.

Apoi, cu mâinile tremurânde, îl scoase din belciuge și deschise ușa.

Aceasta se depărtă ușor, scârțâind din balamale, și o rază de lumină trecu peste umărul său, luminând mica încăpere.

Primul lucru pe care îl văzu fu Ruby.

Proptită de pătuțul de lemn, cu ochii larg deschiși privind orb spre el, avea încă înfășurat în jurul gâtului cordonul de la halatul Margueritei. O mână îi era întinsă, degetele părând că se îndreaptă spre el, cerându-i ajutor.

Pe podea, cu trupul contorsionat, se afla Jennifer Mayhew. Ochii ei erau de asemenea deschiși, privind inexpresiv spre tavan. Capul îi era răsucit înapoi, spre unul din umeri, iar mâinile întinse fără viață de o parte și de alta, cu degetele de la stânga aproape atingând unul dintre picioarele lui Ruby.

— Dumnezeule, gemu Kevin, făcând involuntar un pas înapoi, apoi își întoarse fața spre Marguerite. Ce-ai făcut?

Marguerite îl privi pe Kevin cu ochi furioși.

— Ruby voia să-ți spună, murmură ea. Urma să vă spună despre mine ca să te facă să pleci. Și Jenny voia să mă părăsească. Nu-i așa că înțelegi, Kevin? Urma să rămân din nou singură…

Kevin continuă s-o privească, amețit de șoc. Apoi se îndreptă spre ea.

— Și tu ai să spui, scânci deodată Marguerite. Ai să spui ca s-o iei pe Julie de la mine! Ridică brațul drept, și lama cuțitului luci diabolic în lumină. N-am să te las! țipă ea. N-am să te las s-o iei pe Julie. Nu vreau!

Se apropie repede de el, și Kevin, cu trupul refuzând să se supună minții, o urmări mut, privind neajutorat cum cuțitul se ridică prin aer.

Lama îl izbi în piept, dar pe moment nu simți nimic. Apoi însă, un șuvoi de sânge cald izbucni din rană și o ciudată căldură începu să emane din tăietura pe care i-o făcuse lama pătrunzându-i în trup. Cu ochii larg deschiși, începu să se lase în genunchi, după care simți cum se încolăcește, în timp ce Marguerite smucea cuțitul din rană.

Apoi îl simți din nou, cu o durere arzătoare de data asta, când cuțitul îi străpunse spatele. Încercă să se răsucească într-o parte, să strige numele surorii lui, dar nu reuși.

Și atunci, în timp ce cuțitul pătrundea în el încă o dată, își reaminti visul – visul pe care îl avusese când era copil, și apoi, din nou cu câteva săptămâni în urmă.

Visul în care mama sa urma să-l ucidă și în care el încerca să strige după sora lui.

Numai că acum nu mai era vorba de mama lui. Era Marguerite.

Și el striga numele ei, dar niciun sunet nu răzbătea afară. Numai un șuvoi de sânge cald și sărat îi fierbea pe buze.

Plămânii îi erau acum plini de sânge, înecându-l.

Murea, și nu putea face nimic pentru a se salva.

În timp ce viața i se termina, se mai gândi o dată la visul pe care îl

avusese și care, cu siguranță, avea un înțeles mult mai profund.

Dar înțelesul nu mai era deloc profund, pentru că visul nici măcar nu mai era un vis. Fusese o premoniție, și acum el îl trăia.

Fusese o premoniție a propriei lui morți, chiar aici, în cămăruța întunecoasă și ascunsă, și acum i se părea că întreaga viață așteptase acest moment, în care mama lui va veni să-l ucidă.

Numai că nu mai era vorba de mama lui.

Era sora lui care, într-un fel, în propria ei nebunie, devenise mama lui.

Devenise mama lui, și acum devenise și mama copiilor lui.

Și în timp ce murea, realiză că-i va omorî și pe ei, așa cum îl omorâse pe el.

Pentru el, coșmarul se sfârșise.

Pentru copiii lui, abia începea.

• Capitolul 20

Alicia Mayhew privi ceasul de la bordul mașinii, apoi ridică ochii către cerul ce părea foarte jos. Era aproape ora trei, iar ea insistase în mod deosebit ca Jenny să fie acasă nu mai târziu de ora două. Amândouă fuseseră invitate la fratele Aliciei la casa lui din Charleston, unde trebuiau să fie cam peste treizeci de minute, și acum, chiar dacă ar fi găsit-o pe Jenny în următoarele câteva minute, tot ar fi fost prea târziu. Iar furtuna o ajuta și mai puțin. Dacă pe Jenny o prindea ploaia…

Opri mașina la stop, pentru că de cealaltă parte a străzii Kerry Sanders și Julie Devereaux se dăduseră jos din mașina decapotabilă a lui Kerry, și se străduiau să ridice capota.

— Julie! strigă Alicia. Julie!

Julie își ridică privirea, apoi zâmbi și-i făcu semn cu mâna doamnei Mayhew.

— Bună! răspunse ea.

— N-ai văzut-o pe Jenny?

Julie clătină din cap.

— De azi-dimineață n-am mai văzut-o. Mergea s-o vadă pe mătușa Marguerite.

Alicia se încruntă, nedumerită.

— Dar mi-a spus că vrea să te vadă pe tine…

— Noi ne-am întâlnit cu ea pe drum, chiar spre capătul digului rutier, explică Julie. Dar de fapt pe mătușa Marguerite voia s-o vadă. N-a ajuns încă acasă?

Buzele Aliciei se strânseră și scuturară impacientată din cap.

— Cred că mai bine aș fugi până acolo, spuse ea. Se urcă în mașină, apăsă acceleratorul și mașina demară chiar când primele picături de ploaie începură să cadă. Le făcu semn cu mâna lui Julie și lui Kerry, dar niciunul dintre ei nu observă, ocupați fiind cu efortul de a ridica capota înainte de a începe ploaia.

De ce oare, se întrebă ea în timp ce se îndrepta spre digul rutier, nu pot copiii să învețe o dată să-și respecte promisiunea făcută?

•

De acum încolo totul va fi în regulă, își spuse Marguerite Devereaux în timp ce se privea în oglinda de la toaleta mamei ei.

Totul avea să fie în regulă. Kevin nu mai avea cum să plece – niciodată de acum încolo – și ea era salvată. De acum încolo Sea Oaks era a ei. Sea Oaks și Julie și…

Se opri.

Și Jeff, termină ea.

Nu trebuia să-l uite pe Jeff. Dar el nu era parte din întreg – nu aparținea acestui loc, nu mai mult decât aparținuse Kevin acestui loc. Trebuiau să fie numai ea și Julie. Ea și cu Julie, la fel cum fusese ani de zile mama ei și cu ea.

Va trebui să se decidă ce va face cu Jeff. Poate că ar trebui s-o întrebe pe mama sa.

Se uită încă o dată în oglindă, examinându-se cu grijă în timp ce își aplica machiajul. Îi luă aproape o oră pentru a-l face cum trebuie; până la urmă sprâncenele ei fură pensate până când ajunseseră o linie subțire și înnegrită intens cu unul din creioanele dermatografe ale mamei ei. Obrajii, înroșiți din gros, păreau că strălucesc sub stratul de pudră albă, iar buzele erau acoperite cu o peliculă de roșu sclipitor.

Își prinse cu grijă în păr una din clamele mamei ei, astfel încât să formeze un melc strâns în partea din spate. Restul părului îi cădea în valuri largi pe umeri, îndulcindu-i fața, încadrând-o în așa fel încât roșul intens întins pe pomeți realiza o imagine dramatică. Satisfăcută până la urmă, se duse la dulapul din baie și alese una dintre rochiile favorite ale mamei, de un roșu sclipitor, cu pernițe ce lărgeau umerii și un corsaj conic, strâns pe corp de o centură din piele neagră. În timp ce își trăgea cu grijă rochia peste cap, își aminti ultimul avertisment dat de mama ei, cu mai bine de patruzeci de ani în urmă.

Era o zi aproape ca cea de azi. Furtuna trecuse, iar mama ei aștepta musafiri pentru ceai. Marguerite se cuibărise într-un colț al camerei privindu-și mama cum se îmbracă, până ce în final Helena o remarcase și o trimisese sus să-și repete dansul.

— Mâine ai recital, iar tu vrei să fii perfectă, nu-i așa?

La fel cum Julie ar trebui să-și repete dansul astăzi, reflectă ea, inspectându-se în oglinda prinsă de ușa dulapului, în loc să plece cu acel băiat. Va trebui să facă ceva în legătură cu asta…

Sunetul clopoțelului de la intrare ce răsună pe scări o întrerupse din reverie. Marguerite așteptă un moment, sigură că Ruby va răspunde. Dar apoi își scutură ușor capul, amintindu-și că de acum încolo va trebui să ia asupra ei grija acestor lucruri. Își mai controlă

încă o dată imaginea din oglindă și se grăbi spre capătul scărilor. Durerea din șold o săgetă din nou, devenind aproape insuportabilă, în timp ce pornea pe scări în jos, sprijinindu-se numai din când în când de balustradă, cu mâna dreaptă. Când soneria sună pentru a doua oară, deschise ușa și privi afară spre vizitatorul neașteptat.

— Alicia, spuse ea, lărgindu-și buzele într-un zâmbet de bun venit. Dar, ce surpriză. Nu vrei să intri?

Alicia Mayhew rămase cu ochii la Marguerite. Ce Dumnezeu își făcuse? Fața îi era acoperită cu un strat gros de machiaj, și rochia ei…

Alicia nu mai văzuse o rochie ca asta de când era copil, când mama ei și toate mamele prietenelor ei purtau același fel de haine pe care le purta Joan Crawford în filmele ei.

— A-am venit doar să întreb dacă Jennifer mai este încă aici, se bâlbâi Alicia. Apoi își dădu seama că se zgâiește la Marguerite și, aproape involuntar, se forță să-și ia ochii de la ea, privind în adâncul întunecos al casei. Dar Marguerite nu păru să-i observe privirea.

— Jennifer? întrebă ea, cu o notă de îngrijorare în glas. Aici?

Alicia încuviință.

— Tocmai m-am întâlnit cu Julie și Kerry și mi-au spus că Jenny a venit să te vadă. Trebuia să fie de o oră acasă.

— Bine, dar nici nu știu ce să spun, replică Marguerite, deschizând ușa ceva mai mult. Am fost singură aici încă de la plecarea lui Julie. Zâmbi cu expresia înțelegătoare a unei mame pentru cealaltă. Uneori nu știu ce să mă mai fac cu ea. Are atâtea lucruri de făcut, dar ea întotdeauna preferă să iasă cu Kerry.

Alicia clătină absentă din cap, ascultând doar pe jumătate la ceea ce spunea Marguerite.

— Dar Julie era sigură că a venit încoace…

— Ei bine, mă tem că s-a răzgândit; dar sunt sigură că mâine va fi aici.

— M-mâine? repetă Alicia. M-mă tem că nu a înțeles.

— Pentru recital, spuse Marguerite. Vrei să spui că Jennifer nu ți-a spus nimic despre el? Dar îl pregătim de săptămâni și săptămâni…

Alicia își ridică puțin capul.

— M-mă tem că Jennifer n-a spus un cuvânt despre el. Nu văd cum ar putea fi aici când mâine și poimâine trebuie să fim în Charleston.

Marguerite arătă pentru un moment o față dezamăgită, dar apoi

zâmbetul îi reveni.

— Dar sunt sigură că va fi aici. Știu că își dorea s-o vadă pe fetița mea dansând, și nu-mi pot imagina c-o să piardă asta. Apucă mâna Aliciei și o strânse încurajator. Revino mâine și ai să vezi că am dreptate.

— Dar eu trebuie s-o găsesc astăzi – începu Alicia, dar Marguerite ridică neajutorată din umeri.

— Poate că s-a dus în vizită la Allison sau Tammy-Jo, sugeră ea. Știi cum sunt adolescentele – niciodată nu știi în ce fel de încurcături pot intra.

Alicia ezită și un zâmbet îi înflori pe buze.

— Bănuiesc că ai dreptate, fu ea de acord. Ei bine, îmi pare rău că am dat buzna, așa…

— Dar nu face nimic, o asigură Marguerite. Știi că îmi face mare plăcere să am companie. Deschise ușa ceva mai mult și privi cu neliniște spre cerul încărcat de ploaie. Ești sigură că nu vrei să intri? Se pare că în câteva minute va începe să plouă.

Alicia clătină din cap.

— Mai bine nu. Trebuie s-o găsesc pe Jenny și s-o pornim spre Charleston. Se grăbi pe scări, în jos, și traversă drumul către mașină, ferindu-se cât putea de ploaie. Trântind portiera, porni mașina, apăsă ambreiajul și băgă în viteză. Dar înainte de a porni, o mai privi o dată pe Marguerite, care stătea încă în cadrul ușii. Ce Dumnezeu se întâmplase cu ea de se îmbrăcase în halul ăsta? Părea atât de bizară…

Dar acum nu avea timp să se îngrijoreze în legătură cu Marguerite Devereaux. Oricum, nu înainte de a o găsi pe Jenny. Și când o va găsi pe Jenny…

Privi încă o dată spre ceas. Era aproape patru, și furtuna părea că devine din ce în ce mai rea. Dacă n-o va găsi pe Jenny curând, nici nu mai putea fi vorba să o mai pornească spre Charleston. Furtuna va pune capăt drumului. Apăsă mai tare pe accelerație, și roțile mașinii lăsară urme pe suprafața lunecoasă a drumului plin de noroi.

Marguerite o privi pe Alicia plecând, apoi dădu să intre în casă. Deodată se opri, fascinată de mașina ei ce stătea lângă casă, cu ferestrele larg deschise. Ploaia începuse să intre în ea și, curând, urma să se ude complet. Se grăbi înăuntru, să caute cheile ce trebuiau să fie în cuierul de lângă dulapul de haine.

Dar nu erau acolo.

Apoi își aminti. I le dăduse în dimineața asta lui Kevin. Dar unde era Kevin?

În subsol. Acolo era, jos, în subsol, împreună cu Ruby și Jennifer…

O luă grăbită pe scări în jos, și, câteva minute mai târziu, se întoarse cu cheile zornăind în mână. Luă o umbrelă pentru a se feri de ploaie și ieși afară; parcă mașina în garaj și închise ușa grea de lemn. Chiar în momentul în care intră în casă, primul fulger străbătu cerul, dinspre sud-est, urmat la câteva momente după aceea de sunetul înăbușit al tunetului.

Vântul sufla din nou și, în timp ce Marguerite închidea ușa, pinii invadați de mușchiul agățător, ce înconjurau casa, începuseră să-și șoptească încet unul altuia.

•

Jeff o porni pe drumul ce venea dinspre digul rutier, cu tricoul deasupra capului pentru a se apăra de ploaie. Drumul înapoi era mult mai greu de făcut, iar vântul începuse să-i arunce în ochi picăturile ce i se scurgeau de pe hainele ude, aproape orbindu-l. Dar măcar era aproape de casă și parcă se vedeau luminile aprinse ale imensului conac din vârful dealului. Iuți și mai tare pasul, alunecând în noroiul vâscos atunci când dădu colțul pe drumul spre casă. Se ridică și încercă să-și curețe noroiul de pe pantaloni, apoi renunță și o luă din nou la goană. Un minut mai târziu, dădea buzna în casă, trântind ușa principală în urma lui.

— Tati? strigă el. Tati, sunt acasă! Se sprijini gâfâind de perete și începu să-și tragă pantalonii murdari. Dar în timp ce stătea lângă ușa principală, deveni deodată conștient de liniștea casei. Ascultă atent, apoi își mai strigă o dată tatăl.

Nu primi niciun răspuns.

— Tati? mai spuse o dată, și vocea i se sparse o dată cu primul fior de teamă pe care îl simți în adâncul sufletului. Un-unde ești?

Nici acum nu primi vreun răspuns, iar liniștea casei începu să se închidă în jurul lui. Făcu un pas înspre scara principală, dar îngheță când un sunet metalic scăpă din cutia unui mecanism. În timp ce privea, scaunul-lift de la cel de-al doilea etaj își începu drumul descendent.

Inima lui Jeff începu să bată puternic, iar nodul din gât se mări în timp ce privea liftul coborând încet pe lângă scări. Apoi, când ajunse în dreptul curbei, se pomeni uitându-se la mătușa lui.

Numai că nu arăta ca mătușa lui.

Femeia din scaun avea părul strâns în mod curios, arătând ca pe vremuri, iar fața îi era acoperită de un strat de machiaj. În prima clipă îi displăcu, dar realizând cu cine seamănă inima lui o luă la goană.

Cu bunica.

Nu era bătrână și nu era atât de zbârcită, dar fața îi era la fel, și când ea îl privi, avu senzația că erau ochii bunicii.

— Un-unde este tata? se hotărî să murmure atunci când scaunul se opri, și Marguerite se ridică în picioare îndreptându-se spre el.

— Nu este aici, îi spuse Marguerite. A trebuit să se întoarcă în oraș pentru ceva. Mai făcu un pas spre el, dar Jeff se feri de ea.

— Nici gând de așa ceva, replică Jeff cu voce tremurătoare. Urma să se întoarcă acasă să afle ce ai făcut cu Ruby.

— Ruby? repetă Marguerite, și vocea ei răsună în imensitatea holului de la intrare. Dar, Jeff, dragule, despre ce tot vorbești? N-am făcut nimic cu Ruby.

— B-ba da, ai făcut, începu să tremure Jeff. Emmaline mi-a spus, și eu i-am spus lui tata. I-am spus totul despre tine.

Ochii Margueritei se îngustară.

— Totul despre mine? repetă ea. Dar nu este nimic de spus. Și tu nu ar trebui să inventezi povești, Jeff. Nu știi ce se întâmplă cu băieții care spun povești despre oamenii mari? Mai făcu un pas spre el, și Jeff se rezemă cu spatele de ușă.

— Să mă lași în pace, scânci el. Lasă-mă-n pace!

— Hai, hai, spuse Marguerite cu vocea dintr-o dată mângâietoare. De ce crezi c-aș vrea să-ți fac vreun rău? Nu ești tu acum băiatul meu? Nu te iubesc eu? De ce-aș vrea să-ți fac vreun rău?

Se apropie de Jeff, încercând să-l apuce, și băiatul aproape își auzi inima bătând.

— Nu! strigă el. Să nu mă atingi!

Țipă deodată, luând-o prin surprindere pe Marguerite, care făcu un pas înapoi. Imediat Jeff o zbughi pe lângă ea, spre scări, cu picioarele duduind pe podea. Apoi, ajungând la scări, le sări câte două deodată, cu inima spărgându-i pieptul. Ajunse pe palierul de la etajul doi și se năpusti spre camera lui, trântind ușa după el și răsucind cheia în broască. Numai după ce se asigură că ușa nu mai poate și deschisă, alergă spre pat și se aruncă pe el, înfășurându-se în plapuma împăturită la capul patului. Pentru câteva minute nu auzi decât propria-i inimă bătându-i în piept și șuieratul propriei respirații, dar

după un timp bătăile inimii încetiniră și respirația îi reveni la normal. Mai ascultă câteva minute, convins că în câteva secunde va auzi pasul șontâcăit al mătușii venind după el.

Dar secundele se târau, transformându-se în minute, și Jeff nu auzi nimic.

Casa părea din nou cuprinsă de o tăcere nefirească, întreruptă doar de zgomotul ploii ce se năpustea asupra ferestrelor.

•

Kerry Sanders opri mașina decapotabilă în față la Sea Oaks. Ploaia cădea acum în șiroaie, și picăturile se prelingeau printr-o gaură a canavalei din care era făcută capota. Kerry privi cu dezgust peste umăr.

— Cred că un timp nimeni nu va putea sta acolo. Apoi își mută privirea spre casă. Vrei să merg cu tine?

Julie clătină din cap.

— Nu cred că ar fi bine. Știi ce crede mătușa Marguerite.

— Nu se va supăra pe tine, nu-i așa? se frământă Kerry. Bănuiesc că ar fi trebuit să te aduc mai devreme…

— Este în regulă, insistă Julie. Nu-i nici măcar cinci. Nu este ca și cum am fi stat afară până noaptea sau cam așa ceva. Și, oricum, tati trebuie să fi ajuns acasă, și aranjează el cu mătușa Marguerite. Puse mâna pe portieră, dar n-o deschise, în loc de asta, se mai întoarse o dată spre Kerry. Crezi că a găsit-o doamna Mayhew pe Jenny?

Kerry ridică din umeri.

— N-am de unde să știu. Dar cu siguranță că se întâmplă ceva ciudat pe-aici – vreau să spun, când am văzut-o pe Jenny, ea se îndrepta încoace.

— P-poate s-a răzgândit, sugeră Julie. Poate că cele ce i-am spus despre mătușa Marguerite… Vocea ei se frânse, iar ea își îndreptă privirea spre casă, unde licărea doar o lumină slabă la fereastra sufrageriei. În rest, casa era întunecată.

— Ești sigură că nu vrei să intru cu tine? spuse Kerry din nou. Vreau să spun că, dacă îți este teamă de mătușa ta…

— Nu, decise Julie. Nu îmi este teamă de ea. Pur și simplu nu s-a simțit bine ieri, asta-i tot. Și, ca și cum ar fi vrut să-și întărească cuvintele, deschise portiera; dar Kerry o apucă de mână și o întoarse spre el. Înainte de a-și da seama ce se întâmplă, o sărută.

Înțepeni, simțind un fior în întregul trup în timp ce buzele lui îi dezmierdau fața. O ținu strâns lângă el un moment, apoi deodată îi

dădu drumul, și când ea îl privi, văzu că era îmbujorat de stânjeneală.

— N-nu știu de ce am făcut-o, spuse el, dar Julie îi puse un deget pe buze.

— Este în regulă. Mă bucur că ai făcut-o. Îi zâmbi în timp ce cobora din mașină. Dar să sperăm că nu ne-a văzut mătușa Marguerite, adăugă ea chicotind ușor. Ne vedem mâine!

Trânti ușa mașinii și fugi spre casă, apărându-și capul împotriva ploii.

Nici ea și nici Kerry nu o văzuseră pe Marguerite, care stătea țeapănă la una dintre ferestrele sufrageriei, cu ochii întunecați.

În timp ce Julie intra în casă, Marguerite se întoarse la fotoliul comod de lângă șemineu în care stătuse până ce auzise mașina lui Kerry venind.

Julie închise ușa din față după ea, și încercă să-și usuce părul cu prosopul de plajă. Dar în timp ce își elibera capul, trecându-și degetele prin părul încâlcit, se opri și rămase nemișcată.

Ceva se schimbase în casă.

O simțea mai goală decât de obicei, ca și cum ceva lipsea.

Se simți încurcată.

Făcu o tentativă de a înainta către ușile duble ale camerei de zi. Văzând-o pe Marguerite șezând în fotoliu se relaxă întrucâtva.

— Mătușă Marguerite? întrebă, reducându-și vocea la o șoaptă. Sunt acasă.

Pentru o fracțiune de secundă avu impresia că nu fusese auzită, dar apoi Marguerite se ridică în picioare și se întoarse spre Julie.

— Știu. Tocmai te-am văzut.

Julie simți cum roșește și strânse din buze.

— Unde este tati? întrebă ea. Și Jeff?

Marguerite ezită.

— Tatăl tău a trebuit să se întoarcă în oraș, spuse ea. Iar Jeff este sus, bosumflat. Când se opri din vorbit, pentru prima dată lumina căzu pe fața ei.

Julie icni.

— Mătușă Marguerite. Ce-ce s-a întâmplat? Arăți – era aproape să spună „groaznic”, dar se abținu.

— Îți place? întrebă Marguerite, ridicându-și mâna dreaptă pentru a-și mângâia propriul obraz. Eu – ei bine, n-am prea avut mare lucru de făcut azi și m-am gândit că aș putea să încerc ceva nou.

— Este – este altceva, îngână Julie. Numai că nu mă așteptam, asta-i tot.

— Și cred că mă prinde, continuă Marguerite ca și cum n-ar fi auzit-o pe Julie. Așa obișnuia să arate mama, și era atât de frumoasă. Vocea ei deveni absentă. Atât de frumoasă. Iar eu îi semăn atât de mult. Ochii ei strălucitori se ațintiră deodată asupra lui Julie. La fel și tu, spuse ea cu voce abia auzită. Semeni atât de mult cu mama… și cu mine…

— M-mai bine urc să văd ce face Jeff, se bâlbâi Julie. Ce s-a întâmplat? De ce este supărat?

Marguerite înțepeni, apoi păru că se relaxează.

— Nu sunt sigură, spuse ea în final. Bănuiesc că i-am spus ceva, dar nu-mi pot imagina ce. Dar el este un băiețel, nu-i așa? Niciodată nu i-am putut înțelege pe băieței. Când se va întoarce Kevin, am să încerc să vorbesc cu el despre Jeff. Trebuie să mă decid ce avem de făcut cu el…

Ultimele cuvinte fură rostite mai mult pentru ea însăși, pentru că Julie o luase grăbită pe scări spre etajul doi. Un moment mai târziu bătea ușor în ușa fratelui ei.

— Jeff? Sunt eu – Julie. Pot să intru?

Urmă o scurtă tăcere, apoi îl auzi pe Jeff traversând podeaua spre ușă. Se auzi un clinchet în timp ce cheia se învârtea în broască, apoi ușa se crăpă puțin și Jeff inspectă cu teamă. Când își recunoscu sora, deschise ușa pentru a o lăsa să intre, apoi o închise, încuind-o.

— Jeff? exclamă Julie, în timp ce el mai încercă o dată ușa înainte de a se întoarce spre ea. Ce este? Mătușa Marguerite spunea că ești bosumflat. Și cum se face că stai cu ușa încuiată?

— Pentru că este nebună! spuse Jeff. A omorât-o pe Ruby, l-a omorât și pe tati, și vrea să mă omoare și pe mine. Se aruncă în brațele surorii lui, agățându-se de ea. N-ai văzut-o? N-ai văzut cum arată?

— Oh, Dumnezeule mare, spuse Julie ridicându-și fratele și așezându-l pe pat, alături de plapumă. Bineînțeles că am văzut-o. Și pare puțin ciudată, dar asta numai pentru că a experimentat o nouă coafură și un nou machiaj.

— Nu-i adevărat! insistă Jeff. Arată la fel ca bunica și a coborât cu scaunul-lift și s-a uitat la mine caraghios. Mi-e teamă de ea!

— Ei bine, n-ar trebui să-ți fie, insistă Julie cu mai multă convingere decât simțea. Își reaminti șocul pe care îl avusese atunci

când lumina lămpii căzuse pe fața mătușii ei. Și Jeff avea dreptate – într-un anume fel, mătușa sa *într-adevăr* semăna foarte mult cu bunica. Și ce vrei să spui cu i-a ucis pe tati și pe Ruby? Ruby a plecat să-și viziteze familia, iar tati este în oraș. Ea mi-a spus asta chiar adineauri.

— La fel mi-a spus și mie, dar nu este adevărat. M-am întâlnit cu tati în oraș și i-am povestit totul despre mătușa Marguerite, și a spus că vine aici să…

Auzind un ciocănit puternic în ușă, rămase tăcut.

— Julie? auzi vocea Margueritei strigând de cealaltă parte a ușii. Ești acolo?

— D-da mătușă Marguerite, răspunse Julie.

— Ei bine, am nevoie de tine, dragă. Trebuie să termin masa și am nevoie de ajutorul tău. Și poate Jeff aranjează masa. Vreau să fie totul gata până se întoarce tatăl vostru.

Julie privi spre Jeff, care mai stătea încă ascuns în plapumă. Își aminti încă o dată senzația ciudată pe care o avusese câteva minute mai devreme, când intrase în casă.

Și totuși acum – când o auzise pe mătușa ei vorbind – nu era nimic curios în ce spunea. Cum putea să-i treacă lui Jeff prin minte că ar fi putut să-l omoare pe tatăl lor, sau pe Ruby, sau pe oricine altcineva? Pur și simplu era imposibil. Răzgândindu-se, coborî din pat.

Se duse la ușă și răsuci cheia, deschizând-o. Marguerite stătea în hol privind îngrijorată.

— Nu știu ce-o să ne facem dacă tatăl tău nu va ajunge acasă, se frământă ea.

Julie se încruntă.

— Să nu ajungă acasă? întrebă ea. De ce să nu ajungă acasă?

Marguerite rămase un moment tăcută, apoi arătă spre fereastră.

— Furtuna, dragă. Dacă se înrăutățește, nu va mai fi posibilă trecerea spre insulă. Atunci, doar noi trei vom fi aici, singuri.

Ca pentru a întări vorbele Margueritei, o săgeată de lumină licări pe cerul întunecat, și sunetul ascuțit al tunetului cutremură casa.

Apoi vântul începu să urle.

• Capitolul 21

Alicia Mayhew clipi când fulgerul îndepărtat trosni brăzdând cerul, urmat imediat de bubuitul tunetului ce făcu mașina să tremure. Continuă să meargă mai departe, străduindu-se să zărească prin ploaia ce cădea în rafale, dar era imposibil. Tot ce putea zări dincolo de ștergătoarele neputincioase era o revărsare de apă ce părea că inundase strada. Apoi, abia vizibilă în dreapta ei, văzu indistinct silueta vechii clădiri din lemn ce servea în Devereaux drept primărie. Suspinând ușurată, își conduse mașina în spațiul de parcare din fața acesteia, și se pregăti să se repeadă din mașină spre clădire. Inspirând adânc, ca și cum s-ar fi pregătit să sară într-un bazin de înot, deschise portiera și sări afară, alergând către primărie după ce trânti ușa mașinii.

— La naiba, ocărî pentru sine, când piciorul îi alunecă pe suprafața lucioasă a trotuarului. Simți o durere ascuțită, dar își regăsi echilibrul și ignoră durerea până ce ajunse înăuntru, și ușa se închise în urma ei apărând-o de furtuna furioasă.

Oprindu-se să-și recapete respirația, își masă un moment glezna dureroasă, apoi o testă, lăsându-și încet greutatea pe ea. Nu părea nimic rupt și durerea nu crescu atunci când începu să meargă, așa că șchiopătă de-a lungul holului spre departamentul de poliție, care cuprindea două camere neincluzând niciun spațiu de detenție. În cazul în care cineva din Devereaux ar fi trebuit încarcerat, Will Hempstead îl ducea pur și simplu în orașul reședință Beaufort. Alicia se întrebă, în treacăt, ce Dumnezeu s-ar face Hempstead pe o furtună ca asta în eventualitatea că cineva ar trebui închis.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, șeful poliției privi în sus, către ea, din scaunul în care se legăna, aplecându-l atât de tare, încât amenința să cadă, cu picioarele ridicate confortabil pe masă.

— Sper că nu vrei să faci praf pe nimeni, Alicia. Chiar și dacă aș vrea, nu știu cum aș putea ajunge până la Beaufort pe o vreme ca asta.

Alicia clătină din cap.

— Este vorba de Jennifer, spuse ea privind spre Frank Weaver, ajutorul lui Hempstead, ce stătea la o masă alăturată.

Se reîntoarse către Hempstead, implorându-l.

— N-o găsesc și sunt îngrijorată. Eu – ei bine, sunt aproape sigură că s-a întâmplat ceva cu ea.

Hempstead își lăsă picioarele pe podea și își îndreptă scaunul de care se sprijinea în continuare, în vreme ce licărirea din ochi îi dispăru.

— Ce vrei să spui prin „s-a întâmplat”?

— N-nu știu, se bâlbâi Alicia. Privi nervos spre marginea scaunului opus celui lui Hempstead, apoi începu să vorbească temperat, alegându-și cu grijă cuvintele, încercând să explice cu exactitate ce se întâmplase. Dar chiar în timp ce povestea, își dădu seama că totul suna mai mult a spaimă decât a îngrijorare părintească legitimă. Totuși, Hempstead ascultă cu răbdare și, când Alicia termină, privi către ceas. Era aproape șase.

— Deci trebuia să fie acasă pe la două și jumătate?

Alicia încuviință.

— Și ai căutat-o prin împrejurimi, este adevărat?

Alicia încuviință încă o dată.

— Ai mai trecut de atunci pe acasă? întrebă Will Hempstead cu voce seacă. Sau ai încercat să dai vreun telefon?

Ochii Aliciei se îngustară puțin.

— Bineînțeles că am dat, Will. Știi bine că nu sunt o proastă. Am sunat de peste tot acasă, dar Jennifer nu era acolo.

Hempstead privi spre fereastră la ploaia furioasă.

— Ei bine, dacă a fost prinsă afară pe o vreme ca asta, s-ar fi putut opri aproape oriunde – începu el, dar Alicia scutură din cap.

— Nu cred asta. Întârziase deja înainte de începerea furtunii. Și nici nu-i stă în fire să facă una ca asta. Vine întotdeauna la timp și este mereu unde ar trebui să fie. Vocea ei căpătă un ton ascuțit, dar ea făcu efortul de a și-o controla. Până la urmă ochii ei îi întâlniră pe ai lui Hempstead.

— Dacă vrei să afli adevărul, spuse ea, cred că i s-a întâmplat ceva la Sea Oaks.

— La Sea Oaks? întrebă Hempstead, sperând însă că reușise să păstreze un ton neutru. Alicia observă cum o umbră se așterne peste privirea lui. Nu sunt sigur că te pot urmări, Alicia.

Alicia își trecu impacientată degetele prin șuvițele ude ale părului ei grizonat, aranjându-le pe cele care îi căzuseră pe tâmple.

— Mă refer la Marguerite, spuse ea, ațintindu-și încă o dată ochii asupra lui Hempstead. Nu exista nimeni în oraș care să nu știe că,

odată, Will Hempstead fusese îndrăgostit de Marguerite Devereaux, și o mulțime de oameni credeau că încă mai era. Ea – ei bine, când am vorbit cu ea, arăta foarte ciudat.

— Ciudat? întrebă Hempstead cu voce înghețată. Ce vrei să spui prin „ciudat”?

— N-nu ceea ce mi-a spus, replică Alicia. Cel puțin așa am crezut – la început. Dar purta o rochie veche, ce probabil a fost a mamei ei. Încercă să descrie cum arăta Marguerite, dar în final scutură din cap. Nu am cum să-ți povestesc. Ea – ei bine, era îmbrăcată ca și cum se pregătea pentru un fel de petrecere.

— Dar ce ți-a *spus*? insistă Hempstead.

Alicia strânse din buze.

— Nu prea multe. Doar că Jennifer nu a trecut pe acolo, dar că spera să vină a doua zi. Spunea că vor avea un fel de recital sau cam așa ceva și…

— Și crezi că asta este ciudat? o întrerupse Hempstead, cu un ton de îndoială. Pentru numele lui Christos, Alicia, este profesoară de dans. Are tot timpul recitaluri. De câte ori nu te-ai dus pentru asta acolo? De cinci? Zece? Douăzeci de ori?

Alicia suspină din greu.

— Știu toate astea, Will. Dar de data asta a fost altfel. Nu știu din ce motiv, Jennifer nu mi-a spus nimic despre recital, totuși, dacă ar fi fost planificat, ea mi-ar fi spus. Nu l-ar fi scăpat pentru nimic în lume, dar nu mi-a spus nimic atunci când i-am sugerat să mergem pentru câteva zile la Charleston pentru a-mi vedea fratele.

— Și asta este tot? întrebă Hempstead.

Alicia se foi stânjenită.

— Și mai este și Muriel Fletcher, spuse ea, incapabilă de data asta să-l privească pe Hempstead în ochi.

— Ah, rosti Hempstead printre dinți. Mă întrebam când vei ajunge și la asta. Se apropie mai tare. Uite Alicia, știu tot ce vorbește Muriel despre Mary-Beth și îți spun că nu există nicio urmă de probă pentru a dovedi ceva. Dacă vrei, te poți uita chiar tu la raportul medicului legist. Tot ce putem spune cu siguranță este că s-a înecat și că s-a lovit la cap de ceva. Dar putea fi orice, Alicia. Mai degrabă s-a lovit când a fost smulsă de pe șosea. Dar…

— Dar nu ai de gând să faci nimic, termină Alicia în locul lui. În ultimă instanță la asta se reduce totul, nu-i așa, Will?

Hempstead ridică neajutorat din umeri.

— Ce-ai vrea să fac, Alicia? Jennifer nu lipsește decât de câteva ore. La naiba, nici măcar nu a pierdut încă cina! Legal, nici măcar nu pot înregistra o persoană dispărută până mâine. Arătă spre fereastră. Sper că nu te aștepți să încerc să merg pe vremea asta la Sea Oaks, nu-i așa?

O rafală de vânt se năpusti asupra ferestrelor clădirii și Hempstead se întoarse spre Alicia.

— Îmi pare rău, spuse el. Cel mai bun lucru pe care îl poți face este să te întorci acasă și să începi să suni la cei pe care îi cunoști. S-ar putea ca Jennifer să fi pierdut noțiunea timpului și, când și-a dat seama că a întârziat, s-a oprit pe undeva. La naiba, probabil că a încercat toată după-amiaza să dea de tine.

Alicia inspiră adânc, apoi se ridică.

— Foarte bine, spuse ea, împotrivindu-se furiei ce o cuprindea. Am să mă duc acasă. Dar Will, știu ceea ce simți pentru Marguerite Devereaux. Toată lumea din oraș știe. Și, numai pentru că tu ești îndrăgostit de ea, asta nu înseamnă că nu putea face ceva. Luându-și poșeta, părăsi biroul.

După plecarea ei, Hempstead se întoarse către Frank Weaver.

— Nu știu ce se va alege de orașul ăsta dacă oamenii încep să creadă că o persoană ca Marguerite ar putea răni pe cineva!

— Și ce ai de gând să faci? întrebă Weaver.

— Să verific primprejur, bănuiesc. Nu văd niciun rău în a vorbi cu câțiva oameni – să văd dacă pot stabili ce s-a întâmplat cu Jenny. Dar sunt sigur că n-am să încerc să ajung pe insulă pe o vreme ca asta. Și chiar dacă aș vrea, nu cred că aș reuși.

Apoi, înfășurându-se în mantaua de ploaie de un galben strălucitor, o urmă pe Alicia Mayhew în furtună.

•

— Nu vi se pare drăguț? întrebă Marguerite în timp ce stătea pe scaunul din capul mesei din sufragerie. Julie și Jeff stăteau de o parte și de alta a ei, și cea mai bună argintărie și cele mai bune porțelanuri chinezești erau cu grijă aranjate pentru fiecare loc. Furtuna mugea afară, iar seara era aproape la fel de întunecată ca și noaptea. Dar candelabrul ce atârna deasupra mesei din sufragerie lumina sclipitor, și bătrânul cristal de Waterford de pe masă părea că revine la viață, reflectând lumina.

— Cum se face că pentru tata nu este niciun tacâm? întrebă Jeff menținându-și privirea spre sora lui în timp ce vorbea.

— Ți-am spus deja, spuse Marguerite, cu un ton care arăta că este pe punctul de a se enerva. Din moment ce n-a ajuns încă, nu cred că mai putem conta pe el să apară acum. La urma urmei, adăugă ea, nu vrem să i se întâmple același lucru care i s-a întâmplat mamei voastre, nu-i așa?

Ochii lui Jeff se măriră și chiar și Julie clipi.

— Dar de ce n-a sunat? întrebă Julie. Dacă nu s-ar mai fi putut întoarce, ne-ar fi sunat, nu-i așa?

— Poate că nu mai funcționează telefonul, sugeră Marguerite. Dintr-o dată Jeff sări de pe scaun, fugi din sufragerie în foaier și ridică receptorul.

— Funcționează, anunță Jeff. Am să sun la poliție.

— La poliție, exclamă Marguerite. Pentru Dumnezeu…

Dar înainte ca ea să-și poată termina fraza se formă un fulger urmat instantaneu de un tunet asurzitor atât de puternic, încât zgudui casa. Jeff aruncă receptorul în lături, apoi, în timp ce bubuitul se pierdea, lumina se întrerupse dintr-o dată și un întuneric adânc învălui casa.

În sufragerie, Julie alergă la fereastră și privi atent afară. Un moment mai târziu o altă săgeată de lumină străbătu cerul și putu vedea ce se întâmplase.

La jumătatea drumului, încă fumegând la vârf, un copac se prăbușise peste liniile de tensiune.

— Nu se va mai întoarce, îi spuse mătușii ei. Liniile au căzut și un copac este prăbușit de-a curmezișul șoselei.

Marguerite respiră adânc.

— Foarte bine, spuse ea. Nu avem niciun motiv să ne supărăm din cauza aceasta. Avem suficiente lumânări.

— Nici telefonul nu mai funcționează, spuse Jeff în timp ce intra în sufragerie. O privi înspăimântat pe sora lui. Ce vom face acum?

— Ne vom termina cina, stabili Marguerite.

Găsi o cutie de chibrituri într-un sertar și începu să aprindă lumânările celor două sfeșnice așezate pe masă. Câteva secunde mai târziu, camera era din nou luminată, de data asta de la flacăra caldă a lumânărilor.

— Cred că este foarte drăguț, spuse Marguerite în timp ce se așeza din nou. Îmi amintește de vremea când nu eram decât o fetiță. Îmi amintesc că o dată, când eram cam de vârsta ta, Julie, am avut o furtună aproape la fel cu aceasta, și atunci s-au stins luminile, iar

mama și cu mine am continuat cina.

Julie se încruntă nedumerită.

— Dar tati unde era? Nu era cu voi?

Ochii Margueritei se înceţoşară, apoi zâmbi neliniștită.

— Oh, nu, spuse ea. Pe vremea aia era deja plecat. Am fost numai eu și mama, și după cină am urcat în camera de bal. Închise ochii și începu să îngâne o melodie ciudată, ce amintea de timpuri de mult trecute. Mama era tânără pe atunci – mai tânără decât sunt eu acum. Și dansa, și dansa, iar eu nu mă mai săturam privind. Așa de minunat – era totul așa de minunat atunci, înainte… Vocea i se frânse. Jeff privi derutat spre sora lui.

— Ce nu este în regulă cu ea? șopti el. De ce stă cu ochii închiși?

Ochii Margueritei se deschiseră deodată și se întoarse să-l privească pe Jeff.

— Ce faci aici? îl apostrofă ea cu voce tăioasă. De ce nu ești la scoală?

Culoarea dispăru de pe obrajii lui Jeff și ochii i se umplură de teamă.

— D-dar nu avem școală acum, mătușă Marguerite, spuse Julie. Este vacanța de vară, nu-ți amintești?

Marguerite nici nu păru c-o aude. În schimb, ochii ei continuau să-l fixeze cu răutate pe Jeff.

— Nu ți-am permis să vii aici, șuieră ea. Când voi fi gata, am să trimit după tine.

Jeff sări de pe scaun tremurând din tot corpul. Fără să spună un cuvânt părăsi camera, luând-o pe scări în sus.

Urmă o lungă tăcere, apoi Marguerite se întoarse încet spre Julie, clipind.

— Unde este Jeff? întrebă ea. Nu-și termină cina?

Julie o privi mirată pe mătușa ei.

— Dar tocmai i-ai spus că nu-l vrei aici.

— Nu-l vreau? repetă Marguerite. Dar, draga mea, bineînțeles că îl vreau. Nu este el băiețelul meu? De ce nu l-aș vrea?

Julie simți cum inima începe să-i bată mai tare și i se pune un nod în gât.

— Dar ai spus… voiai să știi de ce nu este la școală.

Marguerite rămase tăcută, și ochii i se tulburară din nou. Apoi fața i se lumină.

— Dar bineînțeles, spuse ea. Are aproape nouă ani, nu-i așa?

Julie ezită înainte de a încuviința șovăielnic. Oare despre ce tot vorbea mătușa ei Marguerite?

— Atunci, bineînțeles că am dreptate, continuă Marguerite. Este timpul pentru el s-o înceapă, nu-i așa? Am să-l trimit de aici și atunci lucrurile vor fi așa cum ar trebui să fie. Apoi zâmbi, fixând-o pe Julie cu privirea. După ce Jeff va pleca, nu vom mai fi decât noi două, nu-i așa? Doar noi două, așa cum ar trebui să fim…

Zâmbind încă, de parcă s-ar fi bucurat de un secret știut doar de ea, Marguerite își continuă cina.

•

Alicia Mayhew păși nervoasă în sufrageria micuței ei case de pe Macon Street. Era ora opt deja, și încă niciun semn din partea lui Jennifer.

Trecuse mult timp de când terminase de dat telefoane pe la prieteni; într-adevăr, se simțea ca și cum vorbise cu toți locuitorii orașului. Și cu toții îi spuseseră același lucru.

Întâi fusese Main Philips, mama lui Charlene.

— Nu știu despre celelalte fete, spusese ea, dar după cele întâmplate acolo cu o zi în urmă, Charlene a spus că nu vrea să se mai întoarcă vreodată pe insulă, și nu pot s-o condamn.

Paula Aaronson mersese chiar mai departe.

— Se pare că ieri a existat un fel de problemă în timpul lecției. Tammy-Jo spunea că Marguerite s-a purtat foarte ciudat. Fetele au plecat mai devreme, știi.

— Au plecat mai devreme? repetă Alicia. Era pentru prima dată când auzea asta. Dar de ce?

— Nu prea știu. Tammy-Jo a spus că Marguerite era, ei bine, „nenaturală” a fost cuvântul pe care l-a folosit. Bineînțeles că Marguerite a avut în ultimul timp o mulțime de șocuri, și presupun că Tammy-Jo a cam exagerat.

— Dar ce este cu recitalul de mâine? întrebă Alicia.

— Recital? De fapt, nu știu nimic. Așteaptă un moment. Urmă o lungă tăcere, apoi Paula reveni la telefon. Tammy-Jo nu știe nimic despre recital, și spune că dacă este vreunul, ea nu merge.

— Înțeleg, rosti Alicia, apoi o sună pe Diana Carter. Dar nici mama lui Allison nu știa nimic despre recital; și nici n-o văzuse pe Jenny.

Acum, că nu mai rămăsese nimeni pe listă, formă fără niciun pic de chef numărul lui Fletcher și, un moment mai târziu, recunoscu vocea lui Muriel Fletcher, ajungând ca de foarte departe până la ea.

— Tu știi deja ce cred eu, îi spuse Muriel încercând cu greu să-și stăpânească vocea. Și nu-mi spune ce crede Will Hempstead, pentru că știu. Doar el a fost îndrăgostit de Marguerite dintotdeauna.

— Știu, fu Alicia de acord. Dar pare atât de greu de crezut. Să crezi că Marguerite ar fi putut… Rămase tăcută, dar doamna Fletcher îi termină gândul.

— Că Marguerite ar fi putut s-o ucidă? întrebă ea cu glas tremurător. Așa am crezut și eu la început. Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai mult mă întreb. Dacă trecerea peste digul rutier n-ar fi fost sigură, de ce-ar fi încercat? Ar fi putut rămâne pe insulă.

— Dar de ce? insistă Alicia. Marguerite o iubea pe Mary-Beth. Și le iubea pe toate fetele…

— Probabil că s-a schimbat, spuse Muriel. Will Hempstead nu a vrut să mă creadă, dar este adevărat. Știi că Mary-Beth plănuia să renunțe la lecțiile Margueritei. Nici măcar n-a mai vrut să meargă în acea zi, dar au convins-o celelalte fete. Și știi că ea și Marguerite au avut o mică ceartă. I-a spus că vrea să renunțe, iar Marguerite a încercat s-o înduplece.

Alicia simți un nod de teamă formându-i-se în stomac. Chiar în acea dimineață, înainte de a pleca spre insulă, Jennifer îi spusese despre ce credeau celelalte fete.

— Nici eu nu cred că am să mă mai duc, numai că asta ar însemna s-o fac să sufere foarte tare pe Marguerite. Alicia își reaminti ce spusese fiica ei. Dar Tammy-Jo are dreptate. *Nu mai este* atât de amuzant pe cât era odată, iar domnișoara Marguerite *este* mult mai interesată de Julie decât de noi celelalte.

— Dar bineînțeles că este, observase Alicia. Julie este nepoata ei și dansează mai bine decât oricare dintre voi.

Dar acum, amintindu-și această conversație, un gând neașteptat își făcu loc în adâncul minții ei.

Dar dacă Jennifer s-a răzgândit și i-a spus Margueritei că s-a decis să renunțe la lecții? Nu! Își înlătură gândul din minte.

— Dacă mă întrebi pe mine, o auzi pe Muriel Fletcher, a fost ceva neobișnuit cu Marguerite încă de la moartea mamei ei.

— Dar s-a împăcat atât de bine cu situația asta, replică Alicia.

— Este exact ceea ce vreau să spun, continuă Muriel. Pentru Dumnezeu, Alicia, Marguerite și-a trăit întreaga viață alături de femeia aia mizerabilă, care în ultimii douăzeci de ani a tratat-o pe

Marguerite ca pe un gunoi. Te puteai gândi că va fi roz de bucurie la moartea Helenei, chiar dacă era mama ei. Dar ea ce a făcut? Mai întâi s-a purtat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, și apoi am auzit că a început să vorbească despre cât de mult îi lipsește Helena și ce mamă minunată era!

— Dar asta nu este atât de ciudat, pledă Alicia și vocea ei căpătă o notă de disperare. O mulțime de oameni fac același lucru.

— Ei bine, poate că fac, spuse Muriel crispându-se. Dar ceea ce știu este că, pe măsură ce mă gândesc mai mult, sunt din de în ce mai sigură că ceva foarte, foarte rău se întâmplă cu Marguerite Devereaux și, în inima mea, sunt absolut sigură că ea este responsabilă de moartea lui Mary-Beth.

Deodată, pe cer izbucni un fulger urmat de bubuitul unui tunet, și apoi, în timp ce luminile din casă pâlpâiau, telefonul muri în mâna Aliciei.

— La naiba, ocărî ea tare. La naiba, la naiba, la naiba!

Apăsă din nou pe furca telefonului, dar știa deja dintr-o lungă experiență că telefonul va fi mort pentru tot restul nopții. Într-adevăr, aveau să fie norocoși dacă măcar luminile rămâneau. În final, nemulțumită, puse telefonul în furcă și se îndreptă spre fereastră pentru a privi furtuna furioasă.

Vântul părea că-și mărise intensitatea, iar ploaia cădea în torente. Dacă Jennifer era acolo, undeva…

Apoi ochii i se umplură de lacrimi când realiză că, în adâncul sufletului ei, nu mai credea că Jennifer putea fi undeva, în furtună.

În străfundul ființei sale, era convinsă că Jennifer se dusese într-adevăr în dimineața aceea la Sea Oaks.

Și dintr-un anume motiv, neclar pentru Alicia, nu-l mai părăsise niciodată.

Alicia se lăsă amorțită pe sofaua din sufrageria ei micuță, pregătită să aștepte orice vești ar fi putut să apară. Și totuși, în timp ce își începea veghea, știa deja cum avea să se termine totul.

Urma să i se spună că fata ei – mult iubita ei Jenny – era moartă.

Nuuuuuu!

Strigă cuvântul cu putere, ca un vuiet de disperare. Dar chiar dacă n-ar fi bântuit furtuna, tot n-ar fi fost nimeni s-o audă, pentru că tatăl lui Jennifer murise cu zece ani în urmă, și Jennifer rămăsese tot ce mai avea Alicia pe lume.

După această noapte nu va mai avea nimic.

Doar…

Doar dacă se înșela.

Trebuie să se fi înșelat, își spuse. Trebuie să continue să spere, trebuie să se agațe de orice, să lupte din răsputeri, cu toate forțele, pentru a se gândi că Jennifer s-ar putea să mai fie în viață.

Trebuie să înfrunte furtuna.

• Capitolul 22

Jeff își trase plapuma peste cap, dar nici chiar căldura ei nu-i putu îndepărta senzația de frig din trup. Nu era sigur de câtă vreme stătea ghemuit în pat, cât timp trecuse până ce Julie urcase și încercase să-l convingă că nu avea de ce să fie îngrijorat și că totul va fi bine. Dar părea că durase o veșnicie, iar lumânările licăreau acum pe stativul lor pe jumătate arse. Când revenise în cameră, de la cină, era sigur că mătușa lui va veni imediat după el. Se ghemuise, lipindu-și urechea de ușă, așteptând să-i audă pașii pe scară. Dar după un timp, neauzind nimic, se urcase în pat, tremurând din tot corpul ca de friguri.

Urma să-l ucidă.

Acum era sigur de asta. Nu-l voia aici și urma să-l trimită departe.

Dar de ce? Doar nu făcuse nimic. Nu făcuse chiar nimic!

Un fulger brăzdă cerul și, pentru o secundă, camera se umplu de o lumină albă, strălucitoare. Apoi, pe măsură ce lumina se stingea, bubuitul tunetului se prăbuși peste casă și Jeff scânci încet, ghemuindu-se și mai adânc în plapumă. Ploaia, ce bătea constant în ferestre – aproape orizontal din cauza vântului –, căzu mai grea un moment, apoi, brusc, se opri. Liniștea ce se lăsă după încetarea ei părea cavernoasă, făcând ca aerul să se umple de bocetul vântului ce bântuia printre copaci, ca al unui cor de suflete damnate.

Și atunci, dincolo de vuietul vântului, Jeff auzi zgomotul pe care îl aștepta.

Pași neregulați urcând treptele.

Strângând și mai tare plapuma în jurul lui, coborî din pat și se apropie de ușă, presându-și urechea de tăblia din lemn.

Putea auzi acum mult mai clar și, în timp ce ritmul amenințător se amplifica, și-o putea imagina pe mătușa Marguerite, cu mâna dreaptă pe șold, și cu stânga apucând balustrada, înaintând pas cu pas către etajul doi.

O auzi când ajunse pe palier, după care urmă un moment de tăcere, mai înspăimântător chiar decât bufnitura surdă a piciorului ei schilod. Dar liniștea încetă, și un fior rece i se scurse prin trup când auzi cum pașii se apropie de ușa lui.

Era acum dincolo de ușă, era sigur de asta. Și din nou pasul greu

se opri.

Ce avea de gând?

Răsuflarea i se înteți – ca un scâncet sugrumat – când auzi ciocănitul la numai o palmă de ochii lui. Sărind înapoi, privi la cheia din broască.

Încuiase oare ușa?

Căută frenetic în memorie, dar nu-și putu aminti.

Întorsese cheia de mai multe ori, încercând de fiecare dată ușa, pentru ca un moment mai târziu, îndoindu-se de propria lui memorie, să verifice din nou.

Dacă ultima dată a descuiat ușa și uitase s-o mai închidă?

Mânerul începu să se răsucească, apoi auzi un clinchet ușor în timp ce acesta se elibera din placă.

Ușa se mișcă o fracțiune, și Jeff își apăsă mâinile peste gură pentru a-și înăbuși țipătul.

Ușa se opri din mișcare; urmă apoi o pauză abia perceptibilă, înainte ca mâinile nevăzute să zguduie ușa, al cărei zgomot reverberă în cameră cu intensitatea unei tobe.

— De ce este încuiată această ușă? o auzi pe mătușa lui vorbind, sesizând însă ceva neobișnuit în vocea ei ce penetră ușa grea de stejar. Tinere, ți-am spus că nu-ți permit să încui această ușă! Deschide-o imediat!

Jeff se retrase încă o dată din fața ușii, și plapuma îi alunecă de pe umeri, căzând pe podea. Ochii i se umplură de lacrimi și se îndepărtă, mergând cu spatele

— Mă auzi? șuieră vocea Margueritei. Deschide-o! Ușa se zgudui din nou, cu putere, și Jeff se aruncă în pat, ascunzându-se în pături și presându-le în jurul pieptului.

Ușa se mai zgudui încă o dată, apoi urmă un moment de liniște. Dintr-o dată, în mod miraculos, pașii se îndepărtară. Și pe măsură ce mătușa sa se îndepărta de ușă, îi auzea din ce în ce mai stins.

Se grăbi iar spre ușă și își presă din nou urechea de tăblia de lemn. Oare unde se ducea?

Pașii păreau că se îndepărtează pe hol. Oare se ducea spre camera ei? Cu bătăile inimii întețite, numără pașii.

Patru.

Urmă o pauză și așteptă să audă zgomotul ușii. Dar după un moment pașii se auziră din nou.

… șapte…

O altă pauză, o altă tăcere.

… zece…

… cincisprezece pași.

O ușă se deschise și se închise.

Treizeci de pași.

Dar asta era de când începuse el să numere, numai că nu știa câți pași făcuse mai înainte.

Dar nu mai avea importanță, pentru că știa unde intrase.

Era în camera bunicii. Dar ce făcea acolo, și cât timp va mai sta? Încremeni în spatele ușii neștiind ce să facă.

Minutele se târau acum mai încet, iar bătăile inimii începuseră să se liniștească, dar același gând i se tot învârtea prin minte.

Se va întoarce după el. Trebuia să evadeze, să se ascundă…

Julie – trebuia să ajungă la Julie.

Căută după cheie cu degetele tremurând; însă chiar când o atinse auzi o ușă, departe pe hol, închizându-se cu un zgomot ușor, dar distinct.

Și apoi, încă o dată, pașii neregulați ai Margueritei parcurseră drumul pe coridor înapoi.

Dar de data asta nu se mai opriră la ușa lui. Pașii continuară să se îndepărteze și, în final, îi auzi încă o dată pe scară. Și atunci știu.

Se ducea după chei.

Le putea vedea cu ochii minții, atârnate în cuierul de lângă ușa de la bucătărie.

Una dintre ele se va potrivi la camera lui.

Inima începu să-i bată din nou, alertată, acoperind zgomotul furtunii de afară. Nu mai auzi. Pașii Margueritei nu se mai auzeau.

Acum!

Învârti cheia și broasca cedă. Întredeschise ușa, dar deodată se opri.

Coridorul ar fi trebuit să fie complet întunecat. În loc de asta, era luminat slab de flacăra unei candele.

Din cauza asta făcuse ea pauza. Mătușa lui se oprise pentru a aprinde candela ce stătea întotdeauna pe o măsuță lipită de unul dintre pereții coridorului.

Prezența luminii estompate îi micșoră cumva teama. Porni spre camera lui Julie, apoi îi veni o idee și se opri.

Înfrângându-și până la urmă spaima, scoase cheia din broască și încuie ușa pe dinafară. Băgă cheia în buzunar, zbughind-o pe coridor

spre camera lui Julie, și încercă ușa.

Spre ușurarea lui nu era încuiată; o împinse, apoi o închise rapid și învârti cheia în broască.

— Jeff? o auzi pe Julie întrebând. Ce faci aici?

Își întoarse fața palidă spre ea. În lumina difuză a unei lămpi de ulei, Julie îl privea curioasă.

— S-a, s-a dus pe scări în jos, începu Jeff, cu voce bâlbâită. A coborât să aducă cheile și pe urmă se va întoarce. Se va întoarce și mă va ucide! Tremurând, se aruncă în brațele surorii lui. Ce ne facem?

— Stt, îl liniști Julie, mângâind părul fratelui ei cu atingeri ușoare. Nu are de gând să te ucidă…

— Ba da, insistă Jeff, implorându-și sora cu privirea. Mă urăște și are să mă ucidă!

Julie strânse din buze. Ce-i putea spune ea acestui băiat înfricoșat? Chiar și ea fusese speriată la cină, când mătușa ei începuse să vorbească atât de ciudat. Dar apoi Marguerite păruse că se calmează; și ea crezuse că poate – poate – totul va reintra în normal.

— Nu va încerca să te ucidă, mai insistă încă o dată, luptându-se să păstreze un ton normal. Tot ce avem de făcut este să așteptăm ca tati să se întoarcă, și totul va fi în regulă. Ai să vezi.

Jeff clătină din cap.

— Nu se mai întoarce, hohoti el. Nu se va mai întoarce niciodată, pentru că este deja mort. Și ea ne va ucide și pe noi!

•

Harold Sanders se încruntă când bătaia din ușă se repetă. Cine naiba o fi pe o vreme ca asta? Luându-și berea cu el, porni către ușă, o deschise puțin – proptind-o cu un picior împotriva vântului – și privi afară. În fața portalului principal, cu apa șiroind pe haina galbenă de ploaie, stătea Frank Weaver. Încruntătura lui Harold se adânci, dar deschise ușa suficient pentru ca ajutorul de șerif să se poată strecura.

— Ce naiba se întâmplă, Frank? Nu este o vreme potrivită pentru oameni sau animale în noaptea asta.

— S-ar părea că avem o persoană dispărută, Hal, replică Weaver. Aș putea să-l întreb ceva pe Kerry, dacă n-ai nimic împotrivă?

— Kerry? repetă Hal Sanders, intrând în gardă. Doar nu vrei să spui că băiatul meu are necazuri, nu-i așa? Pen'că dacă are, aș vrea ca eu să mă răfuiesc mai întâi cu el!

Edith Sanders veni din bucătărie ștergându-și mâinile de șorț, tocmai la timp ca să audă ce spusese soțul ei.

— Nu fi caraghios, Hal, îi spuse ea. Kerry nu ne-a făcut în viața lui necazuri, și tu știi asta. Sunt sigură că este vorba de o greșeală. Se întoarse spre Weaver cu ochi întrebători.

— Acum, ar trebui amândoi s-o luați mai ușor, îi asigură ajutorul de șerif. Nu din cauza lui Kerry sunt îngrijorat. Dar Jennifer Mayhew nu s-a întors încă acasă și, din cât am cercetat eu, nici nu este pe nicăieri prin oraș. Am auzit însă că în dimineața asta Kerry a vorbit cu ea, și aș vrea să știu ce are de spus.

Fața bătrânului Sanders se înseninâ deodată și, în timp ce Edith se ducea să-și cheme fiul, Hal îi oferi ajutorului o bere.

Weaver ridică din umeri.

— Nu văd de ce n-aș bea. Tocmai trăgea inelul unei cutii când Kerry Sanders apăru în ușa bucătăriei.

— Domnule Weaver? întrebă Kerry. Ce nu este în regulă? S-a întâmplat ceva cu Jennifer?

— Ei bine, de fapt nu prea știu, replică ofițerul. Dar pot să-ți spun că Alicia Mayhew este destul de îngrijorată. Spunea că tu ai vorbit cu Jenny în dimineața asta.

Kerry încuviință.

— Eram cu Julie când am vorbit cu ea. Tocmai treceam pe digul rutier, iar ea venea din direcția opusă. Mergea s-o vadă pe mătușa lui Julie.

Weaver dădu din cap.

— A spus de ce?

Kerry făcu un semn aprobator, apoi repetă discuția pe care el și Julie o avuseseră cu Jennifer. Când termină, adjunctul îl privi neliniștit.

— Ești sigur că într-adevăr a urcat până la conac? întrebă ei.

Kerry ridică din umeri.

— Cred că da. Ea spunea că da, iar după ce ne-am despărțit a luat-o în direcția aia. Dacă nu s-ar fi dus, ne-ar fi găsit pe plajă, nu-i așa?

— Cine știe? întrebă retoric Weaver. Apoi: Ce poți să-mi spui despre Marguerite Devereaux? Ai văzut-o când ai fost acolo?

Kerry ezită, apoi încuviință, îmbujorându-se.

— Am văzut-o, spuse el cu un ton de amărăciune, pe care ajutorul de șerif îl sesiză imediat.

— S-a întâmplat ceva între tine și Marguerite?

— N-nu cred, se bâlbâi Kerry. Cel puțin până nu am început să mă învârt pe lângă Julie. De atunci este ca și cum m-ar urî, sau cam așa ceva.

— Deci *se purta* ciudat? insistă Weaver.

Kerry înghiți nervos.

— N-nu sunt sigur. Ea n-a vrut ca Julie să meargă la plajă cu mine. Tot vorbea despre faptul că Julie nu are timp de pierdut pentru astfel de lucruri. Spunea că Julie ar trebui să repete dansul.

— Huuh, mormăi polițistul. Ei bine, presupun că nu putem să o spânzurăm pentru atâta lucru, nu-i așa?

Sprâncenele lui Kerry se încruntară.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă el.

Polițistul ridică din umeri.

— Nu știu să se fi întâmplat ceva cu adevărat. Dar Alicia spune că Marguerite arăta într-adevăr ciudat când a fost acolo, și îi tot vorbea despre un recital care va avea loc mâine. Spunea că este sigură că Jennifer va fi acolo. Însă Alicia n-a auzit nimic despre asta, iar acum spune că, cu cât se gândește mai mult la el, cu atât este mai îngrijorată.

— Crede – crede că Marguerite i-ar fi făcut ceva lui Jenny?

— Ei bine, de fapt bănuiesc că asta gândește, replică Weaver.

Pentru prima dată de când Kerry venise în bucătărie, vorbi și Hal Sanders.

— Atunci ce faci pe aici, Frank? Cum se face că nu ești pe insulă, să arunci o privire primprejur?

Weaver se întoarse spre Hal.

— Glumești? întrebă el. Tu nu vezi ce este afară? Nu am nici o șansă chiar dacă aș încerca să ajung acolo în noaptea asta.

— Dar – dar cum rămâne cu Julie? întrebă Kerry.

— Ce-i cu ea?

— Dacă ceva nu e în regulă cu Marguerite…

— Dacă ceva nu e în regulă cu Marguerite, ceea ce nu este foarte sigur, luând în considerație toate lucrurile ce s-au spus, va putea aștepta până mâine. Mai ales că și Kevin este acolo. El poate aranja lucrurile. Își termină berea și strânse cu o mișcare grăbită cutia goală în mâna dreaptă. Ar fi mai bine să mă întorc la birou. Will va dori să știe ce am aflat.

Se înfășură din nou în pelerină, și un moment mai târziu porni cu pas apăsat prin furtună, grăbindu-se înapoi la mașină. Harold

Sanders, care îl condusese până la ușa din față, așteptă ca mașina poliției să se îndepărteze înainte de a se reîntoarce în bucătărie. Dar când ajunse acolo, observă că ceva îl preocupa pe Kerry.

— Ce este? întrebă el, punând o mână pe umărul fiului său.

— Nu prea-mi place, spuse Kerry. Nu mi-a plăcut azi după-amiază când am condus-o pe Julie acasă, și nu îmi place nici acum. Mă tot încearcă sentimentul că mama lui Julie avea dreptate, și că ceva se întâmplă acolo.

Hal îi dădu lui Kerry o palmă ușoară peste umăr și apoi peste spate.

— Ei bine, orice ar fi, poate aștepta până mâine, așa cum a spus și Frank. Și oricum nu este treaba ta, adăugă el.

Dar Kerry clătină din cap.

— Nu voiam decât ca cineva să meargă până acolo și să arunce o privire prin împrejurimi, spuse el.

— Dar l-ai auzit pe Frank, replică Hal. Nu poți ajunge până acolo.

Kerry încuviință absent și o luă pe scări în sus. Dar când ajunse în camera lui, era deja hotărât.

Probabil că polițistul nu va încerca să ajungă pe insulă în noaptea asta, dar asta nu însemna că n-o putea face el.

Înșfăcând cheile din haină și o pelerină din dulap, o porni înapoi pe scări.

•

Ignorând furtuna, Marguerite deschise ușa de la bucătărie și o porni prin vântul furios. Era complet întuneric acum, și ploaia se pornise din nou, potopitoare, lipindu-i părul de față și spălându-i fardul, lăsând șanțuri în culoare, ce arătau aproape ca niște vene de sânge pe fața ei palidă. Simțea o durere arzătoare în șold, și fiecare pas era un coșmar mistuitor de ace, care se prelungeau până în piciorul ei drept. Dar încercă să uite de durere și înaintă mai departe. Poteca ce urma după panta ușoară era o mare de noroi, și, pe măsură ce înainta, simțea cum acesta i se prinde de pantofii simpli. Își dăduse jos rochia mamei, înlocuind-o cu o lungă robă albă cu garnituri care, de asemenea, fusese a Helenei. Garnitura umedă i se lipise de trup și îi simțea greutatea pe umeri, dar continua să înainteze cu greu, ignorând toate acestea, până ce ajunse la intrarea în micul cimitir.

Un fulger scăpără oblic, din ceruri, și Marguerite clipi, apoi își acoperi urechile împotriva tunetului ce amenința s-o copleșească. Dar

în timp ce explozia de sunet murea într-un bubuit clocotitor, ridică zăvorul de la poartă, o deschise și păși în cimitir. Înaintă amorțită mai departe, târându-și piciorul schilod prin noroi. Cu fiecare pas, piciorul ei amenința să cedeze sub ea, și trebui să se sprijine, apucându-se de piatra funerară, în timp ce se bălăbănea spre criptă.

În sfârșit era acolo.

Își plimbă degetele, ștergând marmura rece, apoi, cotrobăind în buzunarul robei, scoase o cheie mică. O introduse în lacătul de pe ușa grea a criptei și o răsuci. Un moment mai târziu ușa era deschisă.

— M-mama? chemă Marguerite. Vocea ei era subțire, copilărească, și, în timp ce atingea coșciugul mamei, degetele îi tremurau. Îmi pare rău, mamă, murmură ea. N-am vrut să fac asta – n-am dorit asta nici unuia dintre ei. Dar vremurile rele vin din nou, mamă. Vremurile rele vin din nou și tu nu mai ești aici să ai grijă de mine. Iar ei or să mă închidă, mamă. Ei or să mă închidă, să stau singură, și nu îi pot lăsa. Ochii i se umplură de lacrimi, dar ploaia le spălă tot atât de repede pe cât veniseră. Știu că am fost o fată rea, mamă. Știu că sunt cea mai nesuferită fată din întreaga lume. Dar n-am vrut să fiu, mamă, niciodată n-am vrut să fiu. Suspină și își plimbă mâna încet peste sicriu, mângâindu-l. Tot ce am vrut să fac a fost să dansez, mamă. Am vrut să dansez și am vrut să te mulțumesc, și niciodată n-am reușit Și atunci tu m-ai părăsit. Ei toți mă vor părăsi, mamă. Mă vor părăsi și mă vor închide și eu n-am să pot suporta. Dar nu știu ce să fac, mamă. Spune-mi? Te rog, mama… spune-mi ce să fac. Vocea i se frânse și simți cum i se pune un nod în gât. Spune-mi, mama. Tu ești tot ce am. Tu ești tot ce am avut vreodată…

Rămase apoi tăcută, în timp ce furtuna se învălmășea în jurul ei. Dar nu simțea nimic din toate astea, pentru că în adâncul minții ei toate energiile îi erau concentrate pentru a-și readuce mama la viață. Și încet, foarte încet, Marguerite își înăbușea propria ei personalitate, și, dincolo de limita conștientului, reînvia sufletul mamei ei.

•

— Privește! scânci Jeff. Era cu fața turtită de sticla ferestrei de la camera lui Julie. Șiroaie de apă cădeau în jos, pe fereastră, și tot ceea ce Julie reuși să vadă un moment nu era decât forma ramurilor. Dar apoi, în timp ce lumina licări scurt în depărtare, văzu forma vagă din cimitir, alături de criptă. S-a întors, șopti Jeff. Bunica s-a întors. Asta înseamnă – înseamnă că încă cineva a murit.

— Nu, insistă Julie și, în timp ce privea frenetic afară, în furtună,

bătăile inimii începură să i se accelereze. Apoi, în vreme ce ambii copii stăteau lipiți de fereastră, întregul univers păru că se luminează cu puterea a mii de lumini de căutare. Un fulger strălucitor străpunse cerul nopții, iar întunericul fu îndepărtat într-o alungare de umbre.

Și figura fantomatică din cimitir privi în sus.

Julie și Jeff icniră șocați recunoscând chipul mătușii lor, ce luci slab în lumina sclipitoare; fața îi era încadrată de o masă încurcată de păr, iar cu mâna își presa șoldul în timp ce-și sprijinea greutatea de cripta mamei ei.

Și atunci valul de lumină pieri și bubuitul tunetului se rostogoli din cer, zguduind conacul din țâțâni, și făcând ferestrele să zdrăngăne în ramele lor.

— Este ea, se cutremură Jeff. Nu este deloc bunica. Este mătușa Marguerite.

— Întotdeauna a fost ea, spuse Julie, și glasul îi tremură în întunericul intens ce urmă luminii. Nu există nicio fantomă…

— Dar întotdeauna apare după moartea cuiva – șopti Jeff, apoi când realiză ce spusese, tăcu șocat. Când fu din nou capabil să vorbească, vocea lui era aproape o șoaptă. L-a omorât *într-adevăr,* murmură el. Din cauza asta se află acum afară. L-a omorât pe tati.

— Nu, se tângui Julie cu disperare. Nu avem cum știi asta. Tati nici măcar n-a venit acasă în noaptea asta…

Vorbele îi muriră pe buze, când un nou fulger se răsuci afară, coborând din cer pentru a lumina acoperișul garajului, în același moment, o pală de vânt izbucni printre copaci și, dintr-o dată, ușa grea de stejar a garajului se deschise, scrâșnind din balamale, și se răsturnă peste drum, smulsă de lângă casă.

Și în interiorul garajului, vag luminat de licăriri de afară, Jeff și Julie văzură *Chevrolet*-ul lovit al mătușii lor. Se uitară muți unul la altul, realizând amândoi instantaneu ce însemna asta.

Până la urmă tatăl lor ajunsese acasă în acea zi.

Ajunsese acasă și n-o mai părăsise.

•

Marguerite stătea în ploaie, simțind cum apa rece îi spală fața. Se simțea bine. Era atât de bine să fie din nou vie și nevătămată. Și erau atâtea de făcut…

Un fulger străbătu cerul și ea privi în sus, spre cel de-al doilea etaj al casei.

O față era lipită de una dintre ferestre – fața unui băiețel.

Dar asta nu era drept.

Nu trebuia să existe niciun băiețel în casă.

Doar ea. Ea împreună cu fiica ei. Și Marguerite era încuiată în cămăruța din subsol, unde va rămâne până va deveni rezonabilă. Imaginează-ți, să-și învinuiască mama pentru ceea ce i se întâmplase…

Dar ce făcea Kevin acolo sus? Ea îl trimisese departe – îl trimisese departe cu luni în urmă, când decisese ce este de făcut cu Marguerite. Dar acum el se întorsese, și dacă își va găsi sora…

Începu să înainteze spre casă, în timp ce noroiul i se aduna pe piciorul drept, amenințând s-o facă să-și piardă echilibrul. Și șoldul o durea. Dar de ce s-o doară? Nu era nimic rău cu ea – niciodată nu fusese ceva rău cu ea!

Se concentră asupra chipului de la fereastră, deși lumina se stinsese de mult, și chiar și tunetul nu mai era decât o bubuitură îndepărtată. Dar încă mai putea să vadă.

Ochii lui Kevin, privind-o, acuzând-o.

Dar nu pentru mult timp. Ar fi trebuit să stea deoparte, să rămână la școala unde îl trimisese. Nu i se permisese încă să vină acasă – nu i se permisese să vină acasă o perioadă foarte, foarte lungă de timp, până când tot ce se întâmplase avea să fie de mult uitat.

Dar dacă el își găsise sora – o găsise încuiată în cămăruța din subsol…

Nu! El n-o va găsi – ea nu-l *va lăsa* s-o găsească! Îl va opri – îl va opri așa cum va putea.

Cu toată ura mamei arzând în ea, Marguerite pătrunse în casă și când, în sfârșit, ajunse în bucătărie, se sprijini de ușa pe care o închisese după ea, lăsând în urma ei mai mult decât o furtună.

Alături de vântul și fulgerele luminoase, rămăseseră de asemenea și ultimele vestigii ale propriei ei personalități.

Deși cel care își începuse drumul către scările din holul de la intrare era trupul Margueritei, cel care o împingea înainte era spiritul Helenei.

• Capitolul 23

Furtuna de afară își luase în sfârșit un răgaz. Vântul încetase, și acum ploaia cădea leneș, ca o burniță ușoară. Dintr-o dată, rupând liniștea nefirească ce învăluise casa, sunetul prevestitor de rău al pașilor inegali ai Margueritei răsună sec când ea începu să urce scara.

Jeff – chircindu-se din nou lângă fereastră, cu ochii măriți de groază – privi în sus, către sora sa.

— Ce ne facem? șopti el. Vine!

— Poate că nu, șopti la rândul ei, dar cu un glas lipsit de convingere, pentru că acum era la fel de speriată ca și Jeff.

O auziră pe Marguerite ajungând în capătul scărilor, apoi nimic. Un moment mai târziu, pașii se auziră din nou. Ținându-și răsuflarea, Julie și Jeff ascultară.

Dar pașii se liniștiră; Marguerite se îndreptă spre cealaltă parte a holului. Până la urmă, după un timp ce li se păru o eternitate, auziră ușa de la capătul coridorului deschizându-se și închizându-se, și știură că mătușa lor se întorsese în camera mamei ei.

— Ce-ar trebui să facem? se rugă Jeff.

Mintea lui Julie începu să lucreze. Afară, vântul începuse din nou să sufle și ploaia să bată în fereastră. O fâșie de lumină rupse întunericul, fiind urmată de bubuitul ascuțit al tunetului. Julie privi cu teamă spre fereastră, nesigură de ceea ce o speria mai tare – ideea de a rămâne în casă cu mătușa ei, sau de a ieși afară și a înfrunta vitregia furtunii.

— Nu știu, spuse în sfârșit Julie. P-poate a uitat de noi. Poate că s-a dus să se culce.

Jeff își lipi urechea de ușă, ascultând, dar nu putu auzi nimic din cauza furiei reînnoite a furtunii. Și atunci, în ușă se auzi un ciocănit puternic, și Jeff sări înapoi, cu fața palidă ca de mort.

— Deschide imediat ușa! comandă Marguerite, și imediat, amândoi copiii își dădură seama că ceva se schimbase în vocea mătușii lor. Răsuna mai ascuțită decât de obicei și avea un hârâit iritant. Cum ai îndrăznit să mă încui afară? Cum ai îndrăznit?

Copiii priviră cum butucul se învârtește, și ușa zdrăngăni în ramă, împinsă de Marguerite. Apoi se opri deodată, și urmă un moment de liniște.

— C-ce face? se bâlbâi Julie.

Atunci prin ușă pătrunse un clinchet slab, și amândoi înțeleseră.

— Sunt cheile, se tângui Jeff. Și, ca pentru a confirma cele spuse de el, auziră un scrâșnet metalic și văzură cheia de la camera lui Julie căzând pe podea, în timp ce o altă cheie intra în broască din cealaltă parte. Jeff își ținu din nou respirația, în timp ce Marguerite încerca să descuie ușa.

Cheia nu se potrivi și, o secundă mai târziu, se auzi cum este retrasă, pentru a fi înlocuită cu alta.

— Trebuie *să facem* ceva, se văită Jeff. Hohotea acum terorizat, ochii lui plimbându-se de la sora lui la ușă, singurele lucruri care se mai interpuneau între el și mătușa lui.

Julie își stoarse încă o dată creierii, și apoi înțelese ce are de făcut. Cu picioarele tremurând, traversă camera și ridică cheia căzută pe podea. Un moment mai târziu, în timp ce Marguerite scotea a treia cheie din broască, Julie o introduse repede pe a ei și o răsuci un sfert de rotație.

— Ce faci? se sperie Jeff, cu vocea strangulată de groaza ce amenința să-l cuprindă definitiv. Nu descuia!

— Nu descui, șopti Julie. Am întors doar puțin cheia, ca să nu mai poată fi scoasă. Acum nu mai poate introduce alta din cealaltă parte! Suntem în siguranță!

Și, ca pentru a-i dovedi vorbele, de dincolo de ușă se auzi un sunet metalic, și cheia ce pătrundea din cealaltă parte a încuietorii se răsuci, dar nu putu s-o mai arunce pe cealaltă.

Un moment mai târziu, Marguerite începu să bată în ușă, poruncind să fie deschisă imediat.

Cu ochii plini de teroare, Julie apucă mâna fratelui ei și se îndepărtă de ușă.

Bătăile continuară, o dată cu vocea furioasă a Margueritei, care și ea continua să aiureze, dar cuvintele erau acum indistincte, pierzându-se în urletul furios al furtunii.

— Suntem salvați, murmură Julie. A mers – nu are cum să mai intre!

Se așezară pe marginea patului lui Julie ținându-se strâns de mână și încercând să nu mai asculte bătăile furioase din ușă. Și atunci, la fel de neașteptat precum începuseră, bătăile se opriră. Julie se încordă, așteptând ca ele să înceapă din nou, dar secundele zburau și tot ce puteau auzi era urletul furtunii.

— C-ce face?

— Nu știu, șopti Julie, căutând cu mintea. Apoi, într-o străfulgerare, înțelese.

Mica ei baie era conectată cu odaia de alături! Oare cealaltă ușă era închisă? Nu știa!

Țipând atunci când realiză că mătușa ei probabil își reamintise de corespondența prin baie și dându-i drumul lui Jeff, fugi spre ușa de la toaletă. Răsuci butucul și împinse, dar pentru o clipă ușa se înțepeni. Se lăsă atunci cu toată greutatea pe ea, și aceasta se deschise.

Zece picioare mai încolo, la celălalt capăt al băii, era cealaltă ușă. Nu exista nicio cheie în broască, doar un mic zăvor prins de un lanț. Dacă ar putea ajunge la timp…

Alergă spre ușă căutând cu degetele după zăvor.

Prea târziu.

Chiar în momentul în care ajunse la el, ușa se deschise.

Cu fața luminată sinistru de o mică lampă de exterior pe care o ținea în mână, Marguerite o privi pe Julie cu ochi turbați.

•

Kerry auzi murmurul părinților lui, care vorbeau pe verandă, și, strecurându-se prin bucătărie, deschise ușa din spate și ieși în ploaie. Vântul, care bătea acum direct dinspre est, îl izbi cu rafale de ploaie în față, iar el, lăsându-și capul în piept, alergă cei câțiva pași până la mașină și sări pe locul șoferului. Trânti portiera și învârti cheia în contact.

Motorul hârâi de câteva ori, tuși, apoi porni, iar el apăsă de câteva ori pe accelerator și băgă mașina în viteză.

Forțând mașina într-o curbă bruscă, întoarse pe șosea, schimbând într-o viteză inferioară, apoi lăsă ambreiajul liber. Anvelopele din spate, aproape rase de atâta uzură, își pierdură aderența pe pavajul ud, și mașina derapă puțin, înainte ca Kerry să-și recapete controlul și să ridice piciorul de pe pedala de accelerație. Motorul încetini și, un moment mai târziu, simți anvelopele prinzând și mașina o porni în josul străzii.

Când ajunse la marginea drumului principal, apropiindu-se de intersecția cu drumul de pe digul rutier, o pală de vânt se năpusti asupra capotei de canafas ce acoperea mașina. Se auzi zgomotul unei rupturi și dintr-o dată acoperișul dispăru; în locul lui rămaseră doar fâșiile de canafas, zbătându-se sălbatic în vânt. Ploaia se năpustea acum direct asupra lui Kerry, dar el o ignora, îngustându-și ochii în

întuneric și străduindu-se să zărească înainte.

Ajunse la intersecție și îndreptă mașina ce trepida spre dreapta. Încă o dată anvelopele lui amenințară să-și piardă aderența la pavaj, dar Kerry eliberă accelerația și frâna. După care, digul rutier apăru în fața lui, pierdut în torentele aduse de vânt și în perdeaua de abur.

Încetini mașina, sprijinindu-se pentru a cerceta printre rafalele de vânt, dar nu putu vedea nimic. În final trase mașina pe dreapta, apoi se ridică, strecurându-și capul și umerii printre rămășițele de canafas ce atârnau încă de scheletul metalic al capotei.

Un fulger licări și, pentru o fracțiune de secundă, Kerry putu vedea clar digul rutier. Era spălat de apă, dar era aproape sigur că întregul pavaj până la insulă era vizibil. Se așeză din nou pe scaunul șoferului, apoi ezită amintindu-și ce se întâmplase cu Anne Devereaux cu câteva săptămâni în urmă. Dar furtuna de acum era diferită, își spuse el.

Furtuna care le prinsese pe Anne și pe Mary-Beth Fletcher bătea de regulă dinspre sud, vântul suflând paralel cu coasta și împingând apa peste digul rutier, astfel încât valurile spărgându-se de acesta trăseseră cu ele mașina Annei.

Dar în noaptea asta vântul sălbatic sufla dinspre est, așa încât valurile ce se formau se năpusteau spre insulă. Aici, în adăpostul temporar format de corpul Insulei Devereaux, exista un oarecare zăgaz contra celor mai periculoase valuri.

Hotărându-se, Kerry băgă schimbătorul într-o viteză inferioară și dădu drumul la ambreiaj. Acoperișul decapotabil deteriorat tremură, lovit de o pală de vânt, apoi mașina începu să se miște încet spre digul rutier.

•

Julie o privi pe mătușa ei, cu inima bătându-i sălbatic în ora de când n-o mai văzuse Marguerite părea că îmbătrânise, iar fața ei era atât de istovită, încât nici stratul gros de pudră n-o mai putea acoperi.

Ochii ei strălucitori înconjurați de umbre vinețiii, ardeau și întreaga ei față strălucea în lumina lămpii ca un dovleac de Halloween[{7}] în care ardea o lumânare.

Purta una dintre rochiile mamei ei, cu un cordon roșu ce-i atârna până aproape de podea. Corsajul negru era tivit la gât cu dantelă, iar mânecile lungi se terminau cu un feston de dantelă, mai mare decât cel de la gât. Purta un șirag de jad, ale cărui fațete străluceau pe

măsură ce lumina lămpii cădea asupra lor.

— Cum îndrăznești? o apostrofă Marguerite, ațintindu-și ochii furioși asupra lui Julie. Când eu îți spun să faci ceva, aștept să fii supusă!

Julie sări înapoi, dar mâna dreaptă a Margueritei se ridică și o apucă de braț.

— Î-îmi pare rău mătușă Marguerite, șopti Julie. N-nu am auzit.

— Nu m-ai auzit? parodie Marguerite vocea batjocoritor-sarcastică a mamei ei, care fusese una dintre cele mai eficiente arme ale acesteia. Nu m-ai auzit pentru că nu m-ai ascultat, nu-i așa? Pentru că răspunsul lui Julie nu fusese prompt, Marguerite își spori strânsoarea pe brațul nepoatei ei. Nu-i așa? revendică ea încă o dată.

— B-bănuiesc că da, se bâlbâi Julie. Mintea ei începu să funcționeze pe măsură ce panica din ea creștea. Ce-ar fi putut să facă? Ochii ei căutară frenetic prin micuța cameră de baie, cercetând după ceva – orice – care ar fi putut folosi ca armă. Dar Marguerite o smuci de braț, întorcând-o și împingând-o afară din baie, în dormitor, unde Jeff, aproape paralizat de frică, stătea la capătul patului surorii lui, cu brațele în jurul tăbliei.

— Tu, spuse Marguerite, cu voce și mai ascuțită, furându-și acuzator ochii asupra copilului îngrozit. Jeff se retrase înspre perete.

Trăgând-o pe Julie după ea, Marguerite traversă camera mișcându-și anevoios piciorul drept, abia suportându-i greutatea. Lăsând lampa de exterior pe măsuța de lângă pat, apucă mâna lui Jeff și porni spre ușă.

— Deschide-o! comandă ea, împingându-l pe Jeff mai departe. Un mic scâncet de durere scăpă de pe buzele lui Jeff în timp ce căuta după cheie, apoi o introduse în broască și deschise ușa dormitorului. Împingându-i pe copii dincolo de ea, fără a slăbi strânsoarea de pe brațele lor, Marguerite îi purtă prin holul luminat de flacăra candelei.

— Ce am să mă fac cu voi? bolborosi Marguerite în timp ce șchiopăta dureros de-a lungul coridorului.

— Să – să nu ne faci vreun rău, mătușă Marguerite, reuși să bolborosească Julie și, încet, capul Margueritei se întoarse, și ea își fixă privirea asupra fetei. Buzele i se strâmbară într-un rictus ce aducea a zâmbet.

— Vreun rău? întrebă ea. Nu vă fac niciun rău, draga mea. De ce aș vrea să fac vreun rău dragei mele micuțe? Eu o iubesc pe micuța mea. Micuța mea este tot ce am și tot ce iubesc…

Se opri deodată, și ochii i se întunecară când privi spre ușa închisă de la camera copiilor. Mâna i se încleștă încă o dată pe brațul lui Julie, iar degetele ei, ca niște gheare, intrară adânc în carnea ei.

— Deschide ușa, șopti ea cu voce tremurată, în timp ce respirația îi deveni agitată.

Julie se supuse în tăcere instrucțiunilor mătușii ei; luă inelul cu chei din buzunarul de la rochia Margueritei și le încercă, una câte una, în ușă, până ce o găsi pe cea potrivită și simți cum ivărul cedează. Cu mâna tremurândă, învârti mânerul ușii și o deschise.

Cu o violență neașteptată, Marguerite îl împinse pe Jeff în micuța odaie. Pierzându-și echilibrul, el căzu pe podea și țipă simțind durerea din glezna răsucită. Ignorându-i plânsul, Marguerite încuie ușa, apoi puse cheile înapoi în buzunar.

— D-de ce ai făcut asta? se bâlbâi Julie. De ce l-ai încuiat acolo?

Marguerite o privi disprețuitor.

— Ce-ai fi vrut să fac cu el? spuse ea. Este la fel ca toți băieții. Întotdeauna își bagă nasul acolo unde nu le fierbe oala, întotdeauna îți stau în drum.

Se mișcă din nou și, lăsându-și o parte din greutate pe Julie, își trase piciorul drept până în dreptul celui stâng, apoi își mută din nou piciorul stâng, pentru ca iarăși să și-l apropie pe cel drept. Când ajunseră pe palier se opri, respirând profund pentru a-și recăpăta suflul.

— Sus, rosti ea, în sfârșit, și cu puteri reînnoite începu să urce treptele ce mai rămăseseră până la sala de bal.

Julie, cu mintea aproape amorțită acum de frică, se lăsă condusă în sus pe scări. Marguerite căută în buzunarul rochiei și scoase o cutie cu chibrituri. Aprinse cu unul dintre ele o lumânare ce stătea pe capacul pianului și se întoarse spre Julie.

— Ești gata? întrebă ea.

— G-gata? Pentru ce, mătușă Marguerite? D-de ce suntem aici?

— Ca să dansăm! se răsti Marguerite la ea. Trebuie să repetăm, draga mea. Doar nu vrei să arăți rău mâine, nu-i așa?

Julie privi înmărmurită la mătușa ei. Despre ce vorbea oare? Doar nu avea nimic de făcut mâine, sau cel puțin ea nu știa.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, ochii Margueritei se îngustară.

— Nu-ți amintești? Mâine ai recital. Toate prietenele tale vor fi aici, iar tu vei dansa pentru ele!

Se așeză la pian și deschise caietul de note de deasupra clapelor.

Pentru o clipă, Julie se gândi să evadeze, să fugă din sala de bal, s-o ia pe scări și să iasă din casă. S-ar fi putut ascunde în furtună, s-ar fi putut ascunde întreaga noapte dacă ar fi fost nevoie.

Apoi însă își aminti de Jeff. Dacă ea fugea, ce-ar fi făcut mătușa sa cu fratele ei?

Nu avea cum să evadeze; nu, atâta timp cât Jeff era încuiat în camera copiilor.

Un moment mai târziu, în timp ce Marguerite ataca primele note la pian, Julie se forță să execute prima poziție din baletul clasic…

•

Kerry aproape că depășise digul rutier, când vântul se năpusti deodată și mașina se cutremură lovită de masa de aer. Mâinile i se încleștară pe volan și încetini, până vehiculul aproape că doar se târa. Își continuă drumul de-a lungul fâșiei înguste de drum, al cărui capăt era complet invizibil, printre torentele de ploaie și rafalele de vânt. Farurile luminau puternic, dar strălucirea ploii aproape că îl orbise, iar ștergătoarele erau ineficiente. Chiar când avu senzația că tensiunea din el ajunge la punctul culminant, simți micul hop ce marca sfârșitul digului rutier și intră pe drumul de macadam al insulei. Atunci apăsă accelerația, și mașina o porni mai departe, dar imediat derapă puternic pe noroiul moale.

Forță mașina, învârtind roțile înainte și înapoi, până când anvelopele găsiră o bucată de sol de care aderară. Mașina mai înaintă câțiva iarzi, dar deodată Kerry apăsă grăbit frâna.

Chiar în fața lui, trunchiul unui copac dezgolit de pătura de mușchi stătea răsturnat de-a lungul drumului, blocându-i calea. Scrâșnind puternic, dădu drumul la frână și ieși din mașină, înaintând prin ploaie și mocirlă. Se uită un moment furios la copacul doborât, apoi îl lovi cu pantoful greu de noroi. Recăpătându-și însă stăpânirea de sine, se aplecă și apucă trunchiul cu ambele mâini. Încordându-se, încercă să-l ridice din noroiul lipicios, dar acesta nici nu se mișcă.

— Rahat! explodă el din nou. Înaintând cu greu, ajunse până la partea de unde fusese rupt și încercă să-l târască deoparte a drumului. Un moment crezu că este inutil, dar apoi, trunchiul copacului cedă ușor și el îl târî, cu o ciudată clipoceală, eliberând drumul și trăgându-l în tufișuri. Cu mâinile pline de sevă și cu hainele acoperite de noroi, se reîntoarse în mașina sa.

Încet, cu grijă, începu să-și facă din nou loc de-a lungul drumului,

mașina alunecând dintr-o parte în alta, amenințând la orice curbă să iasă complet de pe bandă. Până la urmă ajunse pe șoseaua spre Sea Oaks și o luă încet spre conac.

Îl putea vedea acum profilându-se pe cer. Ici și colo, la câteva ferestre, i se păru că deslușește lumina odihnitoare a lumânărilor.

La urma urmei poate că totul era cum trebuie.

La cincizeci de iarzi de casă dădu peste copacul ce se prăbușise de-a latul drumului. Abandonând mașina, începu să parcurgă pe jos ultimii iarzi.

•

Marguerite văzu lumina strălucitoare a farurilor jucând pe tavanul sălii de bal, și imediat se opri din cântat. Julie, prinsă în mijlocul unui pas de tăcerea neașteptată, fu cât pe ce să cadă, dar se redresă înainte de a ajunge pe podea. Se întoarse s-o privească pe Marguerite și, pentru prima dată, văzu lumina ce pătrundea prin ușile franțuzești, care dădeau într-un balcon de deasupra verandei.

— Ce-ce este? întrebă ea. Inima îi bătea din nou cu putere, dar de data asta din cauza speranței.

Venise cineva – venise cineva s-o ajute! Alergă la fereastră și, lipindu-și fața de sticlă, încercă să străbată cu privirea în furtună.

Farurile duble aproape că o orbiră, dar nu-i păsa. Cineva venise aici și totul avea să fie în regulă!

Simți mâna Margueritei pe umăr, și o fracțiune de secundă mai târziu fu rotită împrejur. Se auzi o plesnitură ascuțită când mâna dreaptă a Margueritei o pocni peste obraz, și imediat ochii lui Julie se umplură de lacrimi.

— Cum îndrăznești? șuieră Marguerite. Cum îndrăznești să-ți inviți un drăguț aici la ora asta? Ce vor spune oamenii?

Cu degetele înfipte în brațul fetei o porni spre ușă, târând-o pe Julie după ea. Ea încercă să se împotrivească, dar Marguerite se întoarse și, cu mâna liberă, o plesni pe Julie și peste celălalt obraz.

— Credeai că nu știu? se răsti Marguerite furioasă. Crezi că n-am știut întotdeauna ce făceai cu acest băiat? Flirtai, asta făceai. Ești o dezmățată, o femeie stricată și degenerată. Și asta după tot ce am făcut pentru tine!

— Nu, se tângui Julie. N-am făcut nimic, mătușă Marguerite.

— Mincinoaso, strigă Marguerite lovind-o din nou pe Julie. Am să te învăț eu să mă mai minți! Sucindu-i mâna la spate, Marguerite îi dădu vânt pe scări și Julie trebui să se agațe cu putere de balustradă

pentru a nu se rostogoli până la etajul doi.

Ajunseră în sfârșit pe palier, și Marguerite o împinse din nou de-a lungul coridorului până în dreptul camerei pentru copii. Neslăbind-o din strânsoare, căută în buzunar după inelul cu chei și începu să le încerce pe rând. Până la urmă o găsi pe cea bună.

Îmbrâncind-o pe Julie pe ușă, Marguerite o închise, încuind-o din nou.

Respirând greu, dar știind ce are de făcut, ea se întoarse încet către capătul scării principale.

• Capitolul 24

De îndată ce auzi clicul broaștei de la ușă, Jeff fugi spre sora lui și se așeză jos, alături de ea.

— Ce s-a întâmplat? Ce ți-a făcut? șopti el.

— M-a – m-a pus să dansez, îi spuse Julie. Tot vorbea despre un recital pe care-l voi da mâine. Se ridică, masându-și ușor glezna stângă a cărei piele se julise când căzuse pe podea. Tresări când atinse carnea jupuită, apoi sări în picioare și alergă spre fereastră.

— Afară este o mașină, îi spuse lui Jeff. A venit cineva să ne ajute! Își lipi fața de sticlă, dar farurile nu se mai vedeau, iar cerul era aproape negru.

— Unde o fi? se tângui ea. Tu nu l-ai văzut, Jeff?

Jeff clătină din cap.

— N-am văzut nimic.

— Dar era acolo! insistă Julie. Urca pe colină și puteai vedea lumina farurilor pe tavan. Un fulger de lumină brăzdă deodată cerul și Julie văzu ceea ce căuta. Pe drum, chiar după copacul căzut și numai parțial vizibilă de colțul casei, se afla mașina.

Mașina lui Kerry Sanders.

Icni, apucând instinctiv mâna lui Jeff când tunetul se rostogoli peste casă.

— Este Kerry! Este aici, Jeff. Totul va fi în regulă! Tunetul muri, și când fulgeră din nou îl putu vedea chiar pe Kerry. Cu umerii încovoiați împotriva furtunii și capul plecat, își făcea drum în sus pe deal, cu picioarele alunecându-i în noroiul lipicios al drumului, cu hainele ude și stropite de noroi. Un val de recunoștință o cuprinse pe Julie, reprimat o secundă mai târziu de o reînnoită panică.

— Trebuie să-l avertizăm, scânci ea. Începu să se lupte cu fereastra încercând s-o deschidă.

— Încuietoarea! țipă Jeff. Trebuie să deschizi încuietoarea!

Julie privi năucă spre fratele ei, apoi înțelese despre ce vorbea. Cu degetele tremurând se repezi la mânerul aflat la jumătatea ramei metalice, scâncind de neputință când acesta refuză să se răsucească.

— În cealaltă parte! țipă Jeff. Învârți în partea greșită!

Înlăturând-o pe sora sa din fața încuietorii, Jeff îl învârti spre dreapta. Brusc, încuietoarea cedă și încercă să ridice fereastra.

— Ajută-mă! țipă când rama de lemn se blocă. Dar chiar și cu ajutorul lui Julie tot nu reuși. Lemnul de la rama ferestrei se umflase de ploaie și se înțepenise tare în cadrul metalic.

— Ce ne facem? gemu Julie. O fâșie de lumină întrerupse scurt noaptea și fata realiză că îi mai rămăseseră doar câteva secunde. Kerry era acum aproape de colțul casei și, în momentul următor, avea s-o ia spre ușa din față.

— Sparge-l! exclamă Jeff. Alergă spre un mic balansoar și începu să-l târască. Ajută-mă!

Julie privi un moment înmărmurită spre fratele ei, apoi înțelese. Înșfăcând balansoarul îl împinse către fereastră, îl ridică în brațe și inspirând profund, îl izbi de ramă. Se auzi un pocnet ca de explozie când lemnul învechit se sparse și cioburile căzură pe podea. Unele bucăți mai lungi rămaseră prinse în câteva locuri, și Julie le lovi cu scaunul până ce căzură și acestea. Apoi, ignorând vântul și ploaia ce pătrundeau prin gaura rămasă în locul ferestrei, ea se aplecă în afară și strigă cât putu de tare, ca vocea să străbată prin vânt.

— Kerry! Kerry, așteaptă!

Dar chiar în timp ce striga, înțelese că este inutil. Cuvintele ei păreau că se evaporă în haosul furtunii, sunând chiar și pentru ea înfundat. Și când la următorul fulger nu-l mai putu vedea pe Kerry, își dădu seama că ratase. Tremurând de teamă și neputință, se întoarse de la fereastră.

— Ce ne facem? gâfâi ea încă șocată. Este nebună, Jeff. Și îl va omorî pe Kerry. Știu că asta va face!

Jeff nu reuși decât s-o privească mut și dezolat pe sora lui.

•

Kerry parcurse treptele, apoi se opri pe verandă. Apa se scurgea de pe el și se cutremură când răcoarea vântului îl învălui. Prin ferestrele din fața casei putea vedea câteva lumânări luminând blând. Și totuși în casă nu se observa altă mișcare.

Dar ea ar fi trebuit să vadă farurile mașinii când venea pe drum. De ce nu apăruse încă Julie în fața ușii de la intrare să-l aștepte?

Avusese dreptate – ceva *era* în neregulă aici.

Încercă să alunge teama ce-l invada și revolta care-l sufoca. Ce să facă?

O parte din el ar fi vrut să se întoarcă la mașină și să pornească înapoi, spre uscat. Dar era prea târziu pentru asta – vântul devenise mai puternic, bătând acum dinspre sud, și valurile ridicate de forța

furtunii se spărgeau peste drum, făcându-l impracticabil.

De altfel, chiar dacă ar ajunge la uscat, până când va putea găsi ajutor și se va reîntoarce pe insulă, orice s-ar întâmpla în interiorul casei va fi deja consumat și terminat. Adunându-și curajul, traversă veranda și bătu la ușa principală.

•

Marguerite stătea nehotărâtă în capul scărilor. Bătăile ce se auzeau în ușa principală păreau că reverberează în ea, și șopti ușor, pentru sine.

— N-ar fi trebuit să vină… Ar fi trebuit să stea deoparte. Nu-l avertizase ea în legătură cu ce se va întâmpla dacă tot continua să vină pe aici, adulmecând în jurul nepoatei ei ca un copoi? Și el era un nimeni – nimic altceva decât un fiu de dijmaș al cărui tată lucrase pentru soțul ei. Cum a îndrăznit să spere că îi va permite vreodată să se căsătorească cu fiica ei? Ca și cum ea i-ar permite vreodată Margueritei să se căsătorească!

Bătăile continuară și îl putea auzi acum strigând, chemând, rugând să fie lăsat să intre.

Un zâmbet îi înflori ușor pe buze.

Bineînțeles că ar trebui să-l lase să intre. Dar va fi pentru ultima dată.

Întorcându-se de pe scară, începu să șchioapete încet spre bucătărie.

•

Pe Kerry începură să-l doară pumnii de atâta bătut în ușă. Oare ce se întâmplă? De ce nu răspundea nimeni? Nu-l puteau auzi? Strigă numele lui Julie, dar vântul îi împrăștie cuvintele, purtându-le înspre copaci. Merse către verandă și cercetă prin fereastră sufrageria.

Camera, abia luminată de cele cinci lumânări așezate pe încăpătoarea masă de cafea din fața șemineului, părea goală. Dar chiar în momentul în care era gata să se întoarcă pentru a se duce în spatele casei, văzu mișcarea din sufragerie. O secundă mai târziu o recunoscu pe Marguerite, care înainta cu pași inegali spre ușile duble ce separau camera de zi de sufragerie. Bătu în sticlă și mai strigă o dată. O văzu pe Marguerite oprindu-se și privind nesigur împrejur. Bătu și mai tare, apoi, deodată, ea îl văzu. Pentru un moment expresia ei îngheță, dar apoi îi făcu semn, și o jumătate de zâmbet îi înflori pe buze.

Îi făcu semn spre ușa din față.

Tensiunea din corpul lui Kerry se micșoră în timp ce se grăbea spre intrare. Greșise! Greșise în legătură cu totul. Erau cu toții în bucătărie, asta fusese de fapt. Și Julie era bine.

Aștepta nerăbdător, apărându-se de vânt, și în sfârșit auzi zgomotul lacătului în timp ce Marguerite îl descuia. Apoi ușa din spate se deschise și ea apăru în cadrul ei, rămânând cu fața ascunsă în umbră.

— Ai venit deci, o auzi Kerry spunând.

— Am fost îngrijorat – începu Kerry, apoi brusc tăcu. Era ceva ciudat în vocea Margueritei. Era un fel de duritate pe care n-o mai remarcase înainte. Într-adevăr, nu semăna prea mult cu vocea cunoscută. Într-un fel îi reamintea de asprimea tonului acuzator al bătrânei Helena Devereaux.

— D-domnișoară Marguerite? se bâlbâi Kerry nesigur. Te simți bine?

Un fulger străbătu atunci cerul și, în lumina sclipitoare, Kerry văzu clar fața Margueritei.

Era o mască grotescă, pătată și mânjită, a cărei hidoșenie era sporită de dungile negre din jurul ochilor. În strălucirea albă a fulgerului părea o creatură hidoasă dintr-un coșmar, și dintr-o dată Kerry simți cum i se scurg pe spate picături de sudoare rece.

Îl privea cu ochi demenți.

— De ce n-aș fi în regulă? îl apostrofă ea.

Kerry se trase înapoi. Ceva *era* rău – era chiar mult mai rău decât își imaginase el. Aceasta nu era Marguerite Devereaux pe care o cunoștea de-o viață, nici măcar acea Marguerite care se întorsese împotriva lui în ultimele două săptămâni. Era altcineva, cineva pe care nu îl cunoștea deloc.

•

— Țipă, îi spuse Jeff surorii lui. Dacă țipi destul de tare te va putea auzi atunci când ea îi va deschide ușa.

Julie privi năucă la fratele ei. Dacă Kerry n-o putuse auzi de afară, prin fereastra spartă, cum ar putea-o auzi prin ușa masivă de la camera copiilor și cu toată distanța până jos?

Dar trebuia să încerce – trebuia să facă ceva. Dacă nu făcea…

Imaginea chipului mătușii ei îi apăru în minte, masca aceea scălâmbăiată de furie ce distorsiona figura Margueritei chiar și sub stratul de machiaj ce-i distrusese frumusețea.

Alergând spre ușă, începu să bată în ea și, împreună cu Jeff, își

ridică vocea pentru cel mai puternic țipăt pe care îl putea scoate.

•

Bubuitul tunetului urmă fulgerului, și Kerry fu pe punctul de a fugi de pe verandă.

Apoi auzi țipetele – estompate până la limita perceptibilului – și din instinct făcu un pas înainte.

Instantaneu, cuțitul pe care Marguerite îl ținea ascuns în faldurile rochiei se ridică. Kerry îl văzu prea târziu.

Îngheță la jumătatea pasului, privind îngrozit cuțitul ce se apropia de pieptul lui. Fiecare moment părea că se agață de el ca o eternitate, iar mintea lui lucra confuz.

Ce se întâmplă? Încerca să-l omoare? Dar nu putea fi adevărat – *nu avea* cum să fie! De ce? Ce-i făcuse?

Chiar atunci când cuțitul se abătu asupra lui, realiză adevărul. Nu Marguerite era cea care încerca să-l ucidă. Era altcineva, cineva căruia îi cedase drepturile asupra minții ei; aceasta era persoana care încerca să-l ucidă.

Ea nu era Marguerite, și el nu era Kerry. Era prins într-o fantasmagorie dementă, în care niciunul dintre ei nu era cel real.

Cu excepția cuțitului.

Cuțitul era real, și Kerry îl simți, ca într-o secvență de animație luată cu încetinitorul, cum îi pătrunde în piept. Simți metalul rece între coaste și plămâni ca și cum ar fi plâns când sângele țâșni prin ei.

Simți cum se învârte cuțitul în el și se bălăbăni, iar picioarele îl trădară, în timp ce șocul provocat de rană se propaga, paralizându-i membrele, slăbindu-i puterea din trup.

Apoi cuțitul lovi din nou, și de această dată îl simți în întregime în inimă.

Se rostogoli mai departe, vederea lui întunecându-se pe măsură ce murea. Ultimul lucru pe care îl văzu fu rana stacojie a gurii Margueritei, strâmbată într-o parodie viciată a unui zâmbet victorios.

•

Inima Margueritei începu să bată cu o bucurie sălbatică în timp ce privea cum viața se scurge de pe chipul ce-i stătea înainte. Ochii lui erau larg deschiși, și ea putea vedea fiecare emoție ce trecea prin ei. Mai întâi fusese frica, șocul, atunci când înțelesese cine era ea cu adevărat. Atunci fusese cât pe ce să fugă de lângă ea, aproape se întorsese, gata să zboare în noapte, unde știa că ea nu-l va putea

urma – în niciun caz cu arsura ciudată din șold ce aproape c-o făcea infirmă. Dar apoi o auzise pe fata ei țipând de sus și îl văzuse pe băiat întorcându-se.

Atunci ochii lui o priviseră nedumeriți, de parcă nu știa ce făcuse, de ce trebuia pedepsit – pedepsit el, și de asemenea și fata ei. Dar nedumerirea dispăruse atunci când ea ridicase cuțitul, privindu-l fascinat în timp ce i-l împlânta în piept, scoțându-l apoi o clipă doar pentru a mai lovi o dată.

În sfârșit, lumina din ochii lui se stinse, și ea știu că murise, știu chiar mai înainte ca trupul lui să se prăbușească la picioarele ei când ea făcu un pas în lături. Zâmbi din nou când impactul prăbușirii implântă cuțitul și mai adânc în trup, iar vârful îi ieși afară prin spate, mânjit de sânge.

Mișcându-și degetele de plăcere și le apropie de corpul ei și simți căldura lipicioasă pe corsajul bluzei. Dar totul era în regulă. Dacă dorea își putea schimba hainele – sus, unde în dulapul de haine erau atâtea rafturi cu îmbrăcăminte. Și era atâta timp de când îi avertizase, atât de mulți ani de când nu mai fusese un bal în casă.

Păși peste trupul întins la picioarele ei și închise ușa împotriva furtunii. Încă mai putea să-și audă fiica țipând și bătând cu pumnii în ușa de sus.

Așa îi și trebuia, având în vedere ceea ce făcuse. Avea să fie încuiată din nou, la fel cum fusese și mai-nainte în micuța cameră din subsol.

Dar mai erau multe de făcut până atunci. Foarte, foarte multe…

Mormăind, se aplecă și apucă brațele lui Kerry Sanders și începu să-l târască de-a lungul podelei, spre capătul scărilor.

Sângele încă țâșnind ușor din rană se împrăștie pe podea, dar Marguerite nici nu băgă de seamă. Ajungând în cele din urmă la scară făcu o pauză ca să-și recapete respirația. Apoi activă mecanismul de la scaunul-lift.

Nu se întâmplă nimic.

Se încruntă nesigură, apoi își aminti. Bineînțeles că nu funcționa – electricitatea era întreruptă. Chicoti satisfăcută amintindu-și că ele se gândiseră cu mult timp în urmă la o astfel de posibilitate, ea împreună cu fata ei, când se limitaseră să ocupe doar etajul doi. Marguerite fusese cea care venise cu ideea.

— O să-l legăm de un generator, spusese ea. Unul mic, în dulapul situat sub scări. Doar pentru cazuri speciale.

Iar în seara asta, se crease în sfârșit situația.

Ridică lampa de exterior ce stătea alături și o porni spre ușa de sub scară. Înăuntru, așezat deoparte, într-un colț, se afla generatorul. Îl privi un moment.

Dar mai funcționa oare? Dacă fusese lăsat în grija acelei femei nefolositoare care fusese Ruby, probabil că nu mai funcționa.

Studie instrucțiunile tipărite pe metalul galben al tancului de gaz și bâjbâi un timp după gura de aerisire. Până la urmă, sprijinindu-se inconfortabil, împinse odgonul ce venea de afară.

La cea de-a treia încercare motorul tuși, apoi intră într-o vibrație inegală ce se liniști după ce îi acoperi gura de aerisire.

Întoarse încă o dată butonul mașinăriei, și scaunul-lift prinse viață.

Părăsi dulapul și se reîntoarse la scări. Apăsă butonul și auzi familiarul clinchet, iar scaunul începu să coboare spre ea, de la etajul doi.

•

Julie și Jeff, cu gâturile îndurerate și vocile răgușite, se opriră până la urmă din țipat. Se făcuse rece acum în camera pentru copii, fiindcă vântul flutura perdelele din fața ferestrei sparte, dar ei erau indiferenți la toate astea, stând cu urechile lipite de ușă și încercând să audă ce se întâmplă jos.

Vântul încremeni pentru o clipă și, deodată, în tăcerea ce luă locul urletului furtunii, auziră zgomotul mașinăriei.

— C-ce face acolo? șopti Jeff strângând cu spaimă mâna lui Julie.

— Nu știu. Sună ca și cum ar fi scaunul-lift. Dar nu se poate – nu există electricitate.

Atunci Jeff își reaminti de generatorul pe care tatăl lui i-l arătase în dulapul de sub scară.

— Dar de ce? întrebă Julie după ce fratele ei îi povesti. Pentru ce îi mai trebuie liftul? Niciodată nu-l folosește – îl urăște.

— De unde vrei să știu? se plânse Jeff. Și unde este Kerry?

Dar Julie nu răspunse la întrebarea lui Jeff, iar el n-o mai repetă, pentru că, de fapt, amândoi erau siguri că el era deja mort.

Nu știau cum, și nu știau de ce, dar erau amândoi convinși că asta se întâmplase.

Mătușa lor Marguerite îl omorâse.

•

Scaunul-lift trepidă puternic până ce ajunse în capătul scărilor. Marguerite se lăsă în jos strecurându-și mâinile pe sub brațele lui

Kerry. Piciorul ei drept se întinse neputincios pe podea când își lăsă toată greutatea pe piciorul stâng, ghemuindu-se pentru a-și menține echilibrul. Până la urmă, încordându-se, se împinse cu efort în sus, trăgându-și respirația, apoi dădu drumul trupului.

Acesta se balansă, aproape să se prăbușească din scaun, îl prinse în ultimul moment, după care se opri, nesigură în legătură cu ce avea de făcut.

Și apoi știu.

Apucând mânerul cuțitului ce era încă implântat în pieptul lui Kerry, își lăsă greutatea asupra acestuia, conducându-i tăișul către balustrada din spatele lui. Apoi, lăsând trupul răstignit pe scaun ca o insectă de tablă, își strânse rochia în jurul ei și o luă pe scări în jos, către pivniță, luând cu ea lampa de exterior.

În câteva minute se întoarse, ducând în mâna liberă un colac de frânghie. Puse lampa alături de ea și începu să înfășoare frânghia în jurul trupului lui Kerry, legându-l strâns de spătarul scaunului. Când, în sfârșit, termină, smuci cuțitul din balustradă, și trupul lui Kerry se lăsă inert, cu umerii căzuți, cu mâna dreaptă căzută pe șold, încât degetele lui aproape că atingeau scara.

Marguerite apăsă încă o dată butonul, și scaunul începu să urce încet, scrâșnind puternic din roți în timp ce își purta încărcătura.

Cu una dintre mâini pe umărul lui Kerry pentru al susține, Marguerite parcurse scările o dată cu liftul, menținând ritmul liniștit al scaunului, indiferentă la mica șuviță de sânge purpuriu ce se scurgea de pe brațul lui Kerry, impregnând cu pete mari mocheta ce acoperea scările.

Ajungând la etajul doi, lăsă scaunul să-și continue singur drumul când se răsuci după colț ca pentru un al doilea zbor; acesta protestă printr-un scrâșnet când atinse rugina ce se depusese pe partea superioară a șinei după ani de paragină.

Un vaiet tânguitor acompanie scaunul în ascensiunea sa finală, apoi, când ajunse din nou la punctul de oprire, acesta sună puternic.

Marguerite se luptă încă o dată cu frânghia, cu degetele ei murdare de sânge, năclăind nodurile, dar încet, încet reuși să le desfacă și, când ultimul fu desfăcut, trupul lui Kerry se rostogoli pe podea. Apucându-i mâinile într-ale sale, începu să-l târască în sala de bal.

•

Julie și Jeff se priviră cu oroare. Ascultaseră în tăcere cum

scaunul-lift urcase, apoi simțiseră o senzație de ușurare când auziseră sunetul de oprire. Dar câteva minute mai târziu auziră o bufnitură ușoară deasupra lor, ca și cum ceva ar fi căzut. Ochii li se întâlniră, dar niciunul dintre ei nu scoase o vorbă, pentru că amândoi știau ce se întâmplase. Jeff fu acela care îndrăzni să vorbească, în timp ce vântul de afară începu din nou să urle printre pini, și torente reînnoite de ploaie se abătură asupra casei.

— L-a ucis, murmură el cu vocea sugrumată de sughițuri. L-a ucis și l-a dus sus, și ne va ucide și pe noi.

Julie fu incapabilă să-i dea vreo replică, pentru că știa că ceea ce spusese fratele ei era adevărat.

Și apoi, după tăcerea care li se păru o eternitate celor aflați în spatele ușii de la camera pentru copii, mașinăria se reîntoarse deodată la viață, și auziră cum scaunul-lift își începe din nou drumul descendent.

• Capitolul 25

Furtuna părea că prinde noi puteri, și încă o dată noaptea se sfărâmă sub lumina ca de pumnal a fulgerului, iar casa se cutremură sub forța tunetului, care urma fiecărei descărcări. Un pin înalt ce se afla la numai zece iarzi de casă, țipă în semn de protest când un trăsnet îi lovi vârful, despicându-i trunchiul până la rădăcină. Julie strigă puternic când bubuitura tunetului i se sparse în urechi, apoi sări înapoi, trăgându-și peste ea mica învelitoare ce acoperea pătuțul stricat.

— Trebuie să scăpăm de aici! strigă Jeff peste vuietul furtunii.

— Cum? hohoti Julie. Nu există nicio posibilitate de a ieși.

Jeff era deja lângă fereastra distrusă, scrutând în întuneric, încercând să găsească o posibilitate de scăpare. În timp ce un alt fulger despica cerul prin furtună, descoperi un drum. La vreo opt pași depărtare, către colțul casei, o masă răsucită de glicină urcase pe perete. Aici, la etajul doi, exista un pervaz îngust, care înconjura casa. Dacă ar putea ajunge pe pervaz, prinzându-se chiar de peretele casei, și să înainteze până la încrengătură…

— Pot s-o fac! țipă el. Știu că pot!

Strigătul lui de bravadă o făcu pe Julie să se ridice. Încă ținându-și pătura în jurul umerilor, se apropie de fereastră.

— Uite! murmură Jeff, și vocea nu-i mai tremura acum de frică, ci de excitare. Acolo este o încrengătură. Tot ce am de făcut este să mă târăsc de-a lungul pervazului!

— Dar nu ai cum! protestă Julie. Nu este nimic de care ai putea să te prinzi.

— Ba pot, insistă Jeff. În perete sunt tot felul de crăpături. Și dacă voi ieși afară din casă, poate voi putea trece și digul rutier.

Amintirea mamei trecu fulgerător prin mintea lui Julie.

— Nu ai cum să traversezi. Nu în aceste…

— Kerry a traversat, replică Jeff bosumflându-se. Dacă el a putut, pot și eu.

Se cățără pe pervazul ferestrei și își scoase picioarele în afară, apoi se întoarse pe burtă, cu umerii și capul încă înăuntru. Bâjbâi cu pantofii până ce găsi pervazul. Un moment mai târziu își lăsă greutatea pe el, ținându-și echilibrul doar cu mâinile agățate de rama

ferestrei, și zâmbi satisfăcut către sora sa.

— Vezi? Este ușor.

— N-o face, se tângui Julie. Ai să cazi, Jeff.

— N-am să cad. Și chiar dacă se va întâmpla, pariez că n-o să mă doară. Jos nu e decât noroi, și am sărit și din locuri mai înalte decât ăsta.

Începu să-și facă drum către încrengătură, mișcându-și picioarele încet și atent, testând rezistența pervazului la fiecare pas înainte de a-și lăsa greutatea pe el. În câteva secunde depășise fereastra, doar mâna lui dreaptă rămânând agățată de rama distrusă. Tresări când simți un fragment de sticlă intrându-i în degete, dar nu lăsă să-i scape niciun scâncet. Apoi, cu mâna stângă, începu să caute o crăpătură de care să se apuce.

Inima îi bătu puternic când, pentru un moment, nu găsi nimic în afară de suprafața netedă a peretelui, dar apoi, abia ajungând, găsi o mică adâncitură. Își băgă vârfurile degetelor în ea și, biciuit de vânt, respiră lung, apoi dădu drumul ramei ferestrei și începu să înainteze mai departe de-a lungul peretelui.

Îngheță când cerul se aprinse deasupra lui, apoi își lipi trupul de perete când tunetul asurzitor cutremură casa sub picioarele lui. După ce tunetul muri, începu din nou să se târască spre încrengătură.

Era la numai trei picioare depărtare, când simți că ambele picioare îi alunecă și se prăbușește, palmele lui răzuind de-a lungul peretelui ud. Chiar înainte de a-și pierde complet echilibrul, degetele găsiră o adâncitură și el strânse sălbatic, cu inima bătându-i puternic, și respirația înghețată în plămâni. Tremurând, își sprijini din nou picioarele, apoi se mișcă repede, deschizându-și drum ca un crab, către siguranța relativă oferită de încrengătura de glicină.

Hainele îi erau pline de apă și se opri un moment, așteptând ca bătăile inimii să se mai potolească, iar respirația să-și recapete cursul normal. Până la urmă se agăță de trunchiul răsucit al glicinei și abandonă pervazul.

Instantaneu, simți cum încrengătura se separă de perete, tentaculele ei pierzând contactul cu lemnul îmbătrânit al casei. Pe jumătate agățat, pe jumătate prăbușindu-se, se rostogoli la pământ. Chiar în clipa când picioarele lui atingeau pământul ud, masa de crengi se prăbuși de pe casă, într-un morman încurcat, peste el. Se luptă pentru un moment neajutorat, apoi, simțind cum ramurile se strângeau în jurul lui, fu cuprins de panică.

•

Marguerite pătrunse în sala de bal mormăind pentru sine. Se opri un moment în capătul scărilor, scotocind cu ochii prin micul vestibul din afara ușilor duble, ca și cum ar fi căutat ceva ce nu era acolo. Apoi murmurul ei nefiresc se opri, și ea vorbi tare, dar cuvintele i se pierdută imediat în vuietul de afară.

— Invitații mei – trebuie să acord atenție invitaților mei.

Așezându-se în scaunul-lift și trăgându-și pe lângă ea rochia mânjită de sânge, cu lampa de exterior ridicată, apăsă butonul de pe brațul scaunului. Liftul se smuci deodată și își începu coborârea maiestuoasă către primul etaj.

Când două minute mai târziu ajunse la capăt, Marguerite se ridică, neșovăind câtuși de puțin când șoldul ei protestă dureros, apoi, recăpătându-și echilibrul, porni spre ușa pivniței. O deschise și, ținând lampa sus, coborî treptele; lumina blândă a lumânărilor îndepărtă întunericul profund al subsolului și desenă umbre sinistre pe pereți și pe podea. Ajungând la baza scărilor, Marguerite se îndreptă spre aproape ascunsa cămăruță din spate, apoi căută în buzunar și apucă inelul cu chei.

Un moment mai târziu lacătul cedă și ea deschise larg ușa.

Ridicând din nou lampa, privi cu detașare la măcelul dinăuntru.

— E timpul să mergem sus, spuse încet și un zâmbet îi înflori pe buze. În scurt timp va începe recitalul.

Privi împrejur și, în final, puse lampa pe un vraf de cartoane aflat la jumătatea drumului dintre cămăruță și baza scărilor. Aplecându-se, apucă piciorul lui Kevin și începu să-l tragă spre scări. Corpul lui începuse deja să se înțepenească și, pentru Marguerite, amenințată în orice moment ca durerea din șold și picior să i se accentueze, treaba era mai dificilă decât crezuse ea.

Dar trebuia s-o facă, trebuia să-l care sus, să-l ducă în camera de bal. Trudi din greu, și praful ce începu să se ridice de pe podeaua pivniței i se lipi de sângele care-i acoperea hainele, așezându-i-se pe păr și făcând-o s-o usture ochii. Dar până la urmă, trupul lui Kevin stătea proptit pe fund și sprijinit de un perete.

Întorcându-se în cămăruță, Marguerite începu să trudească pentru transportarea corpului lui Jennifer Mayhew spre baza scărilor, și apoi al lui Ruby. După care se întoarse la cămăruță și încuie cu grijă ușa. Satisfăcută de siguranța astfel dobândită, se întoarse la piciorul scărilor și încercă să tragă trupul lui Kevin pe scări în sus.

Era imposibil.

Din cauza furiei și a neputinței ce o cuprinseseră, Marguerite scânci în lumina difuză, tremurând din tot corpul. Ridică trupul fratelui ei, dar piciorul ei drept înțepeni brusc și tresări când un fior dureros îl străbătu.

— Afurisitule, murmură ea. Afurisitule, afurisitule, afurisitule! Mintea ei căuta cu furie, dar îi veni o idee și furia i se topi.

Pășind peste corpul lui Kevin, o luă pe scări în sus și găsi colacul de frânghie de la scaunul-lift chiar acolo unde îl aruncase. Câteva secunde mai târziu era înapoi în subsol.

Răsuci trupul lui Kevin, până când picioarele lui ajunseră la baza scărilor, și legă un capăt al frânghiei de una din glezne, strângând cu putere. Apoi, chicotind ușor, urcă încă o dată treptele, întinzând în urma ei colacul de frânghie pe măsură ce înainta. Ajunsă la capătul scărilor avu o ultimă explozie de panică: dacă frânghia nu era suficient de lungă? Cu inima alertată, își grăbi pașii inegali, și când ajunse la scaunul-lift respiră ușurată.

Îi mai rămăseseră încă aproximativ două picioare de frânghie. Mormăind ușor, legă capătul sforii de lift și apăsă încă o dată butonul de pornire.

Scaunul începu să se miște, și frânghia, înfășurându-se în jurul spiralei până în subsol, se încordă.

Mașinăria liftului protestă pentru o clipă, apoi dinspre subsol se auzi un zgomot ascuțit, și apoi un altul. În timp ce liftul se hâțâna în sus, pe scări, către etajul doi, trupul lui Kevin Devereaux se mișca din subsol, capul lui bocănind înfundat pe fiecare treaptă. Când scaunul ajunse la etajul doi, corpul lui Kevin apăru, cu picioarele înainte, pe ușa pivniței, și începu să se târască de-a lungul podelei lustruite din vestibul. Când scaunul-lift ajunse la baza scărilor, Marguerite îl opri și îi schimbă direcția. Frânghia se adună, în timp ce scaunul atinse din nou baza scării, iar piciorul lui Kevin se eliberă de strânsoarea funiei.

Apucându-l de subsuori, Marguerite îl ridică în scaun și îl asigură, înfășurând frânghia în jurul lui, la fel cum o înfășurase în jurul lui Kerry Sanders cu o jumătate de oră mai devreme.

În final, cu trupul fratelui ei prins în siguranță de scaun, apăsă încă o dată butonul și, cu mâna odihnind liniștită pe brațul cadavrului, începu să urce acompaniind trupul în înaintarea lui ușoară.

— Ai să fii mândru de ea, spuse Marguerite. Am învățat-o atât de multe cât timp ai fost tu plecat. Dansează la fel ca vântul pe o câmpie, Kevin. Ai observat vreodată felul în care briza își face ultimul dans spre sfârșitul unei zile minunate? Este încântător, absolut încântător. Așa dansează ea acum. Mi-am devotat întreaga mea viață ei. Întreaga mea viață. Dar a meritat, fiecare minut din ea. Ai să vezi și tu. Și ai să fii atât de mândru. Atât de teribil de mândru. La fel de mândru pe cât sunt și eu…

Liftul ajunse la etajul doi, se răsuci și o porni în sus, spre ultimul etaj. Și tot drumul, Marguerite, cu mâna încă odihnindu-se pe resturile însângerate ale fratelui ei, i-a tot flecărit ca unuia dintre oaspeții cei mai importanți și onorați.

•

— Stop! își comandă sieși Jeff și, cu un efort de voință, rămase nemișcat un moment. Apoi, cu mâna dreaptă, începu să se elibereze de ramurile agățătoare în care era îngropat. Nu știa de cât timp stătea întins acolo, dar i se părură ore. Ploaia încă mai cădea peste el, dar urletul vântului prin pădurea de pini părea că se mai potolise, și fulgerele se răriseră.

Mâna lui dreaptă se eliberă în sfârșit din mormanul de crengi, apoi începu să îndepărteze și resturile ce-i acopereau celălalt braț și picioarele. Când în sfârșit se putu mișca liber, începu să lucreze metodic prin încrengătură, îndepărtând ușor ramurile, până ce realiză o gaură prin care se putea strecura. Până la urmă, scăpă din glicina prăbușită, și mâna i se cufundă în noroiul grădinii ce mărginea acea parte a casei.

— Jeff? Jeff?

La început, își auzi mai greu numele, apoi se auzi din nou strigat și privi în sus. Deasupra lui nu era nimic altceva decât întunericul, dar i se păru că o distinge pe Julie aplecată pe fereastră și privind în jos la el.

— Ești bine?

— Sunt în regulă, îi răspunse el. Am reușit. Apoi, înainte ca Julie să mai poată spune ceva, se făcu nevăzut în noapte, folosindu-și mai mult memoria decât ochii pentru a urmări poteca ce ducea spre garaj și spre păduricea din spate. Dacă mătușa sa ar fi aflat că evadase, primul loc în care ar fi încercat să-l caute ar fi fost pe drum. Dar aici, în mijlocul insulei, nu-l va găsi niciodată.

Fugi cât putu de repede, evitând pâlcurile de viță de vie și pe cele

de pini, cu inima bătând să-i spargă pieptul și gâfâind. Până la urmă, energia lui se epuiză și trebui să se oprească.

Se târî pe pământ, cu întreg trupul numai o durere, și își ridică fața în așa fel încât ploaia să i-o poată spăla, îndepărtând sudoarea ce îi cuprinsese tot corpul. În sfârșit, gâfâitul i se mai potoli și sări din nou în picioare.

Mai făcu un pas, apoi se opri, cercetând nesigur în întuneric.

Oare unde era?

În depărtare se formă un fulger, și în scurtul moment de lumină privi frenetic împrejur încercând să se orienteze. Dar nimic nu-i părea familiar, și când lumina muri și bubuitul tunetului se rostogoli peste insulă, își dădu seama că se rătăcise.

Panica puse din nou stăpânire pe el, dar se scutură încă o dată de tentaculele ei. Se învârtise în fiecare zi prin partea asta de insulă și îi știa fiecare potecă – fiecare bucățică. Cum putea să se fi rătăcit?

Apoi, la câțiva iarzi distanță, i se păru că aude un sunet – trosnetul unei ramuri și un sâsâit furios –, ca și cum ceva se mișca prin tufișuri.

Îngheță ascultându-l, dar încercă să se convingă că nu era altceva decât vântul.

Dar deodată vântul se opri și ploaia se revărsă direct asupra lui.

Atunci auzi din nou sunetul.

Orice ar fi fost, se mișca spre el. Începu din nou să alerge, împleticindu-se, spre potecă, nemaipăsându-i în ce parte se îndrepta, când își aminti de aligatorii ce pluteau ca niște bușteni în mlaștinile insulei sau trândăvind la soare, cu ochii lor cu pleoape grele pe jumătate închise, așteptând ca o bucățică să se rătăcească spre gura lor. Apoi, depăși încurcătura de tufișuri și pătrunse în pâlcul de pini. Se lovi de un copac ce-i stătea în drum. Picioarele i se înfundară în noroi, alunecând în lături, și se întinse cât era de lung în clisă.

Hohotind, se ridică în picioare și încercă să-și curețe noroiul de pe haine, apoi își șterse fața cu mâna murdară. Dar acum știa unde se află și, respirând adânc, începu să înainteze cu greu de-a lungul drumului spre digul rutier.

•

Hal Sanders își parcă mașina în fața primăriei, sări din ea, trântind portiera în urma lui, și se repezi spre ușa din față. Fu aproape surprins s-o găsească descuiată; având în vedere ce spusese mai devreme Frank Weaver, se aștepta ca Will Hempstead să fi încuiat totul și să fi plecat acasă pentru restul serii.

Hal plecase de acasă imediat ce Edith descoperise lipsa lui Kerry, sigur de locul unde s-ar fi putut duce fiul său. Dar ajungând la digul rutier și văzând valurile spărgându-se de el, avu certitudinea că Kerry n-ar fi încercat să-l traverseze – nimeni în toate mințile n-ar fi făcut-o. Așa că începuse să se învârtă prin oraș, căutând mașina fiului său, sigur c-o va zări în minutul următor, sau în fața magazinului general, sau parcată în fața casei vreunuia dintre prietenii lui.

Dar cum minutele treceau și nici gând să găsească mașina lui Kerry, îngrijorarea lui crescuse. Și, o dată cu îngrijorarea pentru fiul lui, și furia față de Frank Weaver și Will Hempstead. Dacă ei și-ar fi făcut datoria, Kerry ar fi fost acum acasă.

Până la urmă se decise să meargă la secția de poliție. Îi găsi pe Hempstead și pe Weaver, primul cu picioarele sprijinite de biroul lui, cu un platou cu hrană rece, neatins, între ei. Hempstead își coborî picioarele în momentul în care Hal intră în birou, cu apa scurgându-i-se de pe haina de ploaie.

— Ce faci pe afară în noaptea asta? întrebă Hempstead nedumerit. Te-ai decis să iei lecții de înot?

— Îl caut pe Kerry, replică Hal furios. Dacă se va întâmpla ceva cu el, presupun că vouă trebuie să vă mulțumesc, nu-i așa?

Hempstead se ridică, iar urma de zâmbet i se stinse brusc.

— Kerry? repetă el. Ce tot spui acolo, Hal?

— Frank a fost pe la noi ceva mai devreme, explică Hal. L-a luat la întrebări pe Kerry în legătură cu ce s-a întâmplat pe insulă în dimineața asta și cred că Kerry s-a decis să arunce o privire pe-acolo. Ochii i se întunecară când se îndreptară către ajutorul de șerif. Din moment ce Weaver e mai fricos decât o găină și nu-și mai poate îndeplini slujba.

— Ia stai puțin – începu Weaver, dar Hempstead îl opri.

— Potolește-te, Hal, spuse el, și spune-mi ce se petrece. Tu crezi că Kerry a încercat să meargă pe insulă?

Sanders inspiră adânc, apoi expiră încet. Când în sfârșit avu putere să vorbească, adăugă:

— Este singurul lucru pe care mi-l pot imagina. Am aruncat o privire asupra digului rutier și este o nebunie ce se petrece acolo. Așa că mi-am imaginat că poate s-a dus pe la unul dintre prietenii săi, dar acum am traversat întreg orașul, și nu am dat de mașina lui.

— Te-ai dus acasă? întrebă Weaver, urmând inconștient sfatul pe care Hempstead i-l dăduse Aliciei Mayhew cu numai câteva ore mai

devreme.

— Nu, n-am sunat. Am venit aici să vă spun că sunt al naibii de furios pe voi, băieți, pentru că ați lăsat un copil de șaisprezece ani să facă slujba pentru care voi sunteți plătiți, și că de aici am să mă întorc la digul rutier. Și imediat ce voi putea mă voi duce pe insulă să arunc o privire primprejur.

— Așteaptă un minut – începu Hempstead, dar Sanders clătină din cap.

— Voi, băieți, ați reușit s-o găsiți pe Jennifer Mayhew?

Cei doi polițiști priviră unul la altul, și Sanders află răspunsul înainte de a fi fost rostit.

— Deci voi stați aici liniștiți așteptând ca furtuna să se termine. Ei bine, eu n-am de gând să stau. Acum este vorba despre copilul meu, care se află pe undeva pe-acolo, și voi, băieți, puteți să mă ajutați sau nu. Dar nu uitați, adăugă el, că anul viitor sunt alegerile, și de data asta s-ar putea să aveți pe cineva împotriva voastră, Will.

Hempstead îl privi precaut pe Sanders, apoi se hotărî. Dar nu teama unei confruntări în momentul alegerilor îi făcu să se decidă.

Era îngrijorat.

Acum era vorba despre doi copii dispăruți, și amândoi plecaseră spre Insula Devereaux. Și Hal Sanders părea hotărât să meargă cu ei.

— Vom merge împreună, atunci, spuse el căutându-și haina de ploaie și aruncându-i una și lui Frank Weaver. Dar când vom ajunge la digul rutier, eu voi fi cel care va decide dacă poate fi trecut sau nu. Dacă Kerry a încercat deja, poate a reușit sau nu. Dar nu am de gând să stau și să privesc cum vă pierdeți în ocean, Hal. Dacă este prea periculos, vom aștepta până se potolește, și abia după aceea vom trece, clar?

Hal Sanders îl privi pe șerif.

— Dacă vom aștepta să se potolească furtuna, spuse el întunecat, va fi probabil prea târziu. Din câte simt, cred că este deja prea târziu.

• Capitolul 26

Marguerite abia simțea oboseala ce îi cuprinsese tot trupul și, pe măsură ce noaptea trecea, începea să se simtă neobișnuit de bine. Până la urmă, totul avea să fie așa cum ar fi trebuit. Acum era indiferentă la furtună, întreaga ei atenție fiind concentrată asupra pregătirilor pentru ceea ce avea să urmeze.

Scaunul-lift ajunse pentru ultima dată la capăt, și Marguerite eliberă trupul lui Ruby, lăsându-l să se prăbușească pe podea în fața ușilor de la camera de bal.

Încolăcind strâns frânghia, o prinse cu grijă de scaunul-lift, pe care apoi îl coborî neținând seama de durerea arzătoare din șoldul ei drept. Își strecură mâinile pe sub corpul lui Ruby, ce stătea încă înclinat, târându-l cu spatele spre sala de bal, unde îl plasă alături de celelalte trupuri. Se ridică și, zâmbind ușor, își admiră munca.

Dar lipsea ceva. Ceva – un mic detaliu – nu era tocmai în regulă.

Atunci își aminti. Coborî din nou la etajul doi, și traversă coridorul spre apartamentul mamei ei. În micul antreu, așteptând pe măsuța de mahon, găsi ceea ce căuta.

Cutia muzicală.

Era încăpătoare, un pătrat de aproape două picioare, având pe una din laturi o mică manivelă ce ieșea din caseta de lemn de trandafir. Îl atinse un moment, cu dragoste, și întoarse manivela. Apoi, aproape respectuos, îi dădu drumul.

În interiorul cutiei începu să se rotească un disc metalic, și o melodie melancolică și delicată umplu încăperea. Aceasta stârni amintiri în memoria Margueritei – de când era doar o fetiță, iar mama îi punea cutia muzicală să cânte și ea o învăța să danseze.

Se încruntă, ceva în amintirile ei era dureros.

Și apoi se dumiri.

Mama ei o punea să danseze ore întregi pe măsurile line ale unui simplu vals, până ce picioarele îi amorțeau, și simțea că se va prăbuși de oboseală. Dar atunci când se plângea, mama ei nu făcea decât să repună în funcțiune cutia muzicală, conducând-o pe… pe…

— Niciodată n-am făcut asta, țipă sinistru Marguerite cu vocea mamei ei. Erai leneșă. Dacă te-aș fi lăsat cu drumul tău, n-ai fi dansat niciodată!

— Nu, pledă Marguerite cu propria ei voce. N-am fost leneșă, mama. Doar…

Vocea i se modifică din nou, de data asta la mijlocul frazei.

— Să nu îndrăznești să mă contrazici, tânără domnișoară! șfichiui vocea Helenei. După tot ce am făcut pentru tine! Să nu-ndrăznești!

Fusese mâna Helenei cea care se ridicase ca să reducă la tăcere cutia muzicală, tăind melodia cea lină, dar vocea care scânci ușor în liniștea lăsată era a Margueritei.

— Dar am încercat, mama, murmură ea. Doar că – îmi pare rău, mama…

Mintea îi părea acum fărâmițată, și ea rămase nemișcată, ținându-și capul în mâini, simțind că era gata să explodeze. Nebunia se lupta în ea, și corpul i se contorsionă, cu torsul răsucit dureros pe măsură ce încerca să-și alunge durerea din cap. Dar durerea continua să-i întunece mintea, și ea încerca să lupte împotriva amintirii mamei ei, reînviată mai devreme, când stătuse lângă criptă în noapte.

Își iubise mama – toată viața ei își iubise mama. Și dacă n-ar fi existat accidentul din noaptea în care căzuse pe scări…

Făcu un efort să-și amintească acea noapte. Ce se întâmplase? Ce se întâmplase cu adevărat?

— Vrei să știi? râse pe înfundate vocea mamei ei. Îți pot arăta, știi asta. Îți pot arăta totul!

— Nu! spuse Marguerite, dar chiar în momentul în care rostea cuvântul își lăsă mintea subjugată de cea a mamei sale.

Durerea din capul ei cedă și, ca în transă, se duse spre micul dulap din cealaltă parte a dormitorului, în camera cu haine, și deschise larg sertarele mici de aproape cinci picioare lungime și trei lățime. Într-unul se afla o rochie de bal, cu corsajul uzat și ale cărei culori fuseseră șterse de ani dar acum, în lumina difuză a singurei lumânări ce lumina camera, părea ca nouă. Era o rochie minunată, dintr-un satin verde-smarald, cu pieptul brodat cu perle de cel mai pal roz. O scoase afară și o atinse, și trei dintre perlele micuțe ca niște lacrimi se pierdură, desprinzându-se de pe fir, și rostogolindu-se neobservate într-un colț al sertarului.

Încet, fără ca privirea ei să părăsească rochia de bal, Marguerite începu să-și dezbrace hainele mânjite de sânge, până când rămase numai în sutien și chiloți.

Începu atunci să caute jupa ce ținea fusta înfoiată, făcând-o să foșnească ușor în timp ce se mișca. O găsi până la urmă și și-o puse,

după care ridică din nou, cu gesturi delicate, rochia din sertar.

Intră în ea, trăgându-și ușor brațele prin mâneci și încheindu-i cu grijă butonii până sus. Partea de sus a corsajului era în întregime din dantelă, ce acum i se rupea de degete, dar ea nu văzu rupturile mici din material, cum nu văzuse nici perlele ce căzuseră de pe corsajul ce-i acoperea pieptul.

Se apropie de oglindă și începu să-și refacă machiajul. Adăugă culoare pe fiecare obraz și pe buze, apoi își puse un strat gros de pudră peste murdăria unsuroasă. Continuă, întinzându-și fardul pe pleoape și acoperindu-și murdăria de pe ochi cu umbre groase. La sfârșit își îndreptă atenția asupra părului, despărțindu-l în două cozi împletite, pe care și le ridică în vârful capului, prinzându-le cu două agrafe argintii.

În final se ridică și se duse în fața oglinzii înalte din coltul camerei de îmbrăcat.

Prin ceața minții, privi mult timp la imaginea din oglindă, în care văzu chipul Helenei Devereaux, exact așa cum arătase cu ani în urmă, atunci când toate visurile în legătură cu fiica sa se năruiseră iremediabil și pentru totdeauna.

Se întoarse apoi în micul antreu și ridică imensa cutie muzicală din lemn de trandafir. Purtând-o cu venerație, părăsi micul apartament din capătul coridorului și se îndreptă spre scări. Se mișca mult mai ușor acum când durerea din șoldul ei nu mai exista. Nici șchiopătatul ei nu mai exista, și merse cu pas egal, mișcându-se maiestuos prin casă, cu poalele rochiei abia atingând podeaua. În sfârșit, ajunse la scări și începu să le urce.

•

Julie asculta la ușa camerei pentru copii, cu fața lucind de lacrimi, cu întreg corpul tremurând de spaima și de oboseala pe care i-o aduseseră orele de teroare. I se părea că zgomotul făcut de scaunul-lift nu se va mai sfârși niciodată. De patru ori se plimbase de jos în sus, între primul și al treilea etaj. Dar ce putea face mătușa ei acolo? Și apoi, cu puțin timp mai înainte, auzise pașii inegali ai Margueritei coborând pe scări și mișcându-se de-a lungul coridorului spre camera bunicii ei.

După care ascultase un timp destul de lung, frica ei amplificându-se pe măsură ce tăcerea din casă se prelungea.

O singură dată, pentru scurt timp, i se păruse că aude sunetele estompate ale unei melodii, dar apoi vântul începuse să bată din nou

și le îndepărtase. Și, bineînțeles, asta era oricum imposibil – electricitatea era întreruptă.

Dar acum auzi din nou pași prin hol.

Pași egali, nu ciudatul sunet prevestitor de rău al pașilor mătușii ei, mișcându-se țeapăn, trăgându-și piciorul drept după ea. Ar fi vrut să se plângă celui de dincolo, oricine ar fi fost, să strige după ajutor. Dar ceva o reținu, ceva parcă o trase de spate.

Apoi pașii se îndepărtară; și oricine ar fi fost cel aflat în casă îl auzi cum urcă, și ea alergă spre fereastra spartă, aplecându-se în întuneric.

Nu știa cât timp trecuse de când Jeff se pierduse în furtună. I se părea că trecuseră ore – o eternitate. Dar poate că nu fuseseră decât minute.

Furtuna părea că se mai liniștise. Vântul se potolise și chiar și ploaia încetinise, devenind doar o burniță ușoară. Simți o rază de speranță.

Poate că acum digul rutier putea fi străbătut.

Apoi, când auzi clinchetul ușor al încuietorii deschizându-se, urmat de zgomotul ușii, icni terorizată. Se întoarse și țipă puternic.

•

Jeff bâjbâia de-a lungul potecii, făcându-și drum prin întuneric. Acum nu se mai vedeau fulgere decât din când în când și la mare distantă, luminând numai norii în care se formau, urmate după un timp de bubuitul înfundat al tunetului. Drumul, nimic altceva decât o întindere de noroi adânc, care i se prindea de picioare, făcea ca fiecare pas să fie o trudă agonizantă. În stânga lui, pinii, gemând sub greutatea mușchiului plin de ploaie, păreau că se întind spre el ca niște cerșetori în noapte, încercând să-l atingă, să-l apuce.

Și în dreapta lui, sunetul mării furioase, cu valurile ce se spărgeau chiar și în canal făcându-l să dea înapoi. Plângea acum, pe jumătate de frică, pe jumătate de neputință și oboseală. Ochii lui căutară malul, dar acolo nu era decât întunericul, și până la urmă renunță, ținându-și capul plecat în timp ce înainta cu greu prin ploaie, cu hainele lipite de corp, cu întreg trupul tremurând de o răceală ce părea că îi cuprinsese toate oasele.

Sunetul mării se amplifică și, ridicându-și privirea, remarcă faptul că aproape ajunsese la drumul ce ducea la digul rutier. O rupse la fugă, clătinându-se, și în timp ce sorbea cu nesaț aerul nopții, respirația lui deveni șuierătoare.

Și deodată ajunse – reușise!

Dar un moment mai târziu, privind spre digul rutier, bucuria i se topi și începu din nou să plângă cu sughițuri.

Valuri grele se formau dinspre sud, ca niște clădiri uriașe, pentru ca apoi să se transforme în enorme mase întunecate de apă, care se spărgeau deasupra drumului, ce părea minuscul pe lângă ele, într-un vârtej înspumat. Apoi, apa se retrăgea, lăsând pavajul liber numai pentru scurt timp, înainte ca următorul val să se abată din nou peste el.

Pentru o fracțiune de secundă, Jeff cântări posibilitatea de a străbate în fugă digul rutier între două valuri, dar știa că de fapt este imposibil. Nici măcar nu putea vedea celălalt capăt, și, cu mult înainte de a putea parcurge jumătate din drum, apa avea să se năpustească asupra lui. Se prăbuși la pământ, cu un sentiment de neputință.

Până ce valurile n-aveau să se mai potolească, nu exista nicio posibilitate de a chema ajutor.

•

— Nu ești gata încă, se răsti vocea furioasă a apariției din ușa camerei pentru copii. Nu știi că oaspeții ne așteaptă?

Julie se lipi de peretele din spatele ei. Știa cine este, recunoscuse fața mătușii ei chiar și sub stratul gros de machiaj. Și de asemenea și vocea.

Dar nu mai era vocea mătușii ei; nu mai era nicio rămășiță din tonul gentil și melodios al Margueritei Devereaux. Și totuși Julie îl recunoscu.

Era vocea bunicii ei.

Și fața bunicii ei.

O recunoștea cu certitudine, acum, când amintirea primei ei întâlniri cu bunica îi reveni în minte; acea mască hidoasă de ruj, strălucitoare, coborând în scaunul-lift și zâmbindu-i.

Dar acest chip nu-i zâmbea. Luminați de jos, de lampa din mâna ei, cu umbre sinistre jucându-i pe chipul grotesc, ochii Margueritei priveau dement, strălucind malefic în lumina galbenă.

Un nod de spaimă i se ridică în gât lui Julie, și degetele i se răciră, în timp ce o cuprindea teroarea.

Marguerite veni mai aproape, și ochii lui Julie se îngustară.

Nu mai era nici urmă de șchiopătat.

Nu mai era nimeni altcineva în casă – până la urmă nimeni nu va

veni s-o ajute…

Să faci ceea ce îți spune îi șopti o voce din adânc. *Să faci exact ceea ce îți spune.*

Marguerite ridică mâna dreaptă și o pocni pe Julie peste față.

— Ți-am spus să fii gata la opt, se răsti ea. Apoi vocea îi deveni un șuierat furios. Nu-i așa?

Crede că este bunica, realiză Julie cu claritate. *Ea crede că este bunica și că eu sunt ea.*

— Î-îmi pare rău, mama, murmură ea utilizând instinctiv forma de adresare pe care mătușa ei o folosea întotdeauna cu mama ei.

— Rău? repetă Marguerite, pe tonul acid plin de sarcasm, al Helenei. Vino! O strânse de braț cu degetele ei ce aveau acum puterea unor gheare și o smuci neîndurător spre ușă. Ieșiră din camera pentru copii și o conduse pe Julie de-a lungul coridorului, spre camera pe care ea însăși o ocupase cu numai câteva zile în urmă. Împingând ușa, o îmbrânci înăuntru, înghesuind-o spre biroul de lângă perete. Julie se crispă când se lovi cu șoldul de stejarul dur, dar își reprimă geamătul ce i se formase în gât.

— Deschide-l!

Julie încercă să vorbească, dar trebui să înghită de mai multe ori înainte de a putea rosti cuvintele.

— D-da, mama, murmură ea. Cu degetele tremurând găsi mânerul și trase afară micul sertar. Înăuntru se afla un costum frumos plisat.

— Îmbracă-l, comandă Marguerite.

Cu degetele tremurând, Julie își desfăcu nasturii de la bluză, apoi își dădu jos blue jeanșii, după care începu să-și tragă costumul peste picioare și brațe. În sfârșit, tremurând toată sub dantela subțire, se întoarse cu fața spre Marguerite.

— Puneți pantofii.

Nesigură, Julie se apropie de dulap și, pentru că mătușa ei nu spunea nimic, deschise larg ușa.

În lumina slabă ce venea de la lampa din mâna Margueritei, distinse cu greu înăuntru un dulăpior scund, ale cărui rafturi erau acoperite cu nenumărate perechi de pantofi de dans.

Ametită, căută și alese o pereche, apoi se așeză pe podea pentru a-i încălța și a-și încrucișa pe gleznă șireturile din satin.

Pantofii erau prea mici și simțea deja cum îi rănesc degetele. Se uită spre Marguerite, dar aceasta o privi cu răceală.

— Sus, spuse ea. Oaspeții ne așteaptă.

Cu inima bătându-i sălbatic, Julie se lăsă condusă de Marguerite spre capătul scărilor ce duceau la etajul trei.

Ce oaspeți? se întrebă ea. *Despre ce tot vorbește*? *Nu mai este nimeni în casă în afară de noi.*

Dar nu era adevărat.

Tatăl ei era undeva în casă, și la fel și Kerry Sanders.

Și amândoi erau morți.

Și bineînțeles mătușa ei urma s-o omoare și pe ea. Era sigură acum, o știa cu certitudine, și asta o făcu să-și alunge panica. Doar dacă…

Doar dacă făcea exact ceea ce îi spunea Marguerite, comportându-se ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Începu să urce scările, cu ochii fixați asupra ușilor închise de la sala de bal.

În timp ce urca era vag conștientă de un lucru – de petele roșcate de pe podeaua foaierului de la sala de bal. Dar refuză să le privească, refuză riscul de a-și pierde tăria sufletească – născută din teroare – care o cuprinsese.

— Deschide ușile, comandă Marguerite.

Julie le apucă împingându-le ușor, și acestea alunecară în tăcere pe șinele lor grele.

Dincolo de uși, sala de bal era complet întunecată.

— Pe pian se află lumânările, spuse Marguerite. Aprinde-le, draga mea.

Îi dădu lui Julie o cutie de chibrituri; fata le luă ascultătoare și se îndreptă prin întuneric către pian. Ținându-și spatele drept și făcând tot ce-i stătea în putință ca degetele să nu-i tremure, începu să aprindă lumânările din enormul candelabru ce trona pe capacul pianului. În timp ce făcea asta, o simți pe Marguerite mișcându-se prin cameră, și pe măsură ce amândouă continuau să aprindă lumânări, camera începu să se umple de lumină.

— Acum întoarce-te, îi spuse Marguerite după ce și ultima lumânare fusese aprinsă. Întoarce-te și salută-i pe oaspeții noștri.

Făcându-și curaj, Julie se întoarse încet.

Și un țipăt neașteptat, de nestăpânit, i se formă în gât. Înălțându-se, agonizând, răsună prin cameră, lovindu-se de pereți și spărgându-se în propriile ei urechi, asurzind-o.

Lângă perete, patru corpuri erau așezate, în poziții grotești, pe patru scaune de catifea roșie.

Kerry, stând drept în scaun, cu un cuțit în piept ce încă mai sângera, o privea cu ochi orbi. Gura îi era larg deschisă și câteva picături de sânge i se prelingeau pe bărbie, într-o pată purpurie aidoma celei care-i acoperea pieptul.

Alături de el se afla Ruby, cu ochii bulbucați, cu carnea umflată și având încă eșarfa roșie din mătase în jurul gâtului. Picioarele îi erau așezate strâmb, ca niște gheare.

Jennifer Mayhew stătea lângă Ruby. O pată întunecată i se ivise pe tâmplă și avea obrajii tumefiați. Buza inferioară, pe jumătate sfâșiată de loviturile nebunești ale Margueritei făcea din gura ei o rană însângerată, iar ochii îi erau de asemenea deschiși. Păreau că privesc direct spre Julie, și în lipsa lor de viață era ceva acuzator de parcă, într-un fel, ceea ce i se întâmplase era din vina ei.

Și la urmă văzu trupul tatălui ei. Acoperit de sânge, corpul lui era aruncat pe al patrulea scaun, arătând ca și cum ar fi dormit. Și totuși, purta în el o tăcere, o nimicitoare imagine a înfrângerii, ce i-ar fi dezvăluit lui Julie moartea sa chiar și fără petele de sânge de pe piept.

Țipătul ei muri, și răceala pe care o simți în degete i se prelinse în tot corpul, amorțind-o. Mintea i se întunecă și, când auzi din nou vocea mătușii, i se păru că vine de la mare distanță.

— Este timpul, îi spuse Marguerite. Este timpul să dansezi pentru oaspeții noștri.

•

Apoi auzi pianul, primele note ale unei melodii familiare al cărei titlu însă mintea ei amorțită refuza să si-l reamintească; dar chiar sub șoc fiind, își simți mâinile și picioarele așezându-se în poziția întâi.

Era un coșmar – asta trebuia să fie. Nu puteau fi cu toții morți – era imposibil. Mintea ei refuza ceea ce ochii săi vedeau, și abia își simțea trupul cum trece dintr-o poziție în alta. Se înălță pe vârfuri, indiferentă la durerea provocată de papucii prea mici, și porni într-o piruetă.

Ritmul melodiei crescu, și ea se învârtea de-a lungul podelei, mișcându-și mâinile din instinct, dar și după anii de antrenament.

Și putea simți ochii morți îndreptați asupra ei, cum o urmăresc, o privesc, se agață de ea.

Dar ei nu sunt morți! explodă o voce în adâncul ființei ei. *Am să mă trezesc, iar ei vor fi aici, urmărindu-mă și zâmbindu-mi.* Continuă să danseze, temându-se să se oprească, temându-se că, dacă s-ar opri, ar

afla că acest coșmar nu avea sfârșit, că tot ce o înconjura era real.

Și atunci, în timp ce dansa în apropierea lui Jennifer Mayhew, își văzu deodată prietena mișcând.

Îngheță în mijlocul unei figuri, privind fascinată.

Și încet, trupul lui Jennifer se mișcă din nou, aplecându-se în față ca și cum ar fi încercat să se ridice.

Echilibrul se pierdu însă, și Jennifer căzu cu fața în jos, întinzându-se pe podea, cu mâna dreaptă astfel răsucită, încât degetele ei arătau spre Julie.

Starea de șoc a lui Julie se spulberă în acel moment; țipă din nou și, acoperindu-și fața cu mâinile, alergă spre ușa de la sala de bal.

Muzica se opri brusc și o tăcere sinistră se lăsă în cameră. Julie ajunse la ușă, o deschise și ieși în foaierul de la capătul scărilor. Ajunse la scări și se sprijini de balustradă pentru a se susține, când o auzi din nou pe mătușa ei, răstindu-se pe tonul mânios al bunicii.

— Crezi că mă poți părăsi? răsună vocea furioasă. Crezi că am să te las să distrugi totul? Toată viața mea am depins de tine. Te-am îngrijit, te-am iubit! Te-am călăuzit – făcându-te să repeți în fiecare zi! Am considerat că tu ești totul! Și care îmi este mulțumirea? Tu vrei să fugi cu ticălosul acela. Să i te dăruiești ca o târfă de stradă! Glasul ei țipă în urechea lui Julie. Ei bine, n-am să-ți permit! N-ai să mă părăsești niciodată! Ai să rămâi pentru totdeauna cu mine, mă auzi? Apoi, Julie se ghemui în fața mătușii ei, dar mâinile Margueritei o împinseră violent din spate, făcând-o să-și piardă echilibrul, și mâinile i se răsuciră din strânsoarea lor de pe balustradă.

Scoase un țipăt și începu o lungă rostogolire pe scări; durerea din trup îi tăie respirația, dar continuă să se rostogolească în tăcere, lovindu-se cu capul de câteva trepte, apoi cu spinarea răsucită violent de zid și de stâlpii ce legau balustrada de fiecare treaptă. Până la urmă se opri, întinzându-se zdrobită la baza scărilor. Ultimul lucru pe care îl văzu înainte ca întunericul s-o învăluie fu chipul mătușii ei, conturându-se deasupra, cu buzele strâmbate de un zâmbet diabolic.

— Niciodată n-ai să mă părăsești, o auzi repetând încă o dată. Îmi aparții mie, iar eu n-am să te las niciodată să pleci.

Și apoi, ca o binecuvântare, Julie evadă într-un confortabil întuneric.

• Capitolul 27

Hal Sanders opri brusc mașina la intrarea pe digul rutier, când un val imens se sparse de piatra cheiului, acoperind drumul și scurgându-se apoi spre nord.

— La naiba! Rosti cuvintele cu putere, strângându-și pumnul de neputință în fața valurilor furioase. Prin fereastra mașinii se auzea un răpăit ascuțit, și se întoarse către Will Hempstead, care era pe jos cu o imensă lampă în mână, clătinând din cap.

— Deocamdată nu este practicabil, spuse șeful poliției. Dar furtuna va trece și în scurt timp vom putea traversa.

— În scurt timp s-ar putea să nu fie destul, replică Sanders cu amărăciune. Privi cu ochii întredeschiși printre rafalele de vânt, străduindu-se să zărească prin întuneric și prin perdeaua de ploaie. Farurile luminau strălucitor, dar ploaia le estompa cu repeziciune aureola, și nu putea zări la o depărtare mai mare de câțiva iarzi. Dar apoi burnița se potoli, și Hal puse mănunchiul de raze în poziția maximă. În timp ce o lumină albastră lumina slab bordul, farurile străpunseră întreaga lungime a digului și, pentru un moment, Hal avu impresia că la celălalt capăt vede mișcare. Dar într-o secundă totul dispăru. Ploaia mocnită se îndesi, și din nou lumina se disipă într-o lucire mată. Dar Hal coborâse deja din mașina lui.

— Parcă aveai un reflector, nu-i așa? întrebă el, îndreptându-se către automobilul *Subaru* alb și negru, parcat la câțiva iarzi de *Ford*-ul lui.

— Sigur că avem, replică Hempstead.

— Dă-i drumul, spuse Sanders. Am văzut ceva acolo. N-a fost decât pentru o secundă, dar sunt sigur că este cineva pe insulă.

Frank Weaver cotrobăi în interiorul micii cabine a mașinii după butonul de la puternicul reflector montat pe acoperiș și începu să-l îndrepte spre apă. Becul cu halogen străpunse ploaia cu o lumină albă și, un moment mai târziu, putură vedea vârfurile pinilor de pe Insula Devereaux.

— La naiba, mai jos, țipă Sanders, cercetând malul opus. Pentru numele lui dumnezeu, Frank, dacă există careva pe-acolo n-o să-i găsim urcați în pomi!

— Mai dă-mi o șansă, vrei? murmură Weaver, învârtind butonul

de control de pe acoperișul mașinii. După un moment, fascicolul săltă convulsiv și lumină cerul, pierzându-se în nori, după care coborî oglindindu-se în apă. Apoi îl ridică și găsi capătul digului. Pentru o fracțiune de secundă nu zăriră nimic, după aceea însă în conul de lumină apăru o siluetă ce făcea semne frenetice.

— Uite-l pe Jeff, țipă Will Hempstead. Ce naiba!… Rămase tăcut văzând silueta din depărtare, care în timp ce făcea semne, începu să se apropie de ei pe digul, rutier. Apucând microfonul ce stătea atârnat alături de radio, Hempstead manevră butonul portavocei ce se afla lângă reflector.

— Rămâi unde ești! țipă el. Nu încerca să te apropii!

Dar chiar în timp ce vorbea văzu cum un val se năpustește asupra digului și, un moment mai târziu, micuța siluetă a lui Jeff Devereaux dispăruse.

•

Jeff văzu farurile aprinzându-se la celălalt capăt al digului rutier și începu să sară, agitându-și brațele și țipând cu vocea sa cea mai puternică. Dar chiar și lui însuși vocea îi suna nu mai tare decât o șoaptă, și fu aproape sigur că nu va putea fi văzut în lumina vagă a farurilor. Apoi se ivi un mănunchi de raze care un moment mai târziu se opriră asupra lui. Țipând din nou, făcu semne frenetice, și, instinctiv, o luă la goană spre conul de lumină.

Valul îl lovi exact în momentul în care auzi sunetul slab al unui glas ce îl striga prin portavoce. Își pierdu echilibrul, bălăbănindu-se, apoi fu acoperit. Simți cum este purtat în afara digului, târât printre rocile dure și aruncat în canalul alăturat. Un timp se zbătu sălbatic în apă, apoi picioarele lui simțiră fundul, și el se împinse în sus. O secundă mai târziu ieși la suprafață. Călcând apa cu picioarele, își răsuci capul căutând primprejur.

Un al doilea val se prăbuși peste digul rutier și o cascadă agitată spumegă, spărgându-se peste el. Dar apoi, zări conul de lumină strălucind pe copacii de lângă drum și se avântă spre țărmul aflat la câțiva iarzi depărtare. Gândea că aici marea era mai liniștită, fiind în partea adăpostită de vânt a digului, iar valurile teribile ce veneau dinspre sud nu-l puteau atinge. Un moment mai târziu, cu amândoi pantofii pierduți în canal, se târî afară din apă, pe malul drumului.

— Jeff!

Își auzi clar numele și se întoarse pentru a face semn către mașina din sensul opus, apoi realiză că ei nu-l puteau vedea, pentru că raza

de lumină se plimba acum de-a lungul canalului.

— Sunt aici! țipă el. Sunt pe drum! Aici! Făcu semne disperate, dar secundele zburau în timp ce conul de lumină căuta peste apa mișcătoare. Dintr-o dată, fascicolul luminos se ridică și mătură de-a lungul drumului trecând chiar pe deasupra lui. O secundă mai târziu reveni, căzând pe el, și băiatul începu din nou să se agite.

— Rămâi unde ești! auzi strigând o voce metalică amplificată. Nu încerca să traversezi! N-ai să reușești! Vom veni spre tine! Urmă o lungă tăcere, apoi vocea se auzi din nou. Jeff, dacă mă auzi încetează să faci semne. Încetează să faci semne, numără până la trei, apoi fă-ne din nou semn, doar o dată!

Jeff ezită, făcând eforturi să se controleze. Apoi, sub lumina aureolată a reflectorului, se opri din agitație.

— Unu… doi… trei… spuse el tare.

Aproape la noroc ridică o mână și o agită. Un moment mai târziu, mâna îi căzu la loc pe lângă trup și, tremurând, se prăbuși în mâlul de pe drum.

•

— În regulă, spuse Hempstead când îl văzură pe Jeff lăsându-se la pământ. Hai s-o pornim. Hal, mută-ți mașina din drum. În timp ce Sanders alerga spre mașina lui ca s-o tragă spre capătul digului, Will Hempstead se strecură în scaunul șoferului și gripă mașina, trecând maneta într-o viteză inferioară. Tocmai era pe punctul de a porni mai departe când ușa din spate fu smucită și Hal Sanders sări înăuntru.

— Nici măcar să nu încerci să ripostezi, Will. Fiul meu este undeva acolo, și trebuie să merg cu tine.

Hempstead nu spuse nimic, conducând mașina spre capătul digului rutier.

— Pune lumina să bată spre sud, rosti, adresându-se lui Frank Weaver. Vreau să văd cum se formează valurile.

Privi spre apă cinci minute interminabile, cântărind forța valurilor, căutând o anumită structură.

— Se pare că al cincilea este cel mai rău, spuse în sfârșit Weaver. Hempstead încuviință în tăcere, apoi așteptă să treacă următorul val masiv.

— Să mergem! declară el, apăsând cu piciorul drept pedala accelerației până la refuz. Chiar în momentul când apa adusă de val începu să se scurgă, mașina intră pe dig.

Parcurseseră douăzeci de iarzi, când îi lovi primul val. Hempstead

încetini mașina până ce aceasta aproape doar se mai târa, în timp ce apa se scurgea printre roți. Mașina se cutremură slab, dar rămase pe drum și, când apa se scurse, Hempstead apăsă din nou pedala accelerației. Mai făcură douăzeci de iarzi înainte ca al doilea val să lovească și treizeci înainte de al treilea.

Când îi lovi cel de-al patrulea val, Hempstead simți cum mașina o ia spre stânga, și un moment crezu că va pierde cu totul controlul asupra ei. Apoi însă roțile prinseră o denivelare pe pavajul ud și vehiculul se opri. Dar deja puteau vedea al cincilea val venind spre ei.

Hempstead viră mașina spre dreapta, punând-o de-a curmezișul, și îndreptă roțile în altă direcție.

— Ce naiba faci? țipă Hal Sanders de pe locul din spate.

— Taci din gură și ține-te bine! Lăsă mașina la relanti și apăsă puternic pe frână. Chiar deasupra lor, valul se ridică din întuneric și o masă de apă verde străluci în luminile farurilor. Apoi se sparse, izbindu-se de fața mașinii, și apa înspumată intră peste ei, tălăzuind printre apărătorile de vânt.

Mașina se cutremură încă o dată, sări înapoi și motorul se opri. Apoi, din nou valul se retrase.

Se aflau încă pe drum, dar la o distanță de vreo treizeci de iarzi de insulă. Hempstead răsuci cheia în contact și motorul trepidă zgomotos.

Dar nu porni.

Următorul val se sparse, trecând inofensiv peste ei, în timp ce Hempstead încerca să pornească mașina.

— Smulge radioul, Frank. Hal, este o funie în spatele tău, dă-o încoace!

Frank Weaver luă radioul portabil VHS din compartimentul în care se afla băgându-l într-o pungă de plastic, iar Hal Sanders cotrobăi în spatele scaunului și găsi colacul de frânghie.

În timp ce seriile de valuri se clădeau, fiecare mai puternic decât cel de dinainte, Hempstead legă un capăt al frânghiei în jurul volanului și pe celălalt îl făcu colac.

— Am să încerc să traversez după următorul val mare. Am să leg sfoara de un copac, iar voi o veți folosi ca pe o linie sigură.

Cel de-al cincilea val din serie se formă în fața lor, apoi se sparse de mașină și, încă o dată, simțiră ușoara berlină sărind înapoi către marginea drumului. În timp ce apa se retrăgea, Hempstead coborî din

mașină, scoase colacul de frenghie pe fereastra deschisă și și-l trecu pe după umeri și cap. Aplecându-se contra vântului, goni de-a lungul drumului, și se legă atunci când următorul val lovi. Pentru un moment își pierdu stabilitatea, dar picioarele lui găsiră o stâncă la marginea drumului, și o clipă mai târziu era din nou în picioare. Până când următorul val se sparse, ajunsese deja la insulă, unde desfăcu capătul liber al frânghiei din jurul mijlocului său și îl înfășură în jurul unui copac. Făcând semne frenetice, semnaliză către ceilalți doi.

— Acum, fir-ar să fie! zbieră el. Următorul val mare va târî mașina!

În timp ce privea, ușa din spate a mașinii se deschise și Hal Sanders zbură afară. Acesta apucă frânghia și o porni legănându-se de-a lungul drumului; Frank Weaver traversă prin fața mașinii și o porni și el în urma lui Hal.

Al treilea val îl doborî pe Hal, dar acesta se agăță de frânghie în vreme ce apa năvălea pe lângă el și se redresă. Gâfâind și tușind de apa sărată care îi intrase în gură în momentul căderii, se prăbuși aproape de capătul drumului, făcându-l pe Weaver să se lovească de el.

Se ridicară, chiar la timp pentru a vedea cum al cincilea val lovea mașina poliției.

Mașina dispăru complet sub forța valului, și frânghia, încă prinsă de copac, se încordă puternic, rupându-se apoi cu un zgomot la fel de intens ca o împușcătură.

Când apa se retrase, digul rutier era gol. Nu mai era nicio urmă din mașina echipei.

— Doamne, murmură Hempstead în întuneric. Dar înainte ca vreunul să poată spune ceva, Jeff Devereaux era lângă ei, agățându-se cu mâinile pline de noroi de Hempstead.

— I-a omorât pe toți! țipă Jeff. L-a omorât pe tata, și pe Kerry, și pe Ruby, și pe ceilalți!

Hempstead fu străbătut de un fior și se lăsă pe genunchi, apucând băiatul înspăimântat de umeri.

— Acum liniștește-te, spuse el. Calmează-te și spune-ne exact ce s-a întâmplat.

Suspinând încă, Jeff începu să povestească precipitat ce se întâmplase în noaptea aceea.

•

Julie redevenea încet, încet conștientă. Întregul trup o durea surd, durerea pulsatorie părând că nu are un centru de propagare, dar împrăștiindu-se în fiecare os și mușchi al ei. Își simțea mintea învăluită în întuneric și, un timp – nu știa cât de lung –, rămase întinsă, fără să se miște, cu ochii închiși, încercând să-și amintească ce se întâmplase.

Era în camera copiilor și atunci venise mătușa ei, dar de fapt nu era chiar mătușa ei.

Și își pusese un costum, apoi plecase în sala de bal.

Prietenii ei erau acolo, așteptând-o pe ea. Kerry, și Jenny, și Ruby.

Îi văzuse, stând pe scaunele din sala de bal, urmărind-o dansând.

Numai că…

Se luptă să-și amintească, știind că uitase ceva, ceva foarte important.

Și apoi își aminti.

Cu toții erau morți.

Scânci neajutorată, reprimându-și tristețea din suflet, și se rostogoli mai departe.

O explozie de durere o străbătu, și ea țipă, apoi încercă să-și înăbușe strigătul, fiindcă sunetul însuși îi provoca durere.

— Ajută-mă, murmură cu ochii plini de lacrimi. Oh, Dumnezeule, oare nimeni nu vrea să mă ajute?

Apoi, întâi mai estompat, auzi o mișcare deasupra. Clipi și se strădui să-și țină ochii deschiși. Luminările străluceau în jurul ei și, departe pe scări, zări o altă lumină, mai strălucitoare.

Icni, încovoindu-se de durere când o recunoscu în capătul scărilor pe mătușa ei, care ținea în mâna stângă lampa de exterior.

Șchiopătând, aceasta apucă balustrada cu mâna dreaptă pentru a se susține, și începu să coboare încet.

— Nu vreau, murmură Julie când Marguerite ajunse în sfârșit pe palier și se aplecă asupra ei, privind-o cu ochi goi. Te rog, nu mă mai lovi, mătușă Marguerite.

— Să te lovesc? repetă Marguerite cu o voce ciudat de absentă, ca și cum vorbele lui Julie n-ar fi avut pentru ea niciun sens. N-aș putea să te lovesc, draga mea. Eu te iubesc. Dar tu ai avut un accident groaznic.

Crispându-se, Julie își înăbuși durerea pe care o simțea și la cea mai mică mișcare.

— Eu… tu…

— Te-ai rostogolit pe scări, îi spuse Marguerite. Îi zâmbea acum indulgent, buzele ei înroșite strâmbându-se îngrozitor. La fel cum și eu m-am rostogolit pe scări. Asta a fost ceea ce mi-a spus mama. Mi-a spus că am fost nătângă și de-asta am alunecat. Spunea că a fost un accident și că a fost vina mea. Dar eu n-am crezut-o. Se încruntă încercând să-și amintească. Am crezut că ea m-a împins. Am crezut că era furioasă din cauza copilului.

— C-copilului? șopti Julie încercând să se agațe de realitate. Despre ce vorbea mătușa ei?

— N-ai știut, nu-i așa? spuse vag Marguerite. Nu mai privea deloc spre Julie, iar ochii i se înnegurară. Eu n-am spus nimănui. Mama spunea că toată lumea mă va urî dacă va afla ceea ce am făcut. Spunea că va fi mai bine dacă m-aș preface că nimic din toate acestea nu s-au întâmplat. Dar eu nu m-am putut preface. Nu eram bună pentru asta. Un râs subțirel îi ieși din gât. Din cauza asta m-a încuiat. M-a ținut acolo jos până am învățat să mă prefac. Și m-am prefăcut că nimic din toate astea nu s-au întâmplat. M-am prefăcut că nu am fost niciodată însărcinată și că mama niciodată nu m-a împins pe scări. Și am iubit-o pe mama. Toată viața am iubit-o pe mama și am făcut tot ce-a vrut ea să fac.

Julie obosi să asculte, obosi să caute sensul cuvintelor ei în timp ce trupul său agoniza, amorțindu-i mintea.

— Dar mama m-a părăsit, continuă Marguerite. Toți m-au părăsit. Chiar și dacă m-am prefăcut, ei tot m-au urât și m-au părăsit. Ochii ei se opriră din nou asupra lui Julie. Tu ești ca ei, nu-i așa? Și tu ai să mă părăsești.

— N-nu… suflă Julie, sigură deodată de ce avea să urmeze. Dar era prea târziu. Ochii Margueritei începură să strălucească de nebunie.

— Nu mă minți, se răsti apropiindu-se de Julie și lovind-o cu piciorul în stomac. Niciodată să nu mă minți!

Julie icni, încovrigându-se strâns și forțându-se să respire în timp ce durerea o copleși. Dar piciorul Margueritei lovi din nou, și Julie se rostogoli instinctiv din dreptul ei, încercând să se apere cu brațele.

— La fel ca ei toți? țipă Marguerite. Ești la fel ca toți ceilalți. Am făcut totul pentru tine, iar tu vrei să mă părăsești, nu-i așa? Nu-i așa? Piciorul ei o lovi din nou pe Julie, și ea se târî pe podea încercând să scape de mânia mătușii ei, dar incapabilă de a se mișca din cauza durerii. Ei bine, n-am să te las! Tu n-ai să mă părăsești niciodată.

Niciodată! O mai lovi încă o dată, și Julie simți cum se prăbușește din nou, rostogolindu-se de această dată pe scările din față. Cuțite i se înfigeau în trup, dar durerea era atât de mare, încât nici măcar nu putea să i se împotrivească țipând.

Lasă-mă să mor, gândi ea. *Oh, te rog, Dumnezeule, lasă-mă doar să mor…*

Și apoi, încă o dată, rămase inconștientă. Căzu pe ultimele scări, inertă, ca o păpușă, și în final ajunse să se odihnească pe podeaua de la piciorul scărilor, în balta de sânge lăsată de Kerry Sanders.

Marguerite, încă în capătul scărilor, privi în jos spre ea și clătină din cap cu tristețe.

— Este vina ta, spuse. Este numai vina ta, draga mea. Dar acum nu te mai pot ajuta. Trebuie să mă gândesc la oaspeții mei, nu-i așa? Rămase tăcută un moment, apoi încuviință vag din cap. Da, mi-au rămas oaspeții.

Se întoarse, mormăind pentru sine, și porni înapoi spre sala de bal. Pe când se îndrepta într-acolo, Julie, întinsă încă la baza scărilor, era deja uitată. Încă o dată, Marguerite se pierdu în lanțul amintirilor și al nebuniei.

•

Will Hempstead se opri brusc.

În fața lui, pe vârful dealului unde fusese construit, se profila conacul; prin ferestrele de la etajul trei se vedea lumina candelabrelor.

Amintirile îl năpădiră, amintirea tinereții lui, de pe vremea când nu avea mai mult de optsprezece ani.

Se dădea un bal la Sea Oaks în acea seară, și Marguerite dorise ca el să vină. Dar Helena fusese împotrivă, spunându-i Margueritei că el nu va fi niciodată binevenit aici, interzicându-i să-l mai vadă vreodată. Dar el venise oricum, și stătuse afară, în umbra adâncă a copacilor năpădiți de mușchi.

Fusese o seară fierbinte – fierbinte și umedă – și la etajul trei, ușile franțuzești fuseseră larg deschise. Stătuse ascuns între copaci și privise la dansatori prin ușa deschisă, ascultând sunetele suave ale orchestrei și râsetele oaspeților Helenei în timp ce ieșeau afară pe balconul suspendat deasupra marelui portic al casei. În final, când se făcuse deja târziu, părăsise locul, convins în adâncul sufletului său că, până la urmă, această casă – și mai ales Helena – va înfrânge dragostea lui, singurul lucru pe care el i-l putea oferi Margueritei.

Ploaia se oprise în timp ce Will Hempstead stătea privind în sus spre imensa casă, pe măsură ce amintirile îi reveneau. În acea noapte, își aminti el, căzuse pe scări Marguerite. Se întâmplase târziu, după ce toți oaspeții plecaseră. Ea fusese obosită, îi spusese mai târziu Ruby, și își pierduse echilibrul.

Își pierduse echilibrul și alunecase pe scări, distrugându-și nu numai șoldul, dar și toate visurile pe care și le făurise.

Urmau să fugă împreună, sau cel puțin așa plănuiseră.

Dar chiar înainte de accident, Will decisese că așa ceva nu se va întâmpla niciodată. Helena urma să aibă grijă de asta. Și apoi, ca o ironie a sorții, nu a mai fost nevoie de intervenția ei, pentru că prăbușirea a pus capăt tuturor visurilor Margueritei. Nu numai cel de a dansa, dar și acela care-l includea pe Will Hempstead.

În seara asta, în timp ce furtuna se retrăgea spre nord și stelele începeau să clipească printre norii subțiri, casa arăta la fel ca atunci.

Numai că în seara asta, în timp ce privea spre lumina slabă de la sala de bal, doar o singură siluetă dansa.

Silueta Margueritei Devereaux, cu brațele ridicate de parcă ar fi ținut în ele un partener invizibil, mișcându-și corpul cu salturile convulsive ale unei marionete, pierdută și legănată de muzica pe care o auzea.

— Mai bine dă-mi radioul, spuse Hempstead încet, cu ochii ațintiți încă pe ferestrele sălii de bal.

— Ce-ce face acolo? tremură Jeff lipindu-se strâns de brațul șerifului.

— Este în regulă, fiule, răspunse Hempstead băiatului îngrozit. Acum nu-ți mai poate face niciun rău. O să fie în regulă.

Scoase radioul din punga de plastic și îl fixă pe canalul ce era în permanență urmărit de echipele de pompieri voluntari. Cu voce joasă, începu să cheme folosind codul de urgență.

— Și o să am nevoie de o ambulanță, spuse el după ce îi anunță unde se află. Sau două, mi-am pierdut mașina venind aici, așa că fiți prudenți. Nici măcar să nu încercați, până nu sunteți siguri că nu mai există niciun risc!

Închise radioul, și apoi, cu Hal Sanders și Frank Weaver la câțiva pași în urma lui, începu să urce dealul.

• Capitolul 28

Will Hempstead privi câteva secunde ușa principală a conacului. Avea o puternică reținere înainte de a face pasul final și a deschide ușa, pentru că era deja sigur că în acea casă avusese loc o tragedie în noaptea asta, și că vor trebui ani pentru ca cei din Devereaux să poată uita. Până la urmă apucă butucul și îl răsuci. Ușa nu era încuiată și, cu o atingere ușoară, se deschise, descoperind holul de la intrare luminat slab de o singură lumânare aflată pe o măsuță.

Apoi văzu trupul chircit al lui Julie, căzută la baza scărilor, și inima îi îngheță. Ajunseseră deja prea târziu.

— Julie! scânci Jeff. Lăsând mâna lui Hempstead din strânsoare, fugi către sora lui, prăbușindu-se pe podea alături de ea. Julie! hohoti din nou. Apoi privi în sus, ochii lui – măriți și plini de lacrimi – fixându-se asupra șerifului. Este moartă, se jeli el. Mătușa Marguerite a ucis-o!

Hempstead alergă spre băiatul care hohotea și îngenunche alături de el, atingând delicat cu degetele gâtul lui Julie. Aproape imediat, îi găsi pulsul.

— Nu este moartă, îi spuse lui Jeff și, ca pentru a confirma spusele lui, un mic geamăt ieși de pe buzele lui Julie, iar degetele mâinii stângi i se strânseră spasmodic. Adu o pătură, îi spuse Hempstead lui Hal Sanders. Și o pernă. Repede!

Sanders dispăru în camera de zi și o clipă mai târziu se întoarse purtând o pătură afgană, pe care o luase de pe sofa, și o mică pernă de pe unul din balansoare. Hempstead scoase brațul lui Julie de sub trupul ei, cu cea mai mare prudență de care era capabil, și îi întinse cu delicatele picioarele. Pentru moment, se gândi să o transporte în camera de zi, dar apoi respinse ideea, temându-se că gâtul ei ar putea fi rupt. Dacă risca să o miște, putea să-i facă mai mult rău.

— Kerry – spuse Hal Sanders cu ochii fixați asupra contuziilor ce acopereau fața lui Julie. Trebuie să fie pe aici.

Hempstead se ridică și, atunci când vorbi din nou, vocea lui avea o notă autoritară.

— Vreau ca tu să rămâi aici, Hal. Ai grijă de Jeff și dacă Julie se trezește, n-o lăsa să se miște.

Apoi se întoarse spre Frank Weaver, atrăgându-i atenția cu degetul

asupra petelor de sânge ce porneau de la baza scărilor spre ușa subsolului.

— Aruncă o privire pe-acolo, spuse el. Eu am să merg sus.

•

Frank Weaver coborî pe treptele ce duceau în subsol, urmărind cu ajutorul conului strălucitor de lumină al lanternei dârele de sânge ce păreau că sunt peste tot. Treptele erau mânjite de sânge, și chiar și pereții din dreptul lor erau acoperiți de un roșu maroniu. Călcând cu grijă, evitând petele mai mari, continuă să coboare, oprindu-se când ajunse la baza scărilor. Alături, cu ușa larg deschisă, se afla o cameră micuță, și Weaver se încruntă la gândul ce-i veni în minte.

Arată ca o celulă.

Făcându-și curaj, o luă într-acolo.

Părea goală, dar când Weaver îndreptă raza de lumină înăuntru, simți un val de dezgust. Sângele părea a fi peste tot – pe podea, pe pătuțul de lemn lipit de perete, chiar și pe ușă. Ce naiba se petrecuse acolo? Și unde erau oamenii ale căror trupuri fuseseră sursa masacrului din jurul lui?

Se întoarse și urcă repede scările, dar când ajunse la scara principală fu oprit de Hal Sanders, care, cu fața pământie, își puse mâna pe brațul lui.

— Kerry, întrebă el tremurând. Este – este acolo jos?

Weaver nu spuse nimic, clătină doar din cap, apoi se repezi pe scări în sus.

La etajul doi văzu lanterna lui Hempstead strălucind dincolo de o ușă deschisă de la capătul coridorului. Grăbind pașii, parcurse coridorul și intră în dormitor.

— Subsolul este o porcărie, îi spuse Weaver polițistului-șef. Sânge peste tot, dar niciun corp.

Hempstead încuviință întunecat și plimbă lumina pe deasupra maldărului de haine de pe podea.

— Același lucru este și aici, spuse polițistul-șef. Sunt peste tot numai haine pătate de sânge. Fereastra de la camera pentru copii este distrusă, așa cum ne-a spus Jeff, adăugă el. Inspirând adânc, o porni către ușă. Mai bine am urca să vedem ce face. Dar din câte am văzut până acum, cred că va fi o porcărie cumplită.

O porniră împreună pe coridor, dar Weaver se opri brusc pe treptele ce duceau la etajul trei, ascultând.

Prin ușile deschise de la sala de bal de deasupra, auzi sunetul slab

al muzicii. Melodia era una pe care n-o mai auzise până atunci, o bizară armonie obsedantă ce răsuna melancolic în casa de altfel tăcută.

— Ai auzit asta, Will? șopti Weaver. O clipă nu fu sigur că polițistul-șef îi auzise întrebarea, dar apoi Hempstead încuviință.

— *The Last Good Night,* să-i mai spunem pentru ultima oară noapte bună, șopti el. A fost întotdeauna cântecul ei favorit.

Cuprins de o melancolie neașteptată, polițistul-șef urcă încet treptele ce-i mai rămăseseră până la sala de bal.

Will Hempstead pătrunse prin ușile duble ale sălii de bal. Aici era o căldură înăbușitoare, pentru că ferestrele erau bine închise, dar toate lumânările ardeau strălucitor. O perdea subțire de fum se formase aproape de tavan, desfăcându-se în vârtejuri ușoare, când Marguerite, cu ochii închiși și capul lăsat pe spate, dansa solitară pe melodia înfiorătoare scoasă de cutia muzicală. Pentru câteva minute, ochii lui Hempstead se fixară asupra ei fără urmă de compasiune. Apoi, când Frank Weaver înjură încet, își desprinse privirea de pe Marguerite și văzu cele patru corpuri, toate, cu excepția lui Jenny Mayhew, stând drepte pe scaune.

— Isuse, rosti el. Cuvântul păru că își mărește volumul când răsună în încăpere, și Marguerite deschise ochii.

Se întoarse și-l privi pe Will Hempstead în față lățindu-și stacojiul ca o rană al gurii într-un zâmbet de bun venit.

— Will, ce drăguț din partea ta că ai venit. Mi-a fost atât de dor de tine, știi asta, nu-i așa?

După o mică reverență curtenitoare, își închise din nou ochii și se reîntoarse la dansul ei.

— Nebună, murmură Weaver. Este complet țicnită! Se îndreptă spre Marguerite, dar Will îl reținu, apucând strâns brațul ajutorului.

— Nu, spuse el pe un ton coborât, dar fără drept de replică. Acum totul s-a sfârșit, Frank. Nu mai are nimic de făcut. Las-o să termine.

Weaver îngheță privind un moment la Marguerite, apoi se trase înapoi.

În timp ce muzica continua, țesând o vrajă sumbră în lumina difuză, privirea lui Hempstead se încețoșa, fiindcă ochii i se umpluseră de lacrimi. În mintea lui, silueta grotesc contorsionată de lângă el – ciudata siluetă învești mântată în rochia demodată, cu accesoriile deteriorate, cu masca bizară și deformată a chipului răutăcios al Helenei – fusese dată deoparte, și locul ei îl luă amintirea

Margueritei Devereaux aceea de care se îndrăgostise cu mulți ani în urmă.

Marguerite, așa cum o vedea acum, se mișca grațios, legănându-și corpul în ritmul muzicii, în timp ce degetele îi pluteau prin aer într-o simetrie perfectă ce-i amintea de o floare dansând în briza mării. Delicat și perfect, zâmbetul ei era drăguț și ochii strălucind de fericire căutau spre Will, bucurându-i inima.

Hempstead se putea vedea pe el însuși, așteptând ca Marguerite să se așeze lângă el, să se aplece asupra lui așa cum odinioară el se apleca asupra ei…

Și atunci, cutia muzicală se opri brusc și tăcerea căzu asupra sălii de bal; viziunea se destrămă și privirea lui Will Hempstead se clarifică. Înaintea lui, la câțiva iarzi, Marguerite făcea o reverență adâncă, cu capul plecat, cu mâna dreaptă pe fustă și cea stângă abia atingându-i spatele.

Într-un târziu se ridică, cu capul ținut astfel, încât ochii ei îi întâlniră pe ai lui Will. Pentru un moment Will nu fu sigur că ea l-a zărit, pentru că privirea ei părea goală, așa cum n-o mai văzuse vreodată. Și apoi, din nou, gura i se strâmbă într-o parodie a zâmbetului ei dulce din tinerețe.

— A fost bine, Will? întrebă ea cu voce copilărească și tremurând de așteptare.

Will alungă nodul ce îi strangula gâtul și înaintă spre ea cu mâna întinsă.

— Ai fost minunată, domnișoară Marguerite, spuse, cu vocea frântă. Ai fost chiar minunată. Dar acum cred că este timpul să mergem.

Zâmbetul Margueritei pieri, dar apoi încuviință vag și luă brațul oferit de Will. Lipindu-se strâns de el, sprijinindu-și greutatea de trupul lui puternic, o porni spre ușă, apoi se opri și se întoarse către șirul de scaune de lângă perete.

— Vă mulțumesc, spuse delicat. Vă mulțumesc tuturor că ați venit să mă vedeți dansând. Dar acum este târziu și trebuie să mă retrag. Făcu din nou o plecăciune adâncă. Noapte bună, spuse ea și reveni lângă Will Hempstead, părăsind împreună cu el sala de bal luminată.

• Capitolul 29

Prima rază de lumină străpunse orizontul deasupra mării când ultima ambulanță, urmată de un lung cortegiu de mașini particulare, trecu peste digul rutier târându-se și luând-o pe drumul către Sea Oaks. Câteva ore mai devreme un elicopter – al cărui motor huruia puternic în noapte – survolase canalul, aterizând pe peluza din fața conacului, și apoi, câteva minute mai târziu, se pierduse încă o dată în înaltul cerului. În timp ce se întorcea de-a lungul canalului, un murmur se împrăștiase prin mulțimea adunată, care spunea că Julie Devereaux fusese luată de pe insulă. Câțiva oameni erau siguri că ea este moartă, dar cei mai mulți dintre ei știau că orice s-ar fi întâmplat, Julie probabil supraviețuise. Dacă n-ar fi fost așa, n-ar fi fost nevoie de elicopter. Dar când acesta nu se mai întoarse, o tăcere amorțită se lăsă asupra mulțimii, realizând că ceilalți copii care fuseseră în acea zi pe insulă erau probabil dispăruți.

Alicia Mayhew a fost probabil prima care a ajuns la conac, dar în timp ce își parca mașina pe peluză, își dădu seama că nu dorea să intre, pentru că atâta timp cât rămânea afară se mai putea agăța de speranța fragilă că, poate, Jennifer era în fond bine. Dar până la urmă, îmbărbătându-se, urcă treptele și străbătu veranda.

Ușa principală era deschisă, ca și cum i-ar fi poftit pe oaspeții așteptați în casă, dar când Alicia pătrunse în holul de la intrare îngheță, cu ochii fixați asupra petelor de sânge de pe podea, luminate acum de un proiector ce fusese conectat la generatorul de sub scară.

O sfoară groasă era întinsă pe scări, în sus, și Alicia, cu mintea neașteptat de detașată, se pomeni c-o urmărește.

Ajunsă la etajul trei se opri în fața ușilor duble, ce erau deschise. Un alt proiector era instalat în centrul sălii de bal, strălucirea lui umplând camera cu o lumină rece și puternică, în timp ce Alicia clipea în lumina strălucitoare, auzi un geamăt ușor și un hohot reținut.

Stăpânindu-și emoția, intră în sala de bal. În timp ce doi oameni ai legii luau fotografii ale macabrei scene din sala de bal, Edith Sanders, cu fața plină de lacrimi, era deja îngenuncheată pe podea, alături de Kerry, îmbrățișându-și fiul, ca și cum ar fi încercat să împrumute trupului înțepenit al acestuia ceva din propria ei căldură. Hal

Sanders, cu ochi goi, cu fața vlăguită de durere și de șoc, stătea alături de soția lui, odihnindu-și delicat o mână pe umărul ei.

Simțind că intruziunea ei în mâhnirea celor doi era inconfortabilă, Alicia vru să se întoarcă, dar ochii i se măriră când privi alături, pe parchet. Alicia își simți sângele înghețând văzându-și fiica, și genunchii i se înmuiară. S-ar fi prăbușit pe podea dacă n-ar fi sprijinit-o Will Hempstead, ajutând-o să se așeze pe un scaun.

— Îmi pare rău, spuse el. Mi-aș fi dorit să nu fii aici. Nu este niciun motiv pentru ca vreunul dintre voi să vadă asta.

— Îți pare rău? repetă Alicia pe un ton lugubru. Dacă m-ai fi ascultat în această după-amiază – dar rămase tăcută, incapabilă să continue.

— Știu, spuse după un timp Hempstead, când tăcerea devenea tot mai grea. Dar nu mi-am putut imagina că Marguerite ar putea face așa ceva.

Alicia, ai cărei ochi rămăseseră fixați asupra corpului fiicei ei, se întoarse încet spre polițistul-șef.

— De ce? De ce s-a întâmplat una ca asta?

Hempstead clătină din cap.

— Nu știu, și nu sunt sigur că vom afla vreodată.

Ochii Aliciei deveniră duri și, când vorbi din nou, vocea ei era plină de amărăciune.

— Unde este?

Hempstead își strânse nervos buzele.

— În camera ei. Frank Weaver stă cu ea. A stat acolo cea mai mare parte a nopții. N-a vorbit deloc de când am scos-o de-aici. Stă acolo, cu privirea pierdută. Nu – ei bine, nu cred că își dă seama de ce s-a întâmplat.

— Nu-și dă seama? întrebă ca de departe Alicia, plimbându-și privirea sumbră peste masacrul din cameră. Cum se poate ca cineva să facă una ca asta și să nu-și dea seama ce face?

Hempstead clătină din nou din cap.

— Nu-ți pot explica, Alicia, replică el. Apoi o ajută să se ridice. Am să te duc jos și am să rog pe cineva să te conducă acasă…

— Nu, îl întrerupse Alicia. Vreau să rămân aici cu Jennifer. Nu pot suporta s-o părăsesc în felul ăsta. Te rog! spuse privind cu ochi rugători spre Hempstead. Lasă-mă să stau cu ea.

Hempstead ezită, apoi încuviință și, un moment mai târziu, Alicia Mayhew, cu ochii plini de lacrimi, se lăsă pe podea, luând în tăcere

mâna rece a fiicei ei într-a sa.

•

O oră mai târziu ambulanțele plecară, una dintre ele purtând trupurile lui Kevin Devereaux și Ruby Carr, cealaltă ducându-i pe Kerry Sanders și pe Jennifer Mayhew. Mulțimea aflată pe peluza din fața conacului păstră tăcerea când cele patru corpuri fură scoase din casă. Apoi, ca valurile mării un murmur trecu de la unii la alții.

Marguerite Devereaux era scoasă din casă.

Nimeni nu era sigur la ce să se aștepte, și încă o dată se lăsă tăcerea asupra tuturor. Și apoi, ușa principală de la Sea Oaks se deschise încă o dată, și Will Hempstead păși afară pe verandă.

La brațul lui se afla Marguerite.

Ea se opri un moment pe verandă, sub razele strălucitoare ale soarelui ce-i lumina chipul.

Părul, strâns la spate într-o elegantă împletitură franțuzească pe care o purta de ani de zile, străluci în soare, iar fața ei, fără urmă de zbârcitură, arăta mult mai tânără decât cei aproape cincizeci de ani pe care îi avea. Purta o rochie de un alb imaculat, cu o cascadă de strasuri strălucitoare prinse pe corsaj. Fusta ce o înconjura ca un nor de tul îi ajungea până la glezne, și de sub ea se vedeau pantofii albi din mătase.

Dar în timp ce privea spre adunarea de oameni pe care îi știa de-o viață, ochii ei erau goliți de orice expresie.

— Este timpul să mergem, domnișoară Marguerite, șopti Hempstead atât de încet, încât nimeni nu-l putu auzi. Ea ezită numai o fracțiune de secundă, apoi îi luă brațul și, cu pasul încă grațios, traversă veranda cu seninătate.

Se opri, făcu o plecăciune adâncă și, cu Will Hempstead alături, coborî treptele și traversă peluza spre mașina poliției care o aștepta.

•

Emmaline Carr închise ușa micuței case din crângul de lângă Wither Pond și o luă pe potecă, spre șoseaua ce ducea în oraș. Ca mai toți locuitorii din Devereaux, stătuse trează toată noaptea. Prima dată fusese în Devereaux cu câteva ore în urmă, când sunetul sirenelor tulburaseră pacea ce se lăsase după furtună.

Știuse de la început ce însemna asta, pentru că toată ziua aceea – chiar de când Jeff Devereaux și Toby Martin veniseră s-o viziteze – avusese sentimentul că până la urmă sămânța răului pe care Helena Devereaux o sădise cu atâta amar de ani în urmă dăduse roade. Știa

că sora ei este moartă, dar chiar și în cel mai adânc ungher al minții ei, tot n-o putea învinui pe Marguerite. Din punctul de vedere al lui Emmaline, Marguerite era o victimă ca și Ruby, și în timp ce mergea spre oraș, tot ce simțea pentru Marguerite era doar milă.

În timp ce se mișca tăcută prin mulțimea adunată pe terenul din apropierea digului rutier, asculta frânturile de informații ce se vehiculau – venite prin radio de pe insulă către mașina poliției și apoi către populație. Când mulțimea începu să se răspândească și șirul de automobile să părăsească insula, se întoarse și ea înapoi la căsuța ei, ca să se poată gândi în liniște.

Până la urmă se hotărî.

Își schimbă hainele, punându-și rochia ei cea mai bună – cea neagră, cu guler alb și butoni de perle. În geanta încăpătoare își înghesui pantofii cei buni și se încălță cu o pereche de papuci din plastic. Apoi, în timp ce soarele se ridicase anunțând o dimineață călduroasă, o porni din nou spre oraș.

Apa picura de pe mușchiul ce acoperea copacii și pretutindeni străluceau picăturile de rouă. Emmaline putea auzi tufele foșnind în timp ce micile animale părăseau umbra lor protectoare pentru a fora în pământ, și la un moment dat văzu un șarpe cu clopoței traversând poteca. Merse indiferentă mai departe, ignorând durerea din picioare și oboseala din oase.

Până la urmă ajunse la clinică – alcătuită doar din cinci camere, transformate dintre multele care formaseră odinioară birourile plantației, dar de mult împărțite în mici magazine, dintre care cele mai multe rămăseseră goale. Se opri un moment de cealaltă parte a drumului și își scoase papucii de plastic murdari, punându-și solizii ei pantofi negri pe care îi folosea numai duminica la biserică. Lăsându-și papucii afară, pătrunse în sala de așteptare a clinicii.

Jeff Devereaux, cu hainele mototolite și fața plină de praf și de lacrimi, stătea singur pe canapeaua din vinilin, cu privirea ațintită în podea. Emmaline îl privi un moment, apoi traversă camera și se lăsă și ea pe sofa, punându-și brațul în jurul băiatului.

Jeff ridică privirea, dar Emmaline nu văzu nicio surpriză în ochii lui când o privi.

— Ea i-a ucis pe toți, spuse trist. L-a ucis pe tati, și pe Ruby, și pe Kerry, și pe Jennifer.

— Știu, spuse încet Emmaline, trăgându-l mai aproape. Dar nu era ea, nu tocmai. Bunica ta a fost cea care a făcut-o, și nu trebuie să îți

urăști mătușa pentru asta.

Obrazul lui Jeff tremură.

— Dar ea i-a omorât; și aproape că a omorât-o și pe Julie. O urăsc. O urăsc și sper c-o vor omorî pentru ce a făcut.

— Lasă, lasă, murmură Emmaline încercând să-și ascundă furia, în dorința de a-l consola. Nu trebuie să spui asta. Trebuie să-i ierți pe oameni pentru păcatele lor, fiindcă uneori nu se pot ajuta singuri. Și așa s-a întâmplat și cu mătușa ta. Pur și simplu nu s-a putut ajuta singură.

Jeff strânse din buze, dar apoi izbucni din nou în lacrimi și-și îngropă fața la pieptul Emmalinei. Ea rămase tăcută, bătându-l încet pe spate până când hohotele lui se mai potoliră, apoi îl strânse la piept cu putere.

— Rămâi aici. Mă duc să aflu cum se simte sora ta, și mă voi întoarce. Și nu-ți face griji, mă auzi? Pentru că de acum încolo, eu voi avea grijă de tine.

Se ridică, și Jeff, încuviințând în tăcere, rămase pe loc. Emmaline merse către glasvandul ce separa sala de așteptare de oficiu și bătu cu putere în sticlă. O soră își ridică privirea grăbită de pe mașina de scris, apoi deschise ușa glasvandului.

— Dacă nu este o urgență – începu ea, dar Emmaline clătină din cap.

— Trebuie să aflu ce este cu Julie Devereaux.

Sora o privi neîncrezătoare pe Emmaline, încruntându-și sprâncenele întrebător.

— Îmi pare rău, Emmaline, dar de vreme ce nu ești rudă… vocea ei se stinse și ridică neajutorată din umeri.

Ochii Emmalinei se îngustară.

— Sunt doica ei, spuse pe un ton provocator. Ea și băiatul nu mai au pe nimeni în afară de mine, și vreau să aflu ce este cu ea.

Sora părea nehotărâtă, și tonul Emmalinei se îndulci.

— Te rog, domnișoară; știi doar cine sunt și știi câte a făcut sora mea pentru domnișoara Marguerite. Și l-a crescut și pe domnul Kevin până ce don'șoara Helena l-a trimis de aici. Dar Ruby este moartă acum și nu mai este nimeni care să poată face ceva pentru cei doi micuți. Te rog!

Sora încă ezita, apoi păru că se decide.

— Bineînțeles, spuse ea ridicându-se de la birou și venind să-i deschidă ușa. Este aici. O conduse pe Emmaline de-a lungul holului.

Încearcă să n-o deranjezi. S-a trezit acum câteva minute, dar cred că a adormit din nou. Apoi, pentru prima dată, îi zâmbi Emmalinei. Știi, ești singura care a venit. Toți ceilalți din oraș…

— Ceilalți au propriile lor griji, deocamdată, conchise Emmaline în locul ei. Și cu toții îi vor învinui pe copii și asta doar pentru că numele lor este Devereaux. Vreau să spun că trebuie să mă conving că acești copii nu vor fi și mai răniți decât au fost până acum. Nu este prea mult, dar este ceea ce Ruby ar fi dorit să fac.

Sora ținu ușa deschisă și Emmaline pătrunse înăuntru.

— Am să vorbesc cu doctorul, spuse ea și închise ușa. Sunt sigură că va înțelege. Dar în timp ce ieșea din camera în care Julie stătea întinsă, sora își dădu seama că Emmaline nici nu auzise cuvintele ei. Era deja aplecată deasupra lui Julie, mângâind cu delicatețe fruntea fetiței inconștiente.

Doctorul veni câteva minute mai târziu. Emmaline, stând lângă pat, cu mâinile ei noduroase acoperind degetele netede ale lui Julie, privi în sus, tăcută, cu ochi întrebători.

— Va fi în regulă, spuse doctorul, nu tocmai ferm. Ambele șolduri sunt rupte, dar le vom putea remedia. Îi va lua mult timp să-și revină, și va avea nevoie de mult ajutor.

— Îi pot eu acorda asta, replică Emmaline. Spune-mi numai ce trebuie făcut și… Tăcu simțind un mic spasm în degetele din mâna ei. Uitând imediat de doctor, privi fața lui Julie chiar în momentul când fata clipi, apoi deschise ochii. Julie privi în sus, către Emmaline, cu ochii plini de teroare.

— Este în regulă, șopti Emmaline, aplecându-și capul spre urechea ei. Totul s-a terminat acum. Ai să fii bine. Emmaline va fi aici și va avea grijă de asta.

Falca lui Julie se mișcă un moment, și ea încercă să vorbească, dar din gâtul uscat nu ieși decât un hârâit domol.

— Dar cine… cine ești tu?

— Sunt Emmaline, replică bătrâna. Ruby nu ți-a povestit niciodată despre mine? Julie stătu nemișcată o clipă, apoi clătină imperceptibil din cap. Lasă, nu-ți face griji de asta. Tot ce contează acum este că sunt aici.

Atunci se auzi un zgomot venind de pe holul din fața camerei și Emmaline își ridică privirea. Ochii i se îngustară ca o lamă de cuțit când o recunoscu pe Marguerite Devereaux, care stătea într-un scaun cu rotile, cu Will Hempstead în spatele ei.

— Ce caută ea aici? întrebă Emmaline cu voce joasă, dar plină de indignare. După tot ce a făcut, de ce nu este la închisoare?

— Nu știe ce s-a întâmplat, replică Hempstead mutându-și atenția spre doctorul de lângă patul lui Julie. Nu mai recunoaște nimic. Va trebui s-o ținem aici, până ce vor putea trimite o echipă de la spitalul din Beaufort.

Cuvinte amare se formau pe buzele lui Emmaline, dar înainte de a le putea rosti, ochii goi ai Margueritei părură că se concentrează. Privirea i se îngustă, iar inima începu să-i bată mai tare plină de furie.

— Ruby! rosti cu vocea mamei ei, îndreptându-și furioasă mâna către doctor. Cine este tânărul acesta? Și ce face el aici? De câte ori ți-am spus că Marguerite nu trebuie să aibă vizitatori?

Emmaline nu spuse nimic, pentru că mâna lui Julie i-o strângea cu putere pe-a ei, și când privi, Julie își răsucise capul încât să-și poată vedea mătușa. Fața îi era încordată, dar teroarea din ochi îi dispăruse.

În timp ce Julie privea spre mătușa ei, expresia de pe față începu să i se schimbe încet. Se încruntă, ca și cum în ea se petrecea ceva ce nu putea să înțeleagă. Și apoi, atât de repede încât Emmaline nu era sigură că s-a întâmplat cu adevărat, ochii lui Julie străluciră de-o ură atât de pură, încât păru că odaia însăși se cutremură. Emmaline se înfioră, dar când privi din nou către Julie, chipul fetei era aproape descompus.

În final, capul lui Julie căzu înapoi pe pernă.

— Dar luați-o de aici, murmură ea. Nu vreau s-o mai văd vreodată. Vă rog…

În timp ce ochii lui Julie se închideau, Emmaline se reîntoarse spre Marguerite. Fruntea acesteia era încruntată nesigur, și ochii ei exprimau dezaprobare, ca și cum, adânc în ea, se trezea ceva sau o amintire ieșea la iveală. Privirea goală pe care o avusese câteva momente mai devreme nu mai exista.

Își amintește, își spuse Emmaline, în timp ce Will Hempstead o purta pe Marguerite mai departe pe hol. *Își amintește tot, și știe ce a făcut.*

•

Will Hempstead împinse căruciorul cu rotile spre camera alăturată, unde sora încă mai aștepta. Dar chiar în clipa în care voia să treacă, Marguerite puse o mână să-l oprească, ochii ei căutând rugător către

el.

— Nu, spuse ea cu propria intonație. N-nu pot rămâne aici. Trebuie să mă întorc acasă. Mi-au mai rămas atât de multe lucruri de făcut. Mama are nevoie de mine, și trebuie să mă gândesc și la fetele mele. Știi că nu-mi pot părăsi fetele. Pur și simplu nu pot!

Will Hempstead nu spuse nimic, dar inima îi era plină de compasiune.

— Este în regulă, domnișoară Devereaux, spuse sora. Avem o cameră drăguță pentru dumneavoastră și vom avea grijă de tot. Desprinzând cu atenție mâna Margueritei de pe rama ușii, împinse scaunul în cameră și o ajută să coboare din el. Cu mâini îndemânatice deschise la spate rochia Margueritei și, în timp ce aceasta cădea, îi trecu peste umeri un halat.

— Acum, hai să mergem în pat, spuse, culcând-o pe Marguerite în patul metalic de spital și acoperind-o cu un cearșaf. Doctorul va fi aici într-un minut și totul va fi bine.

Îi făcu semn lui Will Hempstead să se retragă în hol, apoi închise ușa în urma ei, fără să observe că și atunci când o băgase în pat, deși cu ochii plini de lacrimi, nu și-i întorsese de la rochia de bal ce stătea aruncată pe podea.

Cinci minute mai târziu, când doctorul intră în camera Margueritei pentru a-i administra un sedativ, era deja prea târziu.

Cu cordonul rochiei strâns legat în jurul gatului rupt, trupul Margueritei atârna de conducta de apă ce străbătea camera chiar pe sub tavan. La câțiva pași de rochia zdrențuită, picioarele îi atârnau neputincioase, încă încălțate cu pantofii albi de dans.

• Epilog

Jeff Devereaux opri la capătul digului rutier mica mașină decapotabilă –, darul lui Julie pentru cea de-a optsprezecea lui aniversare. Se uită lung, ca și cum s-ar fi întrebat de ce conacul mai domina încă insula, pentru că de acum nu mai era nici pe departe singura reședință de acolo. De fapt erau mai mult de o sută de proprietăți comune răspândite de-a lungul țărmului în grupuri mici, ce se amestecau printre pâlcurile de pini care mai rămăseseră după ce fuseseră construite terenurile de golf. Mlaștina fusese asanată și transformată într-o serie de bazine presărate pe terenul de golf, și un mic estuar conectat la lanțul de iazuri ce se vărsa în mare prin capătul de sud al insulei, unde era în curs de construcție un port de ambarcațiuni ușoare. Chiar și din locul în care se afla, Jeff putea auzi zgomotul făcut de utilajele de dragare care tăiau un mic golf pentru protecția micilor ambarcațiuni ce aveau să poposească într-o bună zi, de furtunile tropicale ce bântuiau marea în fiecare an, amenințând insula, dar incapabile s-o distrugă.

Într-adevăr, lui Jeff i se părea că nimic nu va putea distruge insula, și acum, la zece ani după noaptea plină de teroare, când secvențe din viața mătușii lui erau date uitării pentru totdeauna, nici nu mai era sigur că își dorea ca insula să fie distrusă.

Dar nu fusese întotdeauna așa.

Când Emmaline Carr îl adusese până la urmă din nou la Sea Oaks, dăduse înapoi cu întreg corpul tremurând de spaimă. Dar Emmaline îl trăsese înăuntru vorbindu-i întruna, liniștindu-l, în timp ce-l plimba din cameră în cameră, asigurându-l că nu mai rămăsese nimic care să-i amintească de mătușa sau de bunica sa.

Chiar și scaunul-lift dispăruse.

Până la urmă, cu inima bătându-i sălbatic, Emmaline îl dusese sus, în sala de bal. Nu dorea să meargă, nu, după ce auzise poveștile în legătură cu ceea ce găsise aici Will Hempstead, dar Emmaline îi demonstrase că nu era decât o cameră obișnuită. Podeaua fusese curățată și mobila – chiar și pianul – îndepărtate. În lumina strălucitoare a soarelui, nu mai era altceva decât o imensă cameră goală.

— Nu este decât o casă, îi explicase Emmaline în acea seară în

care stătuseră în bucătărie luând masa pe care chiar ea o preparase. Aici nu este nimic de care să-ți fie frică. Nu sunt fantome…

— Numai că Ruby spunea – protestă Jeff, dar Emmaline îi făcu semn să înceteze.

— Ruby întotdeauna a spus povești, rostise ferm Emmaline. Dar nu erau nimic mai mult decât povești. Ceea ce ai văzut acolo era mătușa ta, iar acum ea este îngropată. Îl privise direct, și el sesizase în ochii ei negri și adânci o căldură pe care n-o mai simțise de la moartea mamei lui. Acum asta este casa ta, Jeff. A ta și a lui Julie. Dar să știi că în toate casele se întâmplă câte ceva, dar asta nu înseamnă că trebuie să le dărâmi pe toate. Trebuie să ne continuăm viața în ele și să încercăm să le facem mai bune, asta-i tot. Și asta o să și facem noi aici. În scurt timp o vom aduce pe sora ta acasă, și tu împreună cu mine vom face lucrurile să meargă din nou și pentru ea. Și vom lăsa tot restul în urma noastră.

Jeff nu prea înțelesese la momentul respectiv. Și pentru un timp – pentru mai mult de un an – avusese coșmaruri teribile în legătură cu casa, vise negre în care auzea pașii șchiopătați ai mătușii lui parcurgând holul din fața camerei și-i vedea ochii cuprinși de febră strălucind spre el din întuneric. Dar Emmaline era mereu acolo, și cu timpul visele încetară.

Iar casa se schimbă, pentru că Sam Waterman pornise planurile lui Kevin și găsise un administrator pentru averea Devereaux. Către sfârșitul primului an, conacul fusese rearanjat de către un manager, angajat împreună cu un maistru și o mică echipă.

Hanul Devereaux fusese un succes imediat, și după al treilea an începuse și dezvoltarea restului insulei.

În cel de-al patrulea an, când el avea doisprezece ani și Julie nouăsprezece, plecase la o școală privată.

— Nu cred în asta, protestase Emmaline când el și Julie vorbiseră pentru prima dată cu ea. Mie mi se pare că un băiat de vârsta ta trebuie să stea acasă la el, unde cineva îi poate purta de grijă. Și bunica ta l-a trimis pe tatăl tău la o școală îndepărtată, adăugă sumbru.

— Dar nu este același lucru, protestă Julie. Tati nu dorea să plece, iar pe Jeff nu-l gonește nimeni. A fost ideea lui. El dorește să meargă.

Ochii lui Emmaline se mutară suspicioși la Jeff. Era înalt pentru vârsta lui, și arăta mai mult de cincisprezece ani decât de doisprezece. Dar maturitatea lui nu era numai de suprafață.

Emmaline bănuia că în acea noapte, când evadase din casă pentru a-și salva sora, se maturizase dintr-o dată.

— Este adevărat, spuse el. Când voi împlini douăzeci și unu de ani va trebui să mă ocup de acest loc. Domnul Waterman nu poate continua să aibă grijă de noi tot restul vieții noastre, și dacă vreau să știu ce am de făcut, am nevoie de o bună pregătire. Cum expresia Emmalinei nu se schimba, merse mai departe. Am tatonat deja terenul și am găsit o școală în Charleston pe care aș putea-o urma. Aș putea veni acasă în weekend, și de Crăciun și în vacanța de vară și…

— Așa că ar fi mai bine să pleci, își dăduse acordul Emmaline, convinsă în final că fusese dorința lui Jeff și propria lui idee. Dar îl făcuse să-i promită că, dacă nu-i va plăcea, va veni din nou acasă. El îi promisese, deși o știau toți trei, niciodată n-ar fi invocat un asemenea motiv.

Acum obținuse diploma și, pentru viitor, avea de gând să urmeze Universitatea din Texas pentru a se forma ca manager hotelier. Dar în această vară se întorsese să stea la Sea Oaks. Conduse încet pe drumul de macadam ce acum urma marginea terenului de golf, lăsându-și mașina într-una din parcările amenajate chiar în fața conacului. Julie, cu ochii strălucind de fericire, îl aștepta pe verandă cu Emmaline alături.

Julie alergă pe trepte în jos, cu șchiopătatul ei abia perceptibil, și se aruncă în brațele fratelui ei. Era acum cu mult mai înalt decât îl știa, și brațele ei abia reușeau să ajungă la el, dar îl strânse cu putere și privi nerăbdătoare în sus spre el.

— N-ai condus prea repede, nu-i așa? Nu ți-am cumpărat mașina ca să te sinucizi.

— N-ar fi trebuit să o cumperi deloc, replică Jeff, încruntându-și sprâncenele cu severitate. Mă gândesc la o sută de alte lucruri pe care am fi putut cheltui banii aici…

— Și o și facem, exclamă Julie. Tot ce trebuie făcut este făcut, și tu știi prea bine. Și dacă tu crezi că nu ne putem permite o mașină drăguță pentru tine, poți să te uiți și singur prin registre.

— Bine, bine, acceptă Jeff, știind la fel de bine ca și ea că stațiunea îi făcuse și pe cei din oraș atât de bogați pe cât își doriseră să fie. Dă-mi drumul ca s-o pot săruta și pe Emmaline, și apoi vreau să-mi povestiți tot ce s-a mai întâmplat.

Cei trei porniră să inspecteze conacul, dar numai Emmaline găsi câte ceva de criticat. Jeff și Julie realizaseră de mult că, orice ar face,

întreținerea casei nu se ridica niciodată la standardul pretins de Emmaline. Până la urmă, când privirea ei ascuțită găsi o singură pată pe unul din brațele candelabrului din noua sufragerie aflată în aripa de est, ce fusese terminată în iarna trecută, Jeff consideră că este de ajuns.

— De ce n-am merge cu toții să inspectăm și *casa ta*? sugeră el, iar Emmaline îl privi ca și cum el mai era încă băiețelul de opt ani.

— Nu există astfel de lucruri în Wither Pond, observă ea. Iar tu nu ești încă destul de mare ca să nu-ți mai pot da o palmă, să știi!

Până la urmă toți trei se retraseră la etajul trei din casa veche, unde fusese construit un apartament în spațiul ocupat cândva de sala de bal. Se așezară în balconul aflat dincolo de ușile cu geam și parcurseră cu privirea insula, vorbind liniștiți despre toate schimbările ce se făcuseră în ultima decadă.

— Nu prea mai este așa cum arăta când am venit prima oară aici, nu-i așa? întrebă Julie până la urmă, după ce Emmaline se retrase pentru a-i lăsa singuri. Vocea ei era înceată și tremură ușor când își aminti de primele săptămâni petrecute pe insulă.

Jeff se scutură când vechile amintiri îl năpădiră, apoi clătină din cap.

— Și cu cât se schimbă mai mult, cu atât mai mult îmi place. Se întoarse către sora lui. Îți pare rău că am rămas?

Julie rămase un moment tăcută. Pentru ea, întoarcerea acasă fusese chiar mai rea decât pentru Jeff. Nu fusese capabilă să meargă deloc în primele câteva luni, și singurul lucru ce i se păruse cât de cât suportabil era faptul că Emmaline își instalase un pat alături de al ei, în cămăruța de lângă bucătărie, așa încât nici chiar noaptea nu rămânea singură.

În orice moment s-ar fi sculat, Emmaline era întotdeauna acolo, trează deja, dornică de a sta așa întreaga noapte dacă era necesar, adesea aducându-l și pe Jeff jos, și stând toți trei până ce Jeff își învingea teama pe care întunericul părea că i-o trezește mereu. Dar încet, rănile i se vindecaseră, și pe măsură ce învățase să meargă din nou – Emmaline petrecea nenumărate ore exersând cu ea și masându-i picioarele, – teama din mintea ei începuse și ea să se estompeze.

— Nu, spuse în final. Emmaline a avut dreptate. Dacă nu ne întorceam, probabil că n-am fi reușit niciodată să uităm ceea ce s-a întâmplat.

— Ai putut să treci peste ce a fost? o întrebă Jeff direct.

Ochii lui Julie se întunecară un moment, și ea își strânse buzele.

— N-nu știu, mărturisi ea. Poate oare cineva să treacă cu adevărat peste asemenea lucruri? Apoi se însenină. Am început chiar să și dansez din nou. Nu ți-am spus?

Jeff clătină din cap.

— Oh, nu este mare lucru. Dar există o bară în sala de gimnastică a clubului de golf, și într-o zi când mă aflam pe acolo, n-am putut rezista. Zâmbi trist. Nu voi evolua niciodată la Lincoln Center, dar îmi face plăcere. Apoi ochii ei îi întâlniră pe ai lui Jeff. Mă gândeam chiar să încep să predau.

Un frison străbătu spinarea lui Jeff în după-amiaza călduroasă.

•

Jeff se trezi în întunericul cald al nopții de primăvară, nesigur de ceea ce îl deranjase din somn. Rămase câteva minute întins în pat, ascultând tăcerea casei. Trebuie să fi fost puțin după două, pentru că din holul hotelului nu se auzea niciun fel de muzică și niciun râset din grădina ce înconjura piscina de lângă clădire. Și totuși, foarte vag, abia perceptibil, în zgomotul făcut de insecte și de broaște, putu auzi ceva.

Un sunet de clopoțel, ca al unei cutii muzicale.

Se dădu jos din pat, își băgă brațele pe mânecile unui halat și ieși în balcon.

Luna sclipea deasupra suprafeței întunecate a mării, și putea auzi zgomotul delicat al valurilor ce se spărgeau de mal.

Și melodia cutiei muzicale se auzi mai puternic.

Aproape în ciuda voinței lui, își îndreptă privirea în jos, către cimitirul familiei, înconjurat acum de un gard din fier forjat pentru a fi protejat de privirile indiscrete ale oaspeților ce hoinăreau prin jurul hotelului. Pentru un moment nu distinse nimic, dar pe măsură ce ochii lui se obișnuiau cu întunericul, văzu încă o dată palida figură fantomatică ce nu-i mai apăruse de mai mult de un deceniu.

Dar de data asta, știa, nu era silueta fantomatică a bunicii sale, și nici chiar a mătușii.

Privi trist, și ochii i se umplură de lacrimi, văzând cum sora lui se mișca rigid în jurul macabrei cripte unde își găsiseră odihna strămoșii ei.

Sfârșit

mastică

{1} Iard – unitate de lungime egală cu 0,9144 m.

{2} Stejarii de mare (*engl. orig.*).

{3} Acru – unitate de suprafață egală cu aproximativ 4047 m^2.

{4} Picior – unitate de lungime echivalentă cu 30,479 cm.

{5} Disc de plastic de mărimea unei farfurii folosit la jocuri în aer liber.

{6} Iazul Wither (*engl. orig.*).

{7} Sărbătoare tradițională din ajunul zilei de 1 noiembrie.